

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RIVER RAIN BOOK THREE

KRISTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ASHLEY

*Taking
the
Leap*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SIÇRAMA YAPMAK
BİR NEHİR YAĞMURU ROMANI

KRISTEN ASHLEY

İÇİNDEKİLER

[Kitap Açıklaması](#)

[Kristen Ashley Hakkında](#)

[Ayrıca yazan Kristen](#)

[Ashley](#)

[Yazarın Notu ve Teşekkür İthaf](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2 Bölüm](#)

[3 Bölüm 4](#)

[Bölüm 5 Bölüm](#)

[6 Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Bölüm](#)

[9 Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Sonsöz](#)

[Tartışma ve Düşünme Soruları Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin Kristen Ashley](#)

[Blue Box Press/1001 Dark Nights Bültenine Kaydolun](#)

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Dokuz'u Keşfedin
Blue Box Press'in Dünyasını ve Blue Box Press Adına 1001
Karanlık Geceyi Keşfedin,

Sıçrama Yapmak

Kristen Ashley'den

Bir Nehir Yağmuru

Romanı

Telif Hakkı 2022 Kristen Ashley

ISBN: 978-1-952457-67-8

Evil Eye Concepts, Incorporated'in bir baskısı olan Blue Box Press tarafından yayımlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik formda izinsiz olarak dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Herhangi bir benzerlik yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlar sadece tesadüfidir.

KİTAP TANITIMI

Sıçrama Yapmak
Bir Nehir Yağmuru
Romanı, Kitap 3 Yazan:
Kristen Ashley

New York Times çoksatan yazarı Kristen Ashley'den River Rain Serisi'nin yeni kitabı Taking the Leap geliyor.

Alexandra Sharp yıllardır iş arkadaşı John "Rix" Hendrix'e aşıktır. O onun mükemmel erkeği, bunu biliyor.

O sadece onun mükemmel kadını değil ve bunu o da biliyor.

Sonra Rix, Alex'e aralarında bir kıvılcım olabileceğine dair bir ipucu verir, eğer adım atarsa, bir aleve dönüştürebilir. Bu bir kazaya ve yanmaya yol açar ve Alex'in bir daha asla risk almaması için ipucunu yakalaması gereken tek utangaç şey budur.

Ancak, inkar edilemez bir zamanlamayla, Rix'in kalbini kıran eski sevgilisi ve Alex'in hayatını onunkini kırmakla geçiren ailesi, daha fazla drama sunmak için hazırlanarak başlarını kaldırır. Çöpçatan arkadaşlarının yardımıyla Rix ve Alex bu saldırıya birlikte göğüs germeye karar verirler...

Sahte bir çift olarak.

KRISTEN ASHLEY HAKKINDA

Kristen Ashley, Rock Chick, Colorado Mountain, Dream Man, Chaos, Unfinished Heroes, The 'Burg, Magdalene, Fantasyland, The Three, Ghost and Reincarnation, The Rising, Dream Team ve Honey serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu seksenden fazla aşk romanının New York Times çoksatan yazarıdır. Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazardır, kitapları on dört dile çevrilmiştir ve beş milyondan fazla kitap satmıştır.

Kristen'in Law Man adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında RT Book Reviews Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmış, bağımsız olarak yayınlanan Hold On adlı romanı RT Book Reviews en iyi Bağımsız Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiş ve geleneksel olarak yayınlanan Breathe adlı romanı en iyi Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in Motorcycle Man, The Will ve Ride Steady (Romance Reviews'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve son olarak, ister arkadaş ve aile olarak yanınızda olsunlar, ister binlerce kilometre uzakta ve kim olduklarını bilmeseniz de kız kardeşinizin arkasını kollamaktır.

RC Nation'ın programları arasında Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları olan Rock Chick Rendezvous, Kristen'in aday gösterilen kadınlar için özel bir gece düzenlediği akşamlar olan Rock Chick Recharges ve Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kâr amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Ödülleri bağışta bulundu

yüzlerce . binlerce . dolar için Yardımseverlik
ve bu sayı artmaya devam ediyor.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla
bilgiyi KristenAshley.net adresinde okuyabilirsiniz.

AYRICA KRISTEN ASHLEY TARAFINDAN

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick

Redemption Rock

Chick Renegade Rock

Chick Revenge Rock

Chick Reckoning Rock

Chick Regret Rock

Chick Revolution

Rock Chick Yeniden Uyanıyor

Rock Chick Yeniden Doğuyor

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz Gönül

Oyunları Söz

Bekle

Kaos Serisi:

İçindeki Rüzgârı

Ateşi Sahiplen

Ride Steady

Walk Through Fire

Unutulmayacak Bir Noel

Zorlu Sürüş
Rüzgar Gibi Vahşi
Ücretsiz
Vahşi Ateş
Vahşi Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar
Lady Luck
Breathe
Jagged
Kaleydoskop
Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli
Adam Vahşi
Adam Kanun
Adam
Motosikletli
Adam Sessiz
Adam

Rüya Takım Serisi:

Rüya Yapıcı Rüya
Kovalayıcı
Dream Bites Yemek
Kitabı Dream Spinner

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Düşler

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kırık

Güvercin

Gece Yarısı

Ruhu

Karanlıktaki Gossamer

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Sınır En

Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen

İrade

Aradaki Zaman

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Hookup

Yavaş Yanma

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan

Sonra Huzurun

Peşinde Sıçrama

Yapmak

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

Her Şeyimle

Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly

e

Creed

Baskı

nı

Deacon

Sebring

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate House

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Canlanıyor

Şanslı Yıldızlar

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan

Başlıyor

Sonun Şafağı

Yükseliş

Mathilda, Süper Cadı:

Mathilda'nın Gölgeler Kitabı

Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Cennet ve

Cehennem

Güvenli

Oynuyor

Üç Dilek

Karmaşık

Gevşek
Uçlar

Hızlı Şerit

KRISTEN ASHLEY'İN BAŞLIKLARINI SİPARİŞ ETMEK İÇİN TIKLAYIN

YAZARIN NOTU VE TEŞEKKÜRLERİ

Birkaç yıl önce bir şeyin farkına vardım.

Kitaplarımın çoğunda kahraman ya da kadın kahraman dağlarda yaşıyor.

Bunu Prescott çevresindeki dağlara bakarken, bir yazma inzivası bulmaya çalışırken fark ettim.

Bunu, hiçbiri doğru olmayan bir dizi mülkü incelediğimde fark ettim, ancak her birinde içimde bir şeylerin yerleştiğini hissettim.

Belki de nüfusun o kadar yoğun olmadığı ve temponun o kadar telaşlı olmadığı küçük kasaba kızının kendini evinde hissetmeye ihtiyacı vardı. Belki de kendini doğru hissetmek için etrafında daha büyük alanlara ihtiyaç duyan küçük çiftlik kızıydı.

Belki de dağları gerçekten seviyorumdur.

Ama onu, inzivamı bulmuştum ve içeri girdiğim anda anlamıştım. Daha ilk odayı bile geçmemiştim ama o kulübeydi.

Biraz çalışma gerekiyordu, ben de bunu yaptırđım ve bu tür şeylerin eğilimi olduğu gibi, sonsuza kadar sürdü (aslında değilken, sadece dağ kulübemde olmaya hevesliydim).

Sonunda benim olduğu gün geldi. Düşme tehlikesi yaşamadığım işlevsel banyolarla

zemin ve girdiğiniz ilk odada özel yapım neon tabelalar - birinde ROCK ON! ve diğesinde CHILL OUT yazıyor -Hayat mantram ve Kit's Dağı'ndaki o mükemmel küçük kulübeye vardığımda yapmayı asla unutmak istemediğim şey.

Kedim kararsız olsa da (endişelenmeyin, sonunda yola geldi), orada ilk kaldığımız süre boyunca o kulübenin hayatımda yaptığım en iyi şeylerden biri olduğunu biliyordum. Orada anlık ve sarsılmaz bir hava var. Kasabada bunu açıklayan bir kahve kupası buldum ve satın aldım. "RAHATLA, KABİNDESİN" yazıyordu. On üç yaşında bir golf sahasında ilk işimi aldığımdan beri hırslı ve aceleci olduğum için bu havaya ve sarsılmaz olmasına ihtiyacım vardı.

Bazen nefes almanın ve ağaçlarla birlikte olmanın çok önemli olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Ve o zamandan beri orada birçok kitap yazdım. Yazmaya ilk başladığım zamanlardaki gibi içimden çıkıyorlar. Geyikler, sincaplar ve kuşlardan (ve bir sürü böcekten) başka hiçbir şey yokken, tam bir sessizlik, saf huzur, yaratıcılık sihir gibi akıyor. O kadar sakin ama bir o kadar da canlı bir dünyada etrafımda dans eden tüm küçük yaratıklarla Prenses Aurora'yım ki, bu sürekli bir ilham ve güzellik kaynağı.

Bu yalan değil, bir keresinde gözlerimin yanlarında bir hareket hissettim, o tarafa döndüm ve bir geyik burnunu pencereye dayamış, kulakları merakla dikilmiş, beni yazarken izliyordu.

Tamamen Aurora.

Ancak, tüm bu mucizeleri yaşamadan önce, orada ilk kez vakit geçirdikten birkaç gün sonra, bir arkadaşımdan kulübeden çok uzak olmayan bir yerde Mahzen Yangını'nın devam ettiğini bildiren bir mesaj aldım.

Birdenbire, yepyeni bir dağ kızı olarak, evinize yakın bir yerde orman yangını çıkmasının ne anlama geldiği konusunda çok hızlı bir şekilde eğitim almam gerekti.

Her gün... hayır, günlerce tekrar tekrar, yangında neler olduğunu görmek için Olay Yerini kontrol ettim. Nereye gittiğini. Ne kadarı kontrol altına alındı. Alarm seviyesinin ne olduğunu ve bunun hazırlanmam gerektiği anlamına gelip gelmediğini.

Orada bile değildim, yani tehlikede değildim. Ama bir an önce yukarı çıkıp benim için anlamı olan şeyleri almam gerektiğini düşünüp duruyordum. Kafamda bir liste yaptım, sadece o zaman için değil, gelecek için de, eğer bu tekrar olursa diye. Ve 60'lardan beri ayakta duran, tarihi olan ve zaten benim sığınağım olan bu evi kaybetme düşüncesinden yakındım.

Yangının kontrol altına alınma yüzdesi günlerce artmadı ve korktuğumu söylemek yanlış olmaz.

Ta ki bir sabah kalkıp kontrol edene ve şaşkınlık içinde muhafazanın katlanarak arttığını görene kadar.

Tam sayıyı hatırlamıyorum.

Bunun Hotshots'ın konuşlandırılmış olmasından kaynaklandığını hatırlıyorum.

Çok geçmeden tehlike sona erdi... ve ardından yangın söndü.

Şimdi, aşk romanlarında her şey aşk ve iyiliktir, ancak işin gerçeği, bir romancı için çok önemli şeyleri tartmanız gerekir. Romanlarınızı okuyan her kesimden okuyucunuz olacak ve sayısız hikayenin anlatılması gerekse de, sorumlu hikaye anlatımı, en azından benim için, önemlidir. Her şeyi doğru yapamazsınız ve yapmayacaksınız da, ama elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmalısınız.

Bu kitap söz konusu olduğunda, iki şeyden bahsediyorum. Birincisi, kahramanım Rix'in hakkını vermeliydim.

İkincisi, bu kitabın Prescott'ta, yani on dokuz kişinin hayatını kaybettiği Yarnell Yangını'nın çıktığı Yarnell'den çok da uzak olmayan bir yerde geçiyor olması. İtfaiyeciler rüzgârın yön değiştirmesiyle mahsur kaldılar ve bize gökyüzünü gösteren ağaçlardan, burunlarını pencerelere dayayan geyiklere, insanların sığınaklarına ve güvenli limanlarına kadar her şeyi ve çok daha fazlasını kurtarmaya çalışırken kendi hayatlarını kaybettiler.

Bu, Prescott civarında yaşayan herkes için bir kalp işaretidir. Söz dönüp dolaşıp o yangında hayatını kaybeden Prescott İtfaiyesi'nin Granite Mountain Hotshots'larına geldiğinde bir sessizlik duyuluyor.

Bu nedenle, bu kitaptaki kahramanım olan ve Mahzen Yangını'nı kontrol altına almak için Hotshots ile kurgusal olarak savaşan Rix ile ne yaptığımı gerçekten düşünmek zorunda kaldım. Kurgusal olmayan bir şekilde kulübemi ve çok çok daha fazlasını kurtaran Hotshots.

Başka bir deyişle, Prescott'taki Hotshots çok gerçek. Mahzen Yangını çok gerçektir. Ancak bu kitaptaki adamlar ve o yangın sırasında başlarına gelenler kurgulanmıştır.

Sonunda, çeşitli nedenlerden dolayı, Rix'in hikayesinin anlatılmasının önemli olduğunu düşündüm. Bununla birlikte, bu tür kayıplar veya bu tür olayların dramatize edilmesi konusunda hassasiyet olabileceğini anlıyorum ve hikayesini benimle paylaştığı için, okuyucularıma verirken özenle ele almak için elimden geleni yaptım.

O yüzden burada birkaç şey daha söylemem gerekiyor.

Her yerdeki itfaiyecilere teşekkür ederim ve bunu sadece kelimelerin paylaşamayacağı bir ciddiyetle söylüyorum. Umarım kurgusal kardeşlerinizden birinin hikayesini hakkıyla anlatabilmişimdir.

İkincisi, benim kulübemi, muhteşem komşularımın ve geyiklerin, yaban domuzlarının, kuşların ve geri kalan her şeyin hayatını kurtaran savaşçılara teşekkür ederim. Pek çok insan bu yangınlarla mücadele eden kadın ve erkeklerin hikayelerini duyuyor, belki de bunun sadece o çizgiyi işaretlemekle kalmayıp, yaşanan yerlerin korunmasını sağladığını fark etmiyor... ama kaybedilen ya da kurtarılan her dönümle birlikte, hayatlarını ortaya koyuyorlar, değerli bir şeyi koruyorlar.

Ve son olarak, bu hikayeyi hafife almadığımın bilinmesini isterim. Hak ettiği ağırlığı vermeye çalıştım.

Hem de mutlu bir sonla.

Bu nedenle, dünyadaki en iyi dostlarımdan biri olan Beth Bullard'a (OTR) teşekkür etmeliyim; çift ampute bir adamın nasıl iyileşeceği ve hayatını nasıl yaşayacağı konusundaki tüm sorularımı aldı ve yanıt olarak gerçek bir dönem ödevi yazdı.

Beth, sadece son derece deneyimli bir ergoterapist ve bir rehabilitasyon hastanesinin eski CEO'su değil, aynı zamanda bir yazar, ihtiyacım olan derinliklere ulaştı ve Rix'i çok derinden aşık olduğum zengin bir karakter haline getirmeme yardımcı olan bilgi, makale ve kaynakları paylaştı, 50.000 kelimelik bir sonsöz yazmak istedim çünkü veda etmek istemedim.

Beth, Rix'i kendi deyimiyle "Yapabileceği ve yapamayacağı çok şey olan" bir adam haline getirdiğimden emin oldu. Bu

Bulunduğu her sahnede aklıma geliyordu ve okuyucularımın bu kitaptan almasını istediğim mesaj da buydu.

Seni seviyorum, Bethy, ve teŖekkür ederim.

Muhtemelen hiç tanışamayacağım iki adama, AJ Montgomery ve ordu gazisi Dan Nevins'e de ilham kaynağı oldukları için teŖekkür ederim. Bu iki adam hakkında bir Ŗeyler okumak bile bir ayrıcalıktı.

Bu kitap boyunca bana amigoluk yaptığı için Donna Perry'ye de teŖekkür ederim. Hızlı ve ateŖliydi ve yanımda olman eğlenceliydi.

Ve her zaman olduğu gibi Blue Box Press'teki ekibim Liz Berry, Jillian Stein ve MJ Rose, Asha Hossain ve Kim Guidroz'dan ve son olarak Social Butterfly'dan Jenn Watson'dan bahsetmiyorum bile.

Bu künye için yazmak, atlamayı göze alırsanız uçmanız için size kanatların verilmesi gibi bir Ŗey.

Bir adım attım.

Ve bu kitap uçuyormuş gibi hissettirdi.

DEDİKASYON

Bu kitap, alevlerle yüzleşmek için
tepelere yönelen kadın ve erkekler
içindir.

Geyikler, yaban domuzları, kuşlar ve böcekler adına
ve diğer binlerce canlı ve binlerce
ağaç
ve tüm insanlar.
Teşekkür ederim.

PROLOGUE

BENİM GIBİ BİRİ

Alex

Oluyordu.

Benimle flört ediyordu.

John "Rix" Hendrix, tanıdığım en havalı adam, tanıdığım en ilginç insan, gördüğüm en yakışıklı adam, flört ediyordu...

ile...

Ben.

Ve ben de bir şekilde flört etmeyi başarıyordum (bir nevi).

Tamam, bunu yapmak için Moskova'dan bir şeye güveniyor olabilirim (bu şey onların katırları), ama oluyordu.

Ve yapmam gerekenden fazlasını yapmadığımı biliyordum.

Bunu biliyordum çünkü Chloe ve Judge da bizimle birlikteydi. Dışarıda bir şeyler içiyorduk, yeni Trail Blazer programımızın resmi başlangıcını kutluyorduk (o gün Judge, Rix ve ben genişletilmiş programla birlikte yeni sorumluluklar ve yeni maaşlar içeren yeni iş unvanlarına imza atmıştık - bir terfi ve yüzde on beş zam almıştım!

bu dünyada beni en çok korkutan adamla oturup bir şeyler içmek).

Chloe, Rix'e ve bana kendini beğenmiş bakışlar atıyordu, ama daha çok bana, hatta bir keresinde bana göz kırpmıştı.

Bir kenara yazayım: Patronum Judge'ın kız arkadaşı Chloe Pierce, tanıdığım en havalı, en ilginç, en muhteşem kadındı.

Ve (neyse ki, şimdiye kadar, belki şimdi değil?) Rix bunu kaçırmış olsa da, ama hiçbir şey söylememiş olsa da, Chloe'nin Rix'e aşık olduğumu bildiğini biliyordum... büyük zaman.

Ve öyleydim.

Rix'e aşık
oluyorum.

Hem de çok.

Benim adıma
mutluydu. Ben kendim
için mutluydum!

Çünkü Rix benimle flört
ediyordu. Benimle!

Ve bunun çılgınca olmasının nedeni sadece havalı, ilginç ve yakışıklı olması değildi ve şimdiye kadar böyle bir adam bana hiç ilgi göstermemişti (hayır, bana ilgi gösteren erkekler bu niteliklerden bir veya daha fazlasına sahip değildi).

Çünkü ben... bendim.

Öncelikle, sevimli erkeklerin yanında utangaçtım (tamam, sadece utangaçtım, ama erkeklerin yanında çok daha kötüleşti ve sevimli olanların yanında grafiklerin dışında daha da kötüleşti).

Nasıl rimel sürüleceğini bildiğimden bahsetmiyorum bile, sadece sürmeyi pek sevmiyordum (yani süper bir rimel olmadıkça

ya da ailemle birlikteydim, yapmadım).

Dağlarda küçük bir evim vardı (TBH, daha çok büyük bir kulübe gibiydi), ama nadiren içindeydim çünkü olmak için çok daha iyi yerler vardı (ve evim harikaydı, sadece bir ton ilgi alanım vardı ve bunların çoğu evimde gerçekleşmiyordu).

Mutfakta yemek yapmayı biliyordum ama kamp ateşinde (ve sıcak kömür ocağında) çok daha iyi yemek yapardım.

Star Trek inekleri vardı, ben sadece bir yıldız ineğiydim (yani, geceleri hiçbir yerin ortasında onların altında yatıp uyuyana kadar onlara bakıyordum).

Kışın ortasında bir ormana kar ayakkabısıyla girmeyi, bir çadır kurmayı ve doğada birkaç gün geçirmeyi, geceleri tek kişilik bir çadırda tek kişilik bir uyku tulumuna sarılıp far ışığında kitap okumayı, bir bardak sıcak kakaoyla kar fırtınası sırasında ateşin başında oturmaya tercih ederim (gerçi o da güzeldi).

Birçok kadın beni anlamadı.

Erkekler de anlamadı ve aslında beni anlamayan erkeklerin sayısı kadınlardan daha fazlaydı çünkü basmakalıp bir şekilde kadınsı değildim. Çoğu kadın birçok farklı türde kadın olduğunu anladı. Çoğu erkek (benim deneyimime göre) o kadar geniş fikirli değildi.

Hayır, aslında beni anlamayan herkesten çok ailemdi.

Ailem beni hiç anlamadı.

Ben de anlamadığımı için bu pek de şaşırtıcı değildi.

"Çok seksi," diyordu Rix.

Düşüncelerimden sıyrılıp onun sözlerine odaklandım.

Bana (bana!) yönelttiği kelimeler.

İçlerinden biri "seksi" olan kelimeler.

Çakıllı sesinin bu kelimeyi (bana) söylediğini duyunca karnıma bir çarpıntı saldırdı.

"Ne?" diye fısıldadım. Fısıldadım, daha yüksek sesle konuşmak ne kadar yakın oturduğunun büyüsunü bozabilirmiş gibi, daha da yakına eğildi, benimle konuşuyordu, ama bunu dikkatini tam... bana... odaklayarak yapıyordu.

Yowza.

"Joshua Tree'deki şu cam kubbeli kamp yeri," diye cevap verdi ve bana ne hakkında konuştuğumuzu hatırlattı. "Bu kelimeleri söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi, glamping hiç kamp yapmamaktan daha iyidir, sadece benim işim değil. Ama o kadar harikaydı ki. Geceleri yıldızların altında yatmak..."

Aman Tanrım!

O da benim gibi yıldızların altında uyumayı seviyordu! "Güneşle birlikte uyanmak..."

Yıldızlar kadar harika değildi ama güzeldi.

Bitirmeden önce vücudumun belirli bölgelerinde sonuçlar gören gözlerine bir şey oldu.

"Üstü ve yanları tamamen cam olan duş. Joshua ağaçlarının ve çölün neredeyse üç yüz altmış derecelik manzarası eşliğinde ıslanmak ve temizlenmek. Eksik olan tek şey yanıma bir kadın almamış olmamdı."

Konuşmayı kesti. Ateş

et.

Bu, sıranın bende olduğu anlamına geliyordu.

"Yapmak zorunda kalacaksın..." Aklım camdan bir düşün içindeki Rix'te olduğu için sesim tıkanmıştı. Rix...

ıslak, kaygan ve kaygan... tamamen cam olan bir duşta. Bu yüzden boğazımı temizledim ve temizlediğimde dudakları öyle bir kasıldı ki zaten dik olan vücudumun o belirli kısımları iyice hazır hale geldi. "Bunun için detayları bana mesaj at. Genelde kamp yapmam ama..."

Söyleyecek daha fazla şeyim olmadığı için değıl, konuşma yeteneğimi kaybettiğim için bu konuyu geçiştirdim.

Bunun nedeni, ben bunu yaparken gözlerinin ağızımı izliyor olmasıydı.

"Sana mesaj atarım," diye mırıldandı ağızıma, sanki aklından geçen bu değılmiş gibi.

Aklının nereye gittiğini de hissediyordum. Bana mesajla bilgi vermek istemedi.

Bana siteyi bizzat göstermek istedi. Cam duşlu.

Kullanacağını. Ben oradayken.

Ya da, belki, onunla birlikte.

Lordum.

"Evet," diye zorladım ve gerçekten de zorlanmış gibi geldi. Hayır, bu doğru değıldi.

Sesi nefes nefese ve boğuk geliyordu.

Muhtemelen tahmin edebileceğiniz gibi, flört etmekte (ya da sohbet etmekte, kaynaşmakta ya da genel olarak sosyal durumlarda, ama kesinlikle bu yığının en tepesinde flört etmek vardı) genellikle iyi değıldim.

Ancak Rix'le sadece şimdi değıl, her zaman berbat durumdaydım. Her zaman.

Onu tanıdığım süre boyunca bire bir sohbet ettiğimizi hiç düşünmemiştim.

Bu da onlardan ilkiydi.

Dikkati gözlerime döndü. "Seninkilere mi?"

"Ah... pardon?"

"Geceyi geçirdiğin en havalı yer," diyerek bana tartıştığımız konuyu hatırlattı.

Bu benim sorumdu ve sadece Rix'e değil, herhangi bir erkeğe sorduğum en taşaklı soru olabilirdi.

"Rotadan çıktım," dedim ona.

"İzini kaybettirmek mi istiyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım, ama sonra başımı salladım, bu da bir daire çizdiğim anlamına geliyordu, bu da Rix'in dudaklarının tekrar bükülmesine neden oldu, bu sefer sadece eğlenerek. Ve onun böyle gülümsemesini görünce kollarımı açıp sırtımı kamburlaştırmak istedim, sanki bitiş çizgisindeki bandı aşip birinci gelmişim, ödülü kazanmışım gibi.

"O da var," dedirttim kendime. "Ama ben yol dışı demek istemiştim. Ben otoyol insanıyım, otoban insanı değil. Ve Ouray'ın dışında bir otoyoldaydım-"

"Colorado."

Başımı
salladım.

"Gezegendeki en güzel yerlerden biri," diye kişisel fikrimi belirtti.

"Evet," dedim usulca.

Bu yumuşak sesin bir saniyeliğine aramızda süzülmesine izin verdi.

Bu konuda garip hissettim, harika bir şekilde garip, sanki çıkardığım ses güzeldi ve kelime anlamlıydı ve o, "Bir otoyoldaydın..." demeden önce, onu sürmekten ve arkasındaki duygudan zevk alıyordu.

Aman

Tanrım.

Öyleydi.

Tüm dikkatini bana vermişti.

Söylediğim her kelimeyi dinliyordu.

Demek Rix'in ilgi odağı olmak böyle bir şeydi. Çok uzun zamandır merak ediyordum.

Çok güzel yerlerde bulundum (çok, çok) ama hiçbirisi burası kadar cennet gibi değildi.

"Otoyoldaydım," diye tekrarladım, "ve bir lokantaya girdim. Güzel bir yerdi. Tezgâhın ucunda camın altında bir turta falan vardı. Yaşlı bir adamın yanına oturdum, konuşmaya başladık ve bana pek kimsenin bilmediği bazı kaplıcalardan bahsetti. Konuşmayı, söylediklerini hatırladım. Böylece, uzun bir hafta sonunda, kışın geri döndüm, kar ayakkabısıyla onun söylediği yere gittim ve doğru söylemişti. Tam olarak tarif ettiği gibiydi. Ağaçlar, kar ve kaynaktan çıkan bir tutam buhar. Bozulmamış, ayak izi yok, etrafta kimse yok. Çadırımı pınarın etrafındaki kayalara yakın bir yere kurdum, uyku tulumumu kullanmama bile gerek kalmadı, o kadar sıcaktı ki. Parmaklarım kırışana kadar pınarın içinde oturdum. Başım çadırdan dışarıda, tozluğumu burnumun üzerine çekerek, suyun şırıltısını dinleyerek, yaprak dökmeyen ağaçların arasından yıldızlara bakarak uyudum."

Ben konuşmayı kestim ama Rix başlamadı. Hareket etmedi. Ve bu anıyı onunla paylaşırken bir yerlerde, gözlerinin tekrar dudaklarıma kaydığını kaçırmıştım.

Uzun süre kıpırdamamaya ya da bir şey söylememeye devam edince, "Demek geceyi geçirdiğim en havalı yer burasıymış" diye bitirdim.

"Cennet," diye mırıldandı, bakışlarını kaydırmadan. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Evet," diye fısıldadım.

"Cennet." Hâlâ hareket etmiyordu.

Çıldırmaya başladım, dudaklarım onun ilgisiyle karıncalanmaya başladı ve hiç düşünmeden alttakini dişlerimle yakaladım.

Bunu yaptığımda, bakışları gözlerime geldi ve kendisinde o kadar ukala bir bakış vardı ki, ne kadar ateşli olduğunu biliyordu, bende nasıl bir tepkiye neden olduğunu biliyordu, bu sadece büyüleyici değildi, yaklaşık yirmi dakikalık ön sevişmeye benziyordu.

Harika bir ön sevişme.

O kadar harika ki, neredeyse inleyecektim.

Sızlandım (hafifçe ve dehşet verici bir şekilde, çünkü bunu duydu ve dudaklarında bir kasılma daha oldu, bu sefer eğlenen bir kasılma değil, diğeri).

Vay anasını.

Orgazm

olabilirim... Flört

etmekten!

Hemen ayağa kalktım.

Ben otururken o da arkasına yaslandı ve bana bakarken kaşları birbirine çarptı.

"Geri geleceğim!" Ağladım.

Gereksiz yere sesimi yükseltmişim. Böylece Yargıç ve Chloe'nin şaşkın bakışlarının bana da yöneldiğini hissettim.

Ama hızla uzaklaştım.

Doğruca banyoya.

Tuvaleti kullanmak zorunda

değildim. Kendime bir moral

konusması yapmalıyım.

Çünkü bu Rix'ti, nihayet Rix ve ben konuşuyorduk, flört ediyorduk ve onunla neredeyse her ilişkimde yaptığım gibi bunu da berbat edemezdim.

Hale Wheeler gelip Trail Blazer'a yeni unvanlar ve maaş zamları teklif etmeden önce River Rain Outdoor mağazalarında birlikte çalışıyorduk. River Rain'de Rix ve ben aynı departmanda değildik ama artık tamamen aynı ekipteydik. Yani onu sadece her gün görmekle kalmayacak, her gün onunla yan yana çalışacaktım.

Panikle kontrol ettiğimde tuvaletin boş olduğunu gördüğümde şanslıydım. Bu nedenle, kendime biraz cesaret aşılama çalışırken, ellerini yıkayan ya da tuvaletleri kullanan (her utangaç kızın bildiği gibi, cesaret söz konusu olduğunda tam tersi bir sonuç doğuracak olan) güzel, dağ gibi, bronzlaşmış, boho bir tanrıçanın izleyicisi olmayacaktım.

Tuvalette sadece ben vardım.

Ben ve güvensizliğim.

Aynada ela gözlerime baktım (gözbebeğinin etrafında kaplumbağa kabuğu kahverengisi, irisin geri kalanını dolduran mermer yeşili, kız kardeşimin ve annemin menekşesi değil, babamın yeşili değil, sadece sade ela (kız kardeşimin tarif ettiği gibi)).

Sonra gür saçlarımı çevreleyen ve boynumun iki yanından göğsüme doğru inen iri, dolgun, koyu renk saç örgülerine baktım.

Hepimizin yaşadığı Prescott, Arizona, hareketli bir metropol değildi.

Bir süredir
buradaydım. Rix de
öyle.

Bu sadece onunla çalıştığım değil, onu dışarıda da gördüğüm anlamına geliyordu.

Kimse oydu, nasılsa öyleydi. O geniş omuzlar. O siyah saçlar, yanlarda kısa, daha uzun ama tepede dikenli

üst, çoğu zaman dağınık ve seksi, ama bazen şık (ve seksi). Kare çene. Gözlerinin köşelerine kadar uzanan o kalın kaşlar.

Ve kahverengi gözleri, anlatacak binlerce hikâyesi olduğunu söylüyordu, bazılarını sevmezsiniz, bazıları ise sizi nefessiz bırakırdı.

Her zaman olduğu gibi, asla yalnız dışarı çıkmazdı.

Demek istediğim, arkadaşlarıyla birlikte olmadığı sürece, her zaman bir kadınla birlikteydi.

Bir tipi vardı.

Uzun boylu. İnce. Bacaklı.

Atletik. Ben uzun değildim.

Yürüyüş yaptım. Kürek sörfü yaptım. Kano yaptım. Yemek de yedim.

Yani ince bir vücudum yoktu.

Onu birlikte gördüğüm kadınların hepsi de dağda koşarken ona ayak uydurabilen, bronz tenli, boho tanrıçaları olabilirdi (itfaiyeci olarak önceki mesleğinde bir orman yangınıyla mücadele ederken trajik bir şekilde iki bacağını dizlerinin altından kaybettikten sonra bile hala yaptığı bir şeydi bu, gördünüz mü? kesinlikle tanıdığım en havalı adamdı). Ama aynı zamanda dökümlü elbiseler veya Daisy Dukes ve kabarık bluzlar, tonlarca askılı düz sandaletler ve maskara ve belki de alıngan hissediyorlarsa kanatlı bir eyeliner giiyorlardı ve tüm bunlara korkak-şık geniş kenarlı keçe fötr şapkalar eşlik ediyordu.

Fötr şapkalı bir moron gibi görünürdüm.

Kız kardeşimin beni boho fötr şapkaıyla görse ne diyeceğini hayal edebiliyorum.

Her zaman yaptığım gibi, kız kardeşimi içeren bir düşünce aklıma geldiği anda onu bir kenara ittim.

Ama bunu yaptığımda, kendimle baş başa kaldım.

Daha yuvarlak elmacık kemikleri olan ve gerçekten de bronzlaşmış yuvarlak yüzüme bakarken, kendimi geniş, bronzlaşmış, kaslı Rix'le birlikte görmeye çalıştım ve bu görüntüyü gözümde canlandıramadım bile. "Ne düşünüyorum ben? Bu adamla çalışıyorum," diye mırıldandım.

yansımama.

Bir iş arkadaşımın flört etmemeliydim. Bu aptalcaydı. Çılgıncaydı.

Utanç verici.

Belki de yanılmışımdır.

Belki de flört bile değildi.

(Çok fazla deneyimim olmasa da biraz vardı ve bu bana flört ediyormuşum gibi geldi, ayrıca Chloe ona aşık olduğumu biliyordu ve bana göz kırpmıştı).

"Ama bu Rix," diye mırıldanmaya devam ettim. Ve öyleydi.

Rix.

Benim mükemmel erkeğim.

Kamp yaptı. Yürüyüş yaptı. Kano yaptı. Sabahları patika koşusundan ya da el bisikletiyle gezintiden sonra işe gelirdi. İzin günlerinde kamyonetinde çadırıyla bilinmeyen yerlere gider, doğada vakit geçirmenin verdiği coşkuyla neredeyse parıldayarak işe dönerdi.

Patıkada koşmadım ya da ata binmedim ama doğada vakit geçirdikten sonra kesinlikle ışıltılı bir şekilde dışarıdan geldim (en azından öyle hissettim).

Hiç sormamıştım, çok utangaçtım, ama Rix'in sık sık yıldızların altında uyuduğuna bahse girerdim, hem de sadece Joshua ağaçlarının arasındaki camdan bir kubbede değil.

Bahse girerim toprağın altında bütün bir yemeği nasıl pişireceğini biliyordu.

Bahse girerim yaklaşan bir fırtınanın nasıl koktuğunu, bazı yılanların tehdit olduğunu (eğer hazırlıksız yakalanırsanız... ya da aptalca davranırsanız), ancak yaraların, çakalların ve ayıların genellikle tehdit olmadığını (eğer hazırlıksız yakalanmazsanız ya da aptalca davranmazsanız) ve arıtma işleminden geçmeden asla doğadan su içmemeniz gerektiğini biliyordu.

Tüm bunlar risk almaya değmez miydi?

Mevcut durumu doğru okuyamadığım için mahcup olma riskine değer mi?

Heyecan duyma riskini almaya değer mi?

Birini bulmanın ve onunla birlikte olmanın heyecanı...

Beni anlayan birini.

Benim gibi biri.

Öyleydi.

Buna kesinlikle değdi.

Bir derenin üzerindeki doğal taş köprüden geçerken Rix'in büyük elinin (ellerini fark etmişim - büyük, kaba ellerini - ve birlikte çalıştığımız tam iki buçuk yıl boyunca yaklaşık yedi yüz bin kez fark etmişim) benimkine sarılması.

Uyku tulumlarımızın fermuarını birlikte çekmek ve gecenin karanlığında birbirimize fısıldamak (ve başka şeyler yapmak).

Evet, hatta gökyüzünün altında olmadığımız karlı günlerde ateşin başında kakao içip kitap okuyabileceğimiz biri.

Ama o anları yaşamak, mesela sabah kahve içerken gözlerinin içine bakmak ve onun da benim gibi hissettiğini bilmek.

O da benim gibiydi.

Çünkü bu gezegende beni anlayan tek ruh oydu. "Buna değer," diye fısıldadım.

Bir tuvalet
sifonu.

Atladım.

İçeride biri mi vardı?

Evet, biri vardı.

Keçe, geniş kenarlı panama şapkası ve kocaman bir gülümseme takan güzel, dağ tazesi, bronz tenli, boho bir tanrıça bir tezgâhtan çıktı ve bana yönelttiği gülümsemesiyle benimkinin yanındaki lavaboya yöneldi.

"Sadece söylemek istedim, kardeşim, öyle," dedi. "Eğer dışarıda senin alanında duran o uzun boylu, esmer ve yakışıklı adamdan bahsediyorsan, buna değer," dedi. "Özellikle de böyle görünüyorsa, seninle bu kadar ilgileniyorsa ve Rix gibi harika bir ismi varsa."

"Ben bir doğa ineğiyim," diye ağzımdan kaçırdım, nedenini bilmiyordum.

Ellerine sabun sürerken bile omuz silkti. "Kabuk Arayıcıları'nı on üç kez okudum ve eğer bir erkek beğenmese bile okumaya yanaşmıyorsa, dışarıda kalır. Hepimiz kendimize göre bir şey bulduk. Bu arada, o adam bana bankacı gibi görünmedi." Musluğu kapattı, ellerindeki suyu silkeledi ve kurutucuya dönerek, "Katil! Airblade'leri var!"

Sonra ellerini Airblade'in içine soktu.

Spagetti askılı, büyük boy, silik ama beden baskılı elbisesinin ortaya çıkardığı çekici, kaslı sırtına ve omuz kaslarına bakıyordum ve bunu o kadar uzun süre yaptım ki, Airblade sihrini göstermiş ve o da dönmüştü.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Git yakala onu, dişi kaplan."

"Onunla çalışıyorum."

Aynı anda başını yana eğdi ve kalçasını tutup elini üzerine koydu. "Ne olmuş yani?"

"Ortalık karışabilir."

"Messy olmayan bir hayat tamamen berbattır."

Bu çılgınca gelebilir ama haklı olduğunu biliyordum.

Evimi temizlediğimde zen durumuna geçtim ve çok hoşuma gitti.

Yine de, iş bittiğinde, bir parçam her zaman kapıya fırlatılan botları, süzgeçte ters duran cezveyi, tezgahta bırakılan ev yapımı granola dolu Oxo dökme kutusunu, kanepenin üzerine genişçe atılmış örtüyü, sayfaları açılmış ve uzanmış kitabı, bir sandalyenin arkasına atılmış ceketini özlerdi. Tüm bu işaretler "Burada biri yaşıyor ve ortalığı toplamıyor, dışarıda, yaşamakla meşgul" diyordu.

Bu ilişkilere de yansdı mı?

Romantizme?

Yeni banyo arkadaşım, "Bak ne diyeceğim, bir erkek benden bu kadar hoşlanıyorsa, ortalığı dağıtmaya hazırım," diye açıkladı.

Rix benden bu kadar hoşlanıyor muydu? "Ben utangacı," diye fısıldadım.

"Bir bok yok mu?" diye sordu. "Kızım, bir süre önce ikinizi fark ettim. İlk başta, o oyuncuyu oynama şekliniz için yanınıza gidip beşlik çakmak istedim. Sonra fark ettim ki, lanet olsun. Bu oyun değil. Bu kaltağın bu heriften ödün kopuyor ve bu o kadar tatlı ki ölebiliyorum."

Tekrar bakmaya başlamıştım, bu sefer onun dağ gibi taze yüzüne.

"O da sevimli olduğunu düşündü," diye açıkladı. "Ama o kadar şirin olduğunu düşünüyordu ki, saldırmak için can atıyordu."

Rix.

Saldırıyor

. Aman

Tanrım.

Şimdi ayakta, Rix'in bana yakın bir yerde, banyoda orgazm olma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

"Gerçekten mi?" Nefes aldım.

"Merhaba, ben Dani." Elini uzattı. Ben

de tuttum. "Ben de Alex."

Bunun üzerine, nedense, "Saçların gol. Yirmi yıldır yetmiş yaşın altındaki hiçbir kadının yapmadığı bir şeyi yapmak üzereyim. Perma yaptıracağım. Sırf seninki gibi kalın, dolgun örgüler yapabileyim diye. O sürtüklerle halat çekme oyunu oynayabilirsin. Muhteşemler."

Gülümsememi engelleyemedim.

Elimi bıraktı. "Artık birbirimizi tanıyoruz, sana söyleyebilirim ki, oyuncularla yaşadığım deneyimlerden payıma düşeni aldım."

Cidden güzeldi (ve kaslı ve bronzdu ve kadınlar tuvaletinde bile panama şapkasını çıkarabilirdi), bu yüzden bahse girerim yaptı.

Konuşmaya devam etti.

"Kendini uzman ilan eden biri olarak size saha tecrübelerimle ilgili pek çok hikâye anlatabilirim, bu yüzden o adamın sizden ciddi şekilde hoşlandığını biliyorum."

"Onu tanıyorum ve başka kadınlarla da gördüm. Dürüst olmak gerekirse, senin gibi biriyle daha çok ilgilenirdi."

Başını salladı, yanıma geldi, kollarımı bağıladı ve bizi kapıya kadar geçirdi.

"İşte utangaç kızların anlamadığı şey bu," diye başladı. "Böyle adamlar beni defalarca elde etti. Benim gibi kızları isteselerdi, bizi geri atmazlardı."

Çok bilge görünüyordu, ancak bunun söylenmesi üzücü bir şey olduğunu belirtmek gerekir, ancak bunu söylerken hiç de üzgün görünmüyordu.

Belki de onu "geri atmayan" birini bulmuştu. "Biriyle birlikte misin?" diye sordum.

Alaycı bir ses çıkardı ve bunu şöyle tamamladı: "Kesinlikle hayır. Yukarıda bahsettiğim saha deneyimine geri dönelim. Ama aynı zamanda, bir yere yerleşmiyorum. Kendi işimin yarısına bile sahip değilim. Bir adamın bokunu da üstlenmeme gerek yok."

Bara geri dönen basamakları tırmanmadan önce kollarımızdan çekerek durduk ve dışarı çıkmadan önce banyoda duyduklarını düşünerek, "Sana eşyalarımın yarısına bile sahip olmaktan fersah fersah uzak olduğumu söylememe gerek yok sanırım," dedim.

Dani sırtıttı. "Tamam, söylemediğim şey, durum böyle olsa bile, büyük, geniş, ateşli, ciddi bir adam benim alanıma girerse ve tıklarsak, kemikler ve kalpler ve ruhlar ve yıldızların hizalanması tıklandı ve ben bunu anlarken yolculuk için birlikte olmak istedi, hayır demezdim."

Yıldızlar aynı hizaya geliyor.

"Yirmi sekiz yaşıdayım," dedim ona. "Ve hiç uzun süreli bir erkek arkadaşım olmadı."

Geriye doğru sallandı. "Bakire misin?"

Bu soru üzerine kendimi geri çekmeye başladım çünkü o anda bir insana ne kadar çok şey verdiğimi fark ettim.

Yabancı.

Sıkıca tutundu.

Yine de dedim ki, "Biraz derinleşiyoruz. Bence çok iyisin Dani ve beni desteklediğin için minnettarım ama seninle daha yeni tanıştım."

"Bu adil," diye cevap verdi. "Oraya gitmeyeceğiz. Ve haklısın, birbirimizi tanımıyoruz, bu yüzden yanılıyor olabilirim, ama belki de hiç risk almadığın için uzun vadeli bir durum yaşamamışsındır. Demek istediğim, benim tecrübelerim var ve bazıları beni yıprattı." Sırtışı geri döndü. "Ama bu çok eğlenmediğim anlamına da gelmiyor."

Cevap veremedim çünkü haklı olduğunu biliyordum ve bunu kabul etmek istemediğimden değil, sadece bunun için cesareti nereden bulacağımı bilmiyordum.

Daha da yaklaştı. "Hiçbir şey kalıcı değildir Alex. Huzur değil. Mutluluk değil. Ne de neşe. İnsanlar bunu anlamıyor. Her zaman bu duyguları isterler. Ama onlara sahip olamıyorlar. Ayrıca kalıcı değil mi?"

Son cümlesi bir soruydu, bana bilgeliğini aktarmaya devam etmesini istediğimden emin olmak istediğinin bir göstergesiydi.

Belli ki başımı salladım.

Şöyle devam etti: "Kalp kırıklığı. Ya da acı. Ya da korku." Vay canına.

Yine haklıydı.

"Bunu bir kez anladığınızda," diye özetlemeye başladı. "Her şeyin geldiğini ve sonra gittiğini anladığınızda, sıçrama yapmayı öğrenirsiniz."

Cevap vermeyince devam etti.

"Hatta onu almanın ne kadar önemli olduğunu bile öğreniyorsun." Dani başını merdivenlere doğru çevirdi, tekrar bana baktı ve bana kocaman, cesaret verici bir gülümseme verdi. "Sıçra, kardeşim."

Sonra bana sarıldı, gitmeme izin verdi ve panama şapkasıyla birlikte merdivenlerden yukarı süzülerek bara girdi.

Arkasından bakakaldım.

Sonra Rix'in ağızma bakmayı bıraktığında nasıl baktığını hatırladım, gözlerimin içine baktı, bana sahip olduğunu biliyordu ve bunu istiyordu.

O beni istedi.

"Sıçra," dedim nefesimin altında.

Hâlâ korkudan ölecektim ama yine de çenemi kaldırdım, merdivenlerden yukarı çıktım ve doğruca masamıza gittim.

Chloe, Yargıç, Rix yok.

Benim masadan kalkmamı fırsat bilip tuvalete de gitti mi?

Neredeyse boşalan sandalyeme oturmak üzereydim ki Chloe ve Judge'ın, Rix ve ben aynı şeyi yaparken olduğu gibi birbirlerine yakın oturup mırıldanmadıklarını fark ettim.

Geldiğim yere, boşluğun öbür tarafına, bara doğru bakıyorlardı.

Ve sinirli görünüyorlardı.

Tanıdığım en rahat adam olan Judge bile. Çenesi gergindi ve yanağında bir kas parlıyordu.

Yargıç'ı bile kızdıran şeyin ne olduğunu merak ederek onların baktığı yöne döndüm ve olduğum yerde durdum.

Yanımdan geçip
gitmişim, Rix.

Barda sarışın, dağ gibi taze, bronzlaşmış bir tanrıçayla birlikteydi. Aynı zamanda onun alanındaydı ve onu pür dikkat dinliyordu.

Pervanelerin kalbimi yukarı kaldırdığını, uçurduğunu, sıçrattığını ve pes ettirdiğini ve sonra burun dalışına geçtiğini neredeyse duyabiliyordum.

Serbest düşüş.

Gitmiştim... ne? On dakika mı?

"Gitmeliyim," dedim yine yüksek sesle ve hem Chloe'nin hem de Yargıç'ın kafaları bana doğru döndü.

Kalbimin ayaklarımın dibine düştüğü gerçeğine tamamen dalmış olmasaydım, geri adım atardım çünkü Chloe ateş püskürecekmiş gibi görünüyordu.

Bunun yerine, asker yeşili hobo çantamı aldım ve uzun askısını omzuma attım.

Yargıç oturduğu yerden kalkmaya başladı. "Araba sürebilecek durumda mısın?"

Lanet olsun.

Muhtemelen

değildim. "I-" Ben başladım.

Ama Chloe de artık ayaktaydı. "Seni eve götüreceğiz, Alex." "Hayır, siz kalın... um..." Başka ne yapacağımı bilemedim.

Çünkü araba kullanamıyordum ve gecelerini bitirmelerini istemiyordum ve hangi arkadaşımı arayıp eve bırakmamı isteyeceğime karar vermek için bir düşünce yakalayamıyordum.

İşte o zaman, gözlerim iznim olmadan Rix'e kaydı. Boğazım düğümlendi.

Ama dikkatimi başka bir şey çekti.

Dani'nin şimdi Rix'in arkasında oturduğunu gördüm, gözlerini bana dikmişti ve benimkileri yakaladığında, "Pislik" diye mırıldandı, sonra da muhteşem bir şekilde kaşlarını çatı.

Bunu komik bulmak istedim. Kadın yoldaşlığının desteğini hissetmek istedim.

Ben ikisini de yapmadım.

"Seni eve götürüyoruz," diye karar verdi Yargıç. "Sadece bir bira içtim Alex, yani araba kullanabilirim. Chloe ve ben de gitmeye hazırız."

Bahse girerim, aşklarının mutluluğu içinde, birbirleri için mükemmeldiler, hep birlikte taşındılar, ailelerini kurdular (şimdilik köpeklerden oluşan).

Onlar gelmiş geçmiş en iyi çiftti.

Bir yıl önce bana Chloe gibi bir kızın Judge için uygun olup olmadığını sorsaydınız, hayır derdim.

Ama öyleydi.

Tepeden tırnağa, içi ve dışı sofistike ve şehirli bir kızdı, dünyayı gezmişti ve süper zengindi ve ona tapıyordu ve bunu saklamıyordu.

Şanslıydı, onu geri aldı. Ama o Yargıç'tı. Onun için doğru kişiyi bulduğunda, vereceği şey her zaman bu olurdu.

Ve yaptı
da.

Ama ben?

Eve yalnız gidiyordum.

Tekrar.

Harika bir gün geçirmek, terfi ve zam almak, çocuklar için iyi şeyler yapan harika bir programda çalışarak geleceğe adım atmak.

Dünyanın en zengin adamlarıyla tanışmak, iyi insanlarla içki içmek, muhteşem bir adamla flört etmek... ve tüm bunları tek başına yatağa girerek sonlandırmak.

Tekrar.

Aferin Alex.

Harika bir kutlama.

Yaşasın ben.

Ulk.

"Emin misin?" Yargıç'a sordum. "Yolunuzun biraz dışında."

"Kesinlikle," diye cevap verdi Yargıç, sesi sertti.

Başımı salladım.

Dışarı çıktık, arkalarından giderken başımı eğdim.

"Onunla sonra konuşurum," diye mırıldandığını duydum Yargıç'ın.

Sonra Chloe'nin, "Ona tek kelime etmiyorsun," diye cevap verdiğini duydum.

"Ne?" Yargıç.

"Konuşacağız. Şimdi olmaz." Chloe.

Kapıya vardık ve serin hava yüzüme çarptı.

Ama hayatımda ilk kez dışarı çıkmak beni özgür hissettirmedi.

Hayır.

Bunun yerine, bana çok pahalıya mal oldu.

Ama dışarı çıktığımda gözyaşlarına

b o ğ u l m a m a k için kendimi zor tuttum.

BÖLÜM 1

SABAH

Rix

I Judge, Chloe ve Alex'in onu barda ekmelerinin ertesi sabahıydı.

Her zamanki gibi saat beşte yataktan kalkmıştı. Bisiklete binmek için dışarı çıkmıştı.

Eve geldi, bir smoothie yaptı ve içti, duş aldı ve şimdi Scooter'ın arabaya servis bölümünde kahve alıyordu.

O sabah boyunca, bir gece önce becerdiği kadını bir kez bile düşünmemişti, sonra, her ikisi de işlerini bitirdikten sonra, minimum sarılma zamanı ve bir numara değişimi (onunki, kullanmayacaktı, onunki, bir rakam değiştirdi, böylece onu hayaletle uğraşmak zorunda kalmadı ve evet, bu onu bir pislik gibi gösteriyor, ama evi bir felaketti, üç kedisi vardı ve sanki oradan üzerinde tüy tabakası ve boğazında kepekle çıkıyormuş gibi hissediyordu - kadın, adam, umurunda değildi, evini korudun, özellikle de evcil hayvanların varsa - tüm bunlar o kadar da iyi bir sikiş olmadığı gerçeğinin üstündeydi).

Kıçını eve götürmek için onu yatağında bırakmış ve o zamandan beri onu düşünmemişti.

Hayır.

Tek düşünebildiği, Alex'in kışın Ouray'in dışında bir yerdeki kaplıcada tek başına, parmakları buruşana kadar suyun içinde kalmasıydı.

Ve bunu kızın çıplak olup olmadığını merak ederek yaptı. Bu da neydi şimdi?

Her ne kadar kadının nefes alan her heteroseksüel ya da biseksüel erkeğin fark edebileceği harika bir saç ve daha da iyi bir poposu olsa da, Alex her zaman hafif can sıkıcı bir iş arkadaşı olmuştu çünkü görünür olmasına izin verdiğinde, ki bu pek sık olmuyordu, garip davranıyordu.

Daha da kötüsü, engelli biriyle nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve bu durum fark edildiğinde - ki garip biri olduğu için olması gerekenden çok daha fazla fark ediliyordu- hafif can sıkıcı olmaktan çok daha fazlası oluyordu.

Ama dün geceye kadar onun gözlerinin ne kadar güzel bir renk olduğunu hiç fark etmemişti.

İki tonlu.

Bunu hiç kimsede görmemişti.

Dahası, dün geceye kadar, ona yapması gereken işi yapma şansını hiç vermemişti: ona bacakları olmayan bir adam olduğunu göstermişti, ama sonuçta o hala sadece bir adamdı.

Dahası, onun kendisine ne kadar çok benzediğini hiç fark etmemişti; aktif, açık havada, bir yere giden yolda, özellikle hiçbir yere gitmeyen bir patikada ya da en iyisi, her şey olan hiçbir şeyin ortasında, başka bir yerde olmaktan daha mutlu.

Sonunda birbirlerini tanımaya başlamalarının ne kadar sinir bozucu olduğunu düşünürken, arabaya servis sırasında arkasındaki kişi korna çaldığında kız Alex gibi davranmaya başladı ve onu ekti.

Rix dikiz aynasına bakarken gözlerinin kısıldığını hissetti, çünkü her kimse sakinleşmesi gerekiyordu. Kahvesini almadan arabayı sürerek onların yolundan çekilemezdi.

Bakışları aynaya çarptığında parlak sarı bir cipin kaputunu gördü ve daha ön cama bakmadan boğazı düğümlendi.

Ama ne göreceğini bildiği için ön cama baktı.

Prescott'ta parlak sarı bir cipi olan tek kişi o değildi, ama Scooters'ın arabaya servis bölümünde ona korna çalan tek kişi de oydu.

Peri.

Eski

sevgili

si.

Eski nişanlısı onu terk ettikten sonra mevduat parasını kaybetmesi gibi.

Kahretsin.

Elini hızla hareket ettirerek ona el salladı, Oakley Split Times'ın altında yüzünde bir gülümseme vardı.

Tanrım.

Gülümsüyor ve el sallıyordu, sanki en kötü zamanlarında onu tamamen sindirmemiş gibi.

Kendi elini kaldırdı ve Scooter'ın çocuğunun elinde kahvesiyle pencereden eğilmiş olmasına şükrederek birkaç parmağını dışarı doğru salladı.

Rix onu aldı, bardak tutucusuna koydu ve gaza basmak için el kumandasına yöneldi, normalde işe gittiğinde sandalyesini kullanarak yaptığı şeyi yapmak yerine o gün bacaklarını taktığı için aptalca bir mutluluk duyuyordu.

Kamyonetine ellerini kullanabilmesi için kumandalar takılmıştı. Ama bugün, Peri dikiz aynasındayken -ki bu çok yerindeydi- Peri onları göremese bile bacaklarını taktığına memnun olmuştu.

Yine de, adam uzaklaşmaya başladığı anda, kornasına tekrar bastı, üç hızlı bip sesi.

Rix yavaşladı ve aynaya bakarak onun başını camdan dışarı çıkardığını, uzun sarı saçlarının yana düştüğünü gördü.

"Bir saniye bekle, Rix!" diye bağırdı.

"Kahretsin," diye tısladı kendi kendine.

Sadece gitmeliydi. Kamyonetiyle dışarıdayken onu cipiyle bir yere giderken görmesi ve birkaç kez bulunduğu bir yerde onu fark etmesi dışında (bu yüzden genellikle o yeri terk ederdi, böylece şüphesiz olacağı gibi rahatsız edici bir konuşmayla uğraşmak zorunda kalmazdı), her şey olup bittiğinden beri onu görmemişti ve her şeyin olup bittiği gerçeği, onun zamanını hak etmiyordu.

O gitmedi.

Kenara çekti.

Pencereye doğru süzülüp kahvesini almadı, onun yanında durdu.

Kadın dışarı çıktığında, bir şey onu da aynısını yapmaya itti. Hayır, bir şey değil.

Bacaklarının üzerindeydi. O anda yapmalarını istediği şeyi yaptıklarında, önünde dururdu.

ve ona eskiden oldukları hallerini hatırlatmak için aşağıya bakıyor.

Onları attı.

Çünkü neredeyse beş on yaşından beri sevdiğini söylediği yanlarından biri de adamın altı iki yaşında olmasıydı ve ondan önce pek çok erkek arkadaşı olmuştu ama bir erkeği öperken başını geriye eğmek için çok fazla fırsatı olmamıştı.

Onun baskın olmasından sadece bu şekilde değil, birçok şekilde zevk alıyordu.

Ta ki yapmayana kadar.

Cipinin arkasına geldiğinde, vücudu sarsılarak ona doğru baktı.

Evet.

İşte oradaydı, ayakta duruyordu.

Eskiden olduklarının yarısı kadar.

Arkasında bıraktığı sandalyedeki adam değil.

O da diğer yarısıydı, değişmemişti, güneş ışıısıyla parlıyordu ve enerji saçıyordu.

Onu ayakta görünce yaşadığı şaşkınlığı çabucak atlattı.

"Protez taktırdığınızı duymuştum," diye belirtti.

Evet, birkaç paralel bar, dürüst bir fizyoterapist ve sırtını sıvazlayan ailesi ve arkadaşlarının yardımıyla, o annelerin üzerine ilk kez yaklaşık iki yıl önce çıkmıştı.

"Doğru duymuşsun," diye gereksiz yere onayladı.

"Bir saniye bekleyebilir misin?" diye sordu. "Gidip kahvemi alacağım."

Sadece Peri, dört araba derinliğinde bir kuyruk varken, arabayla gidebileceğini, park edebileceğini ve sanki dünya onun saçmalıkları ve nasıl gitmesini istediği etrafında dönüyormuş gibi siparişiyle ilgilenmek için pencereye doğru yürüyebileceğini düşünürdü.

Ama bu düşünceyle bile aynı fikirde olmak için çenesini uzattı.

Dönüp kasıla kasıla kahveciye doğru ilerledi ve Rix onun parlak gülümsemesini penceredeki arabanın şoförüne fırlatmasını ve ince bedenini araba ile bina arasında kaydırarak pencereye ulaşmasını izledi.

Şoför bir kadındı. Sinirli görünüyordu.

Bir erkek Peri'ye karşı çok daha sabırlı olurdu. Rix bunu deneyimlerinden biliyordu.

Parayı ödemesi, yerinden fırlaması ve elinde kahve, saçları sallanarak Rix'e doğru koşması uzun sürmedi.

Tavırları tamamen Peri'ydi, olduğu gibi olduğundan emindi. Uzun boylu, muhteşem, harika vücutlu, baş döndürücü, sadece bir odaya girerken bile dikkat çeken... ya da bir kafede asfaltta yürürken.

Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Kasıtlı değildi ama iyi bir hamleydi, ondan birkaç adım ötede durduğunda gözleri oraya kayd ve bronzlaşmış yanaklarının pembeleştiğini gördü.

Rix'e bir puan, çünkü boyuna bayılıyordu, aynı zamanda yapısına da bayılıyordu, çok fazla kullanmak zorunda kaldığı için artık çok daha gelişmiş olan göğsü de dahil.

"Hey, Peri," diye

selamladı. Kızın bakışları

adamin yüzüne kayd.

"Hey," diye nefes aldı.

O böyle konuştuğunda her zaman yaptığı gibi bunu sikinde hissetti.

Sonra tuhaf bir şey oldu.

Kafasının içinde Alex'in boğuk ve ateşli bir sesle Evet dediğini duydu ve bunu sikinde ve taşaklarında hissetti.

Neydi o?

"Dinle, ben..." Peri onun dikkatini yeniden çekti. Onu yakaladığında, mücadele ediyor gibi görüldüğünü fark etti. Tekrar başladı. "Nasılsın?"

Uh...

Ne?

"Nasılım?" diye sordu. "Evet, işler senin için iyi gidiyor mu?" Ciddi miydi?

İki yıldır onunla yüz yüze gelmemişti. Ve onunla en son yüz yüze geldiğinde ayakta değildi. Lanet olası yataklarında yatıyordu ve o da üzerine sıçmak için kalbini söküyordu.

Ve nasıl olduğunu sormak için onu bir kafede oyalıyor mu?

"İşe gidiyorum, işte böyle yapıyorum. Nasıl olduğumu yüz yüze söylemek için neden Scooter'ın orada durduğumu da merak ediyorum. Merak ediyorsan numaram sende var, mesaj atabilirsin."

Sanki bir pislikmiş gibi yüzünü buruşturdu, oysa hiç de dostça davranmamıştı, ama bir pislik de değildi, sonra "Bunu hak ettim" dedi.

Tamam.

Ne?

"Neyi hak ettin?"

"Benimle hiç böyle konuşmazdın." "Seninle ne gibi konuşurdum?"

"Sanki benim için zamanın yokmuş gibi." Tanrı aşkına.

"Peri, saygısızlık etmek istemem ama şu anda sana ayıracak vaktim yok, çünkü dediğim gibi işe gidiyorum."

"Konuşmamız gerek," diye iddia etti. Konuştular mı?

"Ne hakkında?" diye sordu kuşkuyla. "Bizim hakkımızda."

İşte oradaydı.

Daha nceki sorusunun cevabı.

Ciddi değildi.

Bu iddia bir anda ortaya ıktı.

Ve kızın onlardan yaptığı şeyle ve aradan geçen süreyle, ki bu önemli bir sreydi, bir şeyi biliyordu.

Hiçbir yere gitmez.

Rix sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra ona, "Peri, biz diye bir şey yok," diye hatırlattı.

"Yapma tatlım, her zaman bir biz olacağız," dedi sessizce.

Hayır.

Ciddi değildi.

Ve o orada dururken, beş adım ötede, o Jeep'iyle, o kamyonetiyle oraya gelirken, eskiden yan yana uyandıklarında ve programları uyuruğunda birlikte işe giderlerken, kahve için ayrı para derken, hiçbir şekilde onun bir bok ödemesine izin vermezken, neye dönüştüğünün keskin bir hatırlatıcısı

Tüm bunlar onun kararları ve eylemleri yüzünden olduğunda, sakinliğini kaybediyordu.

Onları ilerletmek için daha fazla tarih paylaştı ve zaten söylediklerine hiçbir şekilde uymayacağı için, şekerle kaplamadı.

"Hastaneden eve döndükten yaklaşık iki gün sonra, sandalyeden yatağıma geçerken beni fark etmen, sonra o yatakta yanıma oturman ve çalışmayacağımızı söylemen beynime kazındı. Bana ne kadar iyi bir insan olduğunu anlattığını da hatırlıyorum, her ne kadar artık bir işim olmasa da, on dokuz yaşımdan beri itfaiyeci olduğum için hayatımı kazanmak için ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve bu arada bacaklarım da yoktu..."

Tekrar yüzünü buruşturdu.

Gücünü ondan aldı.

"...resepsiyon yerini, pastayı ve çiçekleri iptal etmenin mali yükünü üstlendiğiniz için iyiydiniz. Gerçi ben yedim çünkü davetiyelerin ve save the date'lerin parasını ben ödedim ve sadece onları gönderdiğimiz için değil, iade edilemedikleri için de. Şanslıydım ki fotoğrafçımız, yemek şirketimiz ve DJ'imiz olacak olan arkadaşlarımdı, çünkü seninle evleneceğim gün hastane yatağındaydım ve onlar paralarını almaktan çok bu konuda endişeliydiler."

Bakışlarını titizlikle adamın bacaklarından ayırmadan, "Her şeyin olduğu zamana çok yakındı Rix. Anlamak zorundasın. Hâlâ alışmaya çalışıyordum."

Tanrım, kulaklarına inanamıyordu.

"Ayarlama mı yapıyordun?"

"İkimizin de başına geldi," diye karşılık verdi. Tamam.

Denedi.

Ama şimdi, sakinlik bir hatıraydı.

"Hayır, olmadı." Rix elini bacaklarına doğru salladı.

"Benim başıma geldi."

Ciddiyetle eğildi. "Bu ikimizin de başına geldi, tatlım. Anlamadığın şey bu. Ve bunun hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Bunu konuşmanın zamanı benden vazgeçmeden önceydi. Ya da sana biraz zaman tanımak için, çok geçmeden. Yıllar sonra değil, Peri. Ama iki bacağım kesildikten sonra eve döndükten iki gün sonra beni terk ettin. O noktadan sonra artık konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

Birinde hâlâ kahvesini tuttuğu iki elini kaldırdı ve ona doğru bastırdı.

"Bunu Scooter'ın otoparkında tartışmamalıyız." Ellerini indirdi. "Buraya gel. Bu hafta istediğin bir akşam. Akşam yemeği hazırlarım."

Akşam yemeği mi?

Onunla yemeğe oturmasını mı istedi? Kadın otunu seviyordu, belki de kafası iyiydi. "Yemeğe gelmiyorum, Peri."

"Rix-"

Başını salladı ve onun sözünü kesti. "Hayır. Sen kararını verdin. Bu dün olan bir şey değildi. Neredeyse iki yıl önceydi. Hayatımıza devam ettik."

"Evet, Yavapai ilçesindeki her şeyi mahvetmeye devam ediyorsun."

Bekle.

Kıskandığı için mi böyle yapıyordu?

"Artık sikimi nereye koyacağımı söyleyemezsin bebeğim," diye belirtti.

"Bu sen değilsin."

"Ne ben değilim?"

Sesinde bir kırılma oldu. "Sen o adam değilsin, Rix."

"Yanılıyorsun. Hatırladın mı? Beni bu yüzden terk ettin.

Ben

yepyeni bir adam, Peri."

Arkasına yaslandı. "Anlıyorum. Yani kanıtlamanız gereken bir şey var," diye tahmin yürüttü. "Bunu düşün ve akşam yemeğine gelmeyi reddetmeyi ve bazı şeyleri konuşmayı düşün. Kime bir şey kanıtladığını düşünürken bunu da düşün."

Evet.

Artık sakın
değil.

Hem de hiç.

"Whoa." Kollarını açarak bir elini kaldırdı, avuç içini ona doğru uzattı, bastırmadı. "Şimdi anlıyorum." Elini göğsüne koydu. "Kusura bakma, yollarımız ayrıldı, pek haberim olmadı. Sanırım beni bırakıp gittiğinden beri danışmanlık diploması aldığın için seni tebrik etmek gerekiyor," dedi alaycı bir tavırla. "Taşındığın günden beri tam bir konuşma yapmadık ama yine de motivasyonlarımı anlıyorsun ve davranışlarım hakkında bir teşhisin var. İyi tespit, Dr. Poulsen."

Kızgınlıkla burnunu kırıştırdı.

Eskiden bunun sevimli olduğunu düşünürdü.

İşin boktan tarafı, hala şirindi.

"Böyle küstahlaşmandan nefret ettiğimi biliyorsun," diye karşılık verdi.

Rix cipini işaret etti. "Yolunuza devam etmekte özgürsünüz." Meşe gözlüklerinin ardından ona baktı.

Smith'lerinin üzerinden geriye baktı.

Bu da başka bir hatırlatmaydı. Üç yıl önce güneş gözlükleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu, sadece ihtiyacı vardı ve beğendiğini alıyordu. Şimdi, ücretli bir işe geri dönebildiğinden beri açık hava perakendeciliğinde çalışıyordu.

Bu kötü bir şey değildi, işi berbat değildi, iyi bir indirim alıyordu, maaşı iyiydi, sigortası harikaydı, itfaiyecilerin sigortası ölene kadar bacağının durumunu karşılıyordu, bu yüzden bu bir endişe değildi ve 401K'sına ekleyebilirdi.

Yapmayı sevdiği şeye yakın bir şey değildi.

Yapmayı sevdiği şeyi yapıyordu.

Ve sonra o ağaç devrildi.

Bakışmaları çok uzun sürdü. Yine de, adam bitirmeye hazır olduğunda, kadın bitirdi.

Ve bunu fısıldayarak yaptı, "İşimiz bitmedi, Rix. Asla bitmeyecek," diye fısıldadı ve bir şeyi kanıtlamak istercesine kamyonetinin arka paneline bir tokat attı (berbat bir şeydi ama kabul etmeliydi ki, yapması gerektiği gibi arabayı sürüp gitmek yerine bu konuşmayı yapmak için yoldan çıkması kesinlikle onun ne demek istediğini kanıtlıyordu).

Bunu yaptıktan sonra döndü, saçları uçtu, adımlarında tanıdık bir sıçrama oldu, bu onda fark ettiği ilk şeylerden biriydi, hatta nasıl ekstra bir elektrik akımıyla yürüdüğü ve Jeep'ini yuvarladı, bindi ve dışarı çıktı.

Bu süre içinde Rix hiç oyalanmadı.

O da kamyonetindeydi ve gitmeye hazırdı.

Onu ışıklara kadar takip etmek zorunda kaldığı için çok kızgındı.

Kadının sola gitmesi ve kendisinin de yeni ofislerinin bulunduğu şehir merkezine gitmek için sağa gitmesi onu rahatlatmıştı.

Yeni programla birlikte daha fazla alana ihtiyaçları vardı. Prescott Valley ve Prescott arasında 69 numarada bulunan ve aynı zamanda ulusal merkeze de ev sahipliği yapan yerel River Rain Outdoors mağazasından taşıyorlardı.

Yeni ofisler henüz taşınmaya hazır değildi, ancak yaklaşıyordu ve bir gün önce resmi olarak imzaladıktan sonra, Judge üçünün yeni finans adamlarıyla yeni yerlerinde buluşup tadilatların nasıl gittiğini görmelerini ve araziye tanımlarını planlamıştı.

Son birkaç aydır mağazada yerine geçecek kişiyi eğitirken ve River Rain'in Kids and Trails programını Hale Wheeler'ın Camp Trail Blazer programıyla nasıl birleştirecekleri üzerinde çalışmaya başladıklarında olduğu gibi, tüm bunlar için heyecanlı olmak istiyordu.

Hayatında hiç kazanmadığı kadar çok para kazanacağı ve Programlar Direktörü gibi müthiş bir unvana sahip olacağı için heyecanlanmak istiyordu (Judge İcra Direktörü, Alex Sosyal Yardım Direktörü ve yeni adamları Kevin ise CFO'ydu).

İşinin bir kasabadaki tek bir binayla sınırlı kalmayacağı, sadece ABD'nin değil, nihayetinde dünyanın her yerinde olacağı için heyecanlanmak istiyordu.

Şehir merkezine vardığında ve binanın arka tarafına, en üst katına çıktığında heyecanlanmak istiyordu.

ve üzerinde "RIX HENDRIX, PROGRAMLAR DİREKTÖRÜ, TRAIL" yazan bir park yeri buldu.

Yargıç'ın o sabah onları orada istemesinin gerçek sebebinin bu olduğunu biliyordu.

İşaretler sürprizdi, harikaydılar ve Judge, Alex, Kevin ve Rix'in hepsinde birer tane vardı.

Ama heyecanlı değildi.

Zihni Peri'nin saçmalıklarıyla, Alex'in gözlerinin rengiyle ve Alex'in ne halt etmeye sonunda bağlandıklarıyla doluydu, sonra Peri tam ortasında ayağa kalktı ve barı (ve onu) tamamen terk etmeden önce bunu yaparak uzaklaştı.

Başka bir deyişle, kahvesini taşıırken ve muhtemelen hepsine birer tane alması gerektiğini düşünürken (ama sadece Yargıç'ın siparişini biliyordu, gerçi Alex'in ne içtiğini merak ediyordu ve bu da berbattı) dört katı tırmanmayı bitirdiğinde pek iyi bir ruh halinde değildi.

Meydanın hemen dışında olması ve her tarafta pencereleri olması iyi bir keşifti. Harika manzaralar. Tuğla duvarlar. Alanı kesen muhteşem sütunlar.

Orada çalışmak harika olacaktı.

Binanın arka tarafında iki yandan çıkan merdiven setlerinin arasında kalan asansörün önünde, mobilyalara karar verdiklerinde resepsiyonist masasının yer alacağı bir alan vardı. Arkasında kaba ama çekici ahşaptan yapılmış geniş bir panel vardı ve Rix bunun nasıl görüneceğine karar verdiklerinde üzerinde Trail Blazer logosu olacağını biliyordu. Ve onun ötesinde, yakında mobilyaların yerleştirileceği bir açık alan denizi vardı,

ofis ekipmanları ve personel. Kenarlarda ofisler vardı; Judge ve Kevin köşelerde, Alex ve Rix ise onların arasında, yan yana duruyordu.

Tadilatlar tamamlanmıştı, sadece teknik işlerin yapılması (ve bu da çok yakında gerçekleşecekti) ve mekanın mobilyalarla doldurulması gerekiyordu.

Ve cesetler.

Panele yaklaşıp diğerlerinin çoktan orada, Alex'in ofisi olacak yerin (Yargıç'la Rix'in ofisi arasında kalan ofis) önünde durduklarını gördüğünde de keyfi yerine gelmedi ve sadece Kevin, "Hey, dostum," diye seslendi.

Alex her zamanki gibi ona bakmıyordu, bu da dün gece yaşadıkları atılımın aslında bir bağlantı kurmalarından çok, onun katırları Kool-Aid gibi içmesiyle ilgili olduğu sorusunu cevaplıyordu.

Ama onu şaşırtan Yargıç'tı. En yakın arkadaşı ve şimdi patronu olan bu adam Rix'e bakıyor ve kızgın olduğunu gizlemiyordu ve Rix onu, kızdığı kişinin Rix olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Rix saatine baktı. Geç

kalmamıştı, ne olmuş yani?

Dikkatini tekrar Yargıç'a verdi ve kaşlarını kaldırdı.

Rix, Yargıç'ın o anda bu konuya gireceğinden kuşkuluydu, ama Kevin "Park yerlerimizin tabelalarını gördün mü?" diye sorduğunda buna fırsat bulamadı.

Kevin'e döndü. "Evet, onları gördüm."

Kevin gülümsedi.

Zoraki bir gülümsemeydi ama Rix de gülümsedi.

Kevin'in gülümsemesi soldu çünkü Rix'inkinin gerçek olmadığını biliyordu.

Rix, Kevin ile ilk olarak Rix'in d ne kadar işlettiği yerel River Rain mağazasında m şteri olarak tanışmıştı.

Kevin iyi bir patika koşucusu ve kanocuydu, bu y zden d kk na sık sık geliyordu. Bir arkadaşlık kurmuşlardı, bu da Kevin'le hem koşuya hem de kanoya gittiği, ayrıca y r y ş yaptığı anlamına geliyordu. Ayrıca Kevin'la birlikte bir barda ya da birinin veya diğerinin evinde futbol ya da basketbol izliyor, atışıyor, kanat yiyor ve bira i iyordu.

Adam mali m şavirdi, Howard  niversitesi'nde ekonomi y ksek lisansı yapmıştı, a ık havayı seviyordu ama Yavapai, Coconino, Gila ve Mohave il elerine hizmet veren b y k bir HVAC şirketinin en iyi finans elemanı olarak  alıştığı işinden pek hoşlanmıyordu.

Rix ve Judge  ok yakındı, Rix'in bir arkadaşı Judge'ın arkadaşıydı ve g revleri paylaşırken ve hangi pozisyonların  nce doldurulması gerektiğine karar verirken akıllarına gelen ilk kişi Kevin'dı.

Wheeler programa yarım milyar dolar bağışladığına g re, bir finans ının  ok  nemli olduğu konusunda hemfikirdiler.

Onlar onu ka ırma konusunda hemfikirdi ve neyse ki Kevin da gemiden atlayıp Trail Blazer'a gelme konusunda hemfikirdi.

Bu bir s rpriz değildi, Kevin a ık hava ile yakından ilgileniyordu, bir hayır kurumu olsalar bile daha fazla para kazanacaktı (Yargı  -ve Wheeler da aynı fikirdeydi- doğru personeli bulmak i in maaşların rekabet i olması gerektiğini d ş n yordu) ve zaten Kids and Trails i in g n ll  olarak  alışıyordu.

M kemmel uyum.

"Tek sürpriz işaretler değil." Yargıç, Rix geldiğinden beri ilk kez konuştu. O da alanın genişliği boyunca uzun bir katlanabilir masaya doğru ilerlemeye başladı. "Tasarımcı, mobilya için bütçemize uygun üç şemaya indirdi ve logo seçeneklerimiz var, beş tane, hepsi Wheeler'ın zaten onayladığı. Bazı kararlar vermemiz gerekiyor."

Masaya ulaşmıştı ve Rix'in durduğu yerden bile üzerinde bir sürü mobilya resmi ve logoların basılı olduğu bazı normal sayfalar olduğunu gördüğü bazı büyük kağıtları yayıyordu.

Hepsi yaklaşmak için hamle yaparken, Rix bir kez daha denemeye karar verdi, Alex'e doğru yaklaştı ve "Hey," diye selam verdi.

Alex beş on yaşında
değildi. En fazla
5.6'ydı.

Onu öpmek için derinlere eğilmesi
gerekiyordu. Ya da onu kucağına
çekmesi.

Tanrım.

Dün gece biriyle yatmıştı, Alex'le ilgili bu saçmalık da
neyin nesiydi?

Bunu anlamak için bir şansı yoktu.

Kızın kahverengi ve yeşil gözleri ona kaydı ve onun da
kızgın olduğunu gördü.

Tamam.

Ne oluyor lan?

Adam durdu, bir elini uzatıp kızın koluna dokundu ve kız
da onunla birlikte sarsılarak durdu.

Her zamanki gibi ona bakmakta zorlanmadı. Onun
gözlerinin içine baktı.

Evet.

Glared.

Onu terk etmişti, kızacak neyi vardı ki? Sesi normalden daha sertti, "'Selam' dedim," dedi, çünkü sinirlenmişti.

"Hey," diye tükürdü sanki tadı berbatmış gibi.

"N'aber?" diye sordu.

Başını tahta gibi masaya doğru eğdi. "Mobilyalara ve logolara karar veriyoruz."

"Bana tavır yapmandan bahsediyorum."

Göz kapakları yavaşça aşağı indi ve daha da yavaşça yukarı kalktı.

Bu ne yazık ki Rix'e onun çok uzun ve kalın kirpikleri olduğunu, belki ihtiyacı olmadığı için, belki de hiç makyaj yapmadığı için rimel sürmediğini ve kirpiklerinin saçlarının kumral renginde olmadığını fark etme fırsatı verdi.

Koyu renkteydiler, uçları kumraldı, güneşli ofislerinde görebileceği bir şeydi ama dün gece karanlık barda görememişti.

Cidden ilginç. Ve muhteşem.

O da bunu hiç fark etmemiştir.

"Pardon?" diye sordu.

Bu onu kirpikleri hakkındaki düşüncelerinden uzaklaştırdı, ama sadece kabul etmesi gereken bir duruma getirdi, harika bir sesi vardı. Bunu her zaman düşünmüştü, hatta daha önce, ona sadece belli belirsiz çarptığında bile. Neredeyse... kültürlüydü, sofistike gibiydi, ki bu onun için garipti, çünkü kesinlikle bir şehir kızı değildi. Aynı zamanda derindi. Body Heat'teki Kathleen Turner gibi değildi ya da öyle olduğunu düşünmüyordu.

Ta ki dün gece cam duşlar ve kaplıcalar hakkında konuşana kadar.

Sonra, tamamen Vücut Isısı'ydı, ama daha iyiydi, çünkü öyle olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Kızması için hiçbir neden yokken, kızdığı zaman bunu kulaklarında duymak can sıkıcıydı.

Olması gereken bir şey varsa, o da oydu.

Bu da ona şunu hatırlattı.

"Tavrın ne diye sordum?" diye tekrarladı. "Tavrım mı?"

"Bana kızgınsın." "Sana kızgın değilim."

Tam da böyle bir sabah geirmışti, normalde yaptığı şeyi yapmadı, onu görmezden geldi ya da samalıklarından kaçındı.

Birlikte çalışmak zorunda kalacaklardı.

Bunu aşmak zorunda kalacaktı.

Bu yüzden onu aradı.

"Dinle Alex, bacaklarımın olmadığı gerçeğiyle nasıl başa çıkacağını bilmemene alışkını ama dn geceki gibi bana karşı soğuk davranmana, aılmana, bağ kurmana alışkın değilim. Yine de söylemeliyim ki, benim gibi bir adamın etrafında olmaktan rahatsız olduğunu hatırlamana ve konuşmanın ortasında kalkıp beni ekmene şaşırmamalıyım. Ama şimdi bunun tam tersi olması gerekirken bana kızgın olmana nasıl dönüştüğünü bilmek istiyorum, çünkü senin saçma sapan garip davranışlarına alışkını."

Konuşurken gözlerini ona dikti, yüzünün rengi solmuştu ve konuşmasını bitirir bitirmez

"Bacakların olmadığı için bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyor musun?" diye sordu.

"Dünyadaki tek çift ampute ben değilim, Alex. Belki tanıdığın tek kişi ama ben de tek değilim. Ve birlikte çok daha yakın çalışacağız. Bu konuda kendini toparlamayı öneririm, çünkü bu hiç hoş değil."

Gözlerini kırpmadan adama bakmaya devam ederken, gözleri de dahil olmak üzere hiç kıpırdamadan duruyordu.

"Neyi bekliyorsunuz?" Yargıç aradı.

Rix başını o tarafa çevirdi. "Hemen geliyoruz."

Arkasını döndüğünde Alex'in o tarafa baktığını ve başka bir şey söylediğini gördü.

"River Rain'e gidiyorum."

Tabii ki gidiyordu.

Onunla uğraşmak yerine ondan kaçmak.

Onun normal yöntemi.

Rix dişlerini sıktı.

"Neler oluyor?" Yargıç sordu.

Ama Alex, Alex gibi davranıp ona yaklaşmadan, muhtemelen (etrafta o katlanır masa dışında pek bir şey olmamasına rağmen) yol boyunca çarpacak bir şey bularak aceleyle oradan uzaklaşmaya çalışmadan önce, ki bu kadar umutsuzca uzaklaşmak istemesinin nedeni bu kadar berbat olmasaydı, Alex ona baktı.

Ve sonra, sadece onun duyabileceği şekilde, nefesinin altında onu şok ederek, "Gezegendeki tek çift ampute sen değilsin, John Hendrix, ama kesinlikle en aptalı sensin," dedi.

Bunu teslim ettikten sonra garip davranmadı ve hiçbir şeye çarpmadı.

O hariç, çünkü onun kişiliğinden uzak duruyordu.

Omzunu adamın koluna çarptı, bunu kasıtlı olarak yapıyordu, bu yüzden adam iki büklüm sallandı ve kahvesi diğer elinde sallanırken, kadın onun yanından ve sonra boşluktan hışımla geçti, başının arkasındaki imza at kuyruğunda tutulan gevşek bukleleri o giderken zıpladı.

Tama

m.

Tekra

r.

Ne oluyor lan?

"Bize bir dakika ver Kev," diye mırıldandığını duydu Yargıç, Rix merdivenlerin kapısındaki çubuğu öfkeyle itip arkasında kaybolan Alex'in ardından bakarken. "Benim ofisim."

Yargıç'ın son iki kelimesi üzerine Rix arkadaşına baktı.

Daha doğrusu, Yargıç'ın mekândaki en büyük ofise, kuzeybatı köşesindeki ofise doğru yürüyüşünü izledi.

Hâlâ dişlerini sıkan Rix onu takip etti.

Rix içeri girdiğinde Yargıç, "Kapıyı kapat," diye bağırdı.

Evet, arkadaşı kızgındı.

Gerçi Rix onun çok daha öfkeli olduğunu düşünüyordu.

Rix kapıyı kapattı ve o gün ikinci kez (üstelik saat sabahın sekiz buçuğu bile değildi) kollarını göğsünde kavuşturdu, elinde hâlâ kahvesi vardı.

Bu bir güç manevrasıydı, çünkü daha önce de belirtildiği gibi Rix vücudunun üst kısmının önemli ölçüde gelişmiş olduğunun farkında değildi.

Bu aynı zamanda bir savunma manevrasıydı ve annesi ona, özellikle ampütasyonlardan sonraki ilk rehabilitasyon sırasında ve protezlerini kullanmayı öğrenmek için acı verici ve sinir bozucu sürece başlamak için geri döndüğünde çok kullanmaya başladığını belirtti.

Yargıç, "Artık hepimiz resmiyiz, çalışmalar başladı, henüz kalıcı ofislerimizde değiliz, ama bu gerçekleşiyor, bu yüzden Alex konusunda kendinizi sıkı tutmanız gerekecek," dedi.

"Özür dilerim?" Rix fısıldadı.

"Profesyonel olman gerekiyor ve bu da dün gece yaptığın ya da az önce yaptığın şeylerin hiçbirini yapmaman anlamına geliyor."

Rix konuşmak için kendine güvenmiyordu, o yüzden konuşmadı.

"Oldukça şaşırtıcı şeyler yapabilecek imkânlarımız var Rix, o yüzden toparlan," diye bitirdi Yargıç.

"Bana aptal dedi," diye atıldı Rix, sesi en az kendisi kadar öfkeli çıkıyordu.

Yargıç şaşırmış gibi görünse de, Rix'in şaşırması gerektiğini düşündüğü şeye şaşırmış gibi görünmüyordu, çünkü yanıtı "Bir bakıma haklı," oldu.

Tamam.

Daha sekiz buçuk bile olmamıştı ve o gün belki de altıncı kez kulaklarına inanamıyordu.

"Yani orada durmuş, fiziksel engelli birinin yanında nasıl davranılacağı konusunda hiçbir fikri olmayan bir kadınla çalışmak için kendime çeki düzen vermem gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu. "Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," diye ısırdı Yargıç. "Sana söylüyorum, kafanı kışından çıkarman ve senden o kadar hoşlanan bir kadınla çalışman gerekiyor ki, doğru düzgün göremiyor ve cazibeyi açıp onu kışına götürmüyor, sadece daha iyi bir şey gözüne çarptığında onu terk ediyorsun."

Bu kez Rix sessiz, hareketsiz ve gözlerini kırpmadan durdu.

"İşinde çok iyi. Gerçekten iyi, Rix. Ama buna ihtiyacı yok ve gitmek istediği her yerde işe alınabilir. Onu kaybetmemize neden olma. Bir süredir benim yanımda, birlikte harika çalışıyoruz. Ona ihtiyacım var. Kendini topla, çünkü benim de sana ihtiyacım var."

Bunun üzerine Yargıç kapıya doğru ilerledi ama tam içeride olan Rix'in yanında durdu.

"Biliyor musun, anlamıyorum. Asla da anlamayacağım. Ama dostum, her ne üzerinde çalışıyorsan, Alex gibi insanları bunun dışında bırak. O senden çok daha savunmasız, bacaklarını kaybetmiş olman umurumda bile değil. Gözlerini açıp kendinden ötesini görürsen bunu anlar ve pislik gibi davranmayı bırakırsın, sadece Alex'e karşı değil."

Ve Yargıç dışarı çıkıp Kevin'in uzun masada durduğu yere geri döndü, onu izlediğini saklamadan.

Rix pencereden dışarı, meydana doğru bakmak için onlardan uzaklaştı, Yargıç'ın sözleri Alex Sharp'la yaşadığı bir sürü anıyla birlikte beynine hücum etti.

Sizden o kadar hoşlanan bir kadınla çalışın ki, önünü zar zor görebilsin ve cazibenizi kullanıp onu peşinizden sürüklemeyin, ancak daha iyi bir şey gözünüze çarptığında onu terk edin.

O yangında olanlardan sonra hayatı tamamen değişmiş olabilir.

Ama yapmadı, gerçekten yapmadı.

Peri'den önce, hatta daha dün gece, kadınların çok ilgisini çeken bir adamdı.

Onu elde etmek için kadınlara çılgınca şeyler yaptırmıştı.

Ve bunu isteyen ama nasıl elde edeceği konusunda hiçbir fikri olmayan utangaç kadınlarla birlikte olmuştu.

Alex bacaklarından, sandalyesinden ya da protezlerinden ürkmüyordu.

Adamın dikkatini çekmek isteyen, bunu nasıl elde edeceğini bilmeyen ve daha da kötüsü, elde ettikten sonra onunla ne yapacağını bilmeyen bir kadındı.

Bunu nasıl gözden kaçırdı?

Dün gece onunla flört ediyordu, belli etmeden ama yapıyordu.

Ve itiraf etmeliydi ki, kız cevap verdiğinde.

Hayır, kızın cevap verme şekli, utangaç ve sevimliydi, bunu alçakgönüllülükten çıkarmıştı çünkü gözlerini fark etmişti, sesi ona bir numara yapıyordu ve saçları o kadar kalın, dik atkuyruğundaydı ki, parmakları bir tanesini çekip, o uzaklaşmadan önce onu kendisine ne kadar yaklaştıracabileceğini görmek için kaşınıyordu.

Sonra gerildi, panikledi ve kaçtı.

Çünkü hoşlandığı adam ona asılıyordu ve o Alex'ti, nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

İsa.

Tüm bunları kaçırmakla kalmamış, bir de hıyarlık etmişti. Ve sadece bir pislik değil.

Muazzam bir şey.

"Vay canına," diye fısıldadı.

Yargıç haklıydı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Ve Alex'le arasını düzeltmesi gerekiyordu. Ama o anda Alex gitmişti.

Bunu çözmek için bir plan yapar ve sonra da

o.

Çok ortak noktaları vardı ve ne yazık ki Sonunda onun hakkında kafasını kışından çıkardı, onu becermek istediğini fark ettiği bir zamandı.

Ama birlikte çalışıyorlardı, bu iş için, Judge ve Kevin ile çalışmak için, yapacakları iyilik için çok heyecanlıydı, Alex'in de öyle olduğunu biliyordu, bu yüzden ikisinin de işi berbat etmek istemediğini düşünüyordu.

Böylece bir yolunu bulurlar.

Şimdilik yapabileceği bir şey yoktu, bu yüzden derin bir nefes aldı, döndü ve hiç ilgilenmediği ve sadece biraz daha fazla ilgilendiği başka bir şeyi yapmak için Yargıç'ın ofisinden çıktı.

Mobilya ve logolara bakın ve karar verin.

BÖLÜM 2

AKŞAM

Alex

I Cuma akşamı kendimi evime bıraktım, hafta sonu olduğu için her şeyden çok rahatlamıştım ve Rix'ten uzak durmak için daha fazla çaba harcamasına gerek yoktu.

Bar kutlamamız Çarşamba gecesi idi.

O ve ben Perşembe sabahı görüştük ve neyse ki çocuklar yeni ofislerinden döndüklerinde Rix bana doğrudan yaklaşma fırsatı bulamadı. Yargıç mobilya ve logo konusunu sonuçlandırmak için bizi konferans odalarına kapattı (her ikisinde de eşitlik bozucu olmam gerekiyordu, çünkü Hale de en iyi seçeneklerini seçmişti ve bu konuda kokan şey Rix ve Kevin ile oy kullanmış olmamdı (kokan kısım Rix ile oy kullandığım anda (her iki seferde de!) bana kocaman bir gülümseme (ilk seferinde) ve göz kırpması (ikincisinde), sanırım bunu aştı, bluh).

Ayrıca işe alım stratejimiz, politikalarımız ve prosedürlerimiz, ortak asistanlar ve stajyerler ve bilirsiniz, küçük şeyler gibi bir sürü başka şeyi de gözden geçirdik.

Çevrecilik ve iklim değışikliği, çocukları aktif tutmak, onları kırsal ortamlardan uzaklaştırmak ve dışarıda öğrenilen dersleri kullanarak özgüven oluşturmak ve hatalı çocukları kendilerine döndürmeye yardımcı olmak gibi çılgınca dolambaçlı kolları olan küresel programlar oluşturmamızı ve ilerlememizi destekleyecek tüm altyapı.

Bunların bazıları hakkında güçlü hislerim vardı (özellikle de çok fazla olduğu konusunda), ancak bu konularla ilgili diğer tüm toplantılarımızda Rix'in orada olduğunu, saf çekiciliğiyle beynimi bulandırdığını ve yakışıklılığıyla beni kör ettiğini düşünerek konuşmaktan çok utanıyordum.

Artık değil.

(Tamam, belki son iki gündür gözlerim kararmış ve kör olmuş olabilirim ama eskisi kadar değil).

Şimdi Rix'in benimle konuşmak istediğini biliyordum, muhtemelen inanılmaz derecede kırıncı bir şey söyledikten sonra işleri düzeltmek için.

Yani, bacaklarını kaybettiği için onunla bir sorunum olduğunu mu düşündü?

Ne kadar korkunç
değil mi? Gerçekten!

Yani, evet, barda birlikte oturana kadar hiç gerçek bir sohbetimiz olmamıştı, bu yüzden beni tanımıyordu.

Ama Tanrı aşkına.

Karbon ayak izini olabildiğince azaltmaya özen gösteren, kasalarında çevreyi koruma amaçları için para toplayan ve tüm ülkede çevre sorunlarının önde gelen seslerinden biri olan bir CEO'ya sahip olan büyük bir perakende mağazasının hayırseverlik kolunda çalıştım. Bu hayırseverlik kolu, çocukları doğaya çıkarmak için onlarla birlikte çalışıyordu.

Yakın zamana kadar gönüllüleri organize ediyordum ve benim de çocuklarla birlikte çalıştığım kendi parkurlarım vardı, bunlardan bazıları (hem gönüllülerim hem de çocuklarım) çeşitli engellere sahipti.

Engelli biriyle başa çıkamayacağımı mı düşündü? Elbette, muhtemelen her alanda engelli yobazlar vardı. Ama ben kendi alanımda?

Dürüst olmak gerekirse, bunu bana söylediğinde, bunu yaparken yüzüme bir tokat da atabilirdi.

Gerçi, sadece kelimeleri duyunca bile öyle hissetti.

Rix Hendrix'e aşık olduğum söylenebilir.

Ugh.

Pisliğin tekiydi.

Bu iyiydi, çünkü birlikte çalışmak zorundaydık ve flört edecek başka kimsesi olmadığı için benimle oynayabilecek bir iş arkadaşına bu kadar kötü davranamazdım, ama asla oraya gitmezdi, benimle değil ve bu arada, benim hoşgörüsüz bir ezik olduğumu düşünüyordu.

Huh.

Tamam, o gün öğle yemeği saatinde masama geldiğinde ve beni yemeğe davet etmek için doğal olarak sızan cazibesini aradığında, onun yanındayken her zaman kontrolden çıkan göbek çırpıntılarının hafifçe yeniden canlandığını hissettim.

Ama neyse ki Chloe aniden ortaya çıktı ve Rix'e "beni alıp götüreceğini" söyledi (onun sözleriyle); bunu da yeni terfim için "kız kıza kişisel bir kutlama" (yine onun sözleriyle) yapmak üzere Farm Provisions'da öğle yemeği ısmarlamak için yaptı.

Bu gereksizdi ama Rix'e hayır demek için bir bahanem olduğu için mutluydum.

Rix mutsuz görünüyordu, hem de çok. Her neyse.

Bu durumu daha da kötüleştiren şey ise evden gelen telefonlardı.

Perşembe gününden beri kız kardeşim aradı (iki kez), annem aradı ve o gün babam aradı.

Bu oldu.

Öncelikle şöyle oldu:

Kız kardeşim Blake, bir kız kardeşi olduğunu hatırladı ve hayat boyu harcadığı çabanın boşa gittiğinden endişelenmeye başladı ve bu nedenle, kendimi hissetmemi istediğinden daha az tuhaf ve aşağılık hissetmeye başlamadığımdan emin olmak için çabalarını artırmak için benimle temasa geçecekti (yani, bunları hissetmemi çok istiyordu).

Zamanında (genellikle bir ya da iki saat verirdi) telefonu açmaz ya da yanıt vermezsem, kız kardeşim annemizi arar, başka bir kızı olduğunu hatırlatır ve arzularına kulak asmadığımdan yakınırdı.

Annem daha sonra beni arayıp kız kardeşimi aramamı söylerdi.

Annemden kaçtığımda, babamı arardı ve annemden haber almaktan nefret ettiği için (ben yedi yaşındayken boşanmışlardı ve evli oldukları kadar şiddetli bir şekilde boşanmışlardı), annemle iletişime geçmenin yanı sıra kız kardeşimle de iletişime geçmemi talep etmek için arardı. Bunu çoğunlukla Blake'in öfke nöbetlerinden biriyle kişisel olarak uğraşmak zorunda kalmamak ve annemle hiç uğraşmak zorunda kalmamak için yapardı.

Kaliforniya'ya gitmemek için onlardan olabildiğince uzaklaştığım gerçeğinden habersiz görünüyorlardı.

(Kaliforniya'ya karşı bir şey değil, sadece trafikten nefret ediyordum, içe dönük biriydim, bu yüzden büyük insan topluluklarının etrafında olmaktan hoşlanmıyordum ve milyoner bir vakıf fonu bebeği olmama rağmen orada yaşamak çok pahalıydı - param vardı, ama onu çok fazla içinde olmayacağım bir eve harcamak istemiyordum).

Şimdi, hafta sonuydu.

Artık çadırımı Subaru'ma atıp bir yerlere mi gitsem yoksa evde mi vakit geçirsem, belki de güvertemin her tarafına dağılmış saksılardaki yıllık çiçekleri değiştirsem (sonbahar geliyordu, zamanı gelmişti) ve birkaç günlük yürüyüş veya kürek sörfü yapsam diye karar verme zamanıydı.

I oldu Damping benim Çanta üzerinde ve
mutfak Tezgâhta hem bunu hem de akşam
yemeğini düşünüyordum ki telefonum çaldı.

Çantamdan çıkardım, baktım ve numara yerel olmasına rağmen bilmiyordum.

Bu yüzden onu görmezden geldim, telefonumu çantama attım ve buzdolabıma gidip açtım, içine baktım ve bira mı, elma şarabı mı yoksa şarap mı istediğime karar verdim (bunlardan biriyle gitmek için ne pişirebileceğime veya Wildflower'dan bir şeyler almak için dağdan aşağı inmek isteyip istemediğime karar vermenin yanı sıra).

Buzdolabından dolaba geçtim ve ilham geldi. Hindi etli kırmızı soslu spagetti.

Hızlı, lezzetli ve ertesi sabah yapmaya karar verdiğim uzun yürüyüş için iyi bir akşam karbonhidrat yüklemesi.

Elimde bir kadeh kırmızı şarap vardı, kırmızı sosun kaynamasına izin veriyordum (heyecanlanacak bir şey yoktu, bir kavanoz Ragu'ydu, ama her zaman İtalyan baharatı, kıyılmış sarımsak ve kırmızı pul biberle baharatlandırırdım ve hiçbir şeyi boşa harcamamak için

kavanozu büyük bir su ile duruladım

pişmesi gerekiyordu), döndüğümde ve kendime alanımı değerlendirmek için bir an verdiğimde.

Baraka iki katlıydı ve dağın içine inşa edildiği için kademeliydi. İkiisi tam olarak oda olmasa da beş "odası" vardı.

Mutfak ve oturma odası alt katta uzun bir alandı. Ön köşede merdivenlerin altına sıkışmış küçük bir tuvalet odası ve arka köşede kiler haline getirdiğim küçük bir depolama alanı vardı (çünkü sık sık evde olmuyordum ama evde olduğumda yemek yapmayı seviyordum). Üst kat tüm bunlara açıktı. Çatı katında çam panelli, eğik tavanlı bir yatak odası vardı. Dar ama aynı zamanda uzundu, bu yüzden yan tarafta bir okuma alanı vardı. Bunun sonunda küçük bir gömme dolap ve "ana banyo" (bir çeşit) vardı. Banyo çok küçüktü. Küveti bile yoktu.

Her yerde büyük pencereler (üç güneş ışığı dahil) ve evin tüm ön tarafını kaplayan güverteye açılan iki sürgülü cam kapı, biri mutfaktan, diğeri oturma odasından açılıyor.

Kanepe ve şilteler gibi uzun süre dayanması gereken sağlam parçalar dışında evdeki her şey, vazolar, lambalar, mutfak malzemeleri ve biblolar da dahil olmak üzere vintage, yeniden kullanılmış ya da antikaydı. Karmakarışık, uyumsuzdu, ama iyi görünen renk ve canlılık vardı, ama aynı zamanda yaşanmış ve sevilmiş görünüyordu, bu yüzden sakinleştirici olmayı başardı.

Tüm bunların altında, burayı satın almamın beş nedeninden biri yatıyordu.

BİLGİNİZE:

Birinci sebep, şu pencereler.

İkinci sebep, o uzun güverte.

Üçüncü neden, küçük olduğu için temizlenmesi uzun sürmüyordu.

Dördüncü neden, tamamı bana ait olan dört buçuk dönümlük bir arazide oturuyordu.

Beşinci neden, yapının alt kısmının tamamının bitmemiş bir depo olmasıydı.

Kar ayakkabıları ve sopaları, kayaklar, kamp malzemeleri, kanom, iki bisikletim (biri yol, biri patika) ve o tatil için diktiğim devasa Noel ağacı ve tüm süsleri barındırmak için mükemmel (çünkü... Noel ama sonra dağlarda Noel vardı ve bu, başka herhangi bir yerdeki normal Noel'den trilyon kat daha iyiydi).

Yani, evet.

Yaklaşık bin metrekarelik bir yaşam alanında her şeye sahiptim.

Tek ihtiyacım olan.

Gerçekten de, ne zaman bir saniye durup burayı nasıl yarattığımı görsem, neden burada daha fazla zaman geçirmediğimi merak ettim.

Güverteye çıkıp arkama yaslanmak ve şarabımı yudumlarken sosun kaynamasına izin vermek üzereydim ki telefonum tekrar çaldı.

Telefona doğru yürüdüm ve daha önce aradığım numarayla aynı olduğunu gördüm.

Gerçekten de, İngiltere'de olduğu gibi, açıkça izin verilmediği sürece pazarlama yapan kişilerin araması yasadışı olmalıdır. Gününüzü bölen tüm o sahte aramalar ve silmek zorunda kaldığınız gereksiz sesli mesajlar?

Çıldırııcı.

Görmezden gelmek yerine kontrol edemediğim bir şeyi düşünerek kendimi rahatsız ederken, ki bunu yapmaya çalışıyordum (açıkçası, bu girişimde düzenli olarak başarısız oluyordum), telefonum hala diğer aramanın sinyalini verirken çaldı.

Yeni arayan kız kardeşimdi.

Bunu kabul etmem gerekiyordu. Beni küçümsemek için aramaya ve aileyi aktif hale getirmeye devam ediyordu, aynı zamanda "iyi kız kardeş" gibi davranıyordu çünkü iletişimde kalmak için çaba sarf eden oydu.

Bunu atlatmanın en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Her neyse, şarap içtim.

Ondan binlerce kilometre uzakta, New York'ta onun (aslında annemin) Yukarı Batı Yakası'ndaki dairesindeydim.

Hayatta kalırdım.

Telefonu ben açtım. "Hey, Blake." "Sonunda," diye tersledi.

Tam güverte zamanı.

Ocağa geçtim, Ragu'nun kapağını kapattım ve altını iyice kısararak "Ne oldu?" diye sordum.

"Evleniyorum," diye duyurdu.

"Ah, lütfen hayır" diye inlememek için kendimi zor tuttum. Bu tepkiyi vermemin iki nedeni vardı.

Birincisi, kız kardeşim gelinzilla olmayacaktı.

Godzilla'nın en zorlu düşmanı, Kral Ghidorah'ın çok daha acımasız eşi olan Kraliçe Gelin-idorah olacaktı.

İkincisi, Chad adında bir adamla evleniyordu, o kadar tam bir Chad'di ki, onun alanına girdiğiniz anda fiziksel olarak hasta olmamak neredeyse imkansızdı.

Bu benim tarzım değildi. Herkesin içindeki iyiliği görürdüm (son zamanlarda Rix hariç, malum nedenlerden dolayı). Benim deneyimime göre insanlar genelde iyiydi ve kendimiz de dahil olmak üzere herkesin kusurları vardı. Diğer insanların sizin kusurlarınıza uyum sağlamasını veya kabul etmesini beklerken onlarınkini kabul etmemek veya uyum sağlamamak nazik bir davranış değildi. Dahası, insanların içindeki iyiyi bulmak ve çoğunlukla (son zamanlarda Rix hariç) iynin kötüden ağır bastığını görmek çok az çaba gerektiriyordu.

Ama Chad.

Chad farklı bir hikayeydi.

Kız kardeşime yakın değildim ama aile aileydi ve sadece onunla değil herkesle yaşamaya ve yaşatmaya çalışmak için epeyce enerji harcadım.

Ancak, Chad o kadar bilgisiz, boş gözlü, sonsuza kadar kardeş çocuk hapı gibiydi ki, ondan nefret etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Chad'e mi?" Mutfak bölümünün kapısını kaydırarak açarken, çekingen bir tavırla sordum.

"Tabii ki Chad'le. Başka kiminle evlenebilirdim ki?" diye tersledi. "Üç yıldır birlikteyiz."

"Doğru," diye mırıldandım, kendimi güvertedeki dokuma sallanan koltuklardan birinin minderlerine bırakırken aynı zamanda şarabımdan doyurucu bir yudum aldım.

"Her neyse, düşün Ekim ayında olacak."

Önümdeki çam ağaçlarının bolluğuna göz kırptım.

"Pardon? Ekim mi? Gelecek yılın ekim ayı gibi mi? Ya da Ekim, gelecek ay?"

"Gelecek ay," diye burnunu çekti. "Ekim sonunda."

Kız kardeşim benimle akıcı bir şekilde konuştuğum bir

dil konuşuyordu.

Tüm bunların tercümesi, bir süredir nişanlı olduğu ama bana daha yeni söylediği idi.

Bu benim için sorun değildi, Gelin-idorah düğün planlama modundayken tüm o el pençe divan durmalardan kurtulabileceğim anlamına geliyordu.

Şarabımdan güçlendirici ama rahatlatıcı bir yudum daha almaya başladım.

"Babam da baş nedimem olman gerektiğini söylüyor." Şarabım boğazımda kaldı.

Burnumdan girip yanlışı tüpten çıkmayı başardı ve yanımdaki küçük yuvarlak masanın üzerine koyup göğsümü birkaç kez yumrukladıktan sonra "Ne?" diyebilirdim.

"Geç haber verdiğimi biliyorum, ama iyi haber şu ki, tüm duşlar ve diğer şeyler çoktan yapıldı ve bir bekarlığa veda gecesi istemiyorum çünkü kaba oluyorlar. Yani hiçbir şey planlamana gerek yok. Sadece gelmen gerekiyor."

Başka bir çeviri: diğer arkadaşlarından biri onun bekarlığa veda partisini ve muhtemelen bekarlığa veda gecesini organize etmişti ve ben sadece partiye değil (obvs), bekarlığını şık bir şekilde kutlamaya da davet edilmedim.

"Nedime elbiseni sipariş ettim," diye bilgilendirdi beni. "Hâlâ on altı bedensin, değil mi?"

On iki ile on dört beden arasında gidip geliyordum. Hiç 16 beden olmamıştım.

Kız kardeşim benim boyumda ve benimle aynı yapıdaydı ve dört bedendi.

Yani...evet. Bu vardı.

"Hayır, şu anda 12 bedenim."

"O zaman tadilat yapacak birini bulman gerekecek. Ayakkabılarınızı da sipariş ettim. Takip sistemine göre elbise önümüzdeki Salı, ayakkabılar ise önümüzdeki Çarşamba gelecek. Yani bunları halletmek için bolca vaktiniz var. Bana geri ödemek için PayPal yapabilirsiniz."

"Uh... Blake-"

"Düğün tarihi ayın yirmi yedisi." Yapabilir misin?

Hayır, size ayakkabıların ve elbisenin resimlerini göndereyim, böylece onları giyerken rahat edip edemeyeceğinizi görürsünüz.

Hayır, benimle birlikte ayağa kalkma ve bir parçası olduğun için günün anısını daha da özel kılma onurunu bana bahşeder misin?

Blake için bunların hiçbirisi yok.

Ülkenin öbür ucundan gelip orada olmam gereken güne iki aydan biraz daha kısa bir süre kala gelen bir telefon.

"Prova bir gün önce, prova yemeği o gece," diye devam etti. "Resmi bir şey değil ama burası New York. Bunun için de sana bir elbise ve ayakkabı göndermeliyim."

"Blake-"

"Yapacağım," diye karar verdi. "Ve bunlar için de bana ödeme yapabilirsin."

"Hey, dinle-"

"Babam onunla kalabileceğini söyledi." Oh Tanrım.

Denemeye devam ettim. "Eğer yapabilseydim-"

"Uçağı göndermesi için ona ihtiyacınız var mı?"

"Gerçekten, Blake, ihtiyacım olan şey-"

"Cathy'nin bu konuda onunla konuşmasını ve ayarlamasını sağlayacağım." Cathy mi?

"Cathy kim?"

"Babam düğün planlaması devam ederken... işlerle ilgilenmem için bana bir asistan tuttu."

"Düğün organizatörü mü demek istiyorsun?" "Bende de onlardan bir tane var."

Neredeyse gülmeye başlayacaktım.

Dolayısıyla Blake'in bir işi yoktu (annesinin New York'taki devasa ve kullanılmayan dairesinde kira ödemedi yaşıyordu çünkü annem Londra'daki şehir evini ve Somerset'teki babasından miras kalan kır evini tercih ediyordu). Yine de Blake'in işlerini halletmesine yardımcı olacak bir asistanı vardı ve bir düğün planlayıcısı olduğu için tam olarak bir düğün planlamıyordu.

Cathy'yle konuşmuyor olmam bir mucizeydi. Yine de keşke konuşsaydım.

Blake, "Cathy'den sana her etkinlik için kıyafet kurallarını içeren bir program göndermesini isteyeceğim," diye devam etti ve bana sadece büyük etkinlik ve bir gece önceki akşam yemeğinden daha fazla "etkinlik" olduğuna dair biraz korkutucu bir ipucu verdi. "Ama prova yemeği için elbise alma. Onunla ben ilgilenirim."

"Kıyafet kuralı" yorumuna gözlerimi devirmek istedim ama yapmadım çünkü bu Blake için her zaman kesin bir hedef tahtasıydı.

Dediğim gibi, rimel sürmeyi biliyordum, hatta takma kirpik takmayı bile biliyordum (gerçi bunu

Blake'in yapabildiği gibi -cidden, onu bunu yaparken görmüştüm).

Ama bir kısmına sahip olsam bile (teşekkürler, annem... ve babam), Chanel giymiyordum.

Modayı takdir edebilirdim, bu bir sanattı, kendini ifade etmenin bir biçimiydi, bu yüzden elbette edebilirdim.

Bana göre değildi.

Onlar gibi değildim.

Görünüşe önem vermiyordum. Etrafımdaki hemen herkesten daha fazlasına sahip olduğumu her gün her şekilde (tabii ki kurnazca, başka türlü kabalık olurdu) vurgulamakla ilgili değildim.

Mesele şu ki, kız kardeşim ve bu arada annem kadar klasik ve klas bir güzelliğe sahip olmayabilirdim.

Ama pasaklı değildim.

Utanç kaynağı değildim (gerçi onlar için öyleydim).

Geri kafalı ya da görgüsüz değildim (belki biraz beceriksizdim ama bunun tek nedeni sessiz olmamdı ve çoğu insanda iyi yanlar bulabilsem de yalnızlığımı seviyordum ve başkalarının yanındayken bir grup olmalarından hoşlanmıyordum).

Başka bir deyişle, ben sadece... bendim.

Ve kendim olduğum gerçeğiyle güçlü olmak ve bundan hoşnut olmadıklarına dair imalarının beni etkilemesine izin vermemek istedim.

Ne yazık ki, bunu yapabileceğim bir yere varmayı başaramamıştım.

Ve beni her zaman can evimden vuran şeylerden biri de Blake'in tarzım olmadığını ima etmesiydi.

Tarzım vardı.

Bu sadece benim

tarzımdı. Blake

konusmaya devam etti.

"Şimdi, artı bire ihtiyacın var mı?"

Bu sorudaki tonu hiç hoş değildi. Hatta kesiciydi.

Çünkü cevabı biliyordu. Ve bu hayır olacaktı.

Bir anda kafamda hayaller belirdi.

Bana doğru kanatlanarak gelen nedime elbisesini giydiğim, koridorda yürüdüğüm, başımı çevirdiğimde Rix'in bir sırada oturduğunu ve onunla aynı mobilyaya oy verdiğimde bana attığı o kocaman gülümsemeyi gördüğüm hayaller.

Kız kardeşimin yanında oturduğum, görmezden gelindiğim, gelin masasında oturduğum, resepsiyona baktığım ve Rix'in orada bana cesaret verici bir şekilde göz kırptığını gördüğüm hayaller.

Rix'in yanında yürürken ya da tekerlekli sandalyede, hangisi olduğu umurumda değildi, onunla ilk tanıştıklarında, onu tüm bronzlaşmış, fit, gülünç derecede muhteşem ihtişamıyla gördüklerinde kız kardeşimin ve annemle babamın nasıl tepki vereceklerini hayal ettim.

"Bu Rix Hendrix" gibi şeyler söyledim. Hale Wheeler'ın yeni hayır kurumu Trail Blazer'da benimle birlikte çalışıyor. Kendisi Programlar Direktörü çünkü çalışmaların çoğu dışarıda yapılıyor ve Rix birliğin her eyaletinde en az bir eyalet parkını ya da ormanını ziyaret etmiştir."

Ya da gururla, "Eskiden itfaiyeciydi. Sayısız insanın ve vahşi yaşamın hayatını ve sayısız dolar değerinde mülkü kurtardı. Bunu yaparken bacaklarını kaybetti ama çok kısa bir süreliğine yerde kaldı.

Daha önce patikalarda el bisikleti kullanıyor ya da protezleriyle yürüyüş yapıyordu."

Onu en ufak bir şekilde onaylamazlardı.

Ama üçü de, üç farklı nedenden ötürü, asla itiraf etmeseler bile ona hayranlık duyarlardı.

Yine de, Rix yanımdayken dimdik dururdum.

Rix ile dans etmek, o sandalyesinde otururken ben kucağında oturuyor olsam bile.

Rix'in olmak.

Ve Rix'in benim olması.

"Alexandra," diye tersledi kız kardeşim. "Evet."

"Evet, oradasın, konuşmayarak zamanımı mı harcıyorsun? Ya da evet, bir artı bire mi ihtiyacın var?"

"Evet, bir artı bire ihtiyacım var," diye ağzımdan kaçırdım. Sessizlik.

Oh lanet olsun.

Şimdi ne yaptım ben?

"Sen... biriyle mi görüşüyorsun?" Oh Tanrım.

Ona bir kız arkadaşımı getireceğimi söylemeliyim. Hemen hemen tüm arkadaşlarım New York'a bedava bir geziye ve babamın muhteşem kahverengi taş evinde kalmaya razı olurlardı ve Tanrı biliyordu ki, bir kişiyi daha misafir edecek odası vardı (ve bunu sorgulamadım çünkü benden başka hiçbir şekilde, Başka birinin evinde kalmasına izin verirdi - kalabalıktan hoşlanmayan içe dönük biriydi, New York'ta yaşayan birkaç yakın arkadaşı hariç tüm insanlığa (zar zor) katlanabilen dışa dönük biriydi, bu yüzden kalacak bir yere ihtiyaçları olmazdı - bu yüzden kesinlikle hayır

kuzenleri, arkadaşları ya da serseri teyzeleri varlıklarıyla onun mabedini mahvedeceklerdi).

Bunu ben söylemedim.

"Evet, biriyle görüşüyorum."

dedim. "Kim?" diye sordu.

"İşten biri," diye yalan söyledim.

"Bu... Aman Tanrım." Sesi nefes nefese çıkmıştı. "Yargıç Oakley'le mi çıkıyorsun?" Ben hayır diyemeden devam etti: "Genny ve Tom'un kızı olan o kızla birlikte olduğunu sanıyordum."

Amerika'nın Sevgilisi Imogen Swan'ı ve tarihin en büyük tenisçilerinden Tom Pierce'ı tanıdığı gibi.

Yine de, Judge'ın babası Jamie Oakley'nin de dahil olduğu (periferik de olsa, New York'ta zenginler enstest bir gruptu) çevrelerde bulunduğundan, babamın bir tanıdığı olduğunu biliyordum ve Jamie Tom ile arkadaştı, belki de öyleydi.

"Hayır, Yargıç değil. O kesinlikle Chloe ile birlikte." "Hmm," diye burnunu çekti. "O zaman kim?"

Ona asla geri dönmeyecekti ve daha sonra neden gelmediğini açıklamak için onun yerine bir arkadaşımı getirdiğimi, meşgul olduğunu, dünya çocuklarını kurtarmak için iyi işler yaptığını söyleyebilirdim. "Rix. John. John Hendrix. Ama adı Rix."

"Rix?" Yine o nahoş ses tonu. "Ne iş yapıyor?"

"Dediğim gibi, benimle çalışıyor."

"Ne iş yapıyor, sizinle mi çalışıyor?"

"Programlar Direktörü."

"Bu önemli mi?"

"O ve ben organizasyon şemasında en üstten üçüncü sıradayız."

Bir an durakladı, muhtemelen Blake "organizasyon şeması" terimini daha önce duyup duymadığını ve ne anlama geldiğini hatırlayıp hatırlamadığını düşünmeye çalışıyordu.

"Hangi okula gitti?" diye sorduğunda her ikisinin de olumsuz olduğunu tahmin edebiliyorum.

Tanrım.

Sorgulama alanına girmiştik çünkü onu uydurduğumu düşünüyordu.

Öyleydim, sayılır.

Ama değildim.

"Okula gitmedi," diye tersledim. "Liseden hemen sonra itfaiyeci oldu ve bunu yapmaya devam etti, Hotshots ekibine girdi. Trajik bir şekilde, rüzgar tersine döndüğünde sevdiği şeyi yapmayı bırakmak zorunda kaldı, bir yangına yakalandı, üzerine bir ağaç düştü ve alt bacaklarına zarar verdi, her ikisini de kesmek zorunda kaldı. Bu nedenle, protezlerini sık sık kullanıyor olsa da, töreninizin ve resepsiyonunuzun erişilebilir yerlerde olmasını umuyorum, çünkü çoğunlukla yasa böyle, ama aynı zamanda Rix'in rahat edebilmesi için."

Bu daha fazla sessizlikle karşılandı.

"Her neyse, yemek pişiyor ve kontrol etmem gerekiyor," diye devam ettim. "Rix'le plan yapabilmemiz için Cathy'ye beni her konuda bilgilendirmesini söylersen çok iyi olur. Umarım söylemeye gerek yoktur, düğün partinizde yer almaktan onur duyarım." Gag. "Ama arkadaşlarından birinin baş nedimen olmasını istemeni tamamen anlıyorum. Annemle babamın belli bir nezaket anlayışları olduğunu biliyorum, ama bu

Sizin düğününüz ve her şeyin istediğiniz gibi olmasını sağlamalısınız."

"Gerçekten önemli değil," dedi. "Kızlarım anlıyor."

Her neyse.

"İyi o zaman, güzel. Senin adına sevindim." Gag bin kere. "Gelecek ay görüşürüz. Bir şeye ihtiyacın olursa bana ulaşmaktan çekinme." Bu bir milyon kere şakaydı.

"Elimde. Gelecek ay görüşürüz. Ve bununla tanışmak için sabırsızlanıyorum..." sözlerini bitirmeden önce çok uğursuz bir duraklama oldu, "Rix."

Ugh.

"Güle güle, Blake. Ve tebrikler."

"Ciao."

Ve o gitmişti.

Derin bir nefes aldım.

Telefonum tekrar çaldı.

Lanet olsun!

Şimdi üç kez arayan o yerel numaraydı.

Bunu aştığımdan beri, arayan her kimse, kız kardeşime, anneme, babama, "erkek arkadaşımın" kız kardeşimin düğünü gibi önemli bir şeye neden gelemeyeceğine dair iyi bir neden bulmam gerektiği gerçeğini ekledim ve sonuçta, gerçek şu ki, hiç erkek arkadaşım yoktu, benim için bir tampon olabilecek ve önümüzdeki ay gelecek olan şey gibi biri yoktu.

Başka bir deyişle, bir tele-pazarlamacıdan beni aramayı kesmesini istemek amacıyla gelen bir telefona cevap vermek için mükemmel bir ruh halindeydim.

Bunu yaptım ve telefonuma "Alo?" diye ısırarak süreci başlattım.

Kısa bir tereddütten sonra, "Görünüşe göre hafta sonun iyi başlamıyor," dedi tanıdığım, sevdiğim ve son zamanlarda sevdiğimden nefret ettiğime karar verdiğim tok bir sesle.

Rix.

Rix beni arıyordu.

İlk eğilimim susmak oldu. Avuç içlerimin terlediğini, kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum ve o orada olmasa bile yanaklarıma sıcaklığın vurduğunu hissediyordum.

Bu sürpriz saldırının göbeğimin süper güçlü bir çarpıntı yaşaması anlamına geldiğini söylemeye gerek bile yok.

İkinci eğilimim, Dani'nin moral konuşmasından sonra tuvaletten çıktığımı hatırlamaktı, flört etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya hazırdım, Rix'in pasını yakaladım, bunun nereye varabileceğini gördüm, ancak bunun yerine benden uzaklaştığını ve onu bir sonraki gördüğümde beni aşağıladığını gördüm.

Gravely.

Bu yüzden sesimi çıkarmadım.

"Numaramı nasıl aldın?" diye sordum.

"Numaranı nasıl aldığımı sanıyorsun?"

"Bu, numaramı nereden bulduğunuza dair bir cevap mı?" "Yargıç. Başka nasıl olabilir?"

Tabii ki.

Yargıç, (şu ana kadar) sadece iki yöneticisinin iyi geçinmesini isterdi.

"Tamam, o zaman size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum. "Bana nasıl yardım edebilirsin?"

"Beni sen aradın, Rix."

"Aradım çünkü bu hafta çözmemiz gereken bazı şeyler oldu, benden kaçıyorsun, birlikte çalıştığımız için bu kaçınılabilecek bir durum değil, bu yüzden bir şeyler içmek için buluşmak isteyip istemediğini soracaktım, böylece işleri halledebiliriz."

Tanrım, felaket, Rix'le içki içmek. Bunu ilk elden biliyordum. "Yine de, senin bu işi yapamayacağını düşünerek

Büyümen ve aşmanın yolunu bulman gereken birkaç yanlış anlaşılma yaşadığımız halde yavru köpeğini ezmişim gibi davranıyorsun" diyerek sözlerini tamamladı.

Çam ağaçlarına baktım ve sonsuza dek aşık olduğum o harika adamın aslında kocaman bir pislik olduğunu nasıl unutabileceğimi düşündüm.

Sonra, kafam düşündüğüm gibi patlamayınca, "Sadece atlatmak için bir yol mu bulayım?" diye sordum.

"Bir barda biraz flört ettik, mesai saatleri içinde değil, büyütülecek bir şey yok Alex. Bu her zaman olur."

Um.

Ouch.

Daha bitirmemişti.

"Ve sonra bana karşı davranışınızı yanlış yorumladım ve bunun için özürlerimi aldınız. Hiç hoş değildi. Ama umarım benim bakış açımdan bakabilir ve bunun o kadar da büyük bir sıçrama olmadığını görebilirsin."

O kadar büyük bir sıçrama değil mi?

"Alo?" Rix'in dudaklarından dökülen yeni lokmayı (mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş, o kadar ki, onları kafamda görebilmek için ezberlemiştim) atlatmak için biraz zaman ve sessizlik almak zorunda kaldığımda seslendi.

"Beni bağnaz olmakla suçladın," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Bacaklarının olmamasıyla ilgili bir sorunum olduğunu söylemiştin."

"Öyle olduğunu sanıyordum ama bu seni bağınaz olmakla suçlamak değil. İnan bana Alex, pek çok insan benimle bu şekilde nasıl başa çıkacağını bilmiyor."

"Ben o insanlardan değilim."

"Bunun sizi rahatsız ettiğini hissediyorum, ama benim yanımdayken nasıl davrandığınıza bakılırsa, bunun benim için ne anlama geldiğini anlayabiliyor musunuz?"

Aslında, o işaret edince, yapabildim.

Ve bu berbattı.

Daha da kötüsü, onun etrafındaki davranışlarım ondan hoşlandığım içindi ve kesin olarak bildiğim bir şey vardı...

Oraya gidemezdik.

"Evet," diye zorladım.

"Tamam o zaman," dedi sessizce. "Tamam," diye cevap verdim.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

Delirmiş miydi?

"Hayır."

"Alex-"

"Size öyle bir izlenim verdiğim için özür dilerim. Haklısın, öyle yapmış olmam beni rahatsız ediyor. Ama ben... sanki..." Tanrım! "...insanların yanında iyi değil."

"Pekala."

"Yani, insanları severim. Ben sadece... bilirsiniz... Ağaçları ve toprağı insanlardan daha çok seviyorum."

Az önce ağaçları ve toprağı insanlardan daha çok sevdiğimi mi söyledim?

Rix kıkırdıyordu ve bunu tam meme ucuma yapıyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden sandalyemde kıkırdandım.

ve kıkırdadığı düşünülürse, gerçekten de ağaçları ve toprağı insanlardan daha çok sevdiğimi söylediğim anlamına geliyordu.

"Ağaçları ve toprağı tanıdığım pek çok insandan daha çok seviyorum" dedi.

"Hayır," dedim aceleyle. "Ben insan düşmanı falan değilim. Bu-"

"Misanthrope?"

"İnsanları sevmeyen biri."

"Ne anlama geldiğini biliyorum bebeğim, sadece daha önce birinin bunu normal, günlük bir cümlede kullandığını hiç duymamıştım."

Birincisi, bana "bebeğim" dedi.

Yani evet, meme uçları yine karıncalanıyor. İki, sesi çay gibi geliyordu.

Bu da biraz daha güneyde bir şeylerin karıncalanmasına neden oldu. Susma zamanı.

Rix, "Yargıç Groom Creek'te yaşadığınızı söyledi," dedi. "Yaşıyorum."

"Eminim etrafınızda bir sürü ağaç ve toprak vardır."

Daha fazla alay.

Bu yüzden "Kabul ediyorum" dediğimde kulağa boğuk geliyordu.

"Tamam o zaman, bana adresini ver, ben de bir altılı paket alayım ve ağaçların ve toprağın arasında işleri yoluna koyayım."

Yine onu kız kardeşimin davetinde bir masada bana göz kırparken gördüm.

Bunun hemen ardından, onu yanımdaki sallanan sandalyede, benim alanımda, dağımda, rahatlariken hayal ettim...

Benimle gel.

Çok güzel bir hayaldi.

"Rix," diye fısıldadım ama başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Onunla iyi geçinmem gerekiyordu.

Ona aşık olmayı bırakmalıyım.

Onun yanında olabilmek için kendimi toparlamam gerekiyordu.

Onun benim alanıma girmesine, bira içmesine, işleri yoluna koymasına, sadece onunla birlikte olmasına izin veremezdim.

Nasıl onun iş arkadaşı olacağımı, yakında yapacağımızı umduğum harika şeyleri nasıl yapacağımı ve onun yanında normal, mantıklı bir insan gibi davranacağımı bulmam gerekiyordu.

O zaman bunu işte bırakın ve hayatımı iş dışında hiçbir şekilde onsuz yaşayın.

Tüm bunları nasıl yapacağımdan emin değildim.

Yine de bildiğim bir şey vardı, benimle birlikte asla güvertede olamazdı.

Bunu düşünürken, aklıma geldi.

Şu anda ağaçlarıma ve toprağa bakıyor, Rix'le telefonda konuşuyordum ama bir şeyler değişmişti.

Büyük bir şekilde.

Ve bu değişimin bir elin hafif ama sıcak dokunuşu gibi tenimde gezindiğini hissettim.

"Rix?" Ben seslendim.

Boğazını temizlediğini duydum.

Sonra "Harika bir sesin var Alex" dediğini duydum.

Gözlerimi kırpıştırarak ağaçlara ve toprağa baktım.

Hızlıca.

"Peki, adresin?" diye zorladı. "Bu gece planlarım var," diye yalan söyledim.

Kısa bir tereddütten sonra "Doğru" dedi.

"Ama biz i y i y i z . Yani, sen i y i y s e n biz de iyiyiz, çünkü ben iyiyim."

Tanrım!

Bu görüşmenin bitmesine
ihtiyacım vardı. "Ben iyiyim,"
dedi.

"Pazartesi işte görüşürüz." "Evet,
görüşürüz."

"Aradığınız için teşekkürler. Bunun geride kalması iyi
oldu."

"Evet."

"Bye, Rix."

Kısa bir tereddüt daha, sonra tanımlamayı tamamen
reddettiğim bir ton değişikliğiyle (daha alçak, hatta biraz
daha sıcaktı), "Sonra bebeğim," dedi.

Yine "bebek".

İş arkadaşları iş arkadaşlarına "bebeğim" demedi.

İmkansızı başarma, bunu paylaşmak için saldırgan ya da
hırçın olmayan bir yol bulma şansım olmadı.

O gitmişti.

BÖLÜM 3

TOPLANTI

Alex

I Bir sonraki hafta Perşembe günüydü.
Ve birileri benim bu girişimlerimi
Rix'le iyi niyetli, koşulsuz bir felaket olarak iş birliği ve
soğukkanlılık.

Aslında haftam genel olarak pek de iyi geçmedi.

Özetlememe izin verin.

Pazartesi geldi, yeni güneş, yeni gün, yeni hafta,
güvertemin her tarafındaki saksılarda yeni bitkilerim ve
Rix'in etrafında serin olmak için çelik gibi bir kararlılığım
vardı.

Daha işe gitmek için evden çıkmadan bir mesaj alınca bu
düşüncem suya düştü.

Rix'ten.

(Evet, onu telefona programlamıştım. Aptal değildim.
Yine gafil avlanmamın imkanı yok!)

Ne tür kahve içmeyi seversiniz?

Yalan söyleyebilirdim ve onu ofiste gördüğümde, mesajı
aldığımda araba kullandığımı ve bu yüzden cevap
vermediğimi söyleyebilirdim.

Ama bir yanım Rix'ten ilk mesajımı aldığım için çok heyecanlıydı ve bu yanım çok güçlüydü.

O kadar güçlü ki, bu düşünce aklıma bile gelmeden merakla mesaj attım, Neden?

Çünkü sana kahve ısmarlıyorum, bebeğim.

Başka bir bebek.

Bu üç oldu.

Son derece uygunsuz, hatta çocuklaştıracı. "Bebek" hakkında tek kelime etmedim. Onun yerine mesaj attım, Buzlu Chai.

Bunu gönderdikten sonra, "Mocha latte, buzlu veya sıcak" diye mesaj attım. Ve hemen ardından, "Sadece sıcak için, düz beyaz.

Sonra aptal gibi konuşuyor olabileceğim için gerildim.

O kadar heyecanlıydım ki başparmaklarım harflere dokunmadan duramıyordu ve bu nedenle mesaj attım, sanırım sevdiğim her şeyden ziyade şu anda ne istediğimi bilmek istiyorsunuz. Şöyle söyleyeyim, kahveyi sevdiğim için bir kahve kaşifi olma eğilimindeyim. Ve genel olarak kafeini. Bu da listenin biraz uzun olduğu anlamına geliyor. Ama şu an için soruyorsanız, ki soruyorsunuz, çünkü bu sabah hava soğuk, flat white.

Bunu gönderdikten sonra, önceki üçü de dahil olmak üzere hepsini gönderirken kesinlikle bir aptal gibi davrandığımı fark ettim. Bu nedenle, Rix'in üç noktasının dönüp durmasını ve sonra biraz daha dönmesini acı içinde izledim.

Ta ki "Ne kadar kahve içtin?" sorusunu alana kadar.

Bu kadar utanç verici olmasaydı komik olabilirdi.

Sadece bir tane. Sefilce cevap verdim.

Yavaşlamaya çalış çünkü işe gittiğinde bir tane daha olacak. Sonra görüşürüz.

Yeterince mesaj attığıma karar verdim, o yüzden bıraktım.

Uzun süre yatmadı.

Rix, River Rain'deki masama geldi (River Rain'deki masam çok uzun süre benim olmayacaktı, ertesi gün taşınacağımız için Trail Blazer'daki masam olacaktı, Judge'ın ofis mobilyaları, benimkiler ve etrafta duran bazı kullanılmayan eşyalar geçici kullanım için yeni ofislere gidiyordu çünkü o gün telefonlar ve internet bağlanıyordu ve Trail Blazer'ı işgal etme zamanı gelmişti).

Ben cesurca kızarmamaya çalışırken Rix elimdeki beyaz kahveyi yere bıraktı, bu çabamda başarısız olduğumu fark etmediğini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi, dostça olduğunu düşünmek istediğim ama bunun yerine seksi görünen bir gülümseme takındı, neredeyse duyamayacağım şekilde nefesinin altından mırıldandığında bu düşüncem daha da şiddetlendi, "Abuk sabuk bir kahve siparişini ancak sen sevimli hale getirebilirsin."

Donup kalmıştım.

Rix bana göz kırptı ve normal sesiyle, "Fondip, Alex," dedi.

Bununla birlikte, o gün sandalyesinde olduğu için, tekerlekli sandalyeyle uzaklaştı.

Taşınma için toparlanma ve teknik bağlantılar gibi pek çok iş olduğundan, Pazartesi gününün geri kalanında Rix'le sadece paslaşmak zorunda kaldım.

Ancak Salı sabahı evde eşyalarımı çantama tıktırmış, taşınma işine girişmek üzere dağdan inmeye hazırlanıyordum ki telefonum çaldı.

Tamam, on dakikam var, bugünkü kahve siparişini açıkla. Tamam.

Rix'ten bir mesaj daha.

Benden ürkek bir kahkaha kaçtı çünkü komik olmaya çalışıyordu.

Ben de "Bana kahve ısmarlamak zorunda değilsin" diye mesaj attım. O da "Biliyorum, zorunda değilim." diye mesaj attı.

Sonra gönderdim, sadece iyiyiz diyorum. Geçen hafta bir sorun yaşadık. Ama şimdi harikayız.

Harika mıyız?

Lanet olsun.

Neden onun gönderdiği o iki kelimeyi okumak göğüslerimin şişmesine neden oldu?

Güzel. Harika. Yani, her şey yolunda. Beni kahveyle yağlamana gerek yok.

Yani kahve seni yağlamanın bir yolu mu?

Aman Tanrım.

Neydi o?

Cilveli miydi?

Yoksa sadece komik ve arkadaş canlısı olmak mıydı?

Yoksa sadece bir tür tanışma, değerli bir i ş arkadaş, ama şakacı bir tarzda mıydı?

Söylemek onu ne sen istiyorum ve dur

Mesajlaşmak, Alex! Kendimi uyardım.

Mesajlaşmayı bırakmadım.

Şey, evet. Sayılır. Dediğim gibi, kahveyi severim.

Bunu söylediniz, belki bu sabah bana ne tür bir şey istediğinizi söylersiniz.

Bunu aşmanın zamanı geldi.

Buzlu Chai.

Bu çay.

Aman

Tanrım!

Flört mü?

Yoksa şaka mı?

Bugün kendimi çay gibi hissediyorum, diye cevap verdim.

Doğru. Sonra da "Bu sadece beş dakika sürdü." diye gönderdi. Diğer beş dakikayı sana ne tür çörek sevdiğini sorarak doldururdum ama bugün yapmamız gereken çok şey var. Eminim bu konudaki tezin hoşuma gidecektir, ama ofisimi düzene sokmayı tercih ederim, böylece yapmak için para aldığım şeyleri yapmaya başlayabilirim.

O zaman çörekler hakkındaki görüşlerime yüzde yüz ihtiyacı yoktu.

Bu nedenle, iyi bir karar olduğunu belirttim.

İmkansız paylaştan bir gülümseme emoji gönderdi.

Rix emojileri bile seksi yapabiliyordu.

Doğru.

Rix Hendrix'e karşı uygun ve profesyonel davranma konusunda tamamen başarısız oldum.

Bu gerçeği kanıtlarcasına, on dakikamı onun sırtıtışına karşı hangi emojiyi kullanacağımı bulmaya çalışarak geçirdim, sonra pes ettim, hiçbir şey göndermedim ve işe gittim.

Salı günü mobilya ve kutuların taşınması, bavulların açılması, bilgisayarların kurulması ve yarım saatlik bir telefon dersiyle geçti, bu yüzden gün yoğunluğundaydı ve günün tek yorucu kısmı Yargıç'ın tüm ekibi öğle yemeğine çıkarması, Rix'in yanımda oturması ve dizinin sürekli benimkine dokunmasıydı.

Bu yüzden dikkatimi zar zor toplayabiliyordum, yemeğimi nasıl sipariş ettiğime ve yediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek düşünebildiğim onun dizinin benimkine değmesiydi. Ve daha da kötüsü, sonunda söz konusu dizi düşünmekten gözlerim kamaştığında, bana dirsek attı, ona baktım ve baktığım anda yüzüne öyle bir ifade geldi ki, kaşlarımı yaktığına neredeyse emindim, çok sıcaktı.

"Ne?" Yüzündeki ifadeden büyülenmiş bir halde sessizce sordum.

Bir saniye durdu ve o saniye içinde gözleri (uzaktan kahverengi gibi görünüyordu ama yakından bakınca aslında karamel olduklarını fark ettim) gözlerime dönmeden önce ağızma daldı ve "Tatlı ister misin?" diye sordu.

Bir fıçı karamel yemek istedim.

Gözlerinin içine bakarak bunu düşündüm.

Kevin "Bir menü alabiliriz, böylece neler var görebilirsin" diyene kadar düşünmeye devam ettim.

Bakışlarımı Rix'in yüzünden ayırdım, kendi alevimi hissettim ve doğrudan Kevin ya da Judge'a bakmaktan kaçındım (yine de Kevin'in bana yakından baktığını ve Judge'ın bakışlarının Rix ve benim aramda gidip geldiğini fark ettim) ve orada duran garsonu geç fark ettim.

"Tatlı yok, teşekkür ederim," dedim ona, aşağılayıcı bir şekilde gırtlaktan.

"Tanrım," diye mırıldandı Rix, şimdi masaya bakıyor ve dizinin benimkine değmesine neden olan koltuğunda kayıyordu.

Her iki bacağımı da diğer tarafa doğru yatırdım, kırk beş dakika önce yapmam gereken bir şeydi, sadece onları hareket ettirmeyi düşünecek kadar konsantre olamıyordum.

O akşam mümkün olan en kısa sürede ofisten kaçtım ve eve geldiğimde ön kapıma dayanmış büyük bir kutuyla karşılaştım (bu arada kutu evin yan tarafındaydı).

Nedime elbisem.

Korkuyla ve bir bardak kırmızı şarapla güçlendirilmiş olarak kutuyu açtım ve o gün hissettiğim tek rahatlamayı hissettim.

Elbise, tül kaplamalı, yere kadar uzanan, dizin hemen üstüne kadar yırtmaçlı, güzel bir al ipekti. Önünde fiyonkla bağlanan ince bir kurdele kemeri vardı ve dirseğe kadar uzanan şeffaf kollarıyla omzu açıktı. Elbisenin tamamı gül sarısı yaprak ve çiçek işlemeleriyle kaplıydı ve bu işlemelerden elbisenin her tarafına boyutsal çiçekler yayılıyordu, ancak bunlar eteğin alt kısmında çok kalındı.

Havadar, romantik, vücuda oturan ama dar olmayan, hiç de açık olmayan, bu stili giyerken rahat edeceğimi bildiğim ve fiyat etiketi hala üzerinde olan bir elbiseydi.

Bu da bin dört yüz dolardı.

İyi haber şu ki, bunu üreten şirketin ölçüleri çok çarpıktı, on altı beden aslında on iki bedene daha çok benziyordu, bu yüzden biraz büyüktü, ama buradan bir kıştırma, oradan bir sıkıştırma ve harika bir şekilde uyacaktı.

Kötü haber (bir kez giyeceğim bir elbisenin fiyat etiketi dışında) o kadar çok nakış ve o kadar çok çiçek vardı ki, o kıvrımları ve kıvrımları yapmak için çok yetenekli bir terzi gerekirdi, bu da muhtemelen başka bir küçük servete mal olacaktı.

Ama en azından üzerimde bir çadır yoktu.

Denedikten sonra bir selfie çektim ve en iyi kızlarım Katie ve Gal'e mesaj attım.

Şehrin kuzeyindeki bir çiftlikte çiftlik işçisi olarak çalışan ve Lee kot pantolon, küflü eski tişörtler ve kamyoncu şapkaları giymediği zamanlarda tanıdığım en kız gibi kız olan Katie (kız kardeşim... ve Chloe dışında), OMG! Bu bende kusma isteği uyandırmıyor!

Kendi köpek eğitim ve bakım merkezini işleten, benden daha fazla dışarıda olduğu için yıl boyunca bronzlaşan ve bir keresinde annesinin ona gönderdiği bir Noel hediyesini arka bahçesindeki bir varilin içinde ateşe veren Gal (bu bir kazak elbiseydi ve bunun yarısı annesinin sürekli bir baş belası olmasıyla, yarısı da ikinci sınıfta başarılı bir şekilde öfke nöbeti geçirmeyi öğrendiğinden beri giymediği bir kıyafet olan elbiseyle ilgiliydi) daha az etkilendi.

Mesajı şöyleydi: Tişörtümü değiştirmeliyim çünkü az önce her tarafıma kustum.

Maliyetini paylaşmamaya karar verdim. Gal'in işleri iyi gidiyordu ama Katie'nin durumu iyi değildi. Durumumu biliyorlardı ama Blake'in benim bin dört yüz dolarımı harcamasına çok kızarlardı.

Çarşamba sabahı, bir kahve mesajı almadım, bu da beni aptallaştırdı, Rix'e iyi olduğumuzu, harika olduğumuzu ve bana kahve ısmarlamak zorunda olmadığını söylediğim için kendimi tekmelememe neden oldu.

Ta ki doğrudan kimin için çalışacağına karar verilmeden önce hepimizin paylaşacağı ortak asistan için başvuruları gözden geçirene kadar. Ama şimdilik, Judge'ın logolar hakkında telefonda konuşmasına gerek yoktu ve Rix'in de Hale'ye yeni künyemiz altında sunacağımız ilk programların menüsünü sunmakla görevlendirildiğimizde Wi-Fi'yi test ediyor olmasına gerek yoktu.

Ve Hale bir hafta içinde bu sunumu bekliyordu ve hepimiz hala Kids and Trails'i ve Hale'in Camp Trail Blazer'ını devam ettirmemiz gerektiğini hissediyorduk (çünkü Hale bize bunun pazarlık konusu olmadığını, CTB'nin kalmak için orada olduğunu söyledi) ve buna daha fazlasını eklememiz gerekiyordu (hepimizin

tartışırken, kişisel olarak böyle hissetmiyordum ve diğer herkesten algıladığım kadarıyla onlar da aynı şekilde hissediyorlardı, ancak kimse bunu tam olarak belirtmemiştir).

Bu yüzden mobilya siparişleri ve antetli kağıt satın alma gibi işlerle ilgilenecek birine ihtiyacımız vardı, böylece hangi hizmetleri sunacağımıza karar verme işine başlayabilirdik.

Bu kişinin eninde sonunda Yargıç'ın asistanı olacağını düşündüm ve hiçbir zaman öyle olmamış olsam da, uzun süre onunla yan yana çalışmıştım, bu yüzden neye ihtiyacı olacağını belki de Yargıç'tan daha iyi bildiğimden şüpheleniyordum, bu nedenle konsantrasyonum başvurular üzerindeydi.

Ta ki masama pembe bir kutu düşene kadar.

Kutudan ofisime tekerlekli sandalyeyle gelen Rix'e baktım.

Dün protezleriyle taşınmaya yardım ediyordu ve ne kadar aktif olduğunu bilsem de ne kadar katkıda bulunduğu biraz şaşırdım (ve kesinlikle etkilendim).

Ayrıca her sabah sandalye ve protez arasında karar verirken nelere dikkat edildiğini de merak ettim.

Benim tahminim mi?

Dünkü aktivitelerden sonra bacaklarının dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Çocuklar bunlara inmeden önce ilk seçimi siz yaparsınız," dedi.

Dikkatimi kutuya verdim ve kutuyu açtığımda, bir fırın kutusu olduğu için şaşırtıcı olmayan bir şekilde çöreklerle dolu olduğunu gördüm.

Dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Her gün ikram mı alacaksın?"

Karın çarpıntısına neden olan bir gülümseme. "Belki."

Rix'in önünde çörek almak istemedim. Bu bir şeydi. Aptalca bir şey. Gülünç bir şey. Ama on altı beden pahalı bir nedime elbisem vardı ve çoğunlukla üzerime oturuyordu ve söyleyebileceğim kadarıyla üzerinde bir gram bile yağ yoktu, bir de uzun boylu, ince sarışınlarla çıktığı gerçeği vardı.

Geciktirmek için, "Hangisini istiyorsun?"

diye sordum. "Benimki zaten vardı."

Yararsız.

Seçeneklerimi inceledim.

Sağlıklı çörek yoktu.

Ayrıca zarif bir çörek de yoktu.

Yine de, istediğim çikolata kaplı, muhallebi dolgulu olan gibi yağ ve kalori bombası olanlar da vardı.

Bir sırlı seçtim.

Söylediğim anda, "Ciddi misin?" diye sordu.

"Ne?" Ben de sordum.

"Sırlı mı?" diye karşılık verdi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sırlı olmasında yanlış bir şey yok."

"En sevdiğiniz kahveyi sordum ve bana üç cevap verdiniz, hiçbirisi 'şekerli sade' değildi. Glaze, şekerli sade kahvenin donut versiyonudur."

"Sevdiğim başka çörekler de var, sadece şu anda sırlı hissediyorum," diye karşılık verdim.

Bana baktı, sonra bağırdı, "Beyler, çörekler!"

Ve tahmin ettiği gibi, Judge ve Kevin gelip o kutunun üzerine kondular.

Kevin ikolata kaplı, muhallebi dolgulu olanı kaptı, bu çok kötü oldu, çünkü daha sonra kutuya gidip Rix etrafta yokken yiyebileceğimi umuyordum.

Rix'in zengin, kaba kahkahası odada patlamadan önce bu düşünceyi ancak dşnebilmiştim.

Herkes ona baktı. Ama o bana bakıyordu.

"Kıçım sırlanmış," diye mırıldandı, sonra da dışarı ıktı.

Beni, tercih ettiğim çöreğİ ısıran Kevin'e özlemle bakarken görmüştü.

Muhteşem.

Neyse ki gün, mobilyaları seçtikten sonra duvar dekorunu seçmek ve mola alanları, depolama çözümleri ve yerleşim planları üzerinde beyin fırtınası yapmak için i mimarla yapılan görüşmeler ve sinir bozucu toplantılarla doluydu (ve hiçbirimiz buna fazla yatırım yapmadık, bu yüzden bunu üzücü bir şekilde gerekli bir kötülük olarak gören tek kişi olmadığımı biliyordum).

O gün eve geldiğimde başka bir kutuyla karşılaştım.

Bunun içinde bir çift bale pembesi, rugan, sivri burunlu, dört in topuklu Jimmy Choo kaydırak tarzı topuklu ayakkabı vardı.

Bin dolara mal oldular ve onları iki kez giymem pek olası değildi, ancak tören bile bitmeden ayaklarımın acı çekmesi kuvvetle muhtemeldi.

Gizemli olmayan nedenlerden dolayı -annemi ve babamı göz önünde bulundurduğumda- kız kardeşim nefret dolu şeyler yaptı ve söyledi, bunu hayatı boyunca yaptı.

Ama ondan nefret etmiyordum. O benim kız kardeşimdi.

Yine de düğün gününden nefret edecektim.

Bunu zaten biliyordum.

Ama bunun için hiçbir şey yoktu.

Ayrıca bu ayakkabıları düğünden önce alıştırmak ve alışmak için defalarca ve uzun süreler boyunca giymem gerekecekti.

Nefret eden biri olmaktan nefret ederdim.

Ama bu süreçten de nefret edeceğimi biliyordum.

Bu arada, Katie'nin ayakkabılar hakkındaki yorumu "Keşke aynı numarayı paylaşıydık", Gal'inki ise "Bu bir düğün mü yoksa bir engizisyonun işkence bölümü mü?" oldu.

Önemli bir not: arkadaşlarım harikaydı.

Tüm bunlar beni şu ana getirdi, Perşembe sabahı, mesaj yok, kahve yok, Rix'ten çörek yok, ama şu anda geniş açık alanın ortasında bulunan katlanır masada saat onda bir toplantıya gidiyorduk ve etrafında birkaç sandalye vardı.

Orada, hepimiz bol miktarda finanse edilen Trail Blazer karşılıklı yardım organizasyonunun odak programları olması gerektiğini düşündüğümüz şeyleri sunacaktık.

Ben de kendi payıma düşeni söylemeye kararlıyım.

Hale Wheeler, Hale Wheeler, ne yazık ki vefat eden parlak teknoloji üstadı Corey Szabo'nun oğlu ve varisi ve sadece Hale Wheeler, uzun boylu, ince, geniş, film yıldızı güzelliğinde, jet-set milyarderleri önümüzdeki Perşembe günü bizimle birlikte o katlanır masada oturacaktı ve kendimizi toparlamalıydık, gezegendeki her çocuğun boğazına yaprak ve taş tıkarırken onlara "Hem uslu durmalı hem de dünyayı önemsemelisiniz!" diye bağırmamalıydık.

Ve bu parçayı Rix'in önünde konuşmak zorundaydım.

O sabahın ilk iki saatini misyonumuzu nasıl geliştirmemiz gerektiğine dair yapacağım sunumu cilalamakla geçirmiştım, özellikle de sadece önemsediklerini göstermek için birkaç insana ihtiyaç duyan çocuklar için değil (ama o çocuklar da var), her tür çocuk için kamplara odaklanmamız gerektiğini düşünüyordum. Aynı zamanda, Rix ile konuştuğum, Rix ile flört ettiğim, Rix ile mesajlaştığım ve Rix'in izlediği bir çörek seçtiğim için kendime sessizce moral verdim. Dolayısıyla, Rix'in önünde bildiğim ve benim için çok şey ifade eden bir şey hakkında konuşabilirdim.

Sonunda ekiple birlikte masaya oturduğumda kendimi tam havamda hissediyordum ki Rix'in "Sanırım hepiniz her gün birinin kahve ve/veya çörek alması konusundaki yazılı olmayan notumu gözden kaçırdınız. Birisi derken, o kişinin her zaman ben olmayacağını kastediyorum."

Judge ve Kevin kahkahalara boğuldu. Ama ben kalbimin sıkıştığını hissettim.

Tabii ki sadece bana kahve ve çörek almadı. Herkese aldı.

Tabii ki.

Ne düşünüyordum ki?

"Yarınkini ben alırım," diye teklif etti Yargıç. "Wild Iris'e gidiyorum. Yedi buçuktan önce siparişlerinizi bana mesaj atın."

Kevin, "Pazartesi'yi alacağım," dedi. "Rix'in dün yaptığı gibi Bosa'ya vurmak. Aynı mesajlar gibi." Bana baktı. "Alex, numaram sende var mı?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Sana e-posta göndereceğim," dedi.

Başımı salladım ve "Salı günü yapacağım. Nereye gittiğimi sana haber veririm."

Kevin, "Ve belki de resmi mola alanı kurulmadan önce geçici bir mola alanı oluşturmak için biraz fon ayırabilirim, böylece buraya geldiğimizde kendi kahvelerimizi yapabiliriz," diye önerdi.

"Bana uyar," diye kabul etti Yargıç.

Rix, "Sonunda en azından tutarlı bir planımız var," diye mırıldandı.

Herkesin bir tane alabilmesi için on paket getirmem gerektiğini düşünerek (henüz buzdolabımız yoktu) karpuzlu limonlu AHA kutuma uzandım, Yargıç "İş rollerini ve alanını belirlemekle meşguldük, bu yüzden tutarlı bir plan oluşturma işine başlamak için burada oturuyoruz, Rix" dedi.

Rix doğrudan Yargıç'a bakarak, "Bilgisayarlarımız, telefonlarımız, masalarımız ve işimizi yapabileceğimiz bir yerimiz olmasının önemli olduğunu anlıyorum, ama bu konu sonuçlandırılmak üzere. Ve bunu konuşmuştuk. Şimdi, yarım milyar dolarımız var ve olduğu için gözlerimizde yıldızlar var. Yirmi milyar dolarımız olsa bile bu dünyayı iyileştiremeyiz. Okullar, aileleri ya da sistem tarafından hayal kırıklığına uğratılan her çocukla ilgilenemeyiz. Bunu dizginlememiz gerektiğini biliyoruz, ancak çoğu girişimin sahip olduğundan daha fazla paramız var, bu yüzden yapamayacağımız halde her şeyi yapabilmışız gibi hissediyoruz."

"İşte bu yüzden hepinizden bu toplantıya hazırlıklı gelmenizi ve nereye odaklanmamız gerektiğini düşündüğünüzü paylaşmanızı istedim," diye karşılık verdi Yargıç.

Rix, "Doğru, yani söylemeliyim ki, sen bu işi yapıyordun ve ben de işin içindeydim," diye cevap verdi. "Ama işi ben yapmıyorum. Ben Programlar Direktörüyüm ve Wheeler'a sunmak için elli program hayal edebilirim, ancak Flagstaff'ın çamları, çalılıkları ve kayalıklarında iki sevgi dolu ebeveyn tarafından yetiştirildiğim için şehirdeki bir çocuğun neye ihtiyacı olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı gerçeğine dayanarak bunu yapıyorum. Ayrıca iki yıl önce bacaklarını kaybetmiş beyaz bir adamım, ancak o zamana kadar inkar edilemez derecede iyi bir dönem geçirdim."

Vay anasını.

Tam olarak bu nokta (Flagstaff'ta büyüdüğümünden ve tabii ki uzuv kaybından bahsetmiyorum) sunumumda yer alıyordu!

Rix'in işi bitmemiştir.

"Wheeler'ın bir, belki iki, muhtemelen daha fazla hafta geri çekilmesine ihtiyacımız var, böylece Alex ve ben Cali'ye uçabilir, orada iyi bir zaman bloğu geçirebilir, Camp Trail Blazer'a gidebilir, personelle, danışmanlarla, çocuklarla konuşabilir, aynı zamanda oraya giden çocukları takip edebilir ve şimdi nerede olduklarını görebiliriz. İşleri tersine çevirenleri ama belki de daha çok çeviremeyenleri. Ne işe yaradı? Neyi sevdiler? Onlar için kırılma noktası neydi? Ya da neden bir atılım olmadı? Ne daha güçlü hale getirebilirdi? Daha fazla çocuğa ne ulaşabilir?" Dizüstü bilgisayarını masaya doğru itti. "Tam bir röportaj taslağı hazırladım. Ayrıca CTB'de Wheeler'ın yerine gelen Frank'i de aradım ve Alex'le benim etrafta olmamızdan, çocuklarla konuşmamızdan, gezintiye çıkmamızdan, karşı karşıya olduğumuz şeyin zayıf da olsa nabzını tutmak için ne yapmamız gerekiyorsa yapmamızdan memnun. Ayrıca bazı mezunlara ulaşmaktan da mutluluk duyduğunu paylaştı.

Birlikte, onlar konuşmasa bile bizimle konuşabilecek olanları da, böylece bu nabızı güçlendirebiliriz."

Benim de benzer düşüncelerim vardı ama bu kadar derinlemesine düşünmemiştim.

Oh...

Ve kesinlikle Rix ile herhangi bir yere uçmak gibi saçma bir planım yoktu.

Rix'e şaşkınlıkla bakmayı bıraktığımda, Rix'i sevdiğini bildiğim Kevin'in ona yeni bir gözle baktığını fark ettim. Daha önce Rix'e saygı duymuyor değildi ama Rix'in konuşmasından sonra farklı bir saygı oluşmuştu, bunu görebiliyordum.

Yargıç onu daha da yakından inceliyordu.

Daha sonra şunları paylaştı: "Ben de aynı şeyi düşündüm ve düşündüğüm için Kids and Trails için işe alım yapan öğretmenlerimize bir anket gönderdim. Programda onlar için ne işe yaradı? Çocuklar genel olarak bizimle yürüyüşe çıkma teklifine nasıl tepki verdi? Programımıza katılan çocuklardan, ebeveynlerden ve öğretmenlerden her zaman geri bildirim aldık, ancak öğretmenler için daha derinlere indim ve programı nasıl genişletebilecekleri veya geliştirebilecekleri konusunda girdi istedim."

Buna bayılıyordum, çünkü bir şekilde hepimiz aynı fikirdeymişiz gibi görünüyordu.

Ancak Yargıç'ın işi bitmemişti.

"Ayrıca gençlik programlarına, çocuk ıslahevi yöneticilerine, çocuk destek programlarına göndermek üzere bir anket hazırladım. İhtiyaçlar çok büyük olacak, ön araştırmalar binlerce departman ve kuruluşu ortaya çıkarıyor, bu yüzden önce bunları bize aşağıdakileri sağlayacak yönetilebilir seviyelere indirgemeliyim

temsili veriler. Ancak paylaşırlarsa, bu veriler yine de kapsamlı olacaktır. Bununla birlikte, anket, çocuklarla doğada geçirilen zamana ve bunun neye benzeyebileceğine ve birlikte çalıştıkları çocuklar için ne anlama gelebileceğine odaklanmak üzere tasarlandı. Yine de çok fazla eleme yapılması gerekecek, bu nedenle eğer hepiniz bu konuda hemfikirseniz, ankete geri bildirimde bulunmanızı istiyorum, ankete son şeklini vereceğim ve Krista'yı anketi uygulamak, verileri derlemek ve eğilimleri ortaya çıkarmakla görevlendireceğim."

Krista, Judge'ın o sabah asistanlık işini teklif etmek için aradığı, hepimizin etkilendiği ve oybirliğiyle kabul ettiğimiz (bir mucize) kadındı.

Şükürler olsun ki görevi kabul eden bir kadın.

Duvar dekoru ve depolama çözümleri konusunda fikir beyan etmek zorunda kalmayacağım günü iple çekiyordum ama Krista'nın bu bilgileri bizim için bir araya getirip yönetilebilir hale getirmesinin çok daha önemli olduğu konusunda hemfikirdim.

Bu nedenle, "Ben varım" dedim.

"Ben de öyle," diye araya girdi Kevin. "Ayrıca Alex ve Rix'i bir an önce Kaliforniya'ya götürmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Uh-oh.

Veri toplama ve madenciliği konuşmak için bu konuyu geçiştirdiğimizi sanıyordum.

Sandalyemde doğruldum.

"Kesinlikle," diye kabul etti Yargıç. Olamaz!

"Bu kaynak israfı olmaz mı?" Hemen önerdim. "Eğer kişisel bir dokunuş istiyorsak, gidip Kids and Trails öğretmenlerinden bazılarıyla görüşmem daha iyi olur. Ya da bazı çocuklarla. Ya da gençlik programlarının

yöneticileriyle. Ya da birkaç ıslahevini ziyaret etsem. Bir tane var

Yavapai County'de. Oraya daha önce de gittim. Personel harika, tekrar gelmeme izin verirler."

"Gözaltı merkezlerini ziyaret ettiniz mi?"

Bu soru Rix'ten geldi ve garip bir tınısı vardı.

Yine de ona baktım. "Evet." "Tek başına mı?"

"Şey, hem evet hem hayır. Yargıç benimle gelmedi ama orada öğretmenler ve memurlar vardı."

Rix biraz yumuşamış görünüyordu ama yine de yumuşatılmaya ihtiyacı olması garipti.

Başka bir öğle yemeği senaryosunun devam ettiğini görmek için dikkatimi masaya geri çevirdim, ancak bu sefer Kevin Rix'e bakıyordu, ancak yine de Yargıç aramıza bakıyordu.

Ve garip bir şekilde, dudakları bir şeyin eğlenceli olduğunu düşünüyormuş gibi seğiriyordu.

Kevin sonra bana baktı. "Her bakış açısı benzersizdir. Rix gidebilir ve bir şey elde edebilir ama sen de onunla gidersen başka bir şey elde edebilirsin. Bence bu bir "eğer" değil, "ne zaman gidersek gidelim, bunu ekipler halinde yapmalıyız, böylece ekip alabildiğimiz kadar çok bakış açısını birleştiren bir tür birleşik girdi getirebilir."

Bu mantıklı gelse de, çürütmek için ağzımı açtım o.

Ama Yargıç Rix'e "Ne zaman?" diye sorduğu için bir şey söylemedi. Frank ikinizin oraya gitmesinin iyi olduğunu mu söylüyor?"

Olamaz!

"Biz hazır olduğumuzda o da hazır olacak, sadece birkaç gün önceden haber vermek istiyor..." Rix bana döndü. "Salı günü özgürsün

önümüzdeki hafta Cuma gününe kadar? Sanırım bu bize ihtiyacımız olanı almak için yeterli zamanı verecektir."

Salı'dan...

Cuma mı?

Rix ile yolda dört gün mü?

Ben cevap veremedi Yargıç mırıldandı: "Babam elinden **g e l d i ğ i n c e** yardım edeceğini söylüyor, uçağı müsait mi bir bakayım."

Tama

m.

Bekl

e.

Ben ve Rix özel bir uçakta yalnız mıyız?

Birlikte yalnız mı?

O zaman dört gün boyunca birlikte çalışmak? Felaket!

"İşlere çomak sokmak istemem." Ben de öyle yaptım. "Ama özel uçakları kullanmak çevreye duyarlı değil, Yargıç."

"Kesinlikle haklısın ve çok fazla paramız var, ancak çoğunu programlara bağışlamak için yatırım yapacağız, bu yüzden çılgın para gibi görünse de, yine de ona dikkat etmemiz ve kullanımında tutumlu olmamız gerekiyor. Artılar ve eksiler tartılıyor Alex ve son dakika uçuşlarının muhtemelen çok pahalıya mal olacağı Cali'ye tek bir seyahat için, eğer babamın uçağı müsaitse, artıların eksilerden daha ağır bastığını görüyorum."

Tüm kalbimle aynı fikirde değilim.

Ben de ikimizin birden gitmesini kabul etmedim.

Hepsi çok zeki oldukları ve bu nedenle her zamanki anlamlarını ifade ettikleri için bunu nasıl ileteceğimi bulamadım.

Ben de zaman kazanmak için başka bir şey ilettim.

"Yönetmene önceden haber verebiliriz ama orada geçireceğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmek için ayarlamamız gereken başka görüşmeler de var," diye belirttim. "Salı gününe kadar hepsini bir araya getirebileceğimizden emin değilim."

"Geçici mola alanımıza bir kahve makinesi kurmaya ne kadar yatırım yaptıysam, Target'a gidip bunu bir saatten kısa bir sürede halledebilirim. Şu andan Salı gününe kadar geri kalan zamanda Frank'le birlikte ziyaretimizi düzenlemek için çalışabiliriz," diye yanıtladı Rix.

Ziyaretimizi düzenlemek için Frank ile çalışıyor olabiliriz. Biz.

Bizim.

Biri bana bunun olmayacağını söylesin.

"Doğru, bu da bir şeydir," diye karar verdi

Yargıç.

Aman Tanrım.

Oluyordu.

"Taslak anketimi hepinize göndereceğim," diye devam etti Yargıç. "Krista önümüzdeki Pazartesi gününe kadar işe başlamayacağı için, bana görüşlerinizi bildirmek için Perşembe gününe kadar vaktiniz var, böylece Krista buraya geldiğinde hemen işe koyulabilir. Bu size hem Kaliforniya'daki programınızı planlamak hem de bana geri bildirimde bulunmak için zaman verir." Sırıttı. "Ben gidip kahve makinesini getireyim."

Yargıç'a baktım, dehşete kapıldım ama sakladığımı umuyordum. O.

Sonra garip bir şekilde çok niyetli görünen Kevin'e baktım katlanır masanın üstünü incelemek.

Sonunda gözlerimi zorla Rix'e çevirdim.

Çenesini bana doğru biraz yukarı doğru salladı, bu gülünç derecede erkeksi ve aynı derecede gülünç

derecede çekiciydi.

Pekâlâ, Rix'in yanında meslektaşça ve soğukkanlı davranma konusunda başarısız olmadığımı söylemek yanlış olmazdı.

Tam anlamıyla panik modundaydım çünkü Rix'e karşı böyle davranmak zorunda olduğum (ve şüphesiz başarısız olacağım) çok fazla zaman vardı.

Sıfır tampon ile.

Başka bir deyişle, sıçmıştım.

BÖLÜM 4

PLOTLAMA

Yargıç

E garajdan evine girerken, Yargıç çamur odasının kapısında kendisi ve eşi tarafından karşılanmadı. Chloe'nin iki köpeği.

Bu, kadının ya yemek pişirdiği (köpeklerin asla özlemediği bir şey) ya da güvertede olduğu (köpeklerin asla özlemediği başka bir şey) anlamına geliyordu.

Hiçbir koku almıyordu ve Chloe yemek pişirirken etrafı dağıtmadığı için ev her zaman rüya gibi kokardı, güverte olduğunu biliyordu.

Oraya yöneldi, merdivenlerden yukarı çıktı ve oturma odasındaki Fransız kapılarına doğru yürüdü.

Onu dışarıda gördü. Üzerinde gri beyaz çizgili bir güneş elbisesi vardı, uzun siyah saçları gevşek bukleler halinde aşağıya dökülmüştü, burnunda beyaz çerçeveli bir güneş gözlüğü vardı, omuzlarında sonbaharın ilk günlerinin soğuğuna karşı hafif, beyaz bir şal vardı ve uzun bacaklarını uzatmış, çıplak ayaklarını güvertenin korkuluklarına dayamıştı.

Ayak tırnakları kan kırmızısına boyanmıştı.

Son olarak, zarif elini uzattı ve şık bir kadehte duran roze, hala parlak olan güneşin altında parıldıyordu.

Tırnakları da kan kırmızısıydı.

Ava Gardner'ı tokatlamak için ellili yıllara hızlı bir yolculuk yaptıktan sonra zamanda ileri gitmiş gibi görünüyordu.

Köpekler onu gördüklerinde çılgına döndükten sonra kapıdan ona bakmak için başını çevirdi ve dudaklarının kıvrıldığını gördü.

Bu arada, onlar da kırmızıydı.

Komşularının olması çok kötüydü, çünkü o uzun bacaklar, o saçlar, o gülümseme... Güvertede onunkinin yanındaki sandalyeye oturmak, onu o elbisenin içinde kucağına çekmek ve ona seyirciye ihtiyaç duymayan şeyler yapmak istiyordu.

Bunun yerine, kapıyı açtı, Zeke ve Montana'nın ona yaklaşmasıyla ilgilendi ve "Hey, bebeğim" diye seslendi.

"Allo, chéri."

"Bir bira alıp çıkacağım. Doldurmak ister misin?"

Başını salladı.

Çenesini yukarı kaldırdı, mutfığa gitti, postacı çantasını tezgâha bıraktı, bir bira aldı ve dışarı çıktı.

Sandalyesine oturmadan önce eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Geri çekildi. "İyi bir gün

müydü?" "İlginç bir gündü."

Güneş gözlükleri yüzünden gözlerini göremiyordu ama sesinde anlam veremediği bir şeyler vardı.

Ancak bu kadınla bir yıl geçirmiş, bunun dokuz ayında sadece onunla görüşmüş ve son iki ayında da onunla birlikte yaşamış olan Yargıç, "Ne var ne yok?" diye sormadan önce biraz rahatlamaya karar verdi.

"Bugün Dru ile konuştum."

Dru, Judge'ın üvey kız kardeşıydi, daha çok kız kardeşi gibiydi, sadece kan bağları yoktu ve babası onu hiçbir zaman resmi olarak evlat edinememişti çünkü Dru'nun biyolojik babası bir pislikti.

"O iyi mi?"

"Babanın yarın Rix ve Alex'in kullanması için uçaklarından birini buraya göndereceğini bilmek çok ilgisini çekti."

Bu kafa karıştırıcıydı. Dru her zaman ağabeyinin iş de dahil olmak üzere neler yaptığını bilmek isterdi.

Ama o kadar da derin değil.

Rix'i de tanıyordu ve araları iyiydi. Ama onun da öyle olmadığına dair bir his vardı içinde.

"Bunu bilmek neden bu kadar ilgisini çekti?"

Chloe manzaraya döndü ve şarabından bir yudum almak için acele etmedi.

Bunu bitirdiğinde, dudaklarının yukarı kalktığını hissetti çünkü süper havalı olduğu zamanlarda kızarıyordu.

"New York'ta Ekim ayında evlenecek olan bir tanıdığı var."

Bu konu değişikliği üzerine Yargıç arkasına yaslandı ve birasından uzun bir yudum aldı, çünkü Chloe hikâyesini anlatıyordu ve belli ki bunu yaparken acele etmeyecekti.

Güzel göründüğü ve güzel koktuğu için ve yemek yapmadığı için, bu ya onun yaptığı (yapmadığı zaman) ya da bir şeyler atıştırmak için şehre gidecekleri (yapacakları şey buydu) anlamına geliyordu, daha sonra eve gelecekler ve belki biraz televizyon izleyecekler ya da okuyacaklardı, ama kesinlikle sonunda yatağa gidecekler ve sevişeceklerdi, istediği kadar zaman alabileceğini hissetti.

"Öyle mi?" diye sordu kadın konuşmayınca.

"Evet. Ve görünüşe göre bu arkadaş Elsa Borsası da dahil olmak üzere çeşitli şeylerin kaydını tutuyor."

Elsa Exchange'in büyük bir takipçi kitlesine sahip bir YouTube dedikodu programı olduğunu ve tek yorumcusu Elsa Cohen'in Chloe ve Judge'ın aileleri hakkında bilgi toplayıp bunları paylaşmak için çok zaman harcadığını düşününce, birdenbire Chloe'nin hikâyesini dinlemekten pek hoşlanmamaya başladı.

"Şimdi ne olacak Coco?" diye sordu.

Ona döndü. "Elsa'nın Rix'in adını öğrendiğini ve ona tam bir isim verdiğini biliyor muydun? Hem de defalarca, seninle, babanla ve Dru'yla çekilmiş birkaç fotoğrafını gösterdiğinde? Annen öldükten sonra bizimle ilgili tüm o haberleri yaparken."

Elsa, Corey Szabo'nun eski karısıyla röportaj yapıp Chloe'nin dünyasını sarstıktan sonra Elsa Borsası'nı bir saniye bile izlememişti, bu yüzden böyle bir şey olduğundan haberi yoktu ama ailelerinin en sevilen sohbet konularından biri olduğunu biliyordu.

Rix'in bu pisliğin içine çekilmesinden daha da az hoşlanıyordu.

Ağzının gerildiğini hissetti.

Bu Chloe için alışlagelmiş bir durumdu. Annesi Imogen Swan ve babası Tom Pierce gezegendeki en ünlü insanlardan ikisiydi (özellikle de geçen ay yayınlanmaya başlayan yeni hit programı Genny onu Hollywood'un sevgilisi olarak yeniden zirveye taşımıştı). Chloe'nin, dünyanın en ünlü insanlarından biri olan Corey Szabo'nun ailesinin bir üyesi olarak büyüdüğünü ve üstelik ölümünden önce en zenginlerinden biri olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Annesi ve babası boşandıktan sonra Genny, kaybettiği aşkı Duncan Holloway ile yeniden bir araya geldi. Duncan, kendi kendini yetiştirmiş, zengin ve açık sözlü bir çevre aktivisti olarak ünlüydü.

Duncan aynı zamanda, tesadüfen, Judge'ın eski patronuydu.

Dahası, babası Teksas'ın küstah petrol zenginleri arasında doğan, daha sonra kendi hatırı sayılır servetini yapmaya devam eden ve bu nedenle onlarca yıldır dedikodular ve paparazziler tarafından takip edilen Judge için bu durum doğaldı.

Böylece, Chloe ve Judge birlikte olduklarında ve Judge'ın annesi votka ve valium kokteyli aldıktan sonra istemeden de olsa kendini öldürdükten sonra bu ortaya çıktığında, bir şekilde O Çift haline gelmişlerdi.

Bu onlar için dikkat demekti.

Ve onlara en çok kafayı takmış görünen kişi de Elsa Cohen'di.

Bu aynı zamanda Chloe'nin erkek kardeşi Matt, kız kardeşi Sasha ve yakında üvey kardeşleri olacak Sullivan ve Gage gibi başkaları için de ilgi demekti. Son olarak, Dru demekti.

Yargıç henüz bunun Rix anlamına geldiğini bilmiyordu.

"Öldürebilecek bakışını hayır olarak kabul ediyorum," dedi.

"Rix hakkında ne saçmalıyor?"

"Görünüşe göre, muhteşem olması, ulusal bir kahraman olması ve sadık bir dost olması dışında hiçbir şey yok."

Yargıç bunu halledebilir.

Birasından bir yudum aldı.

"Gerçi, önümüzdeki ay kız kardeşinin düğününde baş nedime olarak sahneye çıkacak olan Alex'in erkek arkadaşı gibi davrandığı düşünülürse, düşündüğümüzden daha da büyük bir kahraman."

Yargıç neredeyse birasını burnundan çekecekti.

Başarıyla yutkundu, kız arkadaşına baktı ve "Ne?" diye sordu.

"Dru'nun bu tanıdığı, Alex'in kız kardeşi. Adı Blake ve bilmelisin ki hayatım, Dru Blake'in en büyük hayranı değil. Ondan 'huysuz kız' diye söz etti ve onun hakkında konuşma şeklinden bu seviyenin spektrumun üst ucunda olduğunu anlayabiliyorum."

Alex'in neden bu kadar sessiz ve utangaç olduğuna dair olası bir fikir.

"Her neyse," diye devam etti Chloe, "Blake Elsa'nın sıkı bir izleyicisi ve Rix'i hatırlıyor, en iyi arkadaşın olduğuna dair anlatılan hikâyeleri de hatırlıyor, bu yüzden Blake'in kız kardeşi, yani bizim Alex, ona Rix'in erkek arkadaşı olduğunu ve düğünde yanında olacağını söyledikten sonra Dru'yla telefonda konuşmak için can atıyordu."

Lanet olsun.

"Aralarında garip bir şeyler var," diyerek ona daha önce bahsettiği bir şeyi hatırlattı. "Artık onun nereden geldiğini kesinlikle anlıyor. Çaba sarf ediyor. Sadece ne tür bir çaba gösterdiğinden emin değilim, çünkü ona kahve ısmarlaması uygunsuz değil."

herkes için, onunla şakalaşmak için. Hala bir şeyler var... daha fazlası."

"Gelecek ay New York'ta onun erkek arkadaşı gibi davranmaya mı çalışıyor?" diye umutla sordu.

Hayal kırıklığı içinde, umutlarını kırmak zorunda kaldı. "Rix bunu yapacak olsaydı bana söylerdi." "Peki başka ne var?"

"Dahası, geçen Perşembe günkü görüşmemizde, Yavapai'nin çocuk ıslahevini ziyaret ettiğini öğrendi ve onun potansiyel olarak tehlikeli gençlerin etrafında olmasına izin verdiğim için bana hafifçe kızacağını düşündüm."

"Hmm..." diye mırıldandı, şimdi dudakları yukarı kalkmıştı ve tekrar manzaraya döndü.

"Bundan bir anlam çıkarma, benim güzel ama entrikacı çöpçatanım," diye uyardı Yargıç. "Rix geçmişte kaldı."

Chloe tekrar ona baktı, gözlüklerinin üstünden bir kaşı havaya kalkmıştı. "Geriye dönüş mü?"

"Sizi dışarı çıkarır, yemeğin parasını öder. Eğer uzağa park etmesi gerekiyorsa, sevgilisini kapıda bırakır ve arabayı o çeker. Ve gecenin sonunda arabayı alması için onu orada bırakıyor. Kapıyı açık tutuyor. Bir sandalye çeker. Bacaklarını giyiyorsa, yaşı ne olursa olsun ve onu tanımıyorsa, koltuğunu bir kadına verir. Hava soğuksa ceketini vermek. Bunun gibi şeyler."

Dudakları kalkık değil, tam bir gülümseme. "Yani, aslında sen, sadece kenarları daha sert."

"Peri, eski sevgilisi, kendi benzin deposunu hiç doldurmadı." "Yine sen."

Yargıç başını salladı. "Eğer işiniz gereği tehlikeli olma ihtimali olan ama tehlikeli olabilecek kişilerin yakınında bulunmanız gerekseydi, ben de hafifçe çıldırmazdım."

"Kesinlikle
yapardın." Ona
sırıttı.
Çünkü yapardı.

"Ama işinizi yapmanıza engel olmayacağım," diye belirtti.

"Bana nasıl davrandığından bahsediyoruz, sen benim hayatımın aşkısın, ben de senin, bunu Rix'in Alex'e nasıl davrandığını ima ederek yapıyorsun."

Onun ne demek istediğini anladı ama hatırlatmanın önemli olduğunu hissetti. "Dediğim gibi, sanırım oraya giderse bana da izin verirdi bebeğim."

"Yapardı," diye kabul etti. "Demek ki Alex'in huysuz kız kardeşi kötü bir şey yaptı ve Alex'in olası artı birinden bahsederken aklına gelen ilk erkeğe tutunmasına neden oldu ve bariz nedenlerden dolayı bu Rix'ti. Rix'in neden gelemeyeceğine dair bir bahane uydurmak için bolca zamanı olduğunu düşünürsek, zekice bir taktik."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Belli ki Rix'in onunla birlikte New York'a gitmesi ve erkek arkadaşymış gibi davranması gerekiyor."

Yargıç kahkahayı patlatmadan önce uzun bir inanmazlık ritmi yaşandı.

İşini bitirdiğinde Chloe'nin gülmediğini gördü.

Lanet olsun.

"Bebeğim, sen karışma."

"Kesinlikle, yüzde yüz dahil olacağım."

"Geçen gece Raven'da değil miydin?" diye sordu. Kadın dudaklarını birbirine bastırdı.

Şimdi onun ne demek istediğini anladı.

"Kızın ondan hoşlandığını biliyor," diye devam etti Yargıç. "Ona karşı daha nazik davranıyor. Onu kabuğundan çıkarmak için çaba sarf ediyor. Onlar iş arkadaşları, iyi geçinmeleri, iletişim kurmaları, bir takımda sağlıklı ve anlamlı bir şekilde birlikte var olmaları gerekiyor. Ama sana söylediğim ve Raven'daki o gecenin de kanıtladığı gibi, Alex onun tipi değil."

"Yani bu gözaltı merkezine giden herhangi bir kadın olsaydı, tepki gösterir miydi?" diye sordu.

"Belki, bilmiyorum. Muhtemelen," diye yanıtladı Yargıç. "Şovenist değil ya da kasıtlı ya da kötü niyetli değil. Bu sadece onun yetiştirilme tarzı. Demek istediğim, eğer kız geri dönecek olursa, bunu durdurmak için müdahale etmez ama bundan hoşlanmaz."

"Onun için mi yoksa herhangi bir kadın için mi?"

"Kesinlikle o, çünkü Alex'i artık savunmasız görüyor. Ama muhtemelen herhangi bir kadın."

Bir "Hmm" daha çekip şarabından bir yudum aldıktan sonra tekrar manzaraya baktı.

"Chloe," dedi onun adını uyarıcı bir tonda.

"Birlikte çok sevimliydiler."

Raven'da flört ederlerken öyleydiler.

Yargıç bunu asla söylemezdi, ama Alex'in Rix'le kurduğu geçici bağı görünce, çünkü Rix onun tipiydi, Alex onun tipi değildi, ama bir sürü ortak noktaları vardı, bu harika görünüyordu.

Doğal bile.

Özellikle de Rix o adam olduğu için. Bir koruyucu. Bir sağlayıcı.

Alex'in buna ihtiyacı yoktu, ama Rix'in fiziksel durumu ne olursa olsun, bunu verebilecekti.

Toplumsal ve duygusal bir tampon.

Rix dışa dönük biriydi ve o öyle olmadığı için, onun rahat ettiğinden emin olmak için dağları yerinden oynatır, bu durumlarla onun arasında durur ya da gerektiğinde ikisini de temsil ederdi.

Yargıç bunu hiç böyle düşünmemiştii ama bu anlamda cennette yapılmış bir eşleşme gibiydi.

Aynı zamanda çok tatlı olduklarını da kabul etmek zorundaydı, son birkaç iş günü boyunca yarınki seyahatleri için hazırlanırken ofislerinin her yerinde kedi ve fare oynatıyorlardı.

Yargıç bunun sadece Rix'in doğal bir flört olduğunu, arkadaşça ve zararsız olduğunu düşünmek istedi.

Ama adamla yıllardır birlikte çalışıyordu ve bu arada Rix mağazada, astları ve şirket ofislerinde, üstleri olan birçok kadınla birlikte çalışmıştı ve Yargıç onun geçen hafta Alex'in yanında olduğu gibi davrandığını hiç görmemişti.

Tüm iş arkadaşlarıyla arkadaş canlısıydı, şakalaşırdı.

Ama alaycı ya da şakacı değildi... Yargıç'ın fark ettiğı daha fazla şeyin bir parçası da buydu.

Daha da fazlası, geçen Salı günü öğle yemeğinde birbirlerine attıkları o hararetli bakıştı.

Bu kesinlikle daha fazlaydı.

Alex çetin ceviz olduğu için Rix daha fazla çaba harcıyor olabilir. Hatta

Judge'dan başlayarak, sessiz ve suskun biriydi ve sadece programda gönüllülerle, öğretmenlerle ve çoğunlukla çocuklarla ilgilenirken gerçekten çiçek açtı.

Ondan hoşlanıyordu çünkü güvenilir, cılgınca organize ve yaptığı işte mükemmeldi.

Ama birlikte bir sürü uçuş yapmış, çocukları yürüyüşe ya da okul toplantılarına götürmek için seyahat etmiş ve sonunda onu biraz daha yakından tanımaya başlamıştı.

Ve bu sadece biraz daha iyiydi.

Kadının profilini inceledi.

Sonra da "Bir komplo kurarsan pişman olabilirsin" dedi.

"Ben de olmayabilirim," diye cevap verdi, sonra şarabından bir yudum daha aldı ve adam onun bir komplo kurup kurmamayı düşünmediğini, çoktan kurmaya başladığını hissetti.

"Bahsettiğimiz kişi benim en iyi arkadaşım, bebeğim," dedi nazikçe.

Tekrar ona baktı. "Gerçekten de, onu mutlu edecek birini bulmasının zamanı gelmedi mi?"

"Bunun Alex olacağını nereden biliyorsun?" diye sordu. "Olmayacağını nereden biliyorsun?" diye karşılık verdi. "Bu bir risk. Büyük bir risk."

Onun da buna bir cevabı vardı.

"Hayat bir risktir, mon beau. Hem de büyük bir risk." Sandalyesinin koluna doğru eğildi ve onun ön kolunu yakaladı. "Tatlım, altı ilçelik bir alandaki bütün yatılabilir kadınlarla yatıyor. Bana kazadan önce böyle olmadığını söylemiştin. Bana sadece ve sadece Peri olduğunu, başka kadınlara bakmadığını söylemiştin. Peri'den önce onu tanı mıydunuz ama ikiniz paylaştınız ve size anlattıklarından onun bir

ilişki adamı. En düşük noktasındayken onu parçaladı. Koltuk psikologluğu yapıyor olabilirim ama bu davranış değişikliğinin bir nedeni olduğunu görmek için diploma sahibi olmak gerekmiyor. Bacaklarını kaybetmiş olsa bile ne kadar erkek olduğunu kanıtlıyor olabilir. Ölüme yakın bir deneyim yaşadığı için en iyi hayatını yaşıyor olabilir. Peri'den intikam alıyor da olabilir. Ama gerçek Rix bu değil."

Yargıç Chloe'den önce bunların hiçbirini düşünmemişti, ama yerleşmek, aradığını bulmak, bunları düşünmüştü. Çünkü Rix aradığını bulmuştu ve sonra onu kaybetmişti.

Chloe'yle de bu konuyu konuşmuştu.

"Yani, Tanrı aşkına," diye devam etti, "annenizin cenazesi için Teksas'a uçarken babanızın uçağında uçuş görevlisiyle şipşak bir ilişki yaşadı. O zamanlar hepimizin aklı başka yerdeydi ama bu inanılmaz derecede uygunsuzdu."

"Öyleydi," diye mırıldandı. Sonra açık açık konuştu, "Ama Chloe, bunlar üstesinden gelinmesi gereken büyük sorunlar ve Rix'in üstesinden gelmesi gereken sorunlar. Böyle bir şeye kalkışan herkesin desteğe ihtiyacı olacaktır. Ve tecrübelerime dayanarak konuşabilirim ki, hayat boğazınıza yumruk attığında arkanızda iyi bir kadın olması en iyi yoldur."

Ona yumuşak bir gülümseme gönderdi.

"Ama Alex'in içinde böyle bir şey olduğundan emin değilim," diye bitirdi. "O bir Coddington-Sharp Sharp'ı, değil mi?" Elbette bunu bir araya getirebilirdi.

Başını salladı.

"Annesi İngiliz tahtı için sırada," diye belirtti. "Çok gerilerde," dedi onaylamak için.

"Mon Dieu."

"Evet."

"O para, Yargıç, eski para. Eski para," diye belirtti Chloe.

"Anlamıyorum-"

"Ve dağlarda tek odalı bir evde yaşıyor. Oraya gitmiştim. Büyüleyici ve tam ona göre bir ev ama şüphesiz sahip olduğu güven fonu sayesinde muhtemelen tüm dağı satın alabilir ve şatosu için bir yansıtma havuzu yapabilir. Ofisten mutlu bir şekilde çıkmıyor olabilir ama o böyle bir kadın değil. Yine de kendi tarzında mutlu olduğu açık. İşinden keyif alıyor. Bana arkadaşlarından bahsetti ve belli ki onlara düşkün. Doğduğu hayatın dışında bir hayat kurmuş. Öyle keskin pençeleri var ki, daha ilk kelimenizi söyleyemeden kanınızı kurutuyorlar. Ve öyle derin kazarlar ki, asla kurtulamazsınız. Yani hayatı, özellikle de kadınları, kansız bir otomat ya da kız kardeşinin olabileceği gibi, kana susamış bir vampir olarak yaşarsınız, ama bunu size söyleneni yaparak, tekneyi sallamayarak, çizginin dışına çıkmadan ve kesinlikle aile adını lekelemeden yaparsınız. Alex güzel ve zeki bir kız ve tüm bunları geride bırakıp kendi hayatını yaşıyor."

Bu yalan değildi, Alex bunların hepsiydi.

"Ve sen onun büyük, kötü, hasarlı John Hendrix'le başa çıkamayacağını mı düşünüyorsun?" Chloe sözlerini tamamladı.

Kahr

etsin.

Sikey

im.

"Beni bu işe karıştırma," diye teslim oldu.

Güneş gözlüğü takmasına rağmen gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu.

"Ciddiyim," diye bastırdı. "Eğer ortalık karışırsa, Rix'e bununla hiçbir ilgim olmadığını söylemek istiyorum." Ona doğru eğilme sırası ondaydı. "İşler kötüye giderse bebeğim, seni otobüsün altına atarım."

"Geçmişin geleceklerini engellemesine izin vermediğinden emin olduğum muhteşem annem ve onun muhteşem nişanlısıyla tanıştınız mı?" diye sordu.

İç çekti.

Gülümsemeye devam etti. "Bu harika olacak."

"Cehennem gibi olacak."

"Öyle değil," dedi kibirle. "Eğleneceksin, söz veriyorum."

"Beni bu işin dışında tutmanı söylediğimi duymadın mı?"

"Elbette sizi dahil etmeyeceğim. Ama bu sizi bilgilendirmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Sandalyeye geri oturdu ve gökyüzüne baktı.

Sonra dudaklarının çenesine bastırdığını hissetti ve kulağına, "Sevgilim, açım. Beni beslemen gerek."

Ona yaşatacağı cehennemin bedelini ödetmek için, talebini kabul etmesi için onu bekletti.

Sandalyesinden kalkmadan önce tam beş saniye idare etti, onu sandalyesinden çekti ve eve doğru ilerlerken elini tuttu.

Bu arada, onun için kapıyı açtı.

Eve giden. Garaja giden. Ve kamyonetine giden.

Onu kasabaya götürmeden, karnını doyurmadan ve hesabı almadan önce.

BÖLÜM 5

SÜRÜŞ

Rix

J İsa, konuşmaya başlaması için ona ihtiyacı vardı.
Salı günüydü, kuşluk vaktiydi.

Kiralık evlerindeydiler.

Camp Trail Blazer ve Alex üç saat önce uçağa bindiklerinden beri onunla muhtemelen sadece elli kelime konuşmuşlardı.

Alex için alışılmadık bir şey değil.

Ve hayatı boyunca gevezelik eden bir kadın isteyeceğini hiç düşünmemişti ama o anda sadece gevezelik eden bir kadın istemiyordu, ona ihtiyacı vardı.

Özellikle de bu kişi Alex ve onun sesiyse.

Elinde tuttuğu telefona baktı ve bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yaptı.

Onlar havadayken inmiş olan metni yukarı çekti.

Scooter'da gördüğünden beri Peri'den aldığı bir düzineden fazla mektubun sonuncusuydu.

Daha öncekilerin hepsi içki, yemek, konuşabilecekleri rahat hissettiği herhangi bir yere davetti ve aralara serpiştirilmiş birkaç tane Sadece seni düşünüyorum vardı.

Hiçbirine cevap vermemiştir.

Ama sonuncusu, iki saatten kısa bir süre önce gelen, "Tamam, sessizliğinle mesaj alındı" yazıyordu. Ama sana yüz yüze söylemek istediğim şeyi söylemeden gitmemize izin veremem ve vermeyeceğim. Seni seviyorum. Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum, seni sevmekten asla vazgeçmedim ve vazgeçmeyeceğim. Sen tanıdığım en iyi adamsın, Rix. Beni mutlu ettin. Eğer bize bir şans verirsen, buna tekrar sahip olabileceğimizi düşünüyorum. Ama eğer yapamazsan, anlarım. Sadece bil... Her zaman kalbimde olacaksın.

Kızgın olmak istedi.

Nasıl hissettiğini hatırlamak istiyordu. Ona bittiklerini söylediğinde ilk düşündüğü şey, "Tanrım, bu iki ayağımın ezilmesinden daha çok acıtıyor," olmuştu.

Kızgın değildi.

Aklındaki tek şey onun sözleriydi, sanırım bunu tekrar yapabiliriz.

Kabul etmedi.

Yapmadı çünkü Peri bacaklarını kaybedebilirdi. Ya da kanser teşhisi konur ve çift mastektomi yaptırmak zorunda kalırdı. Ya da MS teşhisi konur ve yıllar boyunca acı çekmesini izlemek zorunda kalırdı.

Ve aklından hiç şüphe yok... O sıkışmış olurdu.

Yapardı çünkü onu sevmiştir. Gülüşünü sevmiştir. Crichton tarzı gerilim romanları okumasını sevmiştir, her ne kadar ödünü koparsalar da. Onu sevmiştir.

Bir kuşun uçuşuna bakıp onun kartal mı, şahin mi, doğan mı, baykuş mu, ne olduğunu söyleyebilirdi. Ayaklarının üşümesinden şikayet etmesine bayılırdı, ama o kadar aktif olmasına rağmen gidip bir çift çorap alamayacak kadar tembeldi.

Ya da belki de Rix'in onun için böyle aptalca şeyler yapmaktan zevk aldığını biliyordu.

Peri dünyayı ele geçirebilir.

Ama tembel hissettiğinde ona çorap alırdı. Yine de sonunda Peri dünyayı karşısına alamadı.

Çünkü tepeden tırnağa ona benzemeyen bir adamla başa çıkabilecek kadar güçlü değildi.

Ama bu konuda kızgın değildi.

Uzun zamandır öyleydi. Scooter'ın otoparkında karşı karşıya geldiklerinde de öyleydi.

Ama nedense şu anda bunu bulamıyordu.

Bu yüzden ne hissettiğine dair kafası karışmıştı, çünkü kızgın değildi ve Rix bir şeyleri çözebileceklerini düşünmek için bir adım atmıyordu.

Ama o anda asıl önemli olan, birkaç yıldır yapmayı başardığı gibi, Peri'yi hiç düşünmek istememesiydi.

Onu terk ettikten sonra aylarca tüm zihnini ona vermişti.

Ona daha fazlasını verecek enerjisi yoktu.

"Aklında ne var?" diye homurdanarak kiraladıkları cipin kabinine girdi.

Alex'in yanında sarsıldığını hissetti, sanki onun orada olduğunu bile unutmuştu.

Bu onu neredeyse güldürüyordu, Alex'in bu kadar kendi halinde olması, dünyada rahat olmasa bile rahat görünmesi

onun kafasında, onun dünyasında.

Örnek olarak, uçakta onunla sohbet etmedi çünkü onun yanında gergindi.

Ona bir podcast'e başladığını, sonuna yaklaştığını söylemiş ve bitirirse rahatsız olup olmayacağını sormuştu.

Bir kitabı vardı ve kitabınız varsa her zaman iyisinizdir, bu yüzden ona devam etmesini söylemişti.

Oturmak için çeşitli seçenekleri olan o uçakta yan yana koltuklara oturdular, adam kitabıyla, kadın gözleri kapalı ya da pencereden dışarı bakarak, kulaklıkları takılı, her biri kendi işinde mükemmel bir şekilde serinledi.

Yanında oturduğunu hatırlayınca duyduğu şaşkınlık gülme isteği uyandırır da gülmedi.

Gülme havasında değildi. "Ne?"

diye sordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu karşılığında, programlarıyla, CTB'den beklentileriyle, Frank'le buluşma düşünceleriyle ya da yolculukları veya işleriyle ilgili hemen her şeyle ilgili bir şeyler söyleyeceğini tahmin ediyordu.

Bunların hiçbirisi hakkında bir şey söylemedi.

"Sandalye ve protez arasında nasıl karar veriyorsunuz?" diye sordu.

Onun sorusu üzerine Rix tamamen hareketsiz kaldı. Ama bu hissetmediği anlamına gelmiyordu.

Karnındaki ve göğsündeki tuhaf his. Kahretsin, duyuyor gibi bile görünüyordu.

Yırtık gibi. Oluşan bir çatlağın başlangıcı. Bağırsaktan boğaza doğru yukarı doğru yayılıyor, yakında bu kırılmanın kırılacağına ve tamamen açıkta kalacağına dair bir uyarı.

Bunu hissetti ama karşı koymadı.

Yüzeyde ve derinlerde gömülü bir gerilim vardı.

Granit gibi sağlamdı. İki yıldan fazla bir süre boyunca üzerine daha ağır ve daha ağır eşyalar indiği için oraya sıkıca paketlenmişti ve sonra Rix onu gömerek kırılmaz hale getirecekti.

Dayanılmaz.

Ama sorusuyla birlikte o çatlak oluşmaya başladı.

Sanki kıpırdamadan durması, yaşadığı şeyin düşündüğü şey olmasını beklemesi, hatta umması gerekiyordu.

Çünkü rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Tüm dikkatini buna vermişti, bu yüzden Alex'in bir sonraki sözleri hızla gelince irkildi.

Ve işkence görmüş.

"Tanrım, özür dilerim. Bu çok uygunsuzdu. Beni ilgilendirmez. Çok ama çok özür dilerim. Birden ağzımdan çıktı."

"Alex-"

"Eğer yapabilirsen, sorduğumu unut. Muhtemelen yapamazsın. O kadar kabaydı. Tanrım. Çok özür dilerim."

"Tamam, ama lis-"

"Eminim fark etmişsinizdir, sosyal açıdan beceriksiz olabiliyorum. Mesele bu. Engelinle ilgili değil. Bunu takıntı haline getirdiğimden falan değil. Ayrıldığımızdan beri aklımda bir sürü şey var. Yani, daha otuz saniye önce radyo istasyonunu değiştirebilir miyiz diye düşünüyordum. Sen ne olduğunu sorduğunda aklımdan geçen buydu. Bir anda ortaya çıktı."

"Doğru, ama-"

Yine sözünü kesti, hâlâ aceleyle konuşuyordu.

"Ve bu, bir filtreye sahip olmadığım anlamına gelmiyor. Sadece aklımda çok şey var. İş ve aile meseleleri ve bir süredir sessizdik, bu yüzden sanırım bir soru sormana şaşırdım ve aklımdakileri ağzımdan kaçırdım. Bu her şeyi açıklıyor ama yine de çok üzgünüm."

"Tatlım," dedi nazikçe, "kes şunu." Takside tam bir sessizlik.

Rix kırdı.

"Her sabah iki şeyi değerlendiriyorum... günümü ve ağrımı. Hala ağrım var, çoğunlukla protezlerime alışmaktan kaynaklanıyor. Yavaş yavaş iyileşiyor ama yine de var. Eğer ağrı seviyem düşükse, günüm aktifse ve sandalyede manevra yapmamı zorlaştıracak şeylerle karşılaşacaksam, bacaklarımı takıyorum. Eğer ciddi şekilde hareket etmem gerekiyorsa ve gün içinde erişilebilirlik sorun olmayacaksa, sandalyemi tercih edeceğim."

"Oh," diye fısıldadı.

"Bununla birlikte, daha fazla bacaklarımın üzerinde olmaya çalışıyorum çünkü hala doğal hissetmiyorum. Asla da hissetmeyecekler. Onları kullanmak çok çaba gerektiriyor. Yürümek, dönüşleri ayarlamak, oturmak, ayakta durmak, herhangi bir şey yapmak için sizden yüzde kırk daha fazla enerji harcıyorum. Ama onlarla daha iyi olabilirim, bu yüzden onları kullanmalıyım. Bugün uçağa giden merdivenleri çıkmam ve çocuklarla buluşmam gerekeceğini biliyordum, ki bunu bacaklarımla yapmak daha iyi. O yüzden bacaklarımın üzerindeyim."

Açıklamasını bitirdiğinde, Judge'ın babası Jamie'nin iniş yaptıkları uçak pistinde onları beklediği kiralık arabayı düşünüyordu.

Öncelikle Alex'e arabayı kullanamayacağını söylemek.

Peri'nin mesajını yeni okumuştı, ama aynı zamanda insanlara bazı şeyler hakkında böyle şeyler söylemeye o kadar alışmıştı ki, artık bunun getirdiği sinirliliği ikinci doğasıymış gibi benimsiyordu. Her zaman içine sıkıştırdığı diğer şeylerin üzerine yığılıyor, daha da sıkılaşıyor, böylece hepsi sığabiliyordu.

Ama bunu işlemedi. Hiç işlemedi.

Bu yüzden Alex'le araba kullanamadığını paylaştığında, Alex'in yanıtını değerlendirmemişti.

Yaklaştıklarında, kiralık arabayı kiralayan adam Rix'e anahtarları vermiş ve ehliyetini sormuştu.

İlk başta bakışmışlardı, çünkü Rix adamın arabayı Rix'in kullanacağını düşünmesinden hoşlanmıyordu, sanki Alex'in memeleri olması bir SUV'u idare edemeyeceği anlamına geliyordu ve Rix kızın yüzünden bu düşüncüyü paylaştıklarını anlayabiliyordu.

Böylece, konuşmadan, bu işin peşini bırakmaya karar vermişlerdi ama Rix söyleyeceklerini söylediğinde Alex sadece "Tamam," demiş, sonra çantasını karıştırıp cüzdanını çıkarmış, ehliyetini vermiş ve anahtarları almıştı.

Bacaklarına bakmadı.

Rahatsız edici bir şekilde kaymadı.

Araba kiralayan adama acıyan bir bakış atıp, "Sakin ol, anlayamayabilirsin ama sandalyeyi uçaktan indirdiklerinde birazdan ortaya çıkacak" diye uyarmadı. Arkadaşım engelli olduğu için araba kullanamıyor.

İşine devam etti.

Adam sandalyesini cipin arkasına attığında onu sıkıştırmaya çalışmadığı gibi. Ya da ona değerlendirici bir bakış atmadı, sanki çantasının askısını

Omuz onun dengesini bozacak ve asfalta akılmasına neden olacaktı.

Sadece onun eşyalarını atmasını bekledi, kendisi de sandalye dahil eşyalarını atmıştı ve arabanın ayrı taraflarına geçip arabaya bindiler ve yola çıktılar.

"Ve kanalı değıştirebilirsin, sadece pop yok," diye bitirdi, sesi her zamanki gibi değildi. Daha alçak ve düşünceliydi.

"En sevdiğin şey nedir?"

Sirius vardı, o da dedi ki, "Klasik Vinil. Classic Rewind. Lithium. Alt Nation."

"Harika," dedi usulca, uzanarak.

Ama o da elini uzatıyordu.

Parmakları birbirine değdi ve kızın eli, erkeğinki bir elektrik akımına kapılmış gibi geri çekildi.

Rix kafasında yer kaplayan diğer her şeyi unuttu, çünkü kızın kendisinden ne kadar hoşlandığını hatırlayınca dudakları kıpırdadı.

Bu da ona pek çok yönden Rachel'ı hatırlatıyordu.

Rachel lisede ciddi anlamda güzel bir kızdı, ayrıca açıkça ondan hoşlanıyordu, ama o da Alex gibiydi. Acı verici derecede utangaç.

Oraya gitmek istiyordu ama nasıl yapacağını bir türlü bulamıyordu.

Bu konuyu babasıyla konuşmuş ve babasına kızı güzel bulduğunu ama kızın ona yüz vermediğini söylediğinde babası şu tavsiyede bulunmuş: "Oğlum, çok basit. Onu köşeye sıkıştır ve çıkma teklif et."

Rix'in yaptığı da buydu.

Bunu yaptığında, kızın bayılacağını düşündü.

O zamana kadar gördüğü en şirin şeydi bu.
Gerçi ilk birkaç buluşmaları tam bir felaket olmuştu.
Yine de ondan gerçekten hoşlanıyordu.
Babası daha sonra onu sebat etmeye teşvik etmişti.
Ama "Çaba ödüllendirilir." diyen annesiydi. Ne
demek istediğinden emin değildi, tam olarak değil.
Ama öğrendi.

Lise ikinci sınıftan Colorado Üniversitesi'ndeki ikinci sınıfına kadar birlikte kaldılar.

Birbirlerine bekaretlerini vermişlerdi.

Ona söylediğine göre, sevdiği ilk kadın oydu ve sevgisini kazandığı ilk kadın da oydu.

Ama sonra adam itfaiyeci olmaya karar verdi, kadın da doktor olmaya karar verdi ve bir dizi uzun, acı verici konuşma onları adamın kariyerinin, kadının eğitiminin uzunluğunun ve aralarındaki fiziksel mesafenin uzun vadeli bir ilişkiye elverişli olmayacağı sonucuna getirdi.

Bu onların sonu olmuştu.

İkisini de çok üzmüştü, kararlarını uyguladıktan sonra çok yakın temasta kaldılar, sonunda ayrılığı atlatmak için birbirlerine yardım ettiler ve yanıldıklarını anladılar.

Mesafeler ve farklı kariyer çizgileri ilişkilerini sona erdirmeydi. Uzun vadeli oldu.

Sevgili olmayı bırakmışlardı ama arkadaş olarak birbirlerini asla kaybetmemişlerdi.

Bacakları alındıktan sonra tedavi ekibindeki herkese patronluk taslamak için uzun bir hafta sonu izni almıştı.

Artık evliydi, bir çocuğu vardı ve bir nörolog olarak başarılı bir muayenehane kurmanın ortasındaydı.

Peri, Rachel'a benziyordu.

Ama Rix, Alex'in onun özüne sahip olduğunu hissediyordu.

Eagles taksiyi doldurdu, onlara sakın olmalarını söyledi ve "Ben navigatör olsam nasıl olur, hey?" diye önerdi.

"Evet," diye kabul etti.

"Kartallar iyi mi?"

"Evet," diye tekrarladı.

Arkasına yaslandı ve "Bunu daha önce kimse sormamıştı" dedi. "Pardon?"

Onun profiline baktı.

Yine atkuyruğu yapmış.

Kahretsin.

"Sandalyem ve bacaklarım hakkında," diye açıkladı.

Ona baktı, sonra tekrar yola döndü ve "Yaptığım için özür dilerim" diye tekrarladı.

"Anlatmak istediğim bu değildi. Söylemeye çalıştığım şey, sorunuzun beni şaşırttığı. Açıkçası iyi bir sürpriz oldu. Herkesin her gün her dakika uğraşmak zorunda olduğum şeylerin etrafında dans etmesi çok can sıkıcı."

"Evet," dedi usulca, "hayal edebiliyorum." Sesi normal miydi?

Katil.

Sesi yumuşak mı?

Taşaklarına çarptı ve boğazına doğru ilerledi.

Koltuğunda kıpırdandı, karşısındakinin Alex olduğunu, iş arkadaşı olduğunu, pek çok ortak noktası olduğunu, yani arkadaş olabileceklerini bildiğini, bu yüzden aklını taşaklarından uzak tutup aralarındaki ilişkiyi geliştirmesi gerektiğini kendine hatırlattı.

Çünkü Programlar Direktörü Sosyal Yardım Direktörü ile yakın çalışıyordu, dolayısıyla buna ihtiyaçları vardı.

Ama aynı zamanda ondan hoşlanıyordu.

Ve bunun tek nedeni, onu şu anda olduğu adamdan başka bir şey olarak tanımamış olması ve ondan hoşlanması değildi. Bundan çok uzaktı.

Ama bu sebep hâlâ çok iyi hissettiriyordu.

"Bu yüzden hoş bir sürpriz oldu ama kafamı toparlamam gerekiyordu," diye sözlerini tamamladı.

"Tamam, güzel," diye cevap verdi. "Ama..."

Konuşmayı kesti ve bir daha başlamadı.

"Ama?" diye sordu.

"Demek istediğim, bunun benim haddime olmadığını biliyorum, ama insanlar seni düşünerek etrafta dans ediyor. Seni kırdığımı düşündüm ve bu yapmak isteyeceğim son şey."

"Anladım."

"Görüyorum ki hâlâ can sıkıcı olacak," diye mırıldandı. "Evet."

"Muhtemelen insanların merak ettiğini ya da endişelendiğini hissediyorsunuz ve 'Dinleyin, ben hala Rix'im' demek istiyorsunuz. Bilmek istiyorsanız sorun. Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsam, size söylerim. Ama bu kötü bir şey, çünkü bu durum sizi zor durumda bırakıyor ve bu adil değil."

Adam kızın profiline baktı ve homurdandı: "Kesinlikle."

Onun başını sallamasını izledi ve sonra şöyle dedi: "İnsanlar bunu söylüyor mu bilmiyorum ama söylemeliler ve ben... şey, bunu sana uzun zamandır söylemek istiyordum. Ama yaptığın şey, yani eskiden yaptığın şey, benim için çok şey ifade ediyor. Bunu yaparken aldığın risk, ödediğin bedel. Eğer yapmasaydım... eğer kendimi kaybetmem için koruduğun yerler olmasaydı. İçimde yaşayan her şeyi dışarı çıkarabileceğim uçsuz bucaksız alanlar, ben..." Sözlerini bitirmeden önce bir saniye durdu, "Ne yapardım bilmiyorum. O yüzden teşekkür ederim."

Cevap vermesi bir saniye sürdü ve cevap verdiğinde bunu sessizce yaptı, çünkü duygulanmıştı ve söyledikleri onun için çok şey ifade ediyordu. "Bir şey değil, tatlım."

"Bu seni... rahatsız mı etti?"

"Birazcık bile değil" dedi ve devam etti, "Alex, sadece kendin ol, tamam mı? Dediğin gibi, konuştuğumuz ya da söylediğin şeyler hoşuma gitmezse, onlardan uzak durmamızı sağlarım. Tamam mı?"

"Tamam."

"Ve aynı şey sizin için de geçerli, çünkü şu anda içinizde yaşayan ve dışarı çıkmak için geniş bir alana ihtiyaç duyan her şeyi soracağım."

Cevap vermesi bir saniye sürdü ve cevap verdiğinde sesi hoş bir şaşkınlık içindeydi.

"Sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Ona bir mola verdi, bakışlarını ondan ayırdı ve virajlı, iki şeritli dağ yolunda ilerlerken manzaranın akıp gidişini izledi.

Sonra da "Evet bebeğim, bunun ne anlama geldiğini biliyorum" dedi. Bir nefes aldı ve bıraktı, "Büyük yaşamak için kendi yolumuz var, değil mi?" dedi.

"Evet, Rix."

Ve... orada.

Şimdi onun konuşmasını isteyebileceğini ama buna kesinlikle ihtiyacı olmadığını görüyordu.

Çünkü onun adını söylediğinde, bunu hemen hemen her yerde hissetmemek mümkün değildi.

Ama kökeni onun sikinden geliyordu.

Onu kabuğunun altından çıkarırken ne kadar eğlense de, kadını uzun zamandır tanıyor olması ve onu yatağında istediğini ancak ofisi kendi ofisinin yanındayken, birlikte seyahat etmek zorunda kaldıklarında ve oraya gidemediğinde fark etmesi onun şansıydı.

Trail Blazer Kampı'na varmaları için geçen yirmi dakika boyunca sessizliğe gömüldüler.

Rix burayı internette kapsamlı bir şekilde araştırmıştı, bu yüzden çok fazla toprak, kaya, o kuru sıcakta zorluklara meydan okuyan başıboş ağaçlar, ranzalar, ahırlar, ağıllar, ATV'leri barındırdıklarını gösteren kapıları açık ek binalar, tesiste yaşayan personel için etrafta noktalı kulübeler ve bir yönetim binası gördüğünde şaşırmadı.

Gösterişsizdi ama hiçbirisi çirkin değildi. Çevre düzenlemesi vardı. Binaların etrafındaki kaya oluşumları yerli bitkilerle doluydu. Geniş, derin, insan yapımı bir kraterin dibinde büyük bir ateş çukuru olduğunu görebiliyordu ama kuraklığın devam ettiği düşünülürse bu iyi bir şeydi. O çukur o kadar derin olsa ve etrafta ateş yakacak pek bir şey olmasa bile, bir şeyler oluyordu.

Yine de buluşmak, konuşmak, öğretmek için iyi bir yerdi.

Mekânla ilgili tek tuhaf şey, terk edilmiş gibi görünmese de ıssız olmasıydı. Görünürde ne bir çocuk ne de bir görevli vardı.

Bu da muhtemelen çok sık yaptıkları bir şey olan gezintiye çıktıkları anlamına geliyordu, belki çadırlarını topluyorlardı, belki de toplamıyorlardı, ama herkes çöle gitmek ve doğa, hayatta kalma, ekip çalışması ve kendileri hakkında bazı hayat dersleri öğrenmek için bir atın arkasına yükleniyordu.

Alex arabayı sürüp park ederken, yönetim binasının kapısı açıldı ve Rix'in Frank olduğunu tahmin ettiği adam dışarı çıktı.

Fıçı göğüslü, o kadar da uzun olmayan, tuzlu ve biberli saçlar, çok fazla güneş görmüş bir cilde sahip bir yüz.

Arkasından Hale Wheeler çıktı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Alex, "Hale burada."

Alex'in heyecanlı sesi kulaklarına ve Hale Wheeler'ın yakışıklılığı gözlerine çarptığında Rix koltuğunda daha dik oturdu.

Harika.

Alex kapıyı açtığında o da kapıyı açarak dışarı çıktı ama cipin etrafında dolaşarak Alex'in Frank ve Wheeler'a yaklaşmasını izledi.

"Hey... Hale... bir sürpriz," diye patladı kesik kesik, aptalca, mantıklı ama değil, ve son olarak, çok sevimli.

Yumruklarını sıkarak savaştı.

Wheeler elini uzatarak, "Alex, merhaba," diye selam verdi.

Wheeler'a Rix'in daha önce hiç görmediği bir sıçrayışla varmıştı ve Rix'in beynini bir hayal kaplamıştı.

Yumruğu Wheeler'ın yüzüne değdi.

Tamam.

Ne oluyor lan?

"Rix." Wheeler dikkatini Rix'e çevirdi.

"Hey," dedi Rix, adamın yanına varıp elini kaldırarak.

Bırakmadan önce istediği kadar sıkılamaya özen gösterdi.

Yine de Wheeler'ın doğuştan güçlü ve sıkı bir tokalaşmaya sahip olması onu utandırmıştı.

Wheeler adamını, "Tahmin edebileceğiniz gibi, bu Frank Rossi," diye tanıttı.

Daha fazla selamlaşma ve el sıkışma.

Her şey bittiğinde Wheeler onlara, "Sürpriz için özür dilemeliyim," dedi. "Ama Yargıç toplantımızı ertelemek için aradığında Los Angeles'taydım ve bu sabah hâlâ oradaydım. Uyandım ve düşündüm ki, ne oluyor? Bu yerle gurur duyuyorum, zamanımı çalan diğer şeylere biraz ara vermeliyim. İkinizle burada buluşacağım, size etrafı gezdireceğim."

"Harika," diye dikizledi

Alex. Wheeler ona bir

sırıtiş fırlattı. Pembe

yanaklarına vurdu.

Rix'in pembesi.

Ve oh evet.

Onun kendisinden başka kimsenin önünde kızardığını görmemişti. Bu yüzden onun lanet pembesiydi.

Rix azı dişlerinin birbirine sürtündüğünü hissetti.

Bunu yapmayı bıraktı ve "Evet. Harika. Hadi başlayalım."

Buna karşılık Wheeler ona bir bakış attı.

Rix Frank'e döndü. "Bildiğin gibi dostum, yüklü bir programımız var ve ikimiz de burada yaptıklarını görmek için sabırsızlanıyoruz. O yüzden neden başlamıyoruz?"

Frank başını salladı, gözlerinin etrafındaki derin oluklar kırışıyordu, çünkü o da burasıyla gurur duyuyordu. "Tamamdır, Rix."

Frank, belli bir yöne, yani yatakhanelere doğru gitmeleri için kolunu uzattı.

Wheeler kenara çekildi, böylece onlar da onun önüne geçebildi. Ve sonra Rix yönetim kurulu için ilk sayısını attı.

Alex ona döndü, daha önce ondan hiç görmediği, anında aletinde, göğsünde, boğazında hissettiği ve beynine kazınan kocaman, muhteşem bir gülümseme attı ve başka bir sıçrayışta, bu sefer kendi yolunda, ona yaklaşırken neredeyse elini tuttu ve yan yana yatakhanelere doğru yürüdüler.

BÖLÜM 6

RESORT

Rix

"**W** Bunu asla kimseye söyleyemezsin... asla."

Rix kahkahayı patlattı.

O ve Alex, Jamie'nin kendileri için de rezervasyon yaptırdığı seçkin çöl tatil köyündeki odasında yan yana duruyorlardı.

Daha önce, Perşembe günü bazı CTB mezunlarıyla konuşmak üzere Los Angeles'a gitmeden önce, Frank ve Hale'e gezilerinin CTB kısmı için dağlarda geçirecekleri iki gece için ana üslerinin neresi olduğunu söylediklerinde, Frank'in gözleri yuvalarından fırlamış, Wheeler şok olmuş gibi bakmış ve Rix, "Bu gezi Jamie'den soruluyor," diye açıklamıştı.

Bunun üzerine Wheeler rahatlamış ve "Ah" diye cevap vermişti.

Ve şimdi, üzerinde kalın halılar bulunan geniş ahşap zeminli bir odada duruyorlardı. Bozulmamış çölün engelsiz manzarasına sahip tavandan tabana pencerelerden oluşan bir duvar, minimalist, modern ama rustik bir dekor, kral boy bir yatak, tam bir kesit kanepelerle oturma alanı vardı.

Yan tarafta bir alan ve odanın hatırı sayılır uzunluğuna yayılan bir balkon.

"Anladığım kadarıyla Duncan faturayı öderken havuz, fitness merkezi, spa ve Michelin yıldızlı bir restoran içeren beş yıldızlı konaklamaya alışkın değildiniz," diye yorum yaptı.

Alex içeri girdi ve çantasını kanepeye bıraktı, gözlerini manzaraya dikti. "Duncan bizi iğrenç bir yerde kalmaya zorlamadı ama... hayır. Bütçemiz böyle bir şeye yetmiyor. Çünkü bu program parasıysa, olmamalı."

Kafasını banyoya soktu ve "Bir anlaşma yapmalıyız. Eğer sen yapmazsan, küvette çekilmiş bir fotoğrafımı Instagram'a koymayacağım."

Hâlâ banyonun kapısındaaydı, içeri eğilmiş etrafı kontrol ediyordu ki kadın önüne geçti, omzu göğsüne değdi, saçlarının taze nane kokusu burun deliklerine doldu ve "Küvet var mı?" diye sordu.

Tabii ki saçları nane gibi kokuyordu.

"Evet," diye homurdandı.

"Benim evimde küvet yok. Ben de ona tırmanıyorum," diyerek banyoyu anlattı.

İsa Mesih.

Ondan uzaklaştı, omzundaki çantasının askısını düzelitti ve "Tamam, çantamı boşaltmak için odama gideceğim, sonra aşağı inip sandalyemi alacağım. Kendi alanımızda rahatlamak için belki yarım saat vereceğiz, sonra odalarımızdan birinde buluşacağız. Yoksa barda buluşmayı mı tercih edersiniz?"

Artık tamamen banyodaydı ve şöyle seslendi: "Birlikte yürüyeceğiz. Otuz dakika iyi. Hazır olduğunda mesaj at."

"Yakaladım seni," diye mırıldandı, oradan çıktı, ona yapacağını söylediği şeyi yaptı ve sandalyesini kapıcıya bıraktıkları lobiye doğru ilerledi.

Yine de, oraya vardığında, elbette bir görevlinin onu çoktan getirmiş olduğu ve odasında güvende olduğu söylendi.

Bu onu kızdırdı çünkü kimsenin sandalyesine dokunmasından hoşlanmıyordu, bu yüzden sandalyesini onlara bırakmış ve geri gelip alacağını söylemişti.

Ayrıca, Alex'e alışması için verdiği otuz dakikanın on dakikası da boşa gitmişti ve odasına (Alex'in odasının hemen yanında ve onunkinin tıpatıp aynısıydı) girer girmez yaptığı şeyi yapmak için buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Yargıç'ı aradı.

"Selam," diye selamladı arkadaşı. "Bugün nasıl geçti?"

"Biz geldiğimizde çocuklar bir iş için dışarıdaydı, bu yüzden tesisi oldukça kapsamlı bir şekilde gezdik. Wheeler kendi ülkesini satın alacak kadar zengin olmadan önce buranın nasıl bir yer olduğundan emin değilim ve Frank, birkaç şeyi geliştirebilmeleri için bütçelerini güçlendirmek konusunda cömert davrandığını paylaştı, ama şu anda çok etkileyici."

"Hiç şüphesiz," diye mırıldandı Yargıç.

"Çocuklar geri geldi ve itiraf etmeliyim ki ne kadar zor vakalar olduklarına hazırlıklı değildim. Ölü gözlerden ve boş bakışlardan bahsediyoruz."

"Lanet olsun. O kadar kötü mü?"

"Daha kötüsü."

"Kahretsin."

"Evet," diye kabul etti Rix. "Ama Alex. Hiç etkilenmedi, Yargıç."

Ve öyleydi.

Onunla birlikte Kids and Trails yürüyüşlerine katılmıştı ama o zamanlar onun varlığını sadece dalgınlıkla fark etmişti. Yine de çocuklarla arasının iyi olduğu gözünden kaçmamıştı. Aşırı hareketli ve yapmacık değildi ama onları ciddiye alıyor, onlara zaman ayırıyor, tüm dikkatini veriyor, sessizce cesaretlendiriyor ve onlar da buna karşılık veriyordu.

Bu farklıydı.

CTB'deki tüm çocuklar ya bir mahkeme onlara farklı bir bakış açısı kazanmaları ve kendilerini toparlamaları gerektiğini söylediği için oradaymış ya da aileleri onları aynı amaçla göndermiş gibi davranmadı. Böylece, onlar "ötekiymiş" gibi davranmadı. Başka bir deyişle, kendisine yanıt vermelerini sağlamak için kışlarına tırmanmak ya da temkinli davranmak zorundaydı, çünkü onlardan ne yapacağını bilmiyordu.

Hazırladıkları kısa konuşmayı yaptıklarında Frank'in yanında durdu ve kendi payına düşeni yaptığında, her zaman olduğu gibi göz teması kurdu. Daha sonra, Frank'in konuşmaları için belirlediği çocuklarla, orada en uzun süre kalan ve programa yanıt veriyor gibi görünen çocuklarla, onlara bazı bilgiler verebilecek çocuklarla ayrı ayrı oturma zamanı geldiğinde, Rix onun görüşmelerinin onunkinden daha uzun sürdüğünü fark etti.

Belki de bunun nedeni onun göz korkutucu olmasıydı.

Belki de ne yaptığını bilmediği içindi.

Belki de öyle olduğu içindir.

"Çok tecrübesi var Rix," diye hatırlattı Yargıç ona.

"Evet. Bu gezinin yeni faydası, onu i z l e y i p
öğrenebilirim. Ama bununla birlikte, bir sorunumuz var."

"O da ne?"

"Onu becermek istiyorum."

Yargıç buna cevap vermedi.

Bu iyiydi, çünkü Rix'in söyleyecek daha çok şeyi vardı.

"Kevin'in söyledikleri doğru, aynı deneyim, farklı bakış açıları, daha kapsamlı geribildirimler, ancak burada iki kişi olduğumuz için daha fazla yol kat ediyoruz. Bununla birlikte, gelecekte bu tür bir seyahat olursa, bunu seninle ya da Kevin ile yapmalıyım. Onunla aramı iyi tutabilirim ve tutacağım da, aynı zamanda en iyi arkadaşım olan patronum olarak seni zor durumda bıraktığımı biliyorum ama paylaştığım şey dürüstçe. Şu anda, bir kilit bulana kadar, bu noktadayım."

"Bunu incelemem için bana bir saniye ver, dostum," diye rica etti Yargıç.

"Biliyorsun ama bilmelisin ki, mesele o değil."

"Ne değil?"

"Güzel, harika saçları var ama o sadece bir sikiş değil. Bahsettiğim şey bu değil. Beni içeri alıyor, duyduklarımdan, gördüklerimden, kim olduğundan hoşlanıyorum ve her gün birlikte yakın çalışmalıyız. Bu da bunu kontrol altına almam ve arkamda bırakmam gerektiği anlamına geliyor."

"Rix-"

Rix onun yerine konuştu. "Benim iddiama göre Wheeler'dan hoşlanıyor. Belki de ona hayranlık duyuyordur. Belki de ona atlamak istiyor. Ama bugün altı saatimi, karşılaştırma yapabilmemiz için ondan aletini çıkarmasını isteme ihtiyacıyla savaşıyor ve bildiğin gibi, muhtemelen ben kazanırdım."

Yargıç güldü, Rix bunun çok saçma olduğunu düşündü. O da bunu paylaştı.

"Bu boktan bir şey kardeşim."

"Tamam, dostum, ikimiz de ne kadar harika olsak da, son derece profesyonel olsak da ve bu amaca kendimizi adanmış olsak da, birlikte çalıştığımız için eninde sonunda bu noktaya gelecektik. Bu yüzden bir şeyler olduğunda hangi bölgede olduğumuzu anlamalıyız. Bu yüzden size Trail Blazer'ın İcra Direktörü olarak değil, arkadaşınız olarak soruyorum, neden bunu kontrol altına almanız gerektiğini hissediyorsunuz?"

Bu, beklediğinin tam tersi bir tepkiydi.

Bu da Rix'in cevabının "Ne dedin?" olmasına hiç şaşırtmadı. "Alex harika biri."

Bu sefer Rix bir şey söylemedi.

Yargıç devam etti.

"ED'niz olarak sizi bir meslektaşınızla ilişkiye girmeye teşvik etmeyeceğim, ancak başardığımız bir şey var, politikalarımızı ve prosedürlerimizi belirledik ve arkadaşlık kurmama kuralı yok. Sen bir pislik değilsin ve yaptığımız şeyin önemli olduğunu biliyorsun. Alex aptal değil ve o da aynı şeyi biliyor. Ama ikiniz de yetişkinsiniz. Akıllı olacağınıza güveniyorum."

profesyonel sınırlar beklenir. Eğer ondan hoşlanıyorsanız ve o da sizden hoşlanıyorsa, neden oraya gitmeyesiniz ki?"

"Bir ilişki istediğimi söylemedim, Yargıç. Onu becermek istediğimi söyledim."

"Bunlar birbirini dışlayan şeyler mi?"

"Bir ilişkinin zamanı değil, özellikle de karmaşık bir ilişkinin. Yeni bir işe başladım ve Peri tekrar bir araya gelmek için can atıyor."

Yargıç'tan yüklü bir vuruş ve ardından aynı derecede yüklü bir "Pardon?" sesi geldi.

"Beni Scooter'da pusuya düşürdüğünü söylemiştim."

"Evet, ama bana bunun tekrar bir araya gelmekle ilgili olduğunu söylememiştin."

"O zamandan beri mesaj atıyor, bugün de dahil," diye paylaştı Rix. "Bana yeniden mutlu olabileceğimizi ve beni her zaman seveceğini söylüyor."

Çok ağır bir "Kahrolası orospu" cümlesinden önce hiçbir şey söylemedi.

Kahretsin, ama bu adamı
seviyordu. Sahip olabileceğin
en iyi arkadaş. İliklerine kadar
sadık.

"Böyle bir şey olmayacak," diye güvence verdi Rix. "Ama bir geçmişimiz var ve bunun üzerinde düşünmem, biraz zaman tanımam gerekiyor. Ama yine de, onunla oturup, ondan gelen bir düzine buçuk mesajı askıda bırakmayacak şekilde bir çizgi koyacağımı zaten biliyorum."

"O bunu hak etmiyor, Rix."

"Annem bana iyi bir insanı iyi yapan şeyin insanlara hak ettikleri gibi davranmaları olmadığını öğretti. Ne kadar zor olursa olsun, insanlara doğru davranmaktır."

"Annenin bilgeliği rahatsız edici olabiliyor," diye mırıldandı Yargıç.

Rix kıkırdadı.

Yargıç
konuştu.

"Yine de hala anlamadığımı kısmım, Alex'le birlikte olmanın ne anlama gelebileceğini görürken tüm bunların neden sona ermediği."

"Onu onayladığınızı hissediyorum ve bunu anlıyorum, o harika biri. Ama oraya başka bir kadınla tekrar gitmeye hazır değilim."

Yargıç tereddütle, "Bazen mesele hazır olmak değildir, Rix," dedi.

"Bu tür şeylerde pantolonumun koltuğuna göre uçma lüksüm yok, Yargıç."

Yargıç dikkatle, "Tamam. Bu nasıl?" dedi.

"Ya işler yolunda gitmezse ve Trail Blazer'da bir şeyler yapmaya başlarsak ve şu anda birlikte çalışan dört kişiyiz. Alex ve benim, seni ve Kevin'ı da yanımızda sürüklememize gerek yok."

"Mantıklı konuşuyorsun, ama söylediğin diğer şeye geri dönelim."

Buna geri dönmeyeceklerdi, çünkü bunu asla söylememeliydi.

Yargıç'ın Rix'in nerede olmaktan başka çaresi olmadığını bilmesine gerek yoktu.

Hayatı boyunca bir sandalyede ya da protezlerle yaşayacaktı. Bacakları olmayan çocuklar yetiştirmek.

Umarım yaşlanır ama bacakları olmaz.

Hayatı ve geleceği diğer insanlarınkinden farklı görünüyordu.

Ve içindeki kadın, Rix'in o kadının varlığından emin olmadığı bir şekilde bunu anlamak zorunda kalacaktı.

Bir eş istemişti, bir aile istemişti.

Ama evinin yandığı, ailesinin o çatının altında olduğu ve kendini kurtarmanın bir mücadele olacağı, onlara hiçbir şekilde bakamayacağı düşüncesiyle uyanabileceği fikri, geçmişte görmekte zorlandığı türden bir engeldi.

Ve bu belki de binlercesinden sadece bir örnekti.

"Gitmem gerek. Yerleşin," diyerek konuyu değiştirdi. "Baban bize restoran ve oda servisi için hesabı ödeyeceğine dair bir mesaj bıraktı ve bu konuda ciddi olduğunu ve onu kabul etmemizi istediğini bildiğimizden emin olmak için bu gece bizim için bir rezervasyon yaptırdı." Rix saatine baktı. "Temizlenmem gerek. Alex'le on dakika sonra buluşacağız."

"Rix..."

Yargıç başka bir şey söylemeyince Rix, "Ne?" diye sordu.

"Benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?" İşte olay buydu.

Bu adamı seviyordu ama yine de bok gibiydi.

Yargıç bilmek istiyorsa, sorması gerekirdi.

Ve Yargıç Rix'in hayatındaki adam için belki de zorlaması gerekiyordu.

Birazcık.

Bazen.

Önemli olduğunda.

"I sadece söyledi sen I aranıyor için siktir bizim Müdür Outreach'in bir parçasıyım, sanırım bunu biliyorum" dedi.

Yargıç güldü ve "Doğru" dedi.

"Chloe'ye selamımı söyle."

"Yapacağım. İyi çalışmaya devam edin."

Rix başını salladı, çantasının fermuarını açtı ve "Defol git," dedi.

Bir kahkaha daha ve sonra, "Sonra, dostum." "Görüşürüz, dostum."

Bağlantıyı kestiler. Rix beyaz bir gömlek, temiz bir kot pantolon ve dop kitini çıkardı. Banyoya gitti, tişörtünü çıkardı, koltuk altlarını yıkadı, ter önleyiciyi yeniden uyguladı, kontrolden çıkmaya başlayan kirli sakalını inceledi ama bu konuda bir şey yapacak zamanı yoktu.

Ellerini ıslattı, saçlarında gezdirdi, sonra kot pantolonunu değiştirdi, gömleğini silkti, kahverengi kemerini kot pantolonunun halkalarından geçirdi ve sahte ayağındaki koşu ayakkabılarını kahverengi deri oxfordlarla değiştirirken kendini boşluğa bıraktı.

Daha sonra Alex'e mesaj atarak hazır olup olmadığını sordu, ardından çantasından başka şeyler çıkardı ve başta okuduğu kitap, uyku şortu ve şampuanı olmak üzere daha sonra ihtiyaç duyacağı yerlere koymak için hazırladı.

Kapı çalınmadan yaklaşık yarım saniye önce Alex'in Geliyorum cevabını aldı.

O olduğunu biliyordu ama yine de gözetleme deliğinden baktı ve iyi bir karar verdiği ortaya çıktı.

Atkuyruğunu çıkardığı için saçları aşağıdaydı, saçlarına bir şey yapmıştı, böylece örgü kıvrımları yoktu, bunun yerine omuzlarının üzerinden ve göğsünden aşağıya doğru süzülen bukleler vardı.

Onu tanıdığı süre boyunca bir kez bile saçlarının açık olduğunu görmemişti.

Ve bunu görmesi için uygun bir zaman değildi. Çünkü inanılmazdı.

O da değişmişti. Rix'e yeni bir Şey daha gösteren krem rengi, yivli, vücuda oturan bir yarıő atleti giymişti.

Harika omuzları vardı.

Michelin yıldızı aynı zamanda makyaj yaptığı anlamına da geliyordu. Fazla değil. Ama kirpiklerinde göz kalemi, yanaklarında parıltı ve dudaklarında parlaticı gördü.

Adamın fark ettiğinden daha sikilebilir görünmüyordu.

Ama makyajsız, Kids and Trails tişörtlü ve asker pantolonlu Alex, uzun bir yürüyüőten sonra, biraz sosisli sandviç kızartıp yıldızların altında kucaklaőabilecekleri bir çadırdaki sert ve hızlı bir Şekilde seviően Alex'ti.

Bu Alex, onu yatağına götürüp o ses tonuyla adını fısıldatıyordu.

Gel Alex.

"Kahretsin, lanet olsun," diye mırıldandı, kapıyı ona açtı ve gerisi daha iyi olmadı, çünkü oldu.

Beline ve kalçasının st kısmına yapışan derin bir bel bandı olan adaçayı yeşili bir etek. Eteğin zerine, arkası ayak bileklerine kadar uzanan, n kenarları bronz baldırlarını ortaya çıkaracak Şekilde yukarıya doğru kayan ve bileklerini saranlar da dahil olmak üzere çok sayıda askısı olan bir çift açık kahverengi süet sandalet ve yüksek olmayan ama kısa da olmayan bir topuk eklenmiőti.

Göğsünden aşağı sarkan birkaç altın madalyon, kulaklarında ince altın halkalar ve ince bir el çantası vardı.

Alexandra Sharp temizlik yapabilsin
diye. Gerçekten çok iyi.

Ve bunu onu tamamen şaşırtan ama aynı zamanda tamamen ona ait olan bir şekilde yaptı.

"Rezervasyonumuzdan önce yaklaşık kırk beş saatimiz var. Buradaki mini barı mı yağmalamak istersin, yoksa aşağı inip otelin barına mı gitmek istersin?" diye sordu.

Cevap vermek için ağzını açtı ama telefonu çaldı.

Gözleri kasıklarına kaydığında, telefonu arka cebinde olduğu ve ses de oradan geldiği için, telefonunu çıkarmak istemedi, çünkü arama Peri'den geliyor olabilirdi.

Ama Alex'in kasıklarına bakmamasını istiyordu. O yüzden telefonuna gitti.

Peri değildi.

Chloe'ydi.

Bunun iki şeyden biriyle ilgili olduğunu düşündü (eğer her ikisiyle de ilgili değilse), Alex konusunda onu zorlaması (çünkü Rix'in yanılması yoktu, Yargıç kadınına her şeyi anlatırdı) ya da Peri konusunda kendini kaybetmesi (çünkü Yargıç çok sadıktı, ama Chloe sadakat ölçeğini o kadar yok etmişti ki, bağlılığının ne kadar derin olabileceğini ölçmek için bir ölçek bile yaratmamışlardı).

"Al bunu, vaktimiz var. Ben mini barı yağmalayacağım," diyen Alex odasına doğru ilerlemeye başlayınca, Alex onun yolundan çekildi.

Tıraş losyonu ya da kolonya getirmemişti.

Ama parfüm sürmüştü ve lanet olsun.

Misk ve amber kokuyordu, odunsu, sıcak, ama narin ve onun için mükemmeldi, çünkü bu tamamen onun kokusuydu, ama aynı zamanda bu kokuyu onun her tarafına yayabilirdi ve sadece onun kokusu olduğu için değil, onu giymekten çekinmezdi.

Kahretsin.

Mini bara doğru yöneldi.

Aklını Alex'ten uzaklaştırmak için Chloe'den gelen telefonu açtı. "Selam," diye selamladı.

"Neredesin?"

"Kaliforniya'da hiçliğin ortası olarak tanımlanabilecek tek yerde."

"Kaliforniya büyük bir eyalet Rix, bunun gibi pek çok yer var."

"Ben de onlardan birindeyim," diye karşılık verdi.

"Ne var ne yok?" "Alex seninle mi?"

Tamam, Alex, Chloe'nin arayacağından şüphelendiği nedenlerin hiçbirinin parçası değildi.

Odaya geri dönerken kapı arkasından kapandı ve "Evet, neden?" diye sordu.

"Peki siz ikiniz neredesiniz? Otelin restoranında mı?"

Gözleri ona çarptığında, Alex bir elinde bir şişe kırmızı şarap, diğerinde bir bira tutuyordu.

Başını biraya doğru eğdi.

Kadın tekrar dolaba döndü ve adam tankının kürek kemiklerini tamamen açıkta bıraktığını gördü.

Cildi pürüzsüz ve bronzdu.

Harika.

"Hayır, odamda bir şeyler içeceğiz. Tekrar soruyorum, neden?"

"Odanızda bir içki, mükemmel," diye tuhaf bir şekilde karar verdi, sonra da "Beni hoparlöre ver," diye talep etti.

Bu Chloe'ydi.

Yani...

Hayatta olmaz.

"Chloe, bana ne için aradığını söyle."

"Bu çok önemli. Beni hoparlöre bağlayın, ikinizle de konuşmam gerekiyor."

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyene kadar bunu yapmayacağım." "Alex'i kurtarmakla ilgili."

Bu sözler üzerine göğsü **d a r a l d ı** ve gözleri Alex'in kürek kemiğinden profiline kaydı.

"Neyden?" diye hırladı.

"Ailesinden."

İşte o zaman, duyduğunu ama kaçırdığını fark etti.

Daha önce Alex, "Aklımda çok şey var" demişti. İş ve aile meseleleri.

Daha sonra başka konulara girdiler, bu yüzden bunu sormadı.

Chloe ve Alex sıkı fıkı olmayabilirlerdi ama birlikte vakit geçiriyorlardı. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Chloe son derece arkadaş canlısı ve işinin içindeydi, ama bir şekilde tatlı, cömert ve düşünceli bir şekilde böyle olmayı başarıyordu.

Evet, çılgıncaydı ama bu işte ustaydı.

Alex'in kimseye kolayca açılabileceğini düşünemiyordu.

Ama eğer açıldığı biri varsa, o da Chloe.

"Hoparlöre geçiyorum," dedi ve Alex ona bira şişesini uzattığı sırada ilerleyerek tuşa bastı. "Chloe," dedi ona ve şişeyi aldı.

Kaşları birbirine yaklaştı ve "Tamam" dedi.

"Alex?" Chloe seslendi.

"Hey, Chloe."

"Merhaba, ikiniz için ayırdığımız zamanı böldüğüm için üzgünüm ama belli ki zaman çok önemli. Plan yapmak zorundayız."

Alex telefona baktı, kafasının Rix kadar karışık olduğu belliydi. "Senin için şarap mı?" Rix ona sordu.

Alex'in vücudu sarsıldı, başını salladı ve mini bara döndü, ama Alex yaklaştı ve onu nazikçe yolundan çekerek birasını ve telefonu bırakıp içecekleri devraldı.

"Alo?" Telefonundan Chloe'nin sesi geldi.

Alex ona, "Buradayız ama ikimizin de neden bahsettiğini bildiğimizi sanmıyorum," dedi.

"Durum," dedi Chloe. "Ne durumu?" Alex sordu.

"Birincisi, senin durumun," dedi Chloe.

"Ben... benim durumum ne?" Alex sordu.

"Coco," diye homurdandı Rix, mantarı patlatarak, "tükür gitsin." "İkinizin birlikte takılması iyi oldu, çünkü sen Birlikte dışarıdayken, erkek ve kız arkadaş olma pratiği yaparken bir başlangıç yapmanız gerekiyor," diye açıkladı Chloe.

Rix dondu kaldı ama kulakları hâlâ işitiyordu ve Alex'in sanki biri karnına yumruk atmış gibi çıkardığı şok edici havayı duydu.

"Ne?" Rix telefonuna hırladı.

"Blake'in düğünü için New York'a gittiğinde," dedi Chloe ve açıklamadı, son kısmı çünkü bu bir açıklamaydı, sadece Rix bunu anlamamıştı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Alex acı dolu bir fısıltıyla sordu.

Rix'in bakışları kızın yüzüne kaydı. Solgun yüzüne.

Sanki kolları ve bacakları uzayıp onu odanın içinde kovalayacakmış gibi telefonuna bakıyordu.

"Neyi biliyorsun?" Rix sordu.

Gözleri ona kaydı ve yanakları kıpkırmızı oldu. "Eh, belli ki," diye Chloe'nin sesi onlara doğru geldi, "Alex'in kız kardeşi Blake'in... nasıl desem... nasıl biri olduğunu düşünürsek, Alex'in Blake'in yüzüne vurmak ve düğün sırasında Blake'i sırtından atmak için muhteşem bir artı bire ihtiyacı var. Ve bunun işe yaraması için ikinizin bunu satmanız gerekecek."

"Seninle kız kardeşinin düğününe mi geliyorum?" diye sordu odada kendisiyle birlikte bulunan kadına.

"Ah canım," diye mırıldandı Chloe telefonda.

Alex odada kekeleyerek, "Ben sadece... o... sorduğunda söyledim çünkü o... şey, o Blake," dedi.

"Peki Blake nasıl?" diye sordu. "O kadar da yakın değiliz."

Ona dikkatle baktı ve "Bu ne kadar büyük bir yetersizlik?" diye sordu.

"Um... devasa mı?" diye sordu, sanki cevabını doğrulayabilirmiş gibi.

Onu izlemeye devam etti.

Chloe'nin sesi onlara geri geldi. "Ayağımı mı soktum?"

"Onu buradan aldık," dedi Rix. "Görüşürüz Coco."

"Tamam, ama wai-"

Adam ona uzanıp bağlantısını kesmeden önce Chloe'nin söyleyebildiği tek şey buydu.

Alex'e geri döndü.

Gözlerini koridorun kapısına dikmişti.

"Bebeğim," diye hırladı.

Kadının dikkati tekrar ona döndü.

"Neler oluyor?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Kız kardeşinle bir sorunun mu var?"

Tek omuz silkti, kapıya hızlı bir bakış attı, sonra tekrar ona döndü, "Sadece... o, şey... biz anlaşıyoruz. Biz çok farklıyız. Ve düşününe birini getirip getirmeyeceğimi sorduğunda, cevabımı biliyormuş gibi yaptı. Çünkü kimseyle görüşmüyorum. Ama o evleniyor. Ve her zamanki sinsiliği vardı. Ben de onun yelkenlerini biraz şişirmek istedim. Aklıma sen geldin, ben, uh..." bakışları ondan ayrılıp yere kayd, "Neden bilmiyorum. Ve... ona birini getireceğimi söylediğimde, muhtemelen yalan söylediğimi anladı ve beni sorgulamaya başladı. Birini uydurmak yerine tanıdığım birini seçtiğime sevindim, böylece daha fazla uydurmak zorunda kalmadım." Kadının dikkati kalktı, telefonunu karıştırdı ve sonra tekrar ona döndü. "Chloe'nin nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama önemli bir şey değil. Sadece adını söyledim ve daha sonra gelemeyeceğini açıklayacaktım."

Rix orada durmuş, ona bakıyordu.

"Ben baş nedimeyim," diye ağzından kaçırdı. Rix ona bakmaya devam etti.

"Bana elbisemi ve ayakkabılarımı gönderdi. İkisinin toplamı yirmi dört yüz dolar tutuyor. Ona ödeme yapmalıyım."

"Vay anasını," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladı.

"Madem anlaşıyorsunuz neden baş nedimesin?"

"Çünkü böyle olması gerekiyor."

"Kime göre?"

"Anneme. Babama.

Blake'e göre."

"Anladığım kadarıyla reddetmek bir seçenek değil." Başını iki yana salladı.

"Bu ne zaman olacak?"

"Ekim'de," dedi yavaşça.

Kaşları çatıldı. "Gelecek ay mı?" Kadın başını salladı.

"Ona seninle geleceğimi ne zaman söyledin?"

"Geçen cumadan önceki cuma."

"Yani, senden onun için ayağa kalkmanı istediğinde bunu ona söylemedin ve bir çıkış yolu bulmak zor olurdu çünkü o zamana kadar bir süredir görüşüyor olurduk, yani bir süredir birlikte olan iki kişi, kız kardeşin erkek arkadaşı bir aile düğününde bir noktaya işaret ederdi."

Yutkundu, sonra da "O zaman da baş nedimesi olmamı istemişti" dedi.

Bir saniye bekle.

"Geçen Cuma sana sordu mu?"

Tekrar başını salladı ama açıkladı, "Sormadı. Bana baş nedimesi olacağımı söyledi."

"Bu bir av tüfeği düğünü mü?"

Başını bir kez daha salladı. "Hayır, o bana evleneceğini söylediği zamandı. Duşunu çoktan aldı ve ben... şey, duş almayacağını söylemişti ama bekarlığa veda gecesine davet edilmediğimi hissediyorum."

Göğsündeki daralma azalmamıştı ama bu saçmalığın onun ağzından çıktığını duymak şimdi içini yakıyordu.

"Tavuk gecesi mi?" diye ısırđı.

"Bu bekarlığa veda partisi demek." "Ve sen davetli değilsin."

Dudağını ısırđı.

"Ama dűđűn için iki bin dolardan fazla  demenin  zerine bir de New York'ta g steri yapmanız bekleniyor."

Y z n  buruşturdu.

Evet, g ğs  yanıyordu. Hem de çok derinden.

"Ve evlendiğini bile bilmeden duş mu aldı?"

"Sevindim sayılır, Rix. Dediđim gibi, yakın değiliz." Sanki ona doğru bir adım atacakmış gibi sallandı ama sonra vazgeçti, sonra hızla devam etti, "Dinle, Chloe nasıl duydu ya da ne dűř n yor bilmiyorum ama o kadar da  nemli bir řey değil. Aslında senden bunu yapmanı istemeyecektim. Seni bu iře karıştırdığımı bileceğini bile hiç dűř nmemiřtim. Ama sadece ayrıldığımızı s yleyeceğim ve ben-"

"Ben de seninle geliyorum."

Başı g l  bir seğirmeyle geriye gitti. "Pardon?"

"Sahte erkek ve kız arkadaş olacağız. Peri'nin y z ğ  h l  bende. Peri benim eski nişanlım. Beni terk ettiğinde geri verdi. Takabilirsin. Ablanın şimşeklerini  zerimize çekeriz, sen de çoktan nişanlanmış gibi g r n rs n. Ne zaman istersen iptal edebilirsin. Ya da onlara  n m zdeki   yıl boyunca Arizona'da yaşarken ekilmış sahte fotoğraflarımızı g ndeririz, umurumda değil."

G zleri kocaman oldu.

Parlak dudakları

ayrıldı. O  st.

Şu etek.

Ayak
bilekleri.

Kıvrımları.

Saçındaki tüm o bukleler.

Yüzündeki o ifade.

Onu öpmek istedi.

Ve onu öpecekti.

Çünkü onun tadını bilmeden hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmeye karar verdikleri gerçeğini satmasının imkânı yoktu.

Böylece onun tadını öğrenecekti.

Ezberleyecekti.

Ne yazık ki kendini toparladı ve "Rix, bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin" dedi.

"Bilmediğimi biliyorum. Peki, seni düğününden mahrum bırakmak gibi şirret davranışları dışında, sana, yani kız kardeşine karşı düpedüz şirret mi?"

Dudaklarını birbirine
bastırdı. Kız kardeşi tam bir
sürtüktü.

Alex o gün, tutunacak bir dal bulup bulamayacaklarını görmek için ıssız bir yere gönderilmiş, sert yüzlü, ölü gözlü çocuklarla oturmuş, korkusuz, sakın ve dikkatli bir şekilde, kanını paylaşan bir kadının bokunu yiyordu.

"Yakın değil" vardı.

Ve bu saçmalık vardı.

"O zaman bunu gerçekten yapmak zorundayım," dedi.

"Ailem... onlar... şey, açıklaması zor."

Açıklaması zor değildi. Yüzündeki ifade, kelimelere dökemediği gerçeği, Alex'in

Bir sivil toplum kuruluşunda çalışıyordu ve kız kardeşi ona o kadar pahalı bir elbise ve lanet olası ayakkabılar göndermişti.

"Arkadaş mıyız?" diye sordu.

"Sanırım öyle" diye cevap vermeden önce birkaç saniye dudaklarını birbirine sürttü.

"Biz arkadaşız," diye gürledi.

"Tamam," diye fısıldadı.

Oh, evet.

Onun tadına bakacaktı.

Bu konser için çok iyi hazırlanacaklardı. Bok gibi satacaklardı.

"Arkadaşlar arkadaşlarını kollar," diye belirtti.

"Bu çok şey istiyor."

"Sordun mu?"

Gözleri yine kocaman oldu.

"Gerçekten ortaya çıktığımda kız kardeşin ne kadar kızacak?" diye sordu.

Bakışları onu bir aşağı bir yukarı gezdi ve işte o zaman gözleri parladı ve sağ yanağında küçük bir gamzenin gelip gittiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

Hayatı boyunca kadınlar ona hayranlık duymuştu. İki bacağına da kaybetmesine rağmen hala ona sahipti.

Ama hayatında hiçbir zaman, kız tek bir kelime bile etmeden onun ne kadar çekici olduğunu düşündüğünü söylediğinde hissettiği gibi hissetmemişti.

Oh, evet.

Bu boktan şeyi satacaklardı.

"Oraya gidiş biletini ben alırım," diye teklif etti. Ne demezsin.

Şaraba dönerek, "Bunu çözmek için zamanımız var," dedi.

Sonra da ona kocaman bir bardak doldurdu.

Ona vermek için döndüğünde, kız onu alırken yine kocaman gözleriyle karşılaştı.

Güzel.

Onun bu görüntüsünden hoşlandığı için bunu yapmaya çalışıyordu.

Ama ona bir bonus verdi.

Aslında kıkırdadı.

O da oydu. Sessizdi ve uzun sürmedi. Ama

Alex'ten gelmesi büyük bir olaydı.

Birasını kaptı ve boynunu ona doğrulttu.

Kadehini onun şişesine doğru kaldırdı ve göz göze geldiler. "Bize içelim bebeğim," diye fısıldadı. "Ve bizim uzun ve

birlikte mutlu bir hayat."

Yanaklarına daha fazla renk geldi ama bakışlarını kaybetmedi. Hayır.

O gamze geri geldi.

Ve bu kez, kadehini onun şişesine dokundurduğunda, kadeh onun tatlı, yuvarlak, ışıltılı yanağına gömülü kaldı.

BÖLÜM 7

KAYALAR

Alex

I telefonumun alarmı çalmadan önce uyandım.
Uyuduğuma bile şaşırmıştım.

Bacaklarımı kıvırdım, ulaşabildiğim tüm yastıkları çekiştirdim, bazılarını yanağımın altına soktum, diğerlerine sarıldım ve gözlerimi pencerelere diktim, görüşüm bulanıklaşmadan ve düşüncelerim önceki geceye gitmeden önce kısa bir süre çöl gördüm.

Rix ve ben birlikte sahte geleceğimize kadeh kaldırdıktan sonra bir anlaşıma yaptık.

Bu yolculuk bir iş gezisiydi, dolayısıyla birlikte vakit geçirerek doğal olarak birbirimizi daha iyi tanıyor olsak da, iş sınırlarını korumak için "derin araştırma" (Rix'in sözleriyle) Prescott'a döndüğümüzde başlayacaktı.

Yaptığım için mutlu olduğum bir anlaşımaydı. Üzerimdeki baskıyı kaldırdı.

Evet, o baş döndürücü, ohmigod-Rix-bunu-yapacaktı! hissi, devasa bardaktan aldığım ilk yudumdan sonra beni terk etmişti.

Bana şarap doldurmuştu ve endişem anında artmaya başlamıştı.

Ama çalışabilirim.

Biz de öyle yaptık, onun odasında bira ve şarap içtik, sonra restoranda biftek ve şarap yedik, sonunda bara gittik, benim için biraz daha şarap, Rix için de buzlu viski içtik.

Gevşemiştım ama sarhoş değildim.

Yine de rahatça konuşabiliyordum çünkü CTB hakkında konuşuyorduk. Frank, Hale ve çocuklar hakkında konuşuyorduk. Görüşmelerden, ne düşündüğümüzden, ne öğrendiğimizden, bizi nelerin şaşırttığından, nelerin şaşırtmadığından ve seyahatimiz için sırada ne olduğundan bahsediyorduk.

Rix çocukların benimle kurduğu bağ için bana iltifat etmişti ve onlara nasıl ulaşacağını bilemediği için endişelendiğini ifade ettiğinde, çocukların göz korkutucu olduğu için ona fazla açılmadıklarını söylemişim.

"Tahmin edersiniz ki, çoğunluğu ebeveyn sorunları nedeniyle bu durumdalar," demişim ona. "Ve işin aslı şu ki, bunların çoğu babasız ya da istismarcı babalardan kaynaklanıyor. Yani iri yarı, yapılı bir erkek zaten doğal bir tehdit. Önemseyen biri ise çok az deneyim sahibi olabilecekleri bir şey. Yani fiziksel ve duygusal olarak iki cephede birden ezici oluyorsunuz."

Rix'in bunları almasını, gözden geçirmesini ve kızgın, ilgili, dalgın ve açıkça gelecekteki karşılaşmalar için kataloglayan sayısız tepki vermesini hayranlıkla izledim ve itiraf etmeliyim ki bunu yaptım.

Trail Blazer hakkında konuşmaya devam ettik, derinlere indik çünkü Rix "Diyelim ki beş yüz milyonumuz yok, diyelim ki beş yüz milyarımız var, ne yapardınız?" diye sordu.

Bu fikir o kadar fantastik ve müthişti ki, kafamda o kadar çok şey dönüyordu ki, hepsini ona vererek çıldırdım.

Her zaman yanımdaydı, beni dinliyordu ve görüşlerini, düşüncelerini, Trail Blazer'da görmek istediği şeyleri paylaşıyordu.

Sonra dünyayı kurtaracak çılgın planlar yaratarak teğet geçtik (aslında Rix bunu çok fazla yapmadı, ama çok fazla gülümsemesi, çok fazla kıkırdaması ve çoğu zaman açık açık gülmesi beni bunu yapmaya teşvik etti).

Eğlenceliydi.

Rix Hendrix ile eğleniyordum.

Yine de her şey CTB ve Trail Blazer ile ilgili değildi.

Anne ve babasının Kansas'ta üniversitede tanıştığı, birkaç kez buluştukları, bir yere varamayacaklarını düşündükleri ve bunun da son bulduğu gibi süper havalı bir hikaye öğrenmiştim. Daha sonra her ikisi de mucizevi bir şekilde Flagstaff'a gelmiş ve orada tekrar karşılaşmışlar. Ya evrenden aldıkları ipucuyla ya da daha yaşlı ve bilge olduklarından ve ne istediklerini daha iyi bildiklerinden, çift statüleri o zaman tuttu ve şimdi kırk yıldır evliyeler.

Rix Flagstaff'ta doğmuş ve büyümüştü, iki erkek çocuktan ikincisiydi. Kardeşi Joshua (ve Rix'in paylaştığı üzere, Rix'in sadece Rix olarak bilinmesi gibi o da sadece Josh olarak biliniyordu, tabii ki Rix de ona sık sık Joshua dediğini itiraf ediyordu) geçen yılın yazında evlendi. Yedi ay sonra, o ve eşi Hailey, Rix'in ailesine ilk çocuklarını verdiler.

Kinsley adında bir kız torun (amcasının gözbebeği gibiydi). Ve yakın zamanda yaptıkları bir telefon görüşmesinde Josh, Rix'le iki numarayı düşünme zamanının geldiğini düşündüklerini paylaşmıştı.

Benim açımdan Rix, Blake'in benden büyük olduğunu öğrenmişti (o otuz, ben yirmi sekiz yaşındaydım, bu da Rix'in otuz dört yaşında olduğunu, ama gelecek ay, biz New York'a gitmeden bir hafta önce otuz beş yaşına gireceğini öğrenmemize yol açtı). O benim tek kardeşimdi. Annemle babam boşanmışlardı ve evliliklerinden önce de sonra da geçinememişlerdi.

Bundan daha derine inmedik.

Ancak Cathy'nin bana gönderdiği düğün programıyla ilgili ayrıntıları ona anlatmıştım; bu programda annemle babamın birbirlerine üstünlük sağlamaya çalıştıkları, çünkü annemin Cuma günü prova yemeğinden önce Perşembe günü bir brunch düzenleyeceği yazıyordu. Dolayısıyla babam da Çarşamba akşamı bir kokteyl düzenliyordu.

"Bunun anlamı," diye paylaştım Rix'le, "annem önce brunch'ı planladı, sonra da babam kendini göstermemek için kokteyl partisi vermeye karar verdi ve o zamandan beri düşmanlıklarını tırmandırıyorlar. Bunu biliyorum çünkü nedense kadınların brunch'a şapka takarak gelmesi şiddetle teşvik ediliyor, kokteyl partisi ise resmi."

"Kahretsin," diye
mırıldandı Rix. Kahretsin
doğruydu.

"Ama bunlar için gelmene gerek yok," dedim ona. "Cuma ya da Cumartesi günü uçakla gelebilirsin. Düğün saat beşten önce değil."

"Sonuna kadar varım bebeğim," diye cevap verdi.

Bu durum çok can sıkıcıydı ama aynı zamanda bilet parasını kimin ödeyeceği konusunda tartışmak zorunda kalmayacağımız anlamına geldiği için de çok kullanışlıydı. Eğer her şekilde gelecekse, o zaman babamın uçağında benimle uğabilirdi.

Bunu ona söylemedim.

Daha mahrem ve korkutucu ayrıntılar daha sonra gelebilir.

"Derin araştırmamız" sırasında.

Gerçek şu ki, gece çok eğlenceli ve şaşırtıcı derecede kolay geğmişti, odalarımıza kadar birlikte yürüdüğümüzde ve Rix beni kendi kapısından sadece bir kapı aşağıda olan kapıma kadar geğirdiğinde, ama yine de bunu yaptı ve iyi geceler demek için ona baktığımda, bir yanım eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirmesini bekledi.

Çünkü, evet, gece bir randevu gibi görünüyordu.

Tabii ki bu düşünce aklıma geldiği anda beni çıldırttı ve anahtar kartımı düşürdüm.

Bu, dudaklarının dudaklarıma dokunması yerine, farklı bir dokunuş aldığım anlamına geliyordu.

Avucunu göğsüme dayayarak, "Sakın yapma. Ben alıyorum. Yapacak işlerimiz var, ikimizin de sarsıntıya ihtiyacı yok."

Yüzümü buruşturdum, çünkü ikimiz de bir şey almak için eğildiğimizde adamla kafa kafaya çarpışan o kızdım.

Anahtar kartımı aldı ve bana uzattı. "İyi geceler Alex," diye mırıldandı.

"İyi geceler," diye cevap verdim, anahtar kartımı kullandım ve başka bir olay olmadan odama girdim.

Ben içeri girip ışık düğmesini çevirene kadar koridordaki yerinden kıpırdamadı ve ben güvenle içeri girene kadar centilmence beklemesi çok hoştu.

Ona aptalca bir el salladım, bu da dudaklarının titremesine neden oldu. Ve kapı aramızda kapandı.

Yatmaya hazırlanırken dönüşümlü olarak havada süzıldüm ve panikledim.

Oraya vardığımda, sadece Rix'in nişanlısı gibi davranarak yaklaşık altı gün geçirmekle değil, aynı zamanda ailemi öyle olduğuma ikna edebilmek için birbirimizi tanımakla nasıl başa çıkacağımı merak ederek dönüp durdum.

Sonunda uyuyakalana kadar bunu yaptım.

Ama şimdi, Rix orada değilken, önümde çöl varken ve sabah erkenden kalkıp akşam yemeğindeki sunucumuzun otelin kuzey tarafından hafif bir yokuş yukarı çıktığını ve yirmi dakika içinde kırk dakikalık kısa bir yürüyüşe kesinlikle değecek bazı kaya oluşumlarını içeren bir manzaraya sahip olacağınızı söylediği patıkaya gitme planım varken, bunun yapılabilir olduğunu düşündüm.

Aramızdaki şeyler ters gitmişti ama ben yanılmıştım.

Rix bir pislik değildi.

Rix iyi bir adamdı.

Hayır, o harika bir adamdı.

Trail Blazer'da yapmayı umduğumuz şeyi çok önemsiyordu ve bunu iyi yapmak, olabildiğince çok kişiye ulaşmak, mümkün olduğunca çok olumlu değişiklik yapmak istiyordu.

Ayrıca komikti, ilginçti, iyi bir dinleyiciydi ve ailesini çok seviyordu ve gerçekten çok tatlı bir şey yapacaktı -sadece erkek arkadaşım olmak için değil, daha büyük bir şey

yapmak için

Blake'in yüzüne karşı, o benim sahte müstakbel kocam olacaktı.

O bu kadar harika olabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Birkaç sakarlık yaşamadan bu süreci atlatacağıma dair hiçbir yanılgım yoktu.

Ama Rix'i tanımak, kendimle ilgili bir şeyler paylaşmak, belki elini tutmayı öğrenmek, yanağına bir öpücük kondurmak ve belki dudaklarına bir ya da iki öpücük kondurmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Sonra New York'tan döndüğümüzde arkadaş olurduk ve kız kardeşimin Rix'i ilk gördüğünde yüzünde beliren ifadeyle ilgili komik hikayeler paylaşırdık. Ya da babamın, hayatını herkesten daha iyi olduğunu göstermeye çalışarak yaşamayan ve bu kadar anlamsız bir şeyi zerre kadar umursamayan bir adamın nasıl en iyi olacağını anlamaya çalıştığını, çünkü kimsenin daha iyi olmadığını, insanların sadece farklı olduğunu bildiğini.

Daha sonra, bir gün Rix müstakbel eşini bulduğunda, onunla Rix ve benim görkemli ama kısa nişanım hakkında şakalaşabilirdim ve aşkının başka birine gitmesi beni yıkmazdı, çünkü ona arkadaşım olarak sahip olurdum ve belki ona da.

Tamam, son kısım muhtemelen zorluyordu.

Bu düşünceyle telefonuma uzandım, alarmı iptal ettim ve yataktan kalktım.

Dişlerimi fırçaladım, odada kahve yaptım, zeytin yeşili trekker şortumu ve kayısı rengi V yakalı tişörtümü giydim, güneş kremimi sürdüm ve hafif yürüyüş botlarımı giyerken hızlıca biraz kafein aldım. Ardından soluk güderi şapkamı ve güneş gözlüklerimi alıp patikaya doğru yola çıktım.

Hafif bir tırmanıştı, güzeldi ve yanlarından çıkan bazı dik kayaların etrafında dolanıyordu, böylece sonunda tatil köyü gözden kayboldu ve doğada yalnız olduğunuzu hissettiniz.

Ancak patikanın sonu görüldüğünde, başka bir şey de görüldü.

Rix de benimle aynı fikre sahipti.

Haki renkli, hafif performans kumaşından bir yürüyüş pantolonu ve fesleğen yeşili bir tişört giymişti.

Yaklaştığımı fark etmedi, bana doğru yönelttiği ukala beyaz gülümsemesi güneşte parlıyor gibiydi.

Ama durmuştum, çünkü bronzlaşmıştı, muhteşemdi ve tıraş olması gerekiyordu, ama ben onun saçlarını seviyordum, bana gülümsüyordu ve altı buçuktan önce patikaya çıkmıştı ve ben tüm bunları gülünç derecede çekici buluyordum, ağlayacak gibi oluyordum.

"Al, buraya gel," diye

emretti. Al mı?

Kimse bana Al

demedi. Korkunç bir

şeydi.

Ama Rix'in dudaklarından dökülenlere bayıldım.

Oraya çıktım ve benim oraya gitmem için neden sabırsızlandığını gördüm.

Sadece muhteşem bir manzara sunan bir noktada değildik, aşağıda kumlu, dalgalı, pürüzsüz ve yer yer soğanlı kayalardan oluşan bir alan vardı. Farklı bir gezegenin arazisine benziyordu. Hollywood'daki bir stüdyonun burada Galaxy Quest tarzı bir film çekmek istediğini görebiliyordum.

Film ekipleri ve oyuncular bunun üzerinde sürünüyor, belki de zarar veriyorlardı, umarım hiç vermemişlerdir.

"Vay canına," dedim.

"Evet. Oldukça boktan. Güne başlamak için güzel bir yol, değil mi?"

Küçük bir gülümsemeyle ona baktım. "Selam."

Güneş gözlüğü takmıştı ama yine de ruh hali o kadar iyiydi ki, sanki bana göz kırpıyordu.

Ben onun ışıltısıyla büyülenirken, o benim dünyamı ekseninden kaydırđı.

Bunu bir kolunu omuzlarıma atarak yaptı, sırtımız vadiye dönük olacak şekilde pozisyonumuzu ayarladı ve "Bu fırsatı heba edemeyiz. Buraya gel. Beni seviyormuş gibi davran."

Uzun kolunu uzatmış, telefonunu havalı erkeklerin grup selfiesi için telefonlarını tuttukları şekilde elinde tutuyordu, yatay tutuyordu, uzun parmakları arkasını kavrıyordu.

Ama kaskatı kesilmiştim.

"Bebeğim, içeri gir," diye emretti, kolunu omuzlarıma dolayarak.

Tama

m.

Uh.

Hayır.

Bu mümkün olmayacaktı.

Toz, insan ve güneş kokuyordu ve spor sütyenim tereyağı yumuşaklığında, rahat ve astarlıydı ama dolgulu değildi ve bu şu anda devasa bir sorundu.

Telefonun kolu aşağı indi ve "Alex" diye seslendi. Hâlâ telefonun olduğu yere bakıyordum.

Ve sonra değildim, çünkü parmağı çenemin altındaydı ve onu yukarı itiyordu.

Güneş gözlüklerim onunkilere çarptı ve parmağı çenemden çıkıp üst koluma dolandığında bile orada kaldılar.

"İşte böyle yapıyorsun," dedi nazikçe, eli kolumdan aşağı inip bileğime ulaştı.

Önüne çekti, etrafına doladı. Sonra dedi ki,
"Oraya bırak, bekle."

Sessizce başımı salladım ve söyleneni yaptım.

Telefonunu koyduğu yerden aldı ve "Yanağını göğsüme yasla Alexandra" diye emretti.

Aman Tanrım.

Tekrar başımı salladım.

Sonra bir nefes aldım ve yanağımı göğsüne koydum.

Yumuşak kumaş, altında sert kaslar.

Çok güzel.

"Uçsuz bucaksız bir yerdesin tatlım," diye mırıldandı.
"Burada içini açabilirsin. Dışarı çıkmasına izin verebilirsin.
Gözlerini kapat."

Gözlerimi kapattım.

"Hissediyor musun?" diye sordu.

Bir saniye sürdü (muhtemelen yirmi saniye kadar), sonra fısıldadım, "Hissediyorum, Rix."

"Tamam bebeğim, aç ve gülümse."

Gözlerimi açtım, toz, insan ve güneş kokusunu aldım, güçlü kolunun beni sardığını, göğsünün gücünü yanağımın altında hissettim, sabah güneşinin sıcaklığını tenimde hissettim, hava taze ama yine de etrafımızdaydı.

Ve o anda, sadece Rix ve ben vardık. Hiç

kimse o anı yaşayamazdı.

Bizden başka kimse yok.

Ben onundum, o da benim.

O zaman
için.

Ben de
gülümsedi
m.

Telefonu aldı.

Beni hemen bırakmadı ve bıraktığında da bana doğru döndü, böylece ayak parmağımızın ucuna kadar geldik, diğer omzunu yanıma kaydırđı ve telefonu önümüze tuttu.

"İlk fotoğrafımız harika, kadın," diye ilan etti. Haklıydı da.

Öyle oldu.

Glmsemem kocaman değildi.

Ama memnundu ve gamzem dışarıdaydı. Rix glmsemiyordu.

Ama olduğu yerde olmaktan mutlu olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Aslında birlikte iyi görünüyorduk.

Telefon elinden düştü ve mırıldandı, "Sana mesaj atarım. Kız kardeşine mesaj atabilirsin."

Doğru.

Numara yap.

"Harika," diye mırıldandım.

Sahte bile olsa, Rix'le birlikte orada durduğum o anı hiçbir şey söndüremezdi.

Kayalara baktık, manzarayı seyrettik ve tam bunu yapacağım anda Rix bana döndü.

"Güneşlenme odasında kahvaltı mı, oda servisi mi? Benim oyum oda servisi. Balkonlarımızdan birinde. Manzaramız daha iyi. Geri döndüğümüzde siparişinizi bana mesaj atın, ben çağırayım. Duş alışız, hazırlanırız, o zamana kadar yemeği hazırlamış olurlar. Yemeğimizi yeriz, sonra da yola koyuluruz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Eliyle bir şey yaptı, bir santim yukarı kalktı, sonra düştü ve bana dokunacağını hissettim.

Ama yapmadı.

Çünkü biz rol yapıyorduk.

Bu da bir parça melankoli yarattı.

Ama üstümden attım ve patikaya doğru döndüm. Rix beni takip etti.

DUŞ ALDIM, GIYINDIM VE ÇOK HAZIRDIM.

kahvaltı (başka bir deyişle, midemde bir gurultu vardı).

Ayrıca az önce Rix'ten bir mesaj geldi: R&A Gezisi 1, Lernalot Sinir Merkezi Operasyonu benim odam. Kahvaltı şimdi T balkonunda.

Ve onun gerçekten komik olduğunu düşünüyordum.

Ben de bu kadar komik bir adamı sevebileceğimi düşünüyordum.

Sonra düşünmeyi bıraktım ve dışarı çıkmaya başladım.

Kapımı açmıştım ve telefonum çaldığında koridora adım atmak üzereydim.

Rix'in bana kıcımlı kaldırıp oraya gitmemi söylemesini bekliyordum, çünkü komik biriydi, ama sabırsız olabildiğini de fark ediyordum.

Rix değildi.

Chloe'ydi.

Dün gece olanları düşünerek odama geri döndüm, kapıyı bıraktım ve telefona cevap verdim.

"Hey, Chloe."

"Merhaba Alex, çok mu erken?"

"Hayır, Rix ve ben zaten kısa bir yürüyüş yaptık ve onun balkonunda kahvaltı etmek üzereyiz."

Chloe bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra sordu: "Kız kardeşinizin düğününden önce ikinizin toparlanması gereken çok şey olduğuna inanıyorum, ama... tam olarak ne kadar pratik yapıyorsunuz?"

Diledim.

"Ben kendi odamdayım, o da kendi odasında ama benim onun odasına gitmem gerekiyor. Orada buluşacağız ve yemek de geldi."

"Ah."

Çok zamanım yoktu, o yüzden işe koyuldum.

"Telefonuna cevap verdim çünkü seninle dün gece hakkında konuşmak istiyordum."

"Evet, bu yüzden arıyorum. Tam olarak bitiremedik ve henüz sorulmamış sorunuza cevap vermek gerekirse, Judge'ın kız kardeşi Dru, kız kardeşinizi az çok tanıyor. Blake'e Rix'ten bahsettiğinizde, muhtemelen Elsa Cohen'in Rix'ten bahsettiğini ve kız kardeşinizin Elsa Exchange'in hayranı olduğunu bilmiyordunuz. Dru'nun onu tanıdığını bildiği için balık tutmaya gitti. Üzülerek söylemeliyim ki Dru Blake'i pek sevmez, bu yüzden Blake'in Dru'nun oldukça yakın olduğu Rix hakkında neden aradığını merak etti."

Lanet olsun.

En azından bu durumu açıkladı.

"Belli ki aceleci davrandım," diye devam etti. "İşleri senin için zorlaştırdıysam özür dilerim."

"Bunu konuştuk ve Rix benimle New York'a gelecek."

"Mükemmel," diye mırıldandı.

"Sanırım ağızındaki baklayı çıkarman iyi oldu, çünkü Blake biriyle birlikte olmamdan nefret edecek ve özellikle de bunun Rix gibi biri olmasından nefret edecek."

"O zaman telefon ettiğim için kendimi çok kötü hissetmeyeceğim, yine de Rix'in sözümü kesmesine sevindim, çünkü dün gece ikinizle başka bir şey konuşacaktım ve düşünmek için daha fazla zamanım olsaydı, sanırım bu seninle benim aramda kalmalıydı."

"Pekâlâ," dedim temkinli bir şekilde.

"Rix'i öğrenme konusunda bu noktaya geldiğinizden emin değilim ama o bir zamanlar nişanlıydı."

Oh, o noktaya geldik.

"Evet, bundan bahsetti."

"Açıkçası, bir aile kurmayı ve hayatının geri kalanını onunla geçirmeyi planladığını düşünürsek, onu derinden seviyordu."

İçime bir sızı girdi.

Görmezden geldim.

"Belli ki," diye mırıldandım.

"Dolayısıyla, kaza geçirdikten sadece birkaç hafta sonra, bacaklarını kaybettikten sonra eve döndükten sadece birkaç gün sonra, bacaklarını kaybettiği için onunla ilişkisini bitirerek aldığı darbe elbette ağır oldu."

Konuşmasını bitirdiğinde hareketsiz durdum, kulaklarımdaki uğultuyu dinledim, görüşümün eski bir televizyon ekranındaki parazit gibi beyazlaştığını gördüm.

Chloe'nin adımı söylediğini duymadan önce bunu ne kadar yaşadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sadece hissettiğim duyguyu tanımlamam için yeterince uzun olduğumu biliyordum.

Hayatım boyunca hissetmediğim bir duyguydu.

Öfke.

"Orada mısın?" Chloe sordu.

"Evet." I dedi, o tek heceli kelime sert ve titriyor.

"Yargıç ve benim Peri hakkında hissettiklerimizin aynısını hissettiğinizi seziyorum," dedi sessizce.

"Doğru hissettiğini seziyorum," diye zorladım kuru ve cızırtılı görünen boğazımı.

Chloe'nin ses tonu bir sonraki konuşmasında farklıydı. Saçmalık yok.

Belirlendi.

"Pekala Alex, Rix'in kız kardeşin konusunda senin için adım atması benim için sürpriz değil. O öyle bir adam. Hem de çok. Yakında öğreneceksin. Ama bu her ne kadar bir bonus olsa da, umarım alınmazsın, bu durum sen ve kız kardeşinle ilgili değil. Yine de sizi uyarayım, kız kardeşinizi tanımıyorum ama Dru'yu araması, siz ve Rix hakkında bir şeyler araştırması hafiyelik yaptığı anlamına geliyor ve nedenini anlamanız kuvvetle muhtemel, bu yüzden ikinizin de ikna edici olması gerekecek."

Bunu zaten biliyordum.

Hâlâ endişeyle yutkunuyordum. "Alex?" diye seslendi.

"Ben buradayım. Dinliyorum."

"Güzel. Şimdi bunun önemli kısmı, Peri'nin yakın zamanda Rix'e yaklaşmış olması ve o zamandan beri ulaşmaya çalışmaya devam etmesi. Tekrar bir araya gelmek istiyor."

Boynum o kadar gerilmişti ki, onu hareket ettirme düşüncesi bile acı vericiydi.

"Bunu istemiyor Alexandra," dedi Chloe bana. "Onu seviyordu, ama ona yaptığı ihanet... bu

Bitti. Bu kesin. Yargıç'a bunu söyledi ve Yargıç da ona inanıyor."

Rahatladım çünkü ben de buna inanıyordum.

Yani, Tanrı'ya şükür, işler yasal hale gelmeden önce evliliğin "daha kötüsü için" kısmının bu kadınla kartlarda olmadığını anladı.

Ama yine de bunu nasıl anladığı iğrençti.

"Pekâlâ," dedim.

"Yine de ikimiz de kadının onu yerdeyken ve sonra ayağa kalktığında tekmeleme cüretine sahip olduğu konusunda hemfikiriz sanırım. Geri döndüğünde. Tüm o acı dolu rehabilitasyondan sonra. Psikolojik olarak iki uzvunun kaybıyla uğraştıktan sonra. Tekrar yürümeyi öğrendikten sonra. Koşmayı. Araba sürmeyi. Bisiklet sürmeyi. Yaşamayı. Tüm bunları tek başına yaşadıktan sonra, Rix'in kalınlığından faydalanabileceğini düşünerek, ince çizgide onun yanında durmak yerine, hayatına geri dönmeye hakkı olduğunu hissediyor. Ve tüm bunların ötesinde, artık daha iyi maaşlı yeni ve önemli bir işi var ve buradan sonra tek yönü yukarı. Böyle bir şey olamaz."

"Aman Tanrım, sence bu yüzden mi geri döndü? Trail Blazer ile çalıştığı için mi?"

"Böyle bir kadının nasıl düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok," diye burnunu çekti Chloe. "Yine de Rix'in sevgi dolu ve sadık biri olduğunu biliyorum ve şimdi kötü kısım bittiğine göre, sadece bitmiş olabilir ve iyi şeyleri geri istiyor olabilir."

Lordum.

Bu...

Kaltak.

"Bu yüzden," diye devam etti Chloe, "Rix'i seninle birlikte görmesi gerekiyor. Devam edelim. Mutlu." Anlamalı bir duraklama. "Beni anlıyor musun?"

"Seni kesinlikle, yüzde yüz anlıyorum," diye ilan ettim.

Emin değildim ama rahatlamış bir nefes aldığını duyduğumu sandım, "Peri'nin ikinizi nasıl birlikte göreceğini bana bırakın... defalarca. Ama bana güvenin, bunu gerçekleştireceğim."

"Oh, sana güveniyorum."

"Senden çok şey istediğimin farkındayım. Sen-" "O harika biri."

"Pardon?"

Boğazımı temizledim ve "O gerçekten iyi bir adam" dedim. "Evet, biliyorum."

"Sorduğun şey, birisinin benden yapmamı istediği en önemli şey olabilir."

Chloe cevap vermedi.

"Onunla tanıştığında," diye başladım, "onun için olan kadın, ki tanışacak, mükemmel olmalı. Böyle bir kadın değil. Bu yüzden, özellikle duygusal olarak, hayatında bu tür bir iyiliğe açık olmak için özgür olmalı."

"Ummmmmmmm..." Chloe mırıldandı, ses yaklaşık on saniye sürdü.

Bunu, benim bu görevi yapabileceğimden emin olmadığı şeklinde algıladım, bu yüzden yapmaktan vazgeçtiğinde ona, "Kolay olmayacak ama elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz verebilirim. Ve bu elimden gelenin en iyisi olacak, Chloe."

"Tamam, Alexandra."

"Odasına gitmem gerekiyor. Rix nasıl bir adamdır, muhtemelen kahvaltı yapmamı bekliyordur."

"Sana garanti ederim, öyle."

Yine ona inandım.

Çünkü Rix böyle bir adamdı.

Ve bacaklarını kaybettikten sonra nişanlısı onu terk etti.

Tanrım, umarım onu görmeden önce kafamda bir kilit oluşturabilmişimdir, çünkü bunu yapamazsam ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

Neyse ki, aklımı bundan uzaklaştıracak bir şey aklıma geldi ve hemen peşine düştüm.

"Nedime elbisemi değiştirtmem gerekiyor. Biraz karışık olacak. Bu bir Marchesa ve-"

"Ben hallederim," dedi. "Cumartesi için plan yapma. Muhtemelen Phoenix'e gitmemiz gerekecek." "Doğru."

"Alexandra?"

"Evet?"

"Sen de iyi bir kadınsın."

Chloe Pierce gerçekten harika biriydi. Çok parası, çok güzelliği, çok tarzı olan pek çok kadın tanıdım ve hiçbiri onun gibi değildi.

O yüzden bunu ondan duymak çok şey ifade ediyordu. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Cumartesi görüşürüz." "Evet."

"Bye."

"Bye, Alex."

Telefonu

kapattık.

Telefonuma baktım.

Sonra onu arka cebime soktum ve kapıdan çıktım.
"Tanrım, İngilizler mi geliyor?" diye sorarak kapıyı
açtığında Rix'in kapısını yumrukladığımı fark ettim.
Ohmigod!
Çok komikti. Ve
çok sevimliydi.
Ve çok muhteşem.
Ve eski sevgilisi tam bir sürtüktü.
"Bu bir yanılgı," diye açıkladım. "Kolonciler
İngilizler. Kırmızı ceketlilerin geleceğini söylediler."
Bana baktı.
Sonra da "Her şey yolunda mı?" diye
sordu. Hayır, değildi.
Şaşırtıcıydı. Mucizevi.
Hayat.
Ve eski sevgilisi bir sürtüktü.
"Cumartesi günü nedime elbisemi değiştirmek için Chloe
ile Phoenix'e gitmem gerekebilir," diye paylaştım.
"Bu tehlikeli bir görev mi? Phoenix polisi tarafından
falan mı aranıyorsun?" diye sordu.
Bu anlaşıldı ve dudaklarımın seğirdiğini hissettim. "Hayır."
"Yüzüme yemek tıktıştırırken benimle paylaşabileceğin
uzun bir hikaye var mı?"
Evet.
Beni beklemişti.
"Hayır."
"Suratıma yemek tıktırmaya devam
edebilir miyim?" "Evet."

Kenara çekildi. "O zaman kıcını buraya getir."

Kıcımı oraya soktum.

Kahvaltımız balkondaki masaya konulmuştu, tabak kapakları hala üzerindeydi, servis arabası odanın bir kenarına sıkıştırılmıştı.

Balkona doğru yürüdüm ve Rix, "Seninki solda," dediğinde hiç şaşırmadım.

Soldaki sandalyenin sırtı pencerelere dönüktü, bu da manzaranın manzara olduğu anlamına geliyordu. Sağdaki sandalyenin sırtı korkuluklara dönüktü, yani manzara büyük bir pencereden yansıyan parıltıydı.

Bu nedenle masaya gittim, yer açmak için tabağımı biraz kaydardım, onun tabağını benimkinin yanına taşıdım, sonra sandalyesini benimkinin yanına çektim, böylece o da görebildi.

Bunu yaptıktan sonra sandalyemi tabağımın önüne gelecek şekilde ayarladım ve oturdum.

O yapmadı.

Masanın yanında durmuş, bana bakıyordu.

"Ben güzel manzaraları seyretmem," dedim, tabağımın kapağını kaldırdım ve takırdayarak yere bıraktım.

Kendini yanımdaki sandalyeye bıraktı.

Sonra onun tabağının kapağını süpürdüm ve benimkinin üzerine koydum. "Al," diye seslendi ben peçetemi kucağıma koyarken. Başımı kaldırıp ona baktım.

"İyi misin?" diye sormadan önce gözleri yüzümde gezindi. Burada seninleyim, yani harikayım.

Şimdilik.

Ama kabul

ediyorum.

"Açlıktan

ölüyorum."

Ve böylece yemeğime yumuldum.

BÖLÜM 8

BAĞLAYICI

Rix

I Pazar günüydü, Rix akşam yemeği için Alex'in evine gidiyordu, bir yandan da ne yapacağını anlamaya çalışıyordu.

Ne kadar iyi ya da ne kadar kötü olursa olsun, oraya ulaşmaya hevesliydi.

Onda bir şeyler değişmişti.

Çarşamba sabahı farklıydı. Büyük ölçüde değil, ama oradaydı.

Hala iş konusunda etkileyici olmak, iş yapmadığı zamanlarda genellikle büyük bir aptal olmak ya da sessiz ve huzurlu bir şekilde kendi kafasının içinde olmak arasında gidip geliyordu.

Ama aralarında bir şey vardı.
yerleşti.

Tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu, çünkü onunla tamamen rahat değildi, ama bir saat içinde, bir çiftin selfie'sini taklit etmekten tamamen aciz olmaktan kahvaltıda yanına oturmasını sağlamaya geçmişti.

Ve bu gibi şeyler yolculuğun geri kalanında da devam etti. Sık sık değil ama oldu.

Yani, kesinlikle.

Bir şeyler değişmişti. Ve
Rix bundan hoşlandı.

Yolculukları verimli geçmişti. Aynı zamanda keyifliydi de. Ve Cuma akşamı eve döndüklerinde, birlikte bu kadar zaman geçirdikten sonra yollarını ayırmalarının berbat olduğu gerçeğinden kurtulamıyordu ve onun yanında olmanın rahatlığını seviyordu, onun çalışmasını ve bu işte ne kadar iyi olduğunu izlemekten zevk alıyordu, onu tanımaktan daha da fazla zevk alıyordu.

Bu berbat bir durumdu çünkü sahte nişan hazırlıklarına resmen başlamak için onu dün görme şansının olmadığını biliyordu çünkü Chloe'yle birlikte kıyafet işlerini halletmek üzere Phoenix'e gidiyorlardı.

Chloe'nin, Chloe olduğu için, Alex'i "elinden tutup" götürmesi ve Alex'in tüm bu düğün saçmalıkları için giyecek uygun kıyafetleri olması için alışveriş yapmaları da cabasıydı. Görünüşe göre bu zaman alacaktı, bu yüzden geceyi Genny ve Duncan'ın Phoenix'teki evinde geçireceklerdi.

Merak etme, Alex seyahat programını açıkladı ve ben de seni hallediyorum, diye yazmıştı Chloe'den aldığı mesaj.

Judge'a çok pahalıya mal olan birkaç takım elbise aldığını bilse bile onunla tartışmadı.

Alex'i temsil etmesi gerektiği için onu giydirmek isterse, Chloe bunu nasıl yapacağını bilmediği bir şekilde hallederdi, o da buna izin verirdi.

Ve Chloe Blake değildi. Ne seçerse seçsin, onu finansal olarak kıcından ısırmayacaktı.

Rix, iki dakika uzaklıkta olduğunu gösteren GPS'ine bir bakış attıktan sonra, kendi kendine

Akşam yemeği onun evindeydi çünkü kat etmeleri gereken çok yol vardı ve bu yolu kat etmek için yaklaşık altı haftaları vardı.

Ama samalıyordu.

İğne kamyonunun bilgisayarındaki noktayı işaretlediğinde ve onun mavi Subaru Crosstrek hibridini gördüğünde, içinde bir sıcaklık hissetti.

Ve kaldı.

Arabası, kendi arabasının ve arkasındaki kamyonun sığabileceği kadar uzun olan yola bitişik bir çatının yanına park edilmişti.

O atıdan, evinin yokuş aşağı ve dağın içine inşa edildiğini biliyordu, ama yine de dn mesajını aldığında, Yarın akşam yemeği mi? Benimle mi? O da kabul ettiğinde, kız "Üzgünüm." demişti. Erişilebilir değil. Merdivenler var. Sorun olur mu? O da böyle bir şey olacağını düşünmüş.

Ve o Alex'ti.

Açıkça, orada, olan oldu ve eğer planlarını değistirmeleri gerekirse, değistireceklerdi.

Ona bacaklarının üzerinde olacağını, bu yüzden sorun olmayacağını söylemişti.

Ona nerede yaşadığını merak ettiğini söylememişti ve bu yüzden bunu iyi yapacaktı.

Park etti, indi, korkuluğu gördüğü evin yan tarafına yöneldi ve merdivenlerden aşağı inerken, arazideki am iğnelerinin savunulabilir alan oluşturmak amacıyla titizlikle temizlendiğini gördü.

Yer örtüsünün temizlenmesi, orman yangınlarının kontrol altına alınmasına yardımcı olmuştur.

"Lanet olsun bu kadına," diye mırıldanarak merdivenlerden inmeye devam etti.

Küçük bir güverte sahanlığı vardı ve bu alanın etrafına sonbahar çiçekleriyle dolu çekici saksılar yerleştirilmişti. Sahanlık, evin ikinci katının yan tarafındaki sık büyüyen çam ağaçlarıyla örtülüydü ama ön tarafa doğru uzanan bir yürüyüş yolu vardı ve burada büyük bir güvertenin çıkıntı yaptığını görebiliyordu.

Hoş geldin paspası denizci düğümlerinden örülmüştü.

Kapısı camla kaplıydı ve içinden onun kendisine doğru geldiğini görebiliyordu.

Sanırım oturma odasından arabaların park ettiğini duyabiliyordunuz. Gri-yeşil bir ön cepli şort giymişti. Geniş V deve rengi tişört, göğsündeki teni ve zarif köprücük kemiğini bolca gösteriyor.

Mücevher yok. Makyaj yok. Ayakkabı yok.

Ama saçları açıktı, bu yüzden başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Onun yaklaşmasını izlerken, neden oraya gitmeye hevesli olduğu anlaşıyordu.

Kapıyı açtı ve adama baktı, dudaklarında gülümseme yoktu ama gamzesi dalgalanıyordu, bir oradaydı, bir gitti ve tekrar geri geldi.

"Hey."

"Bebeğim."

"Bulmuşsun."

Önce ayaklarına, sonra ona baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Bunu yaptığında, gamzesi kesinlikle patladı, sadece bir nanosaniye için olsa da, elini garip, komik, sevimli bir şekilde salladı ve kapıyı engellemeyi bıraktı.

Kapıyı kapatabilecek kadar içeri girdi.

Ama durmak zorunda kalmadan önce yapabileceği en uzak mesafe buydu.

Çünkü onun yeri bok gibiydi.

İki kişinin sığabileceğine şüphe olmayan büyük, kambur, rahat görünümlü bir kanepede. Çatı katındaki yatağın demirden bir ayaklığı ve alt kısmı katlanmış, kenarları taraklı, dikişli rozetlerden oluşmuş gibi görünen renkli, eski moda bir yorganı olduğunu görebiliyordu. Kraliçe yatak, yani iki kişi de sığar ama sarılmak gerekir. Arkası kıvrımlı sandalyeleri olan harika bir çiftlik evi mutfak masası. Pencere duvarı. Güneş ışıkları. Daha fazla çiçek saksısı olan büyük bir güverte, ayrıca çok sayıda oturma seçeneği. Mutfakta onun karşısındaki duvar boyunca uzanan kırmızı dolaplar.

Eşyaları vardı. Kitaplar. Şaşırtıcı ama etkileyici büyüklükte bir CD koleksiyonu. Yastıklar. Sıcak görünümlü örtüler. Ya bir anı biriktirirken, bir maceraya atılırken alınmış ya da sadece güzel olduğunu düşündüğü, ortalıkta duran tek tük parçalar.

Ama onun gibi küçük ve sınırlıydı.

Temizdi, hatta düzenliydi ama tam olarak derli toplu değildi.

Sizi şaşırtacak büyük, gurme bir mutfak yoktu.

Mekândaki tek bir şey bile mekânın düzenlenmesi için bir plan dahilinde seçilmiş gibi görünmüyordu.

Alex yaşadı ve o hayatın bir kısmı buraya indi. Hepsi bu kadardı.

Buna bayıldı.

"Cheeseburger eggrolls," diye duyurdu.

Adam ona baktı.

"Bir daha söyle?" diye sordu.

"Akşam yemeğinde bunu yiyeceğiz. Cheeseburger eggrolls. Fritözde yapılmış. Ve kinoa salatası. Tatlı olarak da brownie ve dondurma."

"Kulağa harika geliyor."

"Hindi eti kullanıyorum, sığır etinden uzak duruyorum. Bu hafta da biftek yedik. Kotamı doldurdum."

"Benim için
çalışıyor." "Önce
cilt." Yavaşça göz
kırpı. Cilt mi?

Kadın boşluğa doğru yürüdü ve adam onun saçlarıyla, iki tonlu gözleriyle, gamzesiyle, kumral uçlu kirpikleriyle ve o boğuk sesiyle kendisiyle rahatça konuşmasını sağlamakla meşguldü, bu yüzden onun ne kadar harika bir kıcı olduğunu unutmuştu.

Kahretsin.

O kıcı nasıl unutmuştu?

Onu gözden kaybettiğinde kadın mutfak masasındaydı ve elinde üç halkalı yeşil bir klasör tutuyordu.

Omurgası kalındı.

"Buraya gelebilir misiniz lütfen?" diye rica etti. Adam onun boşluğuna doğru yürüdü.

Bir mum ya da tütsü gibi bir şey yakmış olmalıydı, çünkü adam pinyon kokusu alıyordu.

Bu her şeyi daha da güzelleştirdi.

Tanrım.

Ona yakın bir yerde durdu ve kadın cildi masanın üzerine bıraktı.

başka bir plonk, bu yüzden masaya baktı.

Aralarında kâğıt olan sekmeler vardı. Onları okuyamıyordu çünkü kadının eli önündeydi ve kâğıtları çeviriyordu.

İyi ya da kötü (o kötüyü seçti), diye açıkladı.

"İhtiyacımız olan tek şey, ama bu tartışmaya açık. Başka kategorileriniz de olabilir. Aile." Bir sekmeyi çevirdi. "Dostlar ve Düşmanlar." Bir sekmeyi çevirdi. "Okul." Bir sekme çevirdi. "İş deneyimi." Bir sekme çevirdi. "Seyahat." Bir sekme daha. "Yemek." Başka bir sekme. "Eğlence, filmler, kitaplar, TV gibi." Ve başka bir çevirme. "Müzik, çünkü açıkçası, bu kendi kategorisi." Çevir. "Hobiler ve Favori Aktiviteler." Son bir çevirme. "Çeşitli."

Onun bakışlarını hissetti ve dikkatini ona çevirdi.

"Bir şey kaçırdım mı?" diye sordu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

Kız şaşkın bir ifadeye bürünmüştü ve aynı anda hem ne kadar sevimli olduğunu unutmamak için fotoğrafını çekmek hem de onu öpmek istemesine neden oluyordu.

"Bir hayat cildi. Benim sayfalarım var" -dosyaya baktı ve başparmağından fırlattığı sayfaların uçtuğunu görünce korkuyla o da baktı- "senin de öyle. Benim sayfalarım beyaz, seninkiler sarı. Ben doldururum. Sen dolduruyorsun. Çalışıyoruz, aramızda paslaşıyoruz. Yine de kendi klasörünü istersen, sana bir tane yaparım. Ve bak, ben kendi bölümüme başladım bile."

"Eğlence" sekmesi olduğunu bildiği sekmeye geçti çünkü üzerinde boktan şeyler yazan beş kesin sütun gördü

altlarında. Başlıklar "Kitaplar", "Filmler", "TV", "Diğer" ve "Sevmediklerim" şeklindeydi.

O başlıkların altında bir şeyler yazıyordu ama okumaya zahmet etmedi.

Ona geri döndü. "Ciddi misin sen?" "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

"Merhaba, Bay Sharp." Dosyaya baktı ve parmak uçlarını kullanarak istediği gibi ayarlamak için parmaklarını açarak bir elini uzattı. "Kızınızla evleniyorum ve Kraliçe'nin Gambiti'ni çok beğendi ve Michelle Obama'nın Becoming kitabını etkileyici ve ilham verici buldu."

Ve evet.

"Etkileyici" ve "ilham verici" kelimelerini, Becoming'in altındaki iki satıra, kelimeleri işaret eden parantezli oklarla yazmıştı.

"Sen öyle ezberden okumazsın ki," diye mırıldandı.

O çılgın ciltten uzaklaştı, tamamen ona döndü, gözlerinin içine baktı ve sessizce, "Birbirimizi bir süredir tanıyorduk. Beni kızdırıyordu çünkü bacaklarımı kaybettiğim gerçeğiyle nasıl başa çıkacağını bilmediğini düşünüyordum. Ama bir gece kendimizi bir barda bulduk, önemli şeyler hakkında konuşuyorduk ve o zamana kadar gördüğüm en güzel gözlere sahip olduğunu fark ettiğimde, bunun o olmadığını anladım. Benden etkilenmişti ve utangaçtı. Bana karşı hissettikleriyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Tahmin edersiniz ki, benim gibi bir adam için, hayat beni farklı bir adam yaptıktan sonra kızınız gibi bir kadınla tanışmak, onun için ne kadar çekici olduğumu bilmek çok şey ifade ediyordu. Biraz uğraşmam gerekti, o da az utangaç değil, ama oraya girdim. Ve kısa bir süre sonra, o olduğu için, ona yüzüğümü verdim."

Ağır ağır nefes alıyordu ve o zaman dolgun göğüslerini fark etti.

Ama onun dolgun göğüsleriyle ilgilenmiyordu. O gözlerle ilgiliydi.

"Sen farklı bir adam mısın?" diye sordu usulca. "Ben yangınlarla savaşmam."

"Benim için dövüşüyorsun."

Ortası geriye yuvarlandı ve kendini soluk soluğa hissetti.

Bunu görmezden geldiği ve "Bence hala klasöre ihtiyacımız var" dediği için sonsuza dek minnettar kalacaktı.

"Hayatımı bir klasöre kaydetmiyorum."

"Tamam, söyle bana, ben de yazıya dökeyim."

"Tatlım, biftekten uzak durduğunu bilmeliyim... ve neden. "Kraliçe'nin Gambiti'ni sevdiğini bilmeme gerek yok."

"The Queen's Gambit'i sevdin mi?"

"İzlemedim."

Gözleri kocaman oldu.

Lanet olsun.

Siktir et.

Zamanı gelmişti.

"Biz Ayrıca var olmak rahat ile
Dokunmak, ve öpüşmek, çok."

Daha da büyük gözler.

"Uh...neden?"

Son kelimesi gıcırdayarak çıktı. Mm-hmm.

Kesinlikle çok fazla öpüşeceklerdi.

"Evleniyoruz," diye hatırlattı ona.

"Evet. Tabii ki. Yanaktan öpücükler ve dudaktan öpücükler. Benim ailemde gösteriş yoktur."

"Nişanlın öyle." "Rix-"

"Bunu satmalıyız."

"Biliyorum, ama-"

"Bebeğim, öpüşeceğiz." Ve daha da büyük gözler.

"I-"

"Yapılması gerekiyor."

"Ama-"

"Ve bunu biliyorsun."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Bunu biliyordu.

"Bu ailenin ne yaptığı ya da ne beklediği ile ilgili değil." Dosyaya döndü, kapattı ve iyi bir önlem olması için onu iterek masanın üzerinde birkaç santim kaydırıldı. Tekrar ona baktı. "Bu bizim kim olduğumuzla ilgili... birlikte. Ve ben şefkatliyim."

"Ben ayrıldım."

Başını salladı. "Benim dışımda öylesin."

"Ailem seni ellememin tuhaf olduğunu düşünecek."

Sırıttı. "Bana pençe atmanı istemiyorum," dedi, "ve kışını elleyecek değilim. Ama bazı şeylerin sahtesini yapamazsın. Ve samimiyet de bunlardan biri."

Gıcırta geri gelmişti. "Yakınlaşacak mıyız?"

Olaclaklardı.

Bunun ne kadar ileri gideceği konusunda kafasını toparlaması gerekiyordu çünkü her ne olursa olsun, sonunda doğru olması gerekiyordu. Bu tamamen onun kararı olacaktı, ama ne olursa olsun

Rix öyle bir şey yapmalıydı ki, iş bittiğinde kadının hissedebileceği en ufak bir morluk bile kalmamalıydı ve bunu bilerek oradan uzaklaşabilirdi.

Yani evet, Alex konusunda akli başında değildi.

"Bunun ne kadar ileri gideceğinin her zaman sana bağlı olduğunu biliyorsun." Omuzları rahatlamayla çöktü.

"Ama birbirimizi bu şekilde tanımalıyız. Dokunuşumuzun nasıl hissettirdiğini. Birbirimizin tadının nasıl olduğunu. Güvende olacaksın. Bundan hoşlanacaksın. Ve bunu başlatmak ya da durdurmak her zaman senin elinde."

Özlemle ve belki biraz da umutsuzca dosyaya baktı.

"Tatlım, bırak şu dosyayı."

Ona döndü. "The Queen's Gambit'i izlememiş bir adamla evlenebilir miyim bilmiyorum."

Bir süre bunun yerleşmesine izin verdi. Sonra bir kahkaha patlattı.

Ve bunu yaparken, pratik yapmak için değil, rol yapmak için değil, kolunu salladığında, onu belinden kavradığında ve vücuduna çektiğinde doğal geldi.

Evet, büyük göğüsleri vardı.

Ve parfümünü sürmüştü.

Onun gözlerini tutarken gülmeyi bitirdi ve ellerini göğsünde, zorlamadan ama pek de rahat hissetmeden dinlendirdiği yerde hissetti.

"Beni besle ve şu diziyi izleyelim," dedi. "Yedi bölümü var."

"Tamam. Bu gece bir çift izleyeceğiz ve akşam bana yemeğe geldiğinde de bir çift izleyeceğiz."

Çarşamba."

"Tıkınırcasına izlenen bir dizi."

"Pekala, o zaman önümüzdeki Pazar günü bir araya geliriz."

"Yedi saat boyunca yatıp televizyon izleyebileceğimden emin değilim."

Bunu yapamayacağını biliyordu, yine de onun için denerdi.

Tama

m.

Tama

m.

Rix, Alex konusunda aklını başına topladığı için çok endişeliydi.

Yine de adam aşağı eğildi ve bu hareket kadının başını geriye doğru eğmesine neden oldu.

Yüzleri birkaç santim arayla sona erdi. Yer değiştirmede.

Donmuş gibiydi. O da bundan yararlandı.

"O şovu nasıl izlemek istediğini söyle. İki Cuma mı? İki Cumartesi mi? Üç Pazar?" "Bu işe yarar," diye nefes aldı.

"Benim yerim, senin yerin, benim yerim." "Tamam."

"Biliyor musun, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözlere sahipsin."

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Kıyafet provası tamam mı?"

"Bağlayıcıya ihtiyacımız olduğunu görebilirsiniz, çünkü bir böbreğimi sattıktan sonra ameliyat sonrası iyileşmek için birkaç hafta izin almam gerekecek."

Gitmesine izin vermedi ama doğruldu.

O zaman göğsüne bastırdı, onu itmek için değil, güven verici bir şekilde.

"Rix-" diye başladı, ses tonu uzlaştıracıydı, birlikte geçirdikleri zaman içinde birbirlerini kesinlikle tanıdıklarını kanıtlıyordu.

"Bu saçmalık."

"Bu bir düğün. Bu işin doğasında var." "Bu hala saçmalık ve beni sinirlendiriyor." "Param var."

"Bunun bir önemi yok ve bu saçmalığı daha az saçma yapmaz."

Hiçbir şey söylemedi ama onu yakından izliyordu.

"Kötü bir huyum yok bebeğim, sadece bu saçmalığın ne kadar saçma olduğu."

"Bunun saçmalık olduğunu kabul ettik, çünkü aynı fikirde değilim. Ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok, bunu karşılayabilirim, bu yüzden yumurtalı ekmek yapmaya başlamam gerekiyor çünkü biraz acıkmış olabileceğinden endişeleniyorum."

"Aç değilim."

"Pekala, ama bu yumurtalı ekmekler gerçekten çok güzel, bu yüzden onları yemek isteyeceksiniz."

Rix'in sinirlendiğı nadir durumlarda onunla başa çıkmanın yolunun mantıklı ve sakin olmak, sonra da kan şekeri sorunlarını yatıştırmak için harekete geçmek olmadığını öğrenmesi gerekecekti.

Bu çabaların dokunsal olması gerekiyordu.

Ama şimdi bu bilgiyi paylaşmanın zamanı değildi. "Yemeğe yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Dudakları kıpırdadı, gamzesi yanağıyla flört etti ama ortaya çıkmamaya karar verdi ve sonra "Evet" dedi.

Onu bıraktı.

Buzdolabına gitti. Rix

dosyaya baktı.

Müzik, çünkü açıkçası, bu kendi kategorisi. "Ben hindi eti kızartabilirim, siz müziği seçin" dedi.

Ona döndü, bir elinde bir kavanoz turşu, diğerinde bir paket hindi vardı.

"Tamam," diye kabul etti.

Eti tezgâhın üzerine attı, turşuları da yanına koydu.

Mutfağa doğru ilerledi. "Tavan nerede?"

"Buzdolabından mantar ve soğanı çıkarabilir misin?"

Önce onları sotelememiz gerekiyor."

"Yakaladım," diye mırıldandı ve bunu yaptı.

Mantarları temizlemeye başladığında Mumford and Sons çalışıyordu.

İşte oradaydı.

Başka bir ortak noktaları daha vardı ve bunu bir ciltten öğrenmemiştir.

Ve evet.

Alex'le ilgili kafasını toparlıyordu. Ve bu çok endişe vericiydi.

BÖLÜM 9

KIZLAR

Alex

"**L** Katie, yerde Murphy'yle boğuşuyor olmasına rağmen, "Şov yapanlar sinir bozucu," diye yakındı.

Babası onu Gal'in köpek kreşinden almak için neredeyse her zaman geç kalan kremalı Labrador.

Çarşamba gecesi idi ve ben ve kızlarım akşam yemeği ve birkaç içki içmek için dışarı çıkmadan önce Gal'in evinde buluşmuştuk.

"Evet, işkence görüyor gibi görünüyorsun," dedi Gal, köpeklerin koşarak üzerine tırmandığı halı kaplı eğimli bir şeye sırtını yaslayarak, gerçi bir platformla birbirine bağlanmış iki şezlonga benziyordu. Ve bu şekilde ikiye katlanıyordu. Örnek vermek gerekirse, Gal tamamen rahatlamıştı, ayaklarını köpeklerin uyuduğu, üzerinde büyük delikler olan tahta kutuların üzerine uzatmıştı.

Gal'in ofisinden çıkardığım ve Gal'in masa sandalyesi olarak kullandığı egzersiz topunun üzerinde kıcımlı dengeliyordum.

"Yiyecek yemeğimiz ve içecek içeceğimiz var," diye neredeyse sızlanıyordu Katie. "Ve bunların hiçbirisi burada değil."

Gal, "Prescott'taki bütün restoranlar yarım saat içinde kapanmayacak, Kate," diye belirtti. "Bize bir şey olmaz, o da yakında burada olur."

Katie ikisinin de çektiği ipi çekiştirirken Murphy kaşlarını çatarak oynadı.

Katie kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Bu Murphy'nin o kadar hoşuna gitti ki, kuyruk sallamaya daha fazla konsantre olabilmek için neredeyse ipi bırakacaktı ama tam zamanında toparlandı ve ipi bırakmadı.

"Bu bir numara, biliyorsun. Adam senden hoşlanıyor," diye açıkladı Katie.

"Pek sayılmaz," diye alay etti Gal.

Katie düğümlenmiş ipi Murphy'den başarıyla çekip spor salonunu andıran alanın öbür ucuna fırlattı.

Murphy, kulaklarını çırparak, dilini çıkararak onun peşinden gitti. Katie, Murphy'yi izlerken, "İnkâr ediyorsun," dedi. "İki işi var. Meşgul bir adam," diye cevap verdi Gal.

Katie, "Siz kapattıktan on beş dakika sonra köpeğini alıyor, böylece sizinle on beş dakika boyunca sohbet ederken yalnız kalacağından emin oluyor," dedi.

Gal, "O aynı zamanda arkadaş canlısı bir adam," dedi.

Murphy geri dönmüştü, çekişme yeniden başlamıştı ama Katie Gal'e bakıyordu. "Beş erkekle birlikte çalıştığımı ve yattığımı biliyorsun. Yeterince sık olmayan bu tatlı kız geceleri dışında yirmi dört-yedi saat onların yanındayım. Erkeklerin zihinlerinin nasıl çalıştığını biliyorum."

"Benden hoşlansaydı çıkma teklif ederdi," diye karşılık verdi Gal. "Murphy altı aydır haftada iki gün buraya geliyor."

"Kızım, Dave burada Alex'in erkek versiyonu." Katie başını bana doğru salladı. "Yani, kumral, kıvrımlı ve muhteşem yerine uzun boylu, zayıf, sarışın ve muhteşem, ama aynı zamanda çok utangaç. İlk hamleyi senin yapman gerekecek."

Gal'in değişen vücut dilinden sinirlenmeye başladığını anlayabiliyordum.

Bu benim iki kızım arasında da oldu, ama yine de olurdu.

Güneşli, arkadaş canlısı, kız gibi, açık sözlü Katie, dünyadan bıkmış, alaycı, kuduz derecede bağımsız, açık sözlü Gal'e sürtünecekti.

Öyle olması gerekiyordu.

Yine de, bazen hoş değildi.

Şimdi o zamanlardan biri gibi görünüyordu. Bu yüzden tetikte oldum.

"O utangaç değil," dedi Gal sertçe.

"O utangaç biri," diye karşılık verdi Katie. "Her erkek King Swagger değildir. Belki yanmıştır. Belki de gençken çelimsizdi ve büyüdüğünde seksi biri olacağını farkında değil. Belki de Alex gibi içine kapanıktır" -başımı bir kez daha salladım- "ve boğayı boynuzundan yakalamak için sana ihtiyacı vardır." Küstahça sırttı. "Ne demişler."

Gal bütün bunları dinledi ve Katie sözlerini bitirdiğinde, "O utangaç değil ve benden hoşlanmıyor. Sadece turlar başladığında çok arkadan koşuyor."

Bilginize: Gal'le ilgilendiği kesin olan Dave kasabada yarı yeniydi. Prescott Vadisi'nin eteklerinde küçük bir evi ve büyük bir ahır vardı. Yaz boyunca

Turistler ya da Phoenix veya Tucson sıcağı dışında yapacak bir şeyler arayan şehir sakinleri için yürüyüş ve at binme turları düzenledi. Yazları yarı zamanlı, kışları ise tam zamanlı olarak UPS için dağıtım minibüsü şoförlüğü de yaptı.

Oh, ve o kesinlikle çok ateşliydi.

Gal'in neden oraya gitmediğini bilmiyordum. Ama ben zorlayan biri değildim. Gal büyük bir kızdı ve kendine göre nedenleri olduğunu düşündüm.

Kendinize nasıl davranılmasını istiyorsanız başkalarına da öyle davranın.

Katie, ancak.

"Tanıdığım en taşaklı hatun sensin," dedi Katie, "ve ateşli bir adama çıkma teklif edecek cesaretin yok."

Aman Tanrım.

Bu eldivenin fırlatılmasıydı.

Bu ifade belki doğruydı ama yine de.

Eldiven aralarında duruyordu.

Ve Gal eldiveni asla görmezden gelmezdi. Şimdi de farklı değildi.

Birkenstocklu i k i ayağını da köpek koşusunun iki yanına koydu ve ağzını açtı.

"Rix benimle geliyor ve Blake'in düğünü için nişanlıymış gibi davranacak."

Açıkçası, o bendim.

İkisi de bana baktı.

Hayır, ikisi de bana aval aval baktı. Havalı müşteri Gal bile.

Bunlar benim en yakın arkadaşlarımdı, yani tüm dünyada en çok sevdiğim iki kişiydi.

Belki de hayatımda şiddetle sevdiğim tek insanlardı.

Yani Rix'e olan aşkımlı biliyorlardı. Onunla çalıştığımı biliyorlardı. Rix'in benimle flört ettiğini ve sonra beni yüzüstü bıraktığını biliyorlardı. Konuştuğumuzu, arayı düzelittiğimizi ve birlikte iş gezisine çıktığımızı biliyorlardı.

Yaklaşan hileden haberleri yoktu.

Güncellemeye başladım.

"Bir erkek arkadaşım olduğunu söylemek için Blake'e yalan söylememi içeren uzun bir hikaye ve o erkek arkadaş Rix'ti. Elsa Cohen, YouTube'daki dedikoducu kişi. Blake, Rix'i tanıyan Judge'ın kız kardeşini tanıyor ve yalanımı ortaya çıkarmak için onu arıyor. Ve Chloe'nin Rix'in gerçekte olduğu kişi olduğunu ve bunu yapmaya çoktan evet dediğini düşünmesi. Ama Chloe ağzındaki baklayı çıkarınca, o da evet dedi. Birbirimizi resmen tanımaya başladık, böylece aşık mış gibi davranabilir ve birlikte uzun ve mutlu bir gelecek için sabırsızlanabiliriz. Pazar günü bize geldi. Cheeseburger eggroll'larımı yaptık ve dışarıda güvertede bira içip hangi Star Wars filminin en iyi olduğu konusunda hararetle bir tartışmaya girdik. O bir Bölüm Dört adamı ve benim The Empire Strikes Back'i savunmam ne kadar sağlam olursa olsun ikna olmayı reddetti."

İkisi de bir şey söylemedi.

"Gerçi," diye mırıldandım, "tartışmamız kimin daha belalı olduğuna geldiğinde, Tango mu Cash mi, ikimiz de Cash'i kabul ettik. Sonra The Bastards of Baseball'u izledik, gerçekten çok iyiydi. Tatlı ve ilham verici ama aynı zamanda hüznü."

Her ikisi de sessiz kaldı.

"Düğün şenlikleri arasında resmi bir kokteyl partisi, brunch, yarı resmi bir prova yemeği ve saatlerce dört in topuklu ayakkabı giyeceğim büyük gün var. Rix'in

Her ne kadar bir saatin sonunda ayakkabılarım hakkında söylenmeye başlayacağımı anladığından emin olmasam da, her şeyi satmaya kararlı. Bu nedenle, The Queen's Gambit'i izlemek için bir hafta sonu planladık, Cuma onun evinde, Cumartesi benim evimde, final Pazar günü onun evinde. Bu gibi şeyler önümüzdeki bir ay boyunca devam edecek, böylece birbirimizi tanıyabilecek ve herkesin gözünü boyamayı başarabileceğiz." Nefes aldım. "Oh... ve birbirimize dokunmaya ve öpüşmeye alışmamız gerekeceğini, bu nedenle çok fazla öpüşeceğimizi söyledi."

Şimdi Katie'nin ağzı açık kalmıştı ve Gal'in kaşları saçlarının hizasına gelmişti.

Gal önce iyileşti.

"Bekle, ona yıllarca aşık oldun, hayatta olduğunu öğrendiğinde seni kandırdı ve sonra bir barda seni ekte ve şimdi de sahte bir evlilik mi yapıyorsun?"

Başımı salladım.

"Hale Wheeler'ın asi çocuklar için kurduğu kampta çöl ne kadar sıcaktı?" diye sordu.

"Rix birlikte neşeli bir geleceğe bakıyormuşuz gibi davranmaya karar verdiğinde klimalı, beş yıldızlı bir tatil köyündeydik," dedim ona.

"Ve çok fazla öpüşmek zorunda kalacağınızı mı söylüyor?" Katie sordu.

Konuşmak istediğim kısım buydu.

Yine de bunun bir parçası vardı, bunu önemli kılan ve asla onların bilmeyeceği bir parçası.

Peri kısmı.

"O haklı," dedim onlara. "Blake'in zırhındaki herhangi bir çatlağı arayacağını biliyorsunuz."

Bu da demek oluyor ki Rix'in zırhında bir çatlak arayacak ve annem de yargılayıcı olacak. Kusursuz ve kusursuz olmamız gerekecek ve o bana her dokunduğunda donup kalamam, aynı zamanda herkese mükemmel erkeğimi bulduğum için ne kadar heyecanlı olduğumu söyleyemem."

"Bu..." Katie bitirmedi. Ben de onun yerine bitirdim.

"Korkutucu mu?" Gal,

"Gerçekten harika," dedi.

Katie'nin başı ona doğru döndü ve Katie'nin gözlerini Gal'e diktiği bir bakış alışverişinde bulundular.

Bunun havalı bir şey olduğunu düşünmediğinden değildi. Katie'nin tek derdi maceraydı. Her gün yeni bir gün gibi bir kızdı. Şimdi sıçra, sonra bak.

Bunun nedeni Gal'in hiç de öyle olmamasıydı.

Gal bana döndü. "Belli ki müstakbel kocanız en iyi iki arkadaşınızın onayını alacak. Bu nedenle, senin ayaklarını yerden kesen bu örnek insanla görüşmemiz gerekecek."

Tamam.

İşler birdenbire beklenmedik bir hal almıştı.

Katie'nin başı şimdi bana doğru döndü ve nefes aldı, "Tanrım, evet. Arkadaşlarını tanımadığın sürece bir kadını gerçekten tanıyamazsın."

"Kesinlikle," diye açıkladı Gal. Onlara baktım.

Sonra onlara bilmeleri gereken bir şey söyledim.

"Bütün bunların beni çıldırttığının farkındasınızdır."

"Ben de çıldırmış durumdayım," diye cevap verdi Gal. "Yani, bir saniye önce bu adam seni başından savıyor, sonra da seninle aslanın inine girmeye gönüllü oluyor."

"Hayır Gal," dedi Katie ısrarla, Gal'i muhtemelen doğru okumuştı. "Onunla karşılaştığımızda öyle davranamazsın" - göğsünü kabarttı- "kankamla birlikte gitmek için Ateşin Kız Arkadaşı Ritüeli'nden geçmelisin. Onu korkutup kaçıracaksın."

"Eğer ben onu korkutup kaçırırsam, Helena'nın onu çenesinin arasına aldığı anda nasıl kıyma yapacağını bir düşünün," diye karşılık verdi Gal.

En yakın iki kızım olarak ailem hakkında her şeyi biliyorlardı.

Ve Gal'in söyledikleri Tanrı'nın dürüst gerçeğiydi.

Yine de Rix'in Gal'i etkileyebileceğinden değil, etkileyemese bile bunun onu korkutmayacağından şüpheleniyordum. Bana herkesin kendisini sevmesini isteyen biri gibi gelmedi. Ayrıca, bir karadul örümceğini camın diğer tarafından gözlemlediğiniz gibi Annemi de meraklı bulacağından şüpheleniyordum.

"Şu çok şey yapmamız gerektiği konusuna geri dönebilir miyiz?" Rica ettim. "Sana söylemeyi unuttum, bana hazır olduğumda başlayabileceğimi ve fazla gelirse bırakabileceğimi söyledi. Bu çok hoş bir davranış, ama başlamak benim elimde."

Gal'in yüzünde tam olarak okuyamadığım bir ifade belirdi ama bunun benim için korkutucu olduğunu biliyordum.

Katie'nin gözleri parladı. "Bu senin büyük aşkına saldırmak için altın fırsatın."

Gördün mü?

Tamamen bakmadan atlıyor.

"Ben zıplayan b i r i değilim ve unutma, o bana iyilik yapıyor. Bunların hepsi sahte," diye hatırlattım ona.

Gal şimdi beni inceliyordu.

Katie, "Bu durum sürerken hâlâ eğlenebilirsin," dedi. "Çok iyi öpüşüyorsun. Bununla yüzyılın anlaşmasını yapıyor."

Böyle düşünmesine bayıldım.

Ve dediğim gibi, arkadaşlarımı çok severdim. Bununla birlikte, o biraz doluydu.

"Çok iyi öpüşen biri değilimdir, Kate," dedim ama bunun doğru olup olmadığını şahsen bilemezdim.

Hiç şikayetim olmamıştı.

Ama kimse de bana bir ödül vermemişti.

"Trent senin onun için en iyisi olduğunu söyledi." "Trent pantolonuma girmeye çalışıyordu."

"Ve başardı," diye karşılık verdi. "Ve unutmayın, bunu bana söylemedi. Arkasında durduğumu bilmediği bir anda Forrest'a söyledi. Yanlış hatırlamıyorsam soyunma odası modundaydı ve şöyle dedi" -kaba bir erkek sesine büründü- "'Orospu yatakta çok ateşli, ama lanet olsun, ağızyla yapabileceği şeyler var. Öpüşme şekliyle onu becermeye gerek yok.' Sen ondan ayrıldığında çok üzülmüştü."

"Çocuklarla bir yürüyüşe yardım etmesi gerekiyordu, bir gece önce sarhoş oldu ve akşamdan kalma olduğu için yalvardı," diye cevap verdim. "Anlaşmayı bozar."

"Evet, kabul etmeliyim ki bu hiç hoş değildi ve 'Dostum, çıktığın hatunu tanımıyor musun? Katie de aynı fikirdeydi.

"Adam iki bacağına da kaybetmiş olsa bile Rix hiç yürüyüşe çıktı mı?" Gal yumuşak bir sesle sordu.

Yere baktım ve topun üzerinde zıpladım, çünkü Rix'in bunu yapmasına imkân yoktu.

Hiç.

Gal, "Hepimizin birkaç kadeh içki içebileceği bir gece ayarlayın," diye emretti.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım.

Ya da şöyle demeliyim, şaşkın bakışlarımı ona doğru kaldırdım.

"Bunun neden böyle bir şey olduğunu düşündüğünüzü anlamıyorum. Ailem buraya hiç gelmedi. Dolayısıyla siz ikinizle hiç tanışmadılar. Sizden bahsettim ama sizi temin ederim ki arkadaşlarımla hiç ilgilenmiyorlar ve isimlerinizi bile hatırlamıyorlar. Rix'in birkaç günlüğüne nişanlımı gibi davranmasına onay verip vermemeniz önemli değil."

"Birinin 'Alex'in arkadaşları senin hakkında ne düşünüyor' diye soracağını düşünmüyorsun değil mi?" Gal sorguladı.

"Hayır. Gerçi öyle bir şey yaparlarsa, 'Çok iyi anlaşıyoruz' diyebilir," diye karşılık verdim.

"Onunla buluşacağız, çünkü buna kesinlikle mecburuz. Ve sen de onunla öpüşüyorsun... hem de çok... çünkü buna kesinlikle mecbursun," diye buyurdu Katie.

Kesinlikle yapmak zorundaydım, en azından ikinci kısmı.

Rix bana bunu başlatacağımı ve durdurabileceğimi söyledi ve Pazar günü beni ona karşı tutmanın dışında (ki bu delicesine güzel hissettirdi), gecenin geri kalanında sadece takıldığımızı ve bunu oraya götürmeyeceğimizi çok açık bir şekilde belirtti.

Biz de öyle yaptık.

Sonra, son üç gündür iş yerinde tamamen uygun, arkadaş canlısı ve alaycıydı, her zamanki gibi. O gün beni yemeğe davet etmişti ama Kevin'a da sormuştu.

(Yargıç Phoenix'te Chloe ile bir şeyler yapıyordu). Queen's Gambit ve seni tanımakla dolu bir hafta sonu geçirdik. Öyle bile olsa, kendi ailesiyle ilgilenebilmesi için ona ihtiyacı olan kızıdan bir şeyler koparmak amacıyla birlikte daha fazla zaman geçirmeye çalışmıyordu, çünkü bu, tüm bu maskaralıkta kendi rolünü oynamak zorunda kalmasının onun için hoş bir yan faydası olacaktı.

Ve tüm bunlarla ilgili kendi gündemim vardı.

Büyük aşkımızı aileme satmak bir şeydi ama Rix gerçekten aşık olmuştu ve şüphesiz eski sevgilisiyle yatmıştı, bu yüzden oraya gitmiş olsaydık muhtemelen bir bakışta anlayacaktı. Oraya gitmeyecektik ama bana her dokunduğunda böyle aptal gibi davranmayı bırakmalıydım.

Birkaç kez yaptığımda, dokunuşunu sevmiştim. Çok fazla.

Sorun da buydu.

Ama bu benimle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi. Ve kendimi aşmalıydım, çünkü bu korkunç Peri kadınıyla ne zaman karşılaşacağımızı bilmiyordum, ama karşılaştığımızda hazır olmalıydım.

Chloe'ye söz vermiştim elbette. Ama hepsi bu değildi.

Bu Rix içindi.

"Sonunda," diye mırıldandı Katie nefesinin altından, Murphy'nin kazanmasına izin verdi ve ayağa kalktı.

Başımı çevirdiğimde kumral, bronz tenli, uzun boylu, zayıf, istekli Dave'in içeri girdiğini, bana ve Katie'ye baktığını, gülümsediğini ve ona doğru koşan köpeğini alkışladığını gördüm, sonra her şey Gal ile ilgiliydi.

Cidden, Kate haklıydı, Gal inkar ediyor olmalıydı.

Katie sarışın, güneşte kızarmış, kovboy kızı kadar tatlıydı. Neysem oydum, ama bunun bir parçası da kadın olmamdı. Ve Gal uzun boylu, esmer, ince, kendine güvenen biriydi.

Ve bilgisiz.

Çünkü sevimli kovboy kızını görmedi, beni de görmedi, sevimli köpeğini de zar zor gördü.

Ama Gal'i gördüğü kesin.

"Isırmayacağız ve bizimle tanışması gerçekten iyi olacak," dedi Katie, aniden yaklaşarak, dikkatimi Gal'in Dave'e doğru yürümesini izlemekten aldı. "Ailen muhtemelen ona bizi hiç sormayacak ama onun arkadaşlarıyla tanışırsan nasıl biri olduğu hakkında çok şey öğrenebilirsin. Aynı şey senin için de geçerli." Mega-watt bir gülümseme ile gülümsedi. "Ve biz de senin harika görünmeni sağlayacağız."

Biliyordum, çünkü en iyi arkadaşı Yargıç'tı ve Yargıç (bu günlerde sıralamayı yeniden düzenliyordum), tanıştığım en iyi ikinci adamdı.

Başka bir deyişle, o haklıydı.

Gal haklıydı.

Bu sadece oynayacağımız karakterlere ekleyeceğimiz başka bir katmandı ve zararı olmazdı.

Eğlenceli olabilir.

"Ona soracağım," dedim.

"Harika," diye cevap verdi. "İpucunu anlamaları için ışıkları kapatmaya başlayacağım. Eğer yapmazsam, önümüzdeki bir saat boyunca orada dikilip sohbet edecekler."

Bu bir abartıydı, ama onlara şöyle bir baktı, Dave'in hızlıca bir şeyler almaya niyeti olmadığı açıktı ve Gal'in de ne onu ne de köpeğini kapıdan çıkarmaya niyeti vardı.

Topumu çantamın köpek kaydırağının diğer tarafında durduğu yere yuvarladım, telefonumu aldım ve Rix'e mesaj attım.

Arkadaşlarım hepimizin bir şeyler içmek için dışarı çıkmamız gerektiğini söylüyor.

Hobo'mun omuz askısını üzerime geçirmiştim ve topu Gal'in ofisine geri yuvarlamak üzereydim ki telefonum çaldı.

Sadece zamanını söyle.

Elim telefonda sıkıştı, çünkü gerçekten, o harikaydı ve gerçekten, Peri çok aptaldı ve gerçekten, gerçekten, tamamen, ona ne kadar aptal olduğunu bildirmek için rolümü oynamak için sabırsızlanıyordum.

Plan yaparız, mesaj attım.

Top ofise geri dönmüştü. Ön kapıdakiler hariç tüm ışıklar sönmüştü. Katie kapının yanındaki duvara yaslanmış, artık sadece pencerelerden giren güneşle aydınlanan alanın ortasında duran Dave ve Gal'e bakıyordu. Murphy etraflarında koşturuyordu ve onlar da onu ve Katie'nin imasını görmezden geliyorlardı (birbirlerinden o kadar hoşlanıyorlardı ki, yeesh).

Ve telefonum yine çaldı.

Harika. Cuma günü benimkinde altı, ama cumartesi, geri dönmeden önce Watershed'de yürüyüş yapmak ister misin?

Kesinlikle
öyle.

Rix ile mi?

Kesinlikle, tamamen, kesinlikle yaptım.

Sabah yürüyüşü mü, öğleden sonra yürüyüşü mü? Ben sordum.

Hanımfendinin seçimi, diye cevap verdi.

Sabahları severim.

Bana da geldi. Sonra, hemen arkasından, fark etmedim. Güvertede ızgara mı var?

Evet.

Watershed'den sonra öğle yemeği için Park Plaza'ya gidip biraz bira alacağız. Ondan sonra markete gideriz. Sen mezeleri yap, ben de etleri ızgara yaparım.

Kulağa hoş geliyor.

Pazar günü kayıkla gezmeye var mısınız?

Ohmigod!

Kesinlikle

!

Kanoya bayıldım!

Emin olabilirsin.

Kendi evin mi var yoksa gittiğinde kir alıyor musun?

Çünkü fazladan bir tane var.

Hmm.

O fazladan kayık Peri'nin miydi? Sormadım.

Mesaj attım, kendiminkini aldım.

Tabii ki biliyorsun. Benim kızım lanet bir kayık kiralamaz. Onun kızı.

Karnım döndü.

Yarın görüşürüz, bebeğim, dedi.

Evet. İyi geceler.

Size de. Kızlarınızla iyi eğlenceler. Eğleneceğiz.

Bunun son olduğunu sanmıştım.

Ama öyle değilmiş.

Rix bir mesaj daha gönderdi.

Sarhoş olursan beni ara, Alexandra. Gelip seni alırım, onları, umurumda değil. Hepinizi eve götürürüm. Geç olsa bile. Öyle mi?

Evet.

Peri çok aptaldı.

Ona sarhoş olmayacağımızı söyledim.

Olur böyle şeyler. Ara beni.

Kate'in bazen dörtte kalkıp çalışması gerekiyor, böylece sarhoş olmayacağız.

Demek istediğim, kendinizi serbest bırakmakta özgürsünüz. Keyfine bak. Ben arkanı kollarım. Eğer bunu yapmaya karar verirsen beni ara.

Tamam.

Belki de bu işe bulaştığım için aptal olan bendim, çünkü sonunda o benimmiş gibi davranamayacaktım bile.

Ben seni

ararım.

Söz

veriyorum.

Söz

veriyorum.

Git eğlen.

Sonra

görüşürüz.

Güneş gözlüğü emoji gönderdi.

Telefonuma bakıp sııttım, ilham geldi ve kızaran gülen surat emojisini gönderdim.

O da kalp öpücüğü emoji gönderdi.

Evet.

Kalp öpücüğü

emoji. Tanrım.

Karnım eridi ve sırtışımanın değiştiğini

hissedebiliyordum. Sonra odaya geri döndüm.

Dave ve Murphy gitmişlerdi, tüm ışıklar sönmüştü ve Gal ile Katie açık olan ön kapıda durmuş bana bakıyorlardı.

"Rix sizinle bir şeyler içmek istiyor," diye paylaştım.

Gal yüzünde bilmiş bir ifadeyle, "Eminim öyledir," dedi.
Her neyse.

Katie kıkırdadı, yüzünde mutlu bir ifade vardı.

Her neyse.

"Hadi yemeğe gidelim," dedim.

Sonra onları ittim ve kapıdan çıktım.

BÖLÜM 10

HİKAYE

Alex

F Cuma gecesi, Rix'in evinin yan sokağına girdim ve kamyonunun arkasına park ettim. evinin yanından çıkan bir çıkıntının altında.

Prescott şehir merkezinin birkaç blok kuzeydoğusunda, yeni ofisimizin bulunduğu yere çok yakın, belki sadece beş blok ötede bir yeri vardı.

Siyah süslemeli beyaza boyanmış küçük bir kraker kutusu ev olduğunu görünce şaşırmadım, ancak ön kapının etrafı ahır kırmızısına boyanmış büyük bir penceresi vardı.

Ayrıca bahçenin son derece iyi bakılmış ve güzel bir şekilde düzenlenmiş olduğunu görünce şaşırmadım; kavak ağaçları, ön basamakların etrafında kalın dikenli süs çimleri ve her iki tarafta en az kırk yaşında olması gereken iki büyük ağaç vardı. Gölgelekleri genişti ve evin tamamını kaplıyordu ve bu nedenle şüphesiz çok ihtiyaç duyulan gölgeyi sağlıyordu.

Yine de, tüm alanın yerleşmiş ve güvenli görünmesine de hizmet ettiler, uzun zamandır orada duran bir vaha,

ve umarım çok daha uzun süre orada kalacaktır.

Şarap şişesini ve Rix'in bana en sevdiğini söylediği Goose Island Stout'un altılı paketini aldım ve arabamdan indim.

Sonra kapıya doğru yürüdüm, verandasının dekorunun iki derin arkalıklı, koyu renkli hasır kova sandalye olduğunu fark ettim, kamburlaşmadan oturmak imkansızdı, bu yüzden inanılmaz derecede rahat görünüyorlardı. Aralarındaki masa, ucu yukarı kalkık, testereyle kesilmiş bir kütüktü.

Rix'in ayrıca verandası boyunca uzanan ve ön bahçenin üzerinden çapraz bir şekilde arazisinin köşesindeki büyük bir ağaca kadar uzanan, sonra da geri dönerek bir üçgen oluşturan bir dizi ışığı vardı.

Çok basitti. Ve
tamamen
radikal.

Yaz gecelerinde ve kış sabahlarında o verandada oturup şarabımı ya da kahvemi (sırasıyla) yudumladığımı, sessiz mahalleye göz kulak olduğumu ve yoldan geçen komşulara el salladığımı görebiliyordum.

Zile bastım ama yine de içeriyi gördüm. Ve
buna şaşırdım.

Yan duvarda ahşap paneller, önünde açık mavi dimi bir kanep ve yanında biraz büyük, kare sehpa lar vardı. Ondan önce bir sehpa ve karşısında iki koltuk. Gerçek meşeye benzeyen pırıl pırıl ahşap zeminler. Tüm bunların altında açık mavi, lacivert, beyaz ve şeftali renklerinde geleneksel sivri kenarlı Güneybatı tasarımında çekici bir alan halısı.

Bunun sonunda, içinde bir şömine bulunan tuğladan yapılmış kısmi bir duvar ve onun üzerinde de büyük, monte edilmiş bir

TELEVIZYON.

Diğer tarafta, ona daha fazla ot ve gölge ağacının gövdesini gösteren bir pencere duvarı vardı.

Arkada, yan tarafta, kısmi duvarın ötesinde, dikdörtgen bir yemek masası, her iki tarafta ikişer tane olmak üzere dört sandalye gördüm.

Kısmi duvarın ötesini göremiyordum ve görmeye de çalışmadım çünkü Rix duvarı aşmış, kapıda bana doğru yürüyordu.

Aklımdan Rix'in çekici, havadar mekânının Peri tarafından ya da Peri'yle birlikte hazırlandığı düşüncesi geçiyordu.

Ama onu gördüğümde artık o kadar da önemli değildi.

Onu bacaklarıyla hiç tanımamıştım, bu yüzden yürüyüşünün eskiden nasıl olduğunu bilmiyordum.

Ve adımlarında kesinlikle bir aksama vardı, çok az olsa bile bundan kaçamazdı.

Bununla birlikte, o zayıf kalçaların seksi salınımının her zaman orada olduğunu düşündüm.

İşe giderken giydiği gıcır gıcır pantolonunu ve düğmeli bluzunu çok solmuş bir kot pantolon ve eskiden lacivert olan, kalbin üzerinde beyaz bir amblem ve altında birkaç çubuk bulunan ve altında PRESCOTT FIRE/MEDICAL yazan aynı derecede solmuş bir tişörtle değiştirmişti.

Sol kolunda sarı bir daire vardı. İçinde 19 rakamı vardı.

Bunu görünce, Yarnell Yangını'nda ölen on dokuz Granite Mountain Hotshot itfaiyecisini hatırlayınca her zaman olduğu gibi sırtımın alt kısmından bir ürperti geçti.

Prescott ya da Prescott Vadisi'nde yaşıyan ve 2013 yılında, 11 Eylül hariç, itfaiyecilik tarihindeki en kötü kayıplardan biri olan bu olayda hayatını kaybedenleri anımsayan herkese öyle ya da böyle ne olduğunu merak ediyordum.

Ezildiğim günlerde, Yargıç'a sorduğum soruların uygunsuz olmadığını umarak araştırmamı yapmışım. Ancak Yargıç, bunun Rix'in Hotshot olduğu dönemden önce olduğu bilgisini vermişti.

O trajediden hemen sonra o da bir trajedi olmuştu. Ve sonra kendi trajedisini yaşadı.

Kapıyı açtı ve içinde durdu. Ona baktım. "Hey."

Dudakları seğirdi. "Hey."

Peki, bu senaryoda nişanlı ne yapardı?

Bu mührü kırmam gerekiyordu ve şimdi yapmazsam asla yapamayacağımdan korkuyordum.

Ben de ona yaklaştım.

Hareket etmedi.

Ona daha da yaklaştım.

Bakışlarımı tutarak boynunu eğdi.

Ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlanırken kalbim yukarı kayd ve boğazıma sıkıca yerleşti.

Karamel gözlerinde bacaklarımın arasında bir şeyleri tetikleyen bir şey oldu, bu yüzden ağzını hedeflememe rağmen, sonunda panikledim ve benimkini yumuşakça onunkinin yanına fırçaladım.

Dudaklarının hissini, bıyıklarının kıllarının dolgun, baş döndürücü etkisini nüans olarak aldım.

Pazartesi tıraş oldu, ama o zamandan beri tıraş olmamıştı, evet, takip ediyordum) ve sonra uzaklaşmaya başladım.

Fazla uzağa gidemedim.

Eli yukarı geldi ve kulağımın altını kavradı.

"Hey," diye mırıldandı.

Annnnnnd....

Ohmigod.

Bunun sesi hayalet bir itiş gibi bacaklarımın arasından yükseldi.

Devam ettiğinde hâlâ mırıldanıyordu: "Seni besliyorum. Seni suluyorum. Evime bir daha bok getirirsen, bebeğim, kışına şaplak atarım."

Göz kırptım.

Yine de bunu başka bir hayalet itme yoluyla yaptım.

Beni bıraktı (gerçi bunu başparmağını kulağımın önündeki hassas deride bir fısıltı gibi yumuşak bir şekilde kaydırana kadar yapmadı, gah!), şarap şişesini elimden, altılı paketin sapını diğerinden çekti, sonra geri adım attı, hoş karşılandığımı belirtmek için elindeki şarapla bir kolunu uzattı.

İçeri girdim.

Onun evinde olmak, dışarıda olup içeriye bakmaktan daha iyiydi.

Gerçekten çekici ve iyi bir şekilde bir araya getirilmişti, ama korkutucu bir şekilde değil. Hiçbir şeye dokunmak ya da hiçbir şeyi bozmak istemiyordunuz.

Ayaklarınızı altınıza alarak kanepeye kıvrılmak veya mevcut çok sayıda seçenekten birine bir içki koymak kesinlikle rahat hissettirecektir.

Kapının kapandığını duydum, sonra Rix ve sallanan kalçaları boşlukta ilerliyordu.

"Fırında parmesanlı tavuk ve kuskus yiyeceğiz çünkü çok fazla çaba sarf etmek istemiyorum. Yarın ızgarada mutfak becerilerimle sizi şaşırtacağım. Bu gece takılıyoruz," dedi giderken.

Onu takip ettim.

Kısmi duvarı döndük ve onun mutfağıyla karşılaştım.

Başka bir keşifti. Yüzyıl ortası hissi. Üst kenarlı açık ahşap dolaplar, uzun parmaklı dolap çekmeceleri. Paslanmaz çelik tezgahdan tavana kadar uzanan ilginç beyaz çizgilere sahip armut renkli fayans. Arka duvarda, dar üst dolaplar ve lavabonun bulunduğu tezgah arasında sıkışmış olsa da tamamen pencereler vardı. Dış tarafta yemek masasına bakan iki tabureli kısa bir bar.

Ve bir köşede, sandalyesinden çok daha yüksek bir oturma yeri olan tekerlekli bir tabure vardı; muhtemelen bacaklarının üzerinde olmadığı zamanlarda yemek pişirmek ya da bacaklarına mola verdiğinde dinlenmek için kullandığı şeydi.

"Bütün bu işleri kendiniz mi yaptınız?" Etrafıma bakarak sordum.

"Hayır," dedi, bira ve şarabı buzdolabına yerleştirdikten sonra bana döndü. "Babam bana ne yaptığını bilmiyorsan yapma diye öğretti. Bir mutfak lavabosunun nasıl kurulacağını YouTube'dan öğrenebilirim ama bu ev elli yıldan eski. Duvarlarda, döşemelerin altında ne olduğunu bilmediğim şeyler olabilir. Şanslıyım ki ne yaptığını bilen bir dostum var ve bu işi, elinde büyük malzemeler varken bana kas gücü sağlaması karşılığında yaptı.

teslimatı ve bir müteahhitlik işi yürüten sıradan birinin yapabileceği diğer işleri yaptı. Gerçi bu işi boş zamanlarında yapıyordu, o yüzden bu mutfağın bitmesi neredeyse bir yıl sürdü. Banyolar için de altışar ay."

Dolaplardan birinden sapsız bir şarap kadehi alıyordu.

Tezgâhın üzerinde zaten açık bir şişe roze vardı.

Ve Rix bilgi akışını sürdürdü.

"Oturma odası zaten panellerle kaplıydı ve dostum altındakilerin uygun olduğuna dair onay verdikten sonra zemini döşedim."

Bardağı doldurdu ve o döndüğünde ben de yaklaştım. Bardağı bana uzattı.

Sormak istediğim ama sormaktan rahatsız olduğum sorular vardı. Bilmem gereken şeylerdi, bilmem gereken şeyler. Onun hayatı.

Onun geçmişi.

Kalp kırıklığı.

Elbette, serideki favorisi olarak inatla orijinal Star Wars'a bağlı kaldığını anlamak (yani, Rogue One'ı tartışmıyordu bile, ki bu çılgınlıktı) önemliydi.

Ama çok daha önemli şeyler vardı. Ve nişanlısı olarak bunları biliyordum.

Parmaklarım camın etrafında kıvrılırken ve onunkine dokunduklarında hissettiğim enerji zapının içimde baş döndürücü bir şekilde ilerlemesine izin verirken, "Bu nişanlından önce miydi, onunla mıydı, yoksa sonra mı?" diye sordum.

Gözlerimin içine baktı ve "Katlar daha önce girdi. Geri kalanı, ben onunla birlikteyken."

"Burada sizinle mi yaşıyordu?"

Başını salladı ve "Mutfak tadilatının yarısında taşındı." dedi. Buzdolabına döndü ve bir Goose Island aldığını memnuniyetle fark ettim. "Sonra da taşındı."

Doğru.

Bu konuyu araştırmak için cesaretimi tüketmişim, bu yüzden şarabımdan bir yudum aldım ve konuyu kapattım.

Rix birasını açtı.

"Tavuk zaten fırında," diye duyurdu. "Ben şu havuçları suya atmayı bitireyim. Sen kuskus görevindesin."

Son olarak tezgâhının üzerinde duran bir kutu Yakın Doğu kuskusunu kaptığını söyledi.

Kutuyu alarak ona tekrar yaklaştım.

"Tava lavabonun yanında bebeğim, ölçü kapları şu dolapta" - başını dolaba doğru salladı

-"Zeytinyağı istemiyorsanız tereyağı buzdolabında, o da ocağın yanında."

Başımı salladım.

Üzerinde dilimlenmiş havuçlar olan kesme tahtasına döndü. "Güvertede yiyorum."

"Tamam," diye mırıldandım, Peri'den bir daha bahsetmemeyi aklıma not ettim, çünkü Rix ondan bahsetmeyi pek sevmezdi.

Zihnime not etmediğim şey ise bunun ne anlama gelebileceğiydi.

Biz bitmiş yapmak akşam yemeği içinde
Sessizlik o arkadaşça değildi, ama tamamen
garip de değildi.

Mutfakta tabaklarımızı doldurduk, tavuğumuzu tezgahta kestik, böylece Rix bana arkada bir yemek masası olmadığını söylediği için kucağımızda yapmak zorunda kalmadık.

Sonra Rix'in küçük (aslında daha az küçük ve daha samimi görünüyordu) arka güvertesine gittik ve o zamana kadar vahiylerle alışmıştım.

Yine de belirtmek gerekir ki, destesi muhteşemdi.

"Bu," diye mırıldandı takdirimi fark ettiğinde, "hepsi benim."

Kahverengi ya da kırmızıya boyamamıştı, havalı ve alışılmadık bir seçim.

Zemindeki ahşap gri boyalıydı, komşulardan mahremiyet sağlamak için her iki tarafa doğru eğimli olan kısmi duvarlar siyah boyalıydı. Banklar, beyaz ya da siyah beyaz çizgili minder ve yastıklarla kaplanarak rahat bir görünüm kazandırılmıştı. Bir köşe bankının karşısında minderli, hamak dokumalı bir kulüp sandalyesi oturuyordu. İçecekler için bazı küçük masalar. Ve hatta içlerinde pille çalışan mumlar olan siyah fenerler.

"Evin harika, Rix," dedim ona, çenesini sallayarak rahat bank koltuğuna kıvrılmamı işaret ederken.

Bunu yaptım, bardağımı önümdeki küçük, yuvarlak masaya bıraktım ve tabağımı tuttum.

Kendini sandalyeye bıraktı ve birasını kendi masasının üzerine bırakarak, "Senin yerin daha iyi," dedi.

Gerçekten mi?

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Evet," dedi çatalına kuskus koyarken. "Çünkü ağaçların arasında," diye çıkardım.

"Hayır, çünkü içi harika ve tam senlik," diye karşı çıktı. Ona baktım, bu iltifatın derinlere işlediğini hissettim. Kuskusu ağzına tıktırdı.

"Yanılıyorsun," dedim ona havuçları zıpkınlarken. "Bu güverte her şeydir ve ön verandanız da çok geride değil."

"Senin olmayanı kazıyorsun," diye mırıldandı. Hayır, onun olanı kazdım. Neydi o?

Havucumu yedikten sonra onun tavuğunun tadına baktım.

Etli, "parm" kısmı, göğüslerin üzerine ince bir ekşi krema tabakasına bastırılmış kekik ve sarımsak baharatlı panko/parmesan kaplamaydı. Daha sonra sulu mükemmellik için kızartılmışlardı.

Çiğnedim ve yuttum.

Lezzetliydi.

"Derinlere inmeliyiz, bebeğim. Zamanı geldi."

Benim gözler kaldırılmış için onun ve Keskin sevimsiz, sulu tavuk tadı ağzımda toza dönüştü.

"Ne derin boku?"

O yönlendirmede.

Sadece üzerine gitti.

Hiç uyarmadan bana verdi.

Değerli bir hediye.

Ve açık bir yara.

"Cellar Fire. Takım iyiydi. Biz de iyiydik. Havanın değişebileceği konusunda uyarılmıştık, bunun bir olasılık olduğunu bilmek için her zaman eğitim almıştık. Çaylak bir gözcümüz vardı. Adam deneyimli bir itfaiyeciydi ama Hotshots'ta yeniydi. Her nasılsa,

yanlışlıkla telsizini kapatmış. Yani rüzgar yön değiştirdiğinde, çağrıyı almamış. Bu da bize haber vermediği anlamına geliyordu."

Hareketsiz oturdum.

Rix paylaşmaya devam etti.

"Yine de iyiydik. Hissettik, gördük ve bir kaçırş yolumuz vardı. Yine de yangın hızlı geldi. Hep öyle olur. Göz açıp kapayınca kadar yangının tam ortasındaydık. Ağacın tutuştuğunu gördük ve tutuşmadan önce düşeceğini biliyorduk. Dostum Rob önümdeydi ve tam altındaydı. O görmedi. Ona doğru koştum, onu ittim, iyi olduğumu düşündüm, zamanım olacaktı. Meğer zamanım 15 santim kadar kısaymış. Bugüne kadar ne olduğundan emin olamadım. İkisine de aynı anda nasıl çarptı. Rehabilitasyon sırasında bir sosyal hizmet uzmanıyla terapi gördüm, belki de bir blok olduğunu düşünüyor. Belki beş, on saniyelik bir boşluk. Ağacı gördüğümü hatırlıyorum. Rob'a koştuğumu, onu ittiğimi hatırlıyorum. Sonra hiçbir şey olmadı. Ve sonra ne zaman çarptığını hatırlıyorum. Baldırlar, ayak bilekleri, topuklar."

Rahatsız edici karıncalanmalar topuklarımdan, ayak bileklerimden ve baldırlarımdan yukarı fırladı.

Bir nefes aldı.

Ben

konuşmadım.

Sonra Rix devam etti.

"Hissettiğim kadarıyla ayaklarımı ezdiğini biliyordum. O ağaç ağır olmalıydı, çünkü giydiğimiz botların şakası yok. Başından itibaren ayaklarım kızarmıştı. Ağaç da alev alev yanıyordu. Üzerimde beni ateşten koruyan ekipmanlarım vardı ama ağaç çok ağırdı ve çok sıcaktı. Rob beni sürüklemeye çalıştı.

beni temizledi. Adrenalin gücü arttırdı, beni çekti ve o lanet ağaç da benimle birlikte geldi."

"Rix," diye fısıldadım, onun katlandıkları kafamda canlanırken tüm vücudum karıncalanıyordu.

"Tüm ekip geri koştu, çılgın orospu çocukları, o sırada tüm dünya yanıyormuş gibi hissettim. Ama beni altından çıkardılar, oradan taşıdılar. Yine de hasar oluşmuştu. Her şey muhtemelen beş dakika sürdü ama sanki saatlerce o ağaçla uğraşıyormuşuz gibi geldi. Doktorlar ayaklarımı kurtarmak için çok uğraştı. Birden fazla ameliyat. Belli ki o mucize gerçekleşmeyecekti."

Tabağım önümde duruyordu, gözlerimi ondan ayırmıyordum, yüzü nötrdü, ses tonu gerçekçiydi.

Ve ben konuşmadım.

Yine de bildiğim bir şey vardı, onu havaya sokan şey Peri'yi tartışmak değildi.

Bunu bana vereceğini ve verirken de yeniden yaşayacağını bilmek onu havaya sokuyordu.

"Rob işi bıraktı," diye devam etti. "Yaklaşık bir yıl sonra. O değil de ben olduğum için hissetmemesi gereken bir suçluluk hissetti. Eğer tam tersi değil de arkamda olsaydı, biliyorum ki ben değil o olacaktı. O da benim gibi o ağacı görürdü. O da benim yaptığımın aynısını yapardı. Evli ve üç çocuğu var. Yani benim başıma gelmesi çok kötü ama böyle olmasını tercih ederdim. Şimdi Florida'da yaşıyor. Florida'da orman yangını yok. Araba bakım servisi işletiyor ve hafta sonları heyecanlanmak için uçaktan atlıyor ya da yamaç paraşütü yapıyor."

Sessiz kaldım.

Rix konuşmaya devam etti.

"Bacaklarımı almalarından birkaç gün sonra bir kez hastanede uyandım. Nic, Rob'un karısı, yanımda oturuyordu, yüzü kıpkırmızı, gözleri darmadağındı. Sessizdi, hiç duyamıyordunuz ama yine de hıçkıra hıçkıra ağladığını biliyordum. Hiçbir şey söylemedi. Sadece eğildi ve yatağın üzerinde duran elimin arkasını öptü. Sonra ona baktı. Sanki bir mucizeymiş gibi elime baktı. Sanki üzerinde Meryem Ana'nın yüzü varmış gibi. Bana baktı, ayağa kalktı ve dışarı çıktı, dediğim gibi, tüm bunlar boyunca tek kelime etmedi. Sersemlemiştim, kafam pek yerinde değildi ama daha sonra düşününce anladım ki..."

Sustu.

Bu yüzden I Fısıldadı, "Bu oldu o kocasını kurtaran el."

"Evet," dedi homurdanarak, tabağına baktı ve bir parça tavuğu çatalıyla yedi.

Tanrım, o zaten bildiğimden daha da muhteşemdi.

Aslında, bunu tam olarak kabul edebileceğimden emin değildim, o kadar muhteşemdi.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum ama sorularım var," dedim sessizce.

"Ateş et," dedi tabağına doğru. Nefes aldım.

"Radyodaki çaylak mı?"

Kısa bir baş sallama. "Brian. O da işi bıraktı. Nerede olduğunu bilmiyorum. Okulu bıraktı, çocuklardan hiçbirisiyle görüşmüyor." Rix bana baktı. "Bilmelisin ki, bu kasabanın... departmanın harika bir sigortası var. Ama ben iş sırasında yaralandım, bu yüzden bacaklarımla ilgili her şey ömür boyu sigorta kapsamında.

Hastanede yatış, rehabilitasyon, protezler, sandalye, kamyon güçlendirmesi, ev için OT malzemeleri, hepsi karşılanıyor. Ve bacaklarımı eskittiğimde, ki bu yaklaşık üç yılda bir oluyor, aktif olduğum için benim için daha erken olabilir, yenilerini taktıracağım. Ya da farklı şeyler yapmak için fazladan ihtiyacım olursa alırım. Ama bu kasaba, bu insanlar benim için o kadar çok para topladılar ki Alex, evimin borcunu ödedim."

Gözlerim yaşardı.

"Bacaklarımı kaybettim, bir evim var."

"Rix," adı yarıda kesildi. "Ben iyiyim tatlım," dedi.

"Bunun senin başına gelmesinden nefret ediyorum," diye cevap verdim.

"Ben de. Ama oldu. Ve ben iyiyim."

"Artık derin konular hakkında konuşmak istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Tamam bebeğim," diye nazikçe kabul etti, ama gözleri bana daha nazik bakıyordu.

"Zayıf olduğumdan değil," dedim çabucak. "Başıma bile gelmeyen korkunç, acı verici ve trajik bir şeyi dinleyemeyeceğimden değil. Sadece senden hoşlanıyorum. Sen gerçekten harika bir adamsın. Ve başına acı verici ve trajik bir şey gelmiş olması beni çok üzüyor. Ve bu hikayenin oturması için biraz zamana ihtiyacım var. Tamam mı?"

Daha nazikçe, "Tamam dedim tatlım."

Burnumu çektim ve tabağıma baktım.

Kafamda bir dizi düşünce yuvarlanırken, Rix'in "Brian'a kızma, herkes acemi hataları yapar" diyene kadar onları izlediğini bilmiyordum.

Ve evet, beynim Brian'a kızgın olduğumu düşünmeye başlamıştı.

Dikkatimi tekrar Rix'e çevirdiğimde hâlâ öyleydim.

"Onun hatasının bedelini sen ödedin," diye tükürdüm.

"Sence öyle değil mi?"

Ugh!

Neden bu kadar yardımsever ve mantıklı davranıyordu? Bir havucu o kadar sert bıçakladım ki parçalandı.

Ben de parçaları bıçakladım. Onlar da kırıldı.

"Al, o zaten ölü," diye şaka yaptı Rix.

Havuçtan ve tabağımdan tamamen vazgeçtim ve şarabıma u z a n d ı m .

Bardağımda kalanın yarısını içtim.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı Rix ve ben kadehimi indirirken onun eğlenen bakışlarını üzerimde gördüm.

"Ayar vermeyi bırak," diye yakındım.

"Kalkıp güverte mobilyalarımı etrafa fırlatmamı mı istiyorsun?"

"Yapabilir miyim?" Ben sordum.

"Hayır," diye cevap verdi, dudakları seğiriyordu.

"I Yapma. var herhangi bir şey derin gibi o için Paylaş," İtiraf ettim.

"Sevindim, gerçi kız kardeşin tam bir sürtük ve bu hiç de eğlenceli olamazdı."

Gözlerimi devirdim.

"Herkesin bir hasarı vardır, bebeğim," diye belirtti.

Sonra gözlerimi k ı s a r a k ona baktım ve "Yine ayar veriyorsun" diye suçladım.

Sırıttı. "Özür dilerim. Elimde değil. Ben böyleyim işte."

"Gerçi kız kardeşimle uğraşmak çok zor," diye burnumu çektim ve tabağıma döndüm. "Ve henüz Chad'le tanışmadık."

"Chad mi? Chad kim?"

"Blake'in nişanlısı."

"Adı Chad mi?"

Rix'in sesi bir yandan kahkahalar atarken bir yandan da fırlayacakmış gibi çıkıyordu.

Ve evet, Chad'le olan da tam olarak buydu.

Başımı salladım. "Bir Chad'i tanımlayan her şeyi düşünün ve sonra bunu binle çarpın," dedim. "İşte Blake'in Chad'i budur."

Gülümsüyordu. "Siktir, bebeğim."

"Aynen öyle."

Kıkırdamaya başladı.

"Uyarı, eğer Chad bir sonraki içkisinin ya da iyi zamanının nereden geleceğini merak etmek dışında tutarlı bir düşünce oluşturmayı başarır, senden nefret edecek," dedim ona.

Biraz tavuk çiğnedi, yutkundu ve "Neden?" diye sordu.

"Çünkü, kaba olduğum için kusura bakmayın ama tahminimce penisinin büyüklüğü hakkında yazılacak pek bir şey yok. Ancak sizi gördüğü anda kaybetmeyi göze alamayacağı bir santim küçülecek."

Bunun üzerine Rix gülmekten

kırılmadı. Onunla birlikte kükredi.

Hikayesini anlattıktan sadece birkaç dakika sonra, o kahkahayı duyduğumda, izlediğimde, bunun o ana kadarki hayatımın en büyük başarısı olduğunu anladım.

Bu duygu bağımlılık yapıyordu.

Ben de daha fazlasını istedim.

"Senden Chad'in iyiliği için doğal çekiciliğini ve erkekliğini bastırmanı isterdim, ama onun gözle görülür bir şekilde ölçüyü tutturamamasını izlemek çok eğlenceli olacak, bu yüzden taşkın kapılarını açmana izin veriyorum."

Neşesi yatışmıştı ama "İzin verdiğiniz için teşekkürler" dediğinde henüz geçmemişti.

Biraz kuskus yuttum ve "Rica ederim" diye cevap verdim.

Kaşlarını kaldırdı. "Doğal manyetizma mı?" "Sanki bilmiyorsun," diye mırıldandım.

"Erkeklik mi?" diye alay etti.

"Kapa çeneni, Rix," diye emrettim, yanaklarıma gelen sıcaklıkla savaşıyor.

"Tamam bebeğim," diye mırıldandı ve kuskusu ağzına attı ama gözleri beni bırakmadı.

Bir süre konuşmadan yemek yedik.

"Televizyonun karşısına geçmeden önce Marino's'a gidip dondurma yemek ister misin?" diye sordu.

Bir hayat kanonum vardı.

Dondurmaya asla hayır

demedim. Bu yüzden,

"Kesinlikle." diye cevap verdim.

"Evet," dedi usulca, bakışları hâlâ üzerimdeydi. "İşte benim kızım."

Bu yanaklarımı ısıtmadı.

Ama diğer her şeyi ısıttı.

BÖLÜM 11

AÇIKLAMA

Elsa Cohen

"Elsa Takası"

Ünlü Haberleri ve Röportajları
YouTube Kanalı

"Oh, benim harika gözlemcilerim, bildirmekten büyük memnuniyet duyuyorum ki, sevginin dağlardaki havayı açıkça doldurduğu

Arizona. Evet, bu doğru. Bayan Swan ve Bay Holloway'in sürpriz bir şekilde yeniden bir araya gelmesinin ardından, Bay Oakley ve Bayan Pierce'in olağanüstü eşleşmesinden sonra, güneybatıdan gelen daha fazla aşk mutluluğu haberimiz var."

Ekranda John "Rix" Hendrix'in soluk lacivert bir itfaiyeci tişörtü ve Alexandra Margaret Sharp'ın ayak bileklerinin birkaç santim yukarısına denk gelen yıpranmış paçalarına yakın yıpranmış bir çift dar kot pantolon, önü düğümlü beyaz, kısa kollu bir bluz ve

geniş kolları kıvrılmıştı. Alexandra'nın ayrıca sol ayak bileğinde, kum rengi Rothys slip-on spor ayakkabılarının üzerinde katmanlı bir halhal vardı. Boynunda da minik ahşap boncuklar ve gümüş zincirlerden oluşan katmanlı bir kolye ile minik sarkan kolyeler vardı.

Çift sıradan bir restoran gibi görünen bir yerden çıkıyordu, el ele tutuşmuyorlardı ama yakındılar, Hendrix'in eli Alexandra'nın sırtındaydı.

Gözlerini kaldırıma dikmişti.

Başını yola doğru çevirmişti, sakallı, kare çenesi doğal bir şekilde çıkıktı. Sokak tarafında yürüyordu ve Alexandra'yı içeride koruyordu.

Çiftin aynı gece, dakikalar sonra çekilmiş başka bir fotoğrafına geçilir; Hendrix sokakta durmuş, kapıyı tutmaktadır, gözleri Alexandra'nın kamyonetine tırmanırken kıkına dikilmiştir.

Elsa'ya geri dön.

"Geçtiğimiz yaz annesi vefat eden Judge'ın yaşadığı korkunç kayıp sırasında en yakın arkadaşı, Elsa Exchange'in müdavimlerinden yakışıklı Judge Oakley'nin yanında duran sert, kahraman, eski itfaiyeci, şimdiki iyiliksever John Hendrix'i hatırlayabilirsiniz."

Ekranda Hendrix ve Oakley'nin başları birbirine eğik, her ikisi de kasvetli ifadeler ve koyu renk takım elbiseler içinde dururken çekilmiş bir fotoğrafı.

Elsa'ya geri dön.

"Büyüklerin huzurunda olduğunuzda, büyüklerle omuz omuza verirsiniz, dolayısıyla bu yakışıklı numunenin Alexandra Sharp'ın dikkatini çekmesi şaşırtıcı olmamalı. Evet, bu Alexandra Sharp.

Coddington-Sharps. Ve evet, adı Rockefeller, Morgan, Astor ve Carnegie ile eşanlamalı olan Sharp'ları kastediyorum. Ve evet, Coddington'ları kastediyorum, yani Somerset'teki aile koltuğu... bir zamanlar kale olan ama sonunda genişleyen bir malikane haline gelen Norton Markisi'ni... 1200'lerin başında en sevdiği eğlencelerden biri olan avlanmak için batıya gittiğinde Kral John'un, gerçek John'un, Robin Hood efsanesindeki John'un değil, tercih ettiği bir yer olan koltuğu... bu koltuk Alexandra'nın aile evidir."

Ekranda, yeşil bir tepenin üzerindeki ağaç yuvasının üzerinde yükselen, yumuşak krem-sarı taştan yapılmış çok sayıda bacaya sahip, uzun, büyük, kutu gibi ama abartısız zarif bir konak görüntüsü.

Elsa'ya geri dön.

"Ve evet, bu Alexandra Sharp olacak, eğer korkunç trajik bir olay kendisinden önceki kırk ya da elli soylu üyeyi silip süpürürse tacı giymek zorunda kalabilir, ama yine de durum değişmedi, İngiliz tahtı için sırada duruyor."

Ekrandaki fotoğrafta, metrelerce tülde kabarık beyaz bir elbise giymiş, başı öne eğik, tam olarak kime reverans yaptığı belli olmayan genç bir Alexandra görülüyor. Ancak her kimse, elini Alexandra'ya doğru kaldırmış, beyaz bir eldiven giymiş ve bileğinin etrafında elmaslar var.

Elsa'ya geri dön.

"Yine de, Bayan Sharp Buckingham Sarayı'nda ikamet etmek için nefesini tutmuyor. Kendisini bulan birleşik vakıf fonu düşünüldüğünde buna ihtiyacı da yok.

Yirmi birinci yaş gününde kendi takdirine baēlı olarak. Bu fonlar Sharp ve Coddington soylarından gelen hakları içeriyordu, babaannesi aracılıēıyla kendisine gelenlerden bahsetmiyorum bile."

Ekranda, dantelli, küçük kız elbisesi giyen çok genç bir Alexandra'nın, aēır payetli bir elbise giymiş, sol řakaēından beyaz bir çizgi gelen koyu gri saçları yukarı kalkık, zarif, görkemli, incecik bir kadının yanında yürürken görüntüsü Disney izgi filmlerindeki yaşlı kadınları andırıyor.

Elsa'ya geri dn.

"Evet, bizim Bayan Sharp da saygın Bernhard soyundan geliyor. Elimizde kesin bir rakam yok, benim harika gözlemcilerim ve olsa bile paylaşmak çok kaba olur. Ancak, bilenler ve paylaşanlar bana Bayan Sharp'ın batıdaki o büyük gökyüzünün altında içten sevgilisiyle eēlenirken en azından mali açıdan endişelenecek pek bir şeyi olmadıēını söylüyorlar."

Elsa hassas bir nefes alır.

"şimdi, elmalı turta kadar Amerikalı olabilir."

Alexandra'nın turuncu bir kayıkta, kürek çekerken ve mavi bir kayıkla önünde süzülen Hendrix'i takip ederken çekilmiş uzun objektif fotoērafı ekranda.

Elsa'ya geri dn.

"Ama o şeftali ve krem rengi cilt kendi hikayesini anlatıyor."

Ekranda, taze yüzlü Alexandra'nın kendisine sırtan Hendrix'e yakın durup glmsediēi telefoto ekim. İçinde turuncu ve mavi kanoların bulunduēu bir kamyon kasasının yanındalar, onun ötesinde mavi gl ve kahverengi kayalardan oluşan çarpıcı bir fon var.

Elsa'ya geri dön.

"Evet, aşk kesinlikle dağ havasında, benim harika gözlemcilerim. Ve ben, kendi adıma, Bay Hendrix için çok mutluyum. Aynı dağlarda bir orman yangınıyla savaşırken bacaklarını kaybeden gerçek bir Amerikan kahramanı. Sonunda hak etmek için büyük bedeller ödediği ödülüne kavuşuyor ve iki kıtadaki en eski, statü sahibi ailelerden birine bağlanıyor. Yine de, Alexandra'nın ablası Blake'in yakında Hampton Head'lerden Chad Head ile evlenecek olması dolayısıyla tebriklerimizi sunmayı ihmal etmiyoruz."

Bunu söyledikten sonra Elsa sırtıyor.

Ardından ekranda, uzun boylu, sarışın, klasik, köşeli yüz hatlarına sahip, takım elbiseli bir adamın yanında duran, yüksek yakalı, omuzsuz, pilili, siyah bir kokteyl elbisesi giyen, aşırı makyajlı, koyu renk saçlı, şeftali ve krem tenli, menekşe gözlü bir kadının fotoğrafı. Her ikisi de kameraya doğru sabit bir şekilde gülümsüyor.

Elsa'ya geri dön.

"Ama herkes kardeş rekabetini bilir, benim harika izleyicilerim ve sanırım bu raundu kimin kazandığı oldukça açık. Sizce de öyle değil mi?"

Ekranda Hendrix ve Alexandra'nın bir içki dükkanından çıkarkenki görüntüsü. Hendrix'in bir elinin parmakları altılı bira paketinin sapına kıvrılmış, diğer eli Alexandra'nın göğsünden aşağı sarkıyor, Alexandra da Hendrix'in koluna sokulmuş. Alexandra'nın bir kolunda şarap şişesinin boynu olan dar bir kese kâğıdı var, diğer eli ise adamın beline dolanmış.

Alexandra yine ayaklarının nereye gittiğine bakıyor, Hendrix de dümdüz ileriye bakarak açıkça onları yönlendiriyor. Ancak Alexandra'nın dudakları kıvrılmış, sağ yanağında bir gamze belirmiş ve Hendrix geniş, beyaz bir gülümseme takınmış.

İkisi de çekici yürüyüş kıyafetleri giyiyor. İkisi de sağlıklı bronzlaşıyor. İkisi de sportif ama şık güneş gözlükleri takıyor. Güneş üzerlerinde parlarken genç, dinç ve mutlu görünüyorlar.

Elsa'ya yaklaşın.

"Evet, benim harika izleyicilerim, tatil zamanının geldiğini hissediyorum. Ve ülkenin hangi bölgesinin beni çağırdığını biliyorum. Elbette Hamptons'a karşı değilim, ne kadar muhteşem olduklarını hepimiz biliyoruz. Ama bir kazanmak vardır, bir de kazanmak. Ve bence hangi Sharp kardeşin kazandığı ve zaferini ilan ettiğinde nerede olduğu açık. Şimdi, bir sonraki görüşmemize kadar, pozitif kalın. Elsa kapatıyor."

Elsa markalı göz kırpma ve öpücük atma.

İmzala.

Alex

BEN İÇİNDE BENİM BANYO, DENEME KİÇİNTAMPON AŞAĞI ÜZERİNDE
A KÜÇÜK

büyük bir çılgınlığa dönüşeceğini işaretlerini veriyordu.

Marino'da tavuk parmağı ve sundae, ardından Cuma gecesi Rix'in evine döndük.

hikayesine ve Kraliçenin Gambiti'nin başlangıcına kadar, tüm bunlar gelecek olanın bolluğu için incelikli bir başlangıçtı.

Cumartesi günü yürüyüşe çıktık, bu sırada ara sıra boş sohbetler ettik, ama daha çok Rix'in patentli sataşmaları ve benim de ona karşılık vermekte hiçbir sorun yaşamamaya başladığımı fark etmemle geçti. Bu, fotoğraf çekmek için ikimizin de bahsettiği (ve en azından benim tarafımdan, hatta düşündüğü) özçekimleri içeren bir dizi durakla karıştı.

Bu, bir şekilde, bir mucize eseri, doğal olarak ikimizin de istediği yemekleri sipariş ettiğimiz ve böylece paylaştığımız öğle yemeğine dönüştü.

Evet, paylaşıldı.

Birbirlerinin tabaklarından yiyorlardı! O zaman aklıma bile gelmemiştir.

Şimdiye kadar aklıma gelmemiştir, bu da küçük çıldırmanın daha büyük bir şeye dönüşmesinin nedenlerinden biriydi.

Yine de dün gece, ızgara yapıp yedikten ve televizyon izlerken atıştırmak için hızlıca çikolatalı kurabiye mi yoksa tarçınlı yulaflı kurabiye mi yapacağımızı tartıştıktan sonra (Rix yulaflı istedi, Rix kazandı) aklıma geldi, iki köşemizi kanepede bulmak, ki Cuma gecesi yaptığımız buydu, Rix karar vermişti, tarih oldu.

Cuma günü onu selamlarken dudak fırçalamam tekrarlanmadı.

Ama dün gece Rix ben yerleşene kadar bekledi, ben kanepenin benim tarafıma kıvrılırken tuvalete giderek bunu başardı.

Geri döndüğünde karşıma oturmadı.

Kendini etrafıma yerleştirdi, bunu yaparken de beni yeniden düzenlemeye ihtiyaç duydu.

Her ne kadar başlangıçta ne yapacağımı ve nasıl davranacağımı bilmeden bez bebek oynamış olsam da, sonunda onun yaptığı tek şey buydu.

Kucaklaştık. Televizyon izledik. Ve bazen Rix sehpanın üzerindeki kurabiye tabağına uzanmak için bana doğru eğildi.

Ve birbirimize alışma kampanyamızın bir sonraki adımı atılmıştı.

İlk başta, bahsettiğim gibi, yarı paniklemişim.

Bununla birlikte, Rix'in iyi hissettiğini, iyi koktuğunu ve sonuç olarak, televizyon izlerken kanepemde ona sarılıp yatmanın harika hissettirdiğini anlamam uzun sürmedi.

Sonuçta, Rix söz konusu olduğunda bulduğum diğer her şey gibi, bu da hiç zor olmadı.

Bu sabah, kano yapmak için erkenden yola çıktık, işimiz bittiğinde ayrı yollara gitmeyi planlamıştık, böylece düşülebilir ve tüm bu birlikteliğin bizi geciktirdiği bazı hafta sonu işlerini halledebilirdik.

Bu nedenle eve gittim, öğle yemeği yedim, hafif bir ev temizliği yaptım, yatağımın çarşaflarını değiştirdim, bazı postaları inceledim ve bazı faturaları ödedim, sonra da duş aldım.

Bu da beni şimdiye getirdi.

Mantarlaşma çılgınlığı.

Çünkü, TQG alemimizin finali için, narin çiçek desenli, büzgülü elastik bir panelden yapılmış bir damla bel ve elastik manşetleri olan uzun kollu krem-bej renkli bir elbise seçmişim. Dizlerimin birkaç santim yukarısına kadar uzanan cilveli bir eteği vardı.

Boyun, kulak ve parmaklara turkuaz ve gümüş takılar ekledim.

Sonra yüzüme pudra serpiştirdim, yanaklarımdaki güneş öpücüğü rengini vurgulamak için bir fırça allık sürdüm ve hafif bir fosforlu kalem sürdüm, çünkü dünyam ışıltılı hissediyordu, bu yüzden sanırım beynimin derinliklerinde bir yerde bunun görünür bir şekilde tercüme edilmesi gerektiğini hissettim.

Gözlerimin üzerine, sadece göz kapaklarımda üzerine, ışıltılı bir farın altında ince bir astar tabakası. Kirpiklerime sürdüğüm tek bir kat maskara, benim bile kabul etmem gereken bir sansasyondur.

Saçlarımı yıkamış ve tamamen şekillendirmiştim, geçen Noel'de eve döndüğümde beri yapmadığım bir şeydi bu.

Bu, saç at kuyruğu şeklinde bağlamaktan ya da bir şekilde örmekten daha fazlası anlamına geliyordu.

Bunun yerine, doğal gevşek buklelerimi belirginleştirmek ve ayırmak için ürün kullanarak hacim verdim ve uzun bıraktım.

Biraz nude şeftali rengi dudak boyası ve parlatıcı son dokunuş oldu.

Ve tabii ki parfümüm Bulgari'ydi, aslında bana babam vermişti ama benim için mükemmel bir kokuydu, bu yüzden şimdi kendim için aldım.

Son olarak, bir çift yüksek topuklu, platformlu, konyak derisi bantlı sandalet.

Bu çok fazlaydı.

Muhtemelen yine Rix'in güvertesinde akşam yemeği yiyor ve televizyon izliyorduk.

Muhtemelen sarılmak (kısa etekle sarılabilir miyim? Ya da... sarılmalı mıyım?).

Evet, çok fazlaydı.

Çıkıyormuşuz gibi hissetsek de çıkmıyorduk.

Gal's Center'daki o mesajlaşmadan beri bunun bir oyun olduğu aklıma gelmemiş olsa da, öyleydi.

Yüzümü temizlemem
gerekiyordu. Ve üstümü
değiştirmem gerekiyordu.

Neyse ki, bu çılgın saçı erkenden almıştım, bu yüzden ayrılmak zorunda kalmadan önce ikisini de yapmak için zamanım olduğunu biliyordum.

Dolaba gitmek için banyodan çıktım, bakışlarım emin olmak için komodinin üzerindeki çalar saatime gitti.

Rix'in evine arabayla on beş dakika
uzaklıktaydı. Saat altıda orada olmam
gerekiyordu.

Saat beşi beş
geçiyordu. Evet.

Çok zamanım vardı.

Banyoda telefonum çaldığında yeni bir kıyafeti değerlendirmek için dolabıma henüz varmıştım.

Tanıdığım insanlar dışındaki tüm aramaları sessize almıştım, bu yüzden kontrol etmek için banyoya geri döndüm, çünkü biri aradığında nadiren oluyordu, ama genellikle önemliydi.

Arayan Rix'ti.

Midem bulandı.

Olamaz.

Beni sadece bir kez aramıştı, o da aramızdaki sorunları çözmek için beni bir şeyler içmeye davet etmek için.

Şimdi, belki bir şey çıkmıştır.

Ve Çünkü . o bir şey, belki o
iptal ediyordu.

Telefonumu elime alıp aramayı cevaplarken kendime bundan dolayı yıkılmadığımı söyledim.

"Hey, her şey yolunda mı?" Ben cevap verdim. "Kıçını buraya getir. Şimdi."

Hem ses tonu hem de emri üzerine ayaklı lavaboma baktım.

"Alexandra?" diye
hırladı. Oh be.

Belirli durumlar dışında bana Alexandra demezdi ve o durumlar da genellikle patronluk tasladığı zamanlardı.

Oldukça otoriter davrandığı da söylenebilirdi. "Her şey yolunda mı?" Tereddütle sordum.

"Göt. Buraya. Şimdi."

Ve sonra telefonu kapattı.

Bu konuda bildiğim bir şey var.

Bu kıyafetle gitmek zorundaydım.

Çünkü görünüşe göre değişecek zamanım yoktu.

BÖLÜM 12

DRAMA

Alex

I ön merdivenlerine giden yan patikadan geçtiğimde Rix'in

açık kapısında durmuş, kollarını kocaman göğsünde kavuşturmuş, yaklaşmama kaşlarını çatarak bakıyordu.

Oraya giderken, geç de olsa, uyum sağlamış bir kadının Rix'in Kışına sinirlenebileceği aklıma geldi. İşte. Şimdi. Talep. Dramatik bir kadın öfke nöbeti geçirmeye hazırlanıyor olabilir. Ve aydın bir kadın haklı olarak öfkelenebilirdi.

Bunlardan hangisi olacağıma karar vermemiştim (gerçi dramayı bir kenara bırakmıştım, çünkü öfke nöbeti geçiren biri değildim).

Yine de onlardan biri olacağını biliyordum.

Gözle görülür bir şekilde sinirlendiğini gördüğümde daha az emin oldum.

Aslında, evine kadar yürümeyi bitirmek istediğimden bile emin değildim.

Emin olduğum tek şey çocuk olmadıyındı ve müstakbel kocam, sahte olsun ya da olmasın, benimle benim gibi konuşamazdı.

öyleydi.

Bu düşünceyle verandasında durdum ve bu nedenle yüzüme geri dönmeden önce beni boydan boya tarayan gözlerini görmezden gelebildim, yaklaşmadan önce olduğundan daha kızgın görünüyordu (ve bunu görmezden gelebilmem iyi oldu, yoksa çok belirgin olmayan egoma bir darbe olurdu, ama ben bile bu elbisenin içinde sevimli göründüğümü düşündüm) ve "Neler oluyor?" diye bağırdım.

Kalın kaşları seğirdi, ses tonumdan hoşlanmadığının tek göstergesi buydu, ama ben bu göstergeyi, normalde çakıllı olan ama şimdi öfkeli bir şekilde gürlemesinden önce bile okudum.

Sesi

n bana doğru yankılandı.

"Ne kadar ateşli olursa olsun, özellikle de o lanet elbiseyi ve o lanet ayakkabıları giyerken senden geliyorsa, birlikte yakın çalıştığımızı anladığında bu tavrını tekrar gözden geçireceksin. Neredeyse bütün bir haftayı birlikte geçirdik. Birlikte yemek yaptık. Birlikte televizyonun karşısında sarıldık. Hatta kurabiye bile pişirdik..." kendini kaybetmiş gibiydi, bana doğru hafifçe eğildi ve "birlikte" diye hırladı. "Ve hiçbir şey." diye bitirerek arkasına yaslandı.

"Bir şey yok mu?" Ben sordum.

Başka bir şey söylemedi.

Kollarını indirdi, döndü ve evine doğru sinsice ilerledi ve bunun da onu takip etmem için sözsüz bir komut olduğunu biliyordum.

Bir an için bu fırsatı değerlendirip oradan ayrılmayı ve onu kızdıran her neyse sakinleştğinde geri gelmeyi düşündüm.

I yapmadı Çünkü I duydum bir sabırsız
"Alexandra" diye bağırdı içeriden.

Oh hayır.

Unh-unh.

Asla

olmaz.

Peşinden içeri daldım.

"Ne?" Isırarak kapıyı arkamdan kapattım. Çarpmadı
ama nazikçe de kapanmadı.

Rix önce ona, sonra bana ters ters baktı ve kolunu
kaldırdı.

Elinde televizyon kumandası olduğunu fark
ettim. Ben de televizyona baktım.

Üzerinde Elsa Cohen kendine özgü nane yeşili kadife
döner koltuğunda oturuyordu, ancak bu özel bölüm
duraklatılmıştı.

Uzun süre duraklamadı.

Rix go tuşuna bastı, bölüm çalmaya başladı ve ben
dehşet içinde bakakaldım, sadece akan her şeye değil, aynı
zamanda bazı haberlerin çok taze olmasına, Rix ve benim
Cuma gününden... dünden... ve o sabahtan fotoğraflarım
vardı.

Nasıl...

İnanılmaz...

Ürkütücü.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

İşini bitirdiğinde Rix onu tekrar durdurdu ve yavaşça,
temkinli bir şekilde bakışlarımı onunkilere çevirdim.

"Söylemeye gerek yok," diye uğursuzca başladı, "kısa bir
süre önce annemden telefon aldığımda çok şaşırdım, bu
arada, sonunda bulduğum

Bana layık biri, gelecek hafta sonu Flagstaff'ta olacağımızı ve sana yemek yapabileceğini söylüyor-"

"Aman Tanrım," diye tekrarladım.

"-ve aynı gün içinde geri dönme konusunda endişelenmemeliyim. Bütün hafta sonu orada olmamızı istiyor. O kadar heyecanlıydı ki, benimle konuşurken planlar yapıyordu. İlk olarak Josh, Hailey ve Kinsley'i çağırarak. Ve benim eski odamda uyuyabileceğimizi söyledi. Yine de, bir şeye kalkışmazsak memnun olacağını söyledi ve işimizi yapmak için alana ihtiyacımız olursa, bazı arkadaşlarına kulübelerinde kalıp kalamayacağımızı soracağını, böylece mahremiyetimiz olabileceği konusunda uyardı. Aksi takdirde bodrumda uyumak zorunda kalırız."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Sanki hiç ses
çıkarmamışım gibiydi. Rix
konuşmaya devam etti.

"Seninle tanışmak için sabırsızlandığını söylemeye gerek yok. Senin çok güzel olduğunu düşünüyor ve birbirimize çok uygun olduğumuz açık. Cuma günü giydiğin beyaz bluzu çok beğendi ve nereden aldığını bilmek istiyor. Ayrıca kraliçeyle tanışıp tanışmadığını da bilmek istiyor."

Gözlerimi kapattım.

"Neyse ki," diye devam etti ve gözlerimi açtım, "bu sorunun cevabını, neden bahsettiğini ya da bizi nasıl öğrendiğini bilmediğim için babam telefonu ondan aldı, böylece annemin sorularına cevap vermek zorunda kalmadım. Ama şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, annem heyecanlandysa babam da kendinden geçmişti."

Bu daha da kötüleşmeye devam etti.

Artık ona sessizce bakmaktan başka bir şey yapacak gücüm kalmamıştı.

"O zamanlar annem Peri ve benim sonumuzla ilgili hisleri konusunda sessizdi ama ben onun ne düşündüğünü anladım. Gerçi daha sonra Peri'yi hiçbir zaman doğru kişi olarak görmediğini itiraf edecekti. Babam önce incindi, çünkü onu seviyordu ve benim için seviyordu. Sonra, sinirlendi. Şimdi de ondan nefret ediyor. Yani, benim için yaratılmış ve beni olduğum gibi kabul eden, aynı zamanda kontes falan da olan bir kadınla çok mutlu olduğumu görünce-"

Alışkanlıkla ve akılsızca araya girerek, "Markiz ve annem, büyükbabam öldüğünden ve unvan ona geçtiğinden beri. Ben sadece...şey...uh..." Öfkeli ifadesi bozulunca yutkundum, bu bir tür mucizeydi ama iyi bir mucize değildi ve zorla "hanımefendi" dedim.

Ağzını kapattı, belli ki artık o kadar öfkeliydi ki konuşmak için kendine güveni kalmamıştı.

"Seninle bazı şeyleri paylaşmam gerektiğini görüyorum," dedim sessizce.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu. Sonra da "Verecek derin bir şeyin yok mu Alex?" diye sordu.

"Bunların hiçbirinin önemi yok," diyerek ona gerçeği söyledim.

Parmağıyla televizyonu işaret ederek bir kolunu salladı. "Bu onun ve annemin de aralarında bulunduğu elli milyon lanet izleyicisi için önemli."

Çenemi kapadım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve nasıl böyle olabileceğini bilmiyordum, ayrıca korkmuyordum, yine de söylemek gerekir ki, onu tanımıyorsanız, bu pozisyon korkutucuydu.

"Sana eskiden nişanlı olduğumu söylemiştim," dedi. Başımı salladım.

"Sana söylemediğim şey, bacaklarımı kaybetmemle başa çıkamadığımda ilişkimizin bittiği idi."

Ah canım.

Biz de buradaydık.

Burada olmayı hiç

beklemiyordum. Ama şimdi

buradaydım.

Cehennem.

Derin bir nefes aldım ve ona dikkatlice bilgi verdim,

"Bu noktada Chloe'nin bunu paylaştığını söylemem gerektiğini hissediyorum."

Bu hava içinde ve Oda, zaten Ağırmiş,
delikboğucu bir şekilde.

Rix bunun kaynağıydı ve açıkça bağışıklığı vardı çünkü bunun içinden konuşuyordu.

"Ben seni dağdan aşağıya çağırmadan yaklaşık iki dakika önce gitti."

"Peri?" Gıcırtilı bir sesle çıktı.

"Evet, Peri," diye onayladı.

Ulk.

Peri az önce oradaydı.

Yine sustum.

"Annem ve babam hayatımda olduğun için çok heyecanlılar. Peri ise, son zamanlarda birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulup bulamayacağımızı görmek için temasa geçti, sadece o kadar da hissetmediğini söyleyebiliriz."

Ona söylemeyecektim ama yine de bundan biraz mutlu oldum.

Ancak Peri'nin bizi öğrenmesine verdiği tepki beni endişelendirdi.

"Sen... sen... sence-?" Kekeledim.

Çırpınıyordum.

Rix yardım etti.

"Onunla birlikte olmaya niyetli miyim?"

Benden bir baş sallama daha, bu seferki korkuyla birlikte asık suratlıydı (Chloe hayır dedi, ama o Rix değildi ve o bilirdi).

"Bebeğim, bacaklarımı kaybettiğimde beni terk etti. Yani bu hayır olmaz. Bu lanet bir hayır olurdu."

Doğru.

Chloe'nin dediği gibi.

Phew.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Yine de yüzüğümü taktı. Onu bir zamanlar sevmiştim. Beni hâlâ sevdiğini söylüyor. Ve son zamanlarda tekrar temasa geçti. Yani, bilirsin, elli milyon insanla birlikte görmeden önce ona hayatımda bir kadın olduğunu haber vermek isteyebilirdim."

"Hayatında bir kadın yok, Rix."

Odadaki hava daha önce boğucuysa bile şimdi alev alev yanıyordu.

"Yok mu?" diye sordu aldatıcı bir şekilde düzgün ve sakın bir sesle. "Şey-" Ben başladım.

"Eğer sahte olduğumuzu söylersen... lanet olası... bokumu... kaybederim."

Tekrar sustum çünkü birincisi, bunu zaten yapıyormuş gibi görünüyordu ve ikincisi, kafam karışmıştı.

Çünkü biz sahteydik.

"Yani, evet," diye devam etti. "Yirmi dakika önce, Peri bir zamanlar paylaştığımız evde senin durduğun yerde duruyordu ve ben ona başka biriyle birlikte olduğumu söyledim. Sonra onu haklı buldum ve ekleyeyim, Alex, haftalardır mesajlaşıyor olmasından dolayı oldukça incindim ve ona yeterince değer vermedim.

Bir arkadaşı onu arayıp YouTube'da o lanet olası amcığı izlemesini söylemeden önce ona ve bir zamanlar ne olduğumuzu ona kişisel bir şekilde vermek için."

C-kelimesini kullandı.

Küfür etmekten çekinmezdi, hatta hiç çekinmezdi.

Ama kadınlara saygı duyardı (onlara patronluk taslamadığı zamanlarda, "onlar" ben oluyorum).

Aman Tanrım.

"Ve bu ne onun için ne de benim için iyi hissettirmedi," diye devam etti. "Ama ailemin, oğullarının bacaklarını kaybetmesini, nişanlısını kaybetmesini, kariyerini kaybetmesini, dört farklı terapiden geçerek tekrar ayağa kalkmasını, sadece ayaklarını değil. Dolayısıyla sevimli bir gamzesi olan güzel bir kıızıl saçlı kızın onunla birlikte kanoya binmesi ve onu gülümsetmesi onları delicesine rahatlatacaktır."

Hayır, bu benim için kayıp değildi. "Rix-" diye başladım sessizce.

"Bebeğim," diye fısıldadı uğursuzca, "şu anda adımları böyle tatlı söyleme. Sen. Bu elbise. Bu saçlar. O bacaklar. Ayakkabıların. Sesin. Birçok şeyden paçayı sıyrabileceğini biliyor olmalısın. Ama bu..." Başını iki yana salladı. "Hayır."

Şimdi, seni tanıma işimizi kendi açımdan ertelediğim için az önce yaşadıklarından dolayı dehşete düşmüş hissetmiyordum.

Şimdi biraz kafam karışmıştı.

Yine de, bacaklarımın arasında hissettiğim ani nemlilik bir şey ifade ediyorsa, bacaklarımın arasındaki bölge neler olup bittiğini tam olarak biliyordu.

Sonra bana doğru bir kavis çizerek yürümeye başladı ve ben otomatik olarak geri çekilmeye başladığımda beni kapıdan uzaklaşmaya ve odanın içine girmeye zorladı.

Aslında hayır.

Yürümüyordu.

Takip ediyordu.

Ve külotum nemli değildi.

Nemliydi.

Ben hareket etmeye devam ettim, o da etti ama yine konuşmaya başladı. "Burada bir sorunumuz var tatlım," diye uyardı.

uğursuz bir

ses

tonuyla.

"Rix-"

"Adımı bir kez daha söyle," diye meydan okudu.

Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim, ancak adını söyledikten sonra gözlerindeki parıltıdan kadınsı kısımlarımın anladığını anladım, bu yüzden bir koltuğa çarptığım anda sessizleştim.

Ben yön değiştirdim, o da beni güttü ve kanepeye doğru gitmekten başka çarem kalmadı.

Kahretsin!

Konuşmaya devam etti.

"Şimdi senin ailen, benim ailem ve lanet olası Peri için birlikteyiz."

Dudaklarımı sıkıca bastırdım.

Bacaklarımın arkası onun

kanepesine çarptı. Rix'in vücudunun

ön tarafı bana çarptı.

Onun dışında bana dokunmadı.

Yine de fark etmedim. Göğüs uçlarımın onun göğsüne sürtünmesine ve nefes nefese kalmaya odaklanmıştım.

Boynunu bükümüştü ve yüzü bana yakındı. "Bunu
anladın mı?" diye sordu usulca.

"Yapabiliriz... yapabiliriz... her şeyi iptal edebiliriz," diye teklif ettim.

Kaşları birbirine çarptı, oda alevler içinde kaldı (gerçek anlamda değil ama öyle hissettirdi) ve homurdandı, "Yapabilir miyiz?"

"Hayır," dedim hızlıca, tek güvenli cevabın bu olduğunu hissederek.

"Evet," diye mırıldandı, gözleri yüzümde, saçlarımda dolaştı ve dudaklarıma yerleşti. "Hayır. Bu elbise. Bu saç. Annemin şu anda hafta sonu menüsünü planladığını biliyorum. Josh muhtemelen programını boşaltmak için çoktan sipariş vermiştir. Telefonum çalarsa Hailey'dir, çünkü Elsa saçmalığının peşine düşecektir." Yüzü daha da yaklaştı. "Kaçırdıysan söyleyeyim Alex tatlım, bu işe çok daha uzun bir süre için girdik."

Onun sözlerini duyuyordum.

Hatta bir bakıma onları işliyordum.

Sorun şuydu ki, dudaklarını yakından izliyordum, onları şekillendiriyordum.

Ve gerçekten güzel dudakları vardı.

İşini bitirdiğinde, bu beynimin ilkel bir parçasında kayıtlı olabilir, ama yine de kibardı, çünkü sözünü kesmedim.

Ama durduğunda, sahil artık temizdi. Ve o da tam oradaydı.

Meme uçlarım göğsüne değiyordu. Belli ki üzerine atladım.

Dudaklarımız birbirine çarparak dişlerimize çarptı, Rix acı dolu bir homurtu çıkardı ve aklım başıma geldi.

Aniden kıcımlı iki avucunun arasına aldığı anda tamamen boşaldı, parmakları zıplayarak cevap vermekte tereddüt etmediğim bir mesajı sıktı.

Sırtımı kanepeye verip Rix'in ağırlığını üzerime almadan bir nanosaniye önce bacaklarımı onun kalçalarına dolamıştım.

Ohmigod.

Cennet.

Vücudu üzerimde olmasına rağmen, ağzında benim dilim vardı.

Bira içmişti.

Tadına baktım.

Ama bunun dışında, sıcaklık, güç, misk ve Rix vardı.

Başka bir deyişle, doyamıyordum. Asla doyamayacaktım.

Ama o anda elimden gelenin en iyisini yaptım.

Bu çaba o kadar uzun sürdü ki, ellerim tişörtünün üzerinde sırt kaslarının harikalar diyarını keşfederken, onun eli de eteğimin üzerinde ve külotumun altında, arkamda ten tene temas ediyordu.

Birden vücudum sarsıldı, oturmuştu, kucağına oturmuştum, eli hala kıcımdaydı, ama diğer eli ağzımı onunkinden boynunun yanına doğru zorlamıştı.

"Tanrım, lanet olsun" diye hırlarken onunki benimkinin yanındaydı.

Bu iki kelime omurgamdan aşağı süzülürken nefes nefese kaldığımı fark ettim.

Bunu yapmayı bırakmaya çalıştım.

Öpücüğümün sonucunun bacaklarımın arasına baskı yaptığını hissettiğimde başarısız oldum.

Rix sertti.

Ve onu bu hale ben getirdim.

Midem takla attı.

Beynim panikledi.

Hareket etmeye

başladım.

İki eliyle birden sıktı. "Lütfen" diye
de fısıldadı.

Bu kadar.

Tüm söylediği

buydu. Sustum.

Yavaşça, nazikçe elini külotumdan, eteğimin altından
dışarı kaydırды ve boynuma yaptığı baskıyı bırakarak kolunu
belime doladı.

Yavaşça, utanarak başımı kaldırdım.

Gözlerindeki erimiş karamel sıcaklığından utanç duydu.

Sıcaklık.

Benim için.

"Çok iyi öpüşüyorsun tatlım," diye fısıldadı, gözlerini
dudaklarıma dikerek.

İşte oldu. Söylenti

doğrulandı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Bakışları benimkilere geldi. "Her ne kadar harika olsa
da, belki de bu konuda biraz daha yavaş hareket etmeliyiz."

Aklım bunun muhtemelen iyi bir fikir olduğunu
düşünüyordu. Vücudumun diğer kısımları buna
şiddetle karşı çıktı.

Yine de dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı
salladım. "Yine de, her şeyi açıklığa kavuşturmak için,
bunu senden istiyorum," dedi.

ilan edildi.

Kalbim on beş kez çarptı. "Beni
duyuyor musun?" diye sordu.

"Seni duydum Rix," diye cevap
verdim. "Senin çağrın. Her

zaman, bebeğim. Hey?"

"Hey," diye cevap verdim usulca.

"Kraliçe ile tanıştınız mı?"

Gözleri belki iki santim uzakta olsa bile, onlara değil başka bir yere baktım ve "Ummmmmmmm..." diye mırıldandım.

"Kahretsin" deyişi hem eğlenmiş hem de kararsızdı. Ona doğru baktım.

Yakın olan zaman geçmişti. Artık bundan kaçınılamazdı.

Böylece bunu yapmayı bıraktım.

"Otuz beş milyon dolarlık bir güven fonum var. Norton mirasından bana bir şey kalmayacak. Annem tek çocuk olduğu için, bu Blake'e gidecek, ama daha fazlası, Lordlar Kamarası'ndaki koltuk da dahil olmak üzere ilk doğan oğluna. Yine de benim için ayrılmış bazı mücevher parçaları var. Bununla birlikte, onları satmaya ya da aile dışına miras bırakmaya iznim yok, çocuklarımda yok. Buradan da anlayabileceğiniz gibi, klinik olarak, ki ailem bu şekilde çalışır, Blake ve ben düzenlemeler hakkında tamamen bilgilendirildik. Blake'e annemin New York'taki dairesi miras kalacağı için, babamın kahverengi taşını ben alacağım. Blake Hamptons'daki evi ve Paris'teki daireyi alacak. Ben de Miami'deki 80 feetlik yatı ve Mustique'deki yerleşkeyi alacağım. Büyükbabam, yani babamın annesi benden çok hoşlandı ve mücevherlerini, kürklerini ve elbiselerini bana bıraktı. Hepsini. Ve bir sürü var. Blake çok öfkeliydi. Şu anda, güvende olmaları için, babamın kahverengi taş evindeki yüksek güvenli, ısı kontrollü bir kasadalar."

Çenemi kapadım.

"Devam et," diye nazikçe teşvik etti. Derin bir nefes aldım.

Ve devam etti.

"Onlar boşanmadan önce bile neredeyse tüm yazlarımı İngiltere'de geçirirdim."

"Neden annene 'anne' diyorsun?"

Başımı salladım. "O ve ona başka bir şey dememize izin vermiyordu."

"Tamam."

"Orayı sevdim. İngiltere'de dışarıda olmak bir yaşam biçimi. Hava güzel olduğunda da, olmadığında da. İnsanlar plajlara gider. Vücutlar parkları kaplıyor. İnsanlar bir yerlere yürür. Patika yollar çok eskidir. Aynı zamanda halka açıktırlar. Ne kadar zengin olduğunuz önemli değil, eğer mülkünüzden geçen bir patika varsa, kimsenin onu kullanmasını engelleyemezsiniz."

"Bu harika," diye mırıldandı.

"Biliyorum," diye kabul ettim. "Oradayken çok dolaştım. Buna böyle diyorlar. Dolaşmak. Bunu ben de seviyorum. Buna gezinmek denmesi. Dışarı çıktığınızda ve bunu yaptığınızda belli ki bir niyet var ama aynı zamanda bunu sadece yapmak da var. Çok huzur verici. Hiçbir yere gitmiyorsunuz ve oraya varmak için dünya kadar vaktiniz var."

Sırtımı okşamaya başladı.

Hâlâ boynumda olan eli çenemi okşamaya başladı.

Her ikisi de hayal ettiğimden daha iyi hissettiriyordu ve Rix'le ilgili hayaller kurmuştum ve o benim olsaydı nasıl hissederdim, yani bu bir şey ifade ediyordu.

Konuşmaya devam ettim.

"Açıkçası annemle babamın birbirlerini sevip sevmedikleri konusunda hiçbir fikrim yok. Düğün fotoğrafları bile, partilerde, teknelerde ya da sahilde çekilmiş eski fotoğrafları, hepsi poz vermiş. Annem için, saçının bir teli bile yerinde, ruju her zaman

Mükemmel. Babam gülümserken yakalanırsa insanların onu ciddiye almayacağını düşünüyor, bu yüzden de bunu pek sık yapmıyor. Babamın ciddiye alınması onun için büyük bir şey. Ona kendini kanıtlaması gerektiği öğretilmiş, çünkü büyükbabam da kendini kanıtlamak zorundaydı, büyük büyükbabam da ve diğerleri de. Onlar büyük bir servetin sahibi oldular ve bu servetin mirası erkekten daha az erkek olan birine kalamazdı."

"Doğru," diye mırıldandı Rix ben duraksadığımda.

"Sanırım klişeleşmiş İngiliz çekingenliği göz önüne alındığında, annem için sevgi eksikliği doğal görünebilir. Ama inan bana, öyle değil. Orada çok zaman geçirdim ve bazı İngilizler, Amerikalılar ya da İskoçlar ve İrlandalılar gibi açıkça arkadaş canlısı olmayabilir ama arkadaş canlısı, nazik ve sevgi dolular. Babam bazen bizim varlığımızı unutmuş gibi hissediyordu. Blake'in de bunu hissettiğini biliyorum. Onun tepkisi yaramazlık yapmaktı. Babamın tepkisi ise onun davranışları için ikimize de bir ders vermek oldu. Benim buna ve annemle babamın çok ama çok kavga etmesine cevabım ise görünmemeye, duyulmamaya ya da fark edilmemeye çalışmak oldu."

Yüzünü buruşturdu ve iki eli de hareket etmeyi kesti, kolu sırtımın etrafında sıkıca kıvrıldı, diğer eli çenemi kavradı.

Sonra sinirli görünmeye başladı.

Ellerim göğsünde duruyordu ama ruh halindeki değişimi görünce bastırdım. "Kızma, Rix. Ben kaçtım."

"Tamam tatlım," diye yalan söyledi, çünkü hâlâ sinirli olduğu belliydi.

"Her neyse," diye devam ettim bunu aşmak için, "sadece bu değildi. Ben onlar gibi değildim. Hiçbir zaman da olmadım. Ne hissettiğimi bilmeden önce bile bunu hissediyordum. Sanırım Büyükanne

Brooke da benim gibiydi. Golf oynar, şoförüyle birlikte arabayı kendisi kullanır ve gideceği yere vardığında anahtarı ona verirdi. Ama adam onu almak için geri döndüğünde, adam inerdi ve Brooke direksiyona geçerdi."

Rix'in dudakları yukarı kalktı.

Evet, o Büyükanne Brooke'tu. Tam bir karakterdi.

"Blake televizyonun karşısında tembellik yaparken ya da saçını yapmakta geciktiğinde onu terslerdi, 'Güneş parlıyor kızım, vallahi senin neyin var? Bana süslü elbiseler alır ve beni çaya ya da operaya götürdüğünde onları giymemi isterdi ama ne zaman bir elbise giysem, 'Asla unutma, düşmanın arasındayken mükemmel bir kamuflaj giydiğinden emin ol' derdi. Sonra çay içmeye ya da operaya giderdik ve bana şöyle derdi: 'Anahtar, kızım, onların düşündüğü gibi değil. İzlediklerini saklamaya çalışırlar ama sen izlediklerini bilirsin. Aptalca bir enerji kaybı. İzlediğini bildiklerinde birilerini gafil avlamakta asla başarısız olmazlar. Sonra da pervasızca herkesin işine burnunu sokardı. Bir sanatçının sahnede tek bir nota bile söylediğini gördüğünü sanmıyorum. Opera gözlükleri her zaman seyirciye dönüktü."

Rix sırttı.

Ben de
sırttım.

Sonra bunu yapmayı bıraktım ve gözlerimi onun dudaklarına diktim.

"Ve hiç unutmam, hastalanıp öleceğini anladığında beni yanına çağırdı, bana ne bıraktığını söyledi ve 'Bırakacağım en önemli şey

Alexandra, sana söyleyebileceğim tek şey, tarihte tek bir kişinin bile lanet olası çizgiyi takip ettiği için hatırlanmadığıdır."

Hatırladıkça nefesim kesildi, ne kadar zayıftı, her zaman inanılmaz derecede zayıf olmasına rağmen yine de ağzına kadar canlılıkla dolu olmasından nasıl da nefret ediyordum.

"İşte o zaman anladım," dedim Rix'in boğazına. "Çıkmak zorunda olduğumdan değil, bunu zaten biliyordum. Gitmemi istediğini biliyordum. Belki de güven fonumu çekeceklerinden ve gidecek param olmayacağından endişeleniyordu, bu yüzden gidebilmem için elinden geleni yaptı. Ve öyle yaptığı için, bana verdiklerini hiç kullanmak zorunda kalmasam da gittim."

"Bu zor muydu?" Rix sordu, bakışlarımı ona doğru kaldırdım ve omuz silktim.

"Öyle olacağını düşünmüştüm. Chad gibi biriyle çıkmaya başlamazsam ya da İngiltere'ye gidip İngiliz bir Chad'le çıkmaya başlamazsam, yardım kurullarında yer almazsam ve sosyeteye takdim balolarında akıl hocalığı yapmazsam akıllarını kaçıracaklarını düşündüm. Ama ilk birkaç ay babamın gittiğini bildiğini bile sanmıyorum."

"Lanet olsun," diye homurdandı Rix, sanki sözlerim karnına inen fiziksel bir yumrukmuş gibi.

"Böylesi daha iyi, inan bana," diye güvence verdim. "Blake hâlâ yaramazlık yapıyor, sanırım babam onun burada olduğunu hatırlasın diye. Çoğunlukla, o ilgi çılgınlıklarının altında, kendisinden bekleneni yapıyor. İşin üzücü yanı, Chad gibi bir adamla evlenecek ve onu annemle babamın birlikte olduğu kadar mutlu edecek. Çocukları olacak. Ve onları da kendisi gibi yetiştirecek. Beklenen şey. Dünyadaki en üzücü şey olmadığını biliyorum ama yine de. Üzücü."

Söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu ama söylemedi.
o.

Yapmayınca bir nefes daha aldım, bakışlarını tuttum
ve bitirdim.

"Sana söylemediğim için özür dilerim. Tuhaf ama ben
olmak neredeyse utanç verici."

Buna söyleyecek bir şeyi vardı.

"Bunu anlamıyorum, tatlım."

"Herkesin otuz beş milyon doları yok ve itiraf etmeliyim
ki, eğer bize olan ilgisini kaybetmezse, Elsa'nın tahta
benden çok daha yakın olan bir adamla takılırken çekilmiş
fotoğraflarımı bulması hiç de zor olmayacak."

Kaşları havaya kalktığında kimden bahsettiğimi
anladığımı biliyordum. "Bok yok mu?"

"Havalı bir adam," diye
mırıldandım. Rix kıkırdamaya
başladı.

Bu beni şaşırttı, bu yüzden tekrar ona odaklandım.
"Gerçekten çok üzgünüm."

Kanepede daha dik oturdu ve bunu kollarını bana
dolayabilmek için yaptı, beni kendine yakın, önden öne
doğru çekti.

Eğer çenesiyle garip bir şekilde göz göze gelmek
istemiyorsam, bu bir nevi alnımı boynunun yan tarafına
doğru zorluyordu.

Rix'in üzerine çıkıp ona sıkıca sarılmamın epik bir
çılgınlık için mükemmel bir katalizör olacağı söylenebilir.

Ama gerçek şu ki, gerçekten rahattı. Rix bir
şey söylemediğinde, ben söyledim.

"Tüm bunlardan sonra bariz olanı paylaşmakta tereddüt
ediyorum," diye başladım. "Ama dosyanın bana düşen
kısımını doldurmama izin verseydin bunlar olmazdı."

İlk defa güldüğünü hem duydum hem de hissettim.
Oh, evet.

Rix'le bu şekilde birlikte olmak son derece rahattı.

"Yani evlendiğimizde ben bir lord mu olacağım?" diye takıldı.

O zaman gülüyordum ve onun içinde rahatlıyordum, çünkü belli ki dramayı aşmıştı.

"Bu şekilde çalıştığını sanmıyorum." "Yazık," diye mırıldandı.

Yapmaya eğilimli görüldüğü şeyi yapmadan önce belimde duran parmaklarının içeri girdiğini hissettim.

Dünyamı sarstı.

"O öpücükten ve Cali'den başlayarak ondan önceki hemen hemen her şeyden sonra sahte olmadığımızı anladığınızdan emin olmalıyım."

Bunu anlamadım.

Güçlü boğazına baktım, rahatlamış bedenim gerilmişti.

"Ciddi misin?" diye sordu, tepkimi kaçırmadan ve bu kelime kulağa hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş gibi geldi.

Bakışlarını yakalamak için başımı kaldırdım. "Rix-"

"Hayır, nişanlı değiliz. Belli ki. Bunu yaparken neye ihtiyacın olduğunu biliyorsun, ben bir ilişkiye hazır değilim. Öyle bir şey aramıyorum. Ama seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Senden etkileniyorum. Senden daha fazlasını istiyorum, sen benim alanımda, ben senin alanında ve fiziksel olarak. Ve bu duyguları benimle paylaştığını biliyorum. Yine de, bunun sahte kalmasını istiyorsan, bir tartışma yapmalıyız, çünkü açıkçası, Alex, artık o yerde değilim."

Tüm bunlar çok büyük olsa da ben tek bir şeye takılıp kalmıştım.

"Beni çekici mi buluyorsun?"

Gözleri tekrar yüzüme gelmeden önce yüzümü taradı ve sert ama aynı zamanda nazik bir şekilde "Kes şunu" dedi.

"I-"

"Chloe sana Peri'den bahsetti, bu beni mutlu etmiyor ama bu bir sır değil. Şimdi bilmelisin ki Yargıç daha bu anlaşılmayı yapmadan önce beni benden hoşlandığın konusunda uyarmıştı. Gözden kaçırmışım ama o işaret edince bunun çok açık olduğunu fark ettim."

Tama

m.

Uh.

İyi değil.

Yargıç fark etmişti.

Ve Rix biliyordu.

Üzerinden atlamaya hazırlandım ama kolları tekrar sıkılaştı. "Yapma."

"Rix-"

"Seni istiyorum."

Ağzımı kapattım ve hareket etmeyi bıraktım.

"Biz genciz. Sen çok güzelsin. Beni çekici buluyorsun. Hayat böyle bir şey değil mi? Bundan zevk alıyoruz. Yaşıyoruz. Ailemi bir süreliğine rahatlattık. Aileni onların yerine koyduk. Peri'nin yanlış fikirlere kapılmasını önlemek için ihtiyacım olan şeyi bana veriyor. Bu olurken de eğleniyoruz."

"Eğleniyoruz," diye papağan

gibi tekrarlardım. "Evet.

Eğleniyoruz."

"Çift gibi davranmak."

"Hayır, riskleri bilen bir çift olmak."

Hafifçe geri çekildim ve o da bana izin verdi, sonra izin vermek istediği kadar uzaklaştığımda bana izin vermeyi kesti.

İşte o zaman
konuştum. "Peki bunlar
ne?"

"Bu, Alexandra," dedi beni sıkarak, "eğlenceli. Birlikte yemek pişirmek, televizyon seyretmek, yürüyüş yapmak ve Kurt Russell'ın harika biri olduğuna dair ortak derin anlayışımız. Tüm bunlar, eğer kabul edersen, benim geceyi geçirmemi, senin geceyi geçirmeni ve gecenin içinde kalkabileceğin kadar eğlenmeyi de içermeye başlayacak."

Titredim.

Her iki elinin parmak uçları içeri gömüldü ve gözleri tembelleşti.

Çaba sarf etmem gerekti ama tembel gözlerinde kaybolmadım. "Yani, çıkarları olan arkadaşlar,"
diye not ettim.

"Hayır," diye tekrar reddetti, sesi şimdi daha sıcaktı. Daha derindi. İkna edici. "Birbirlerinden ve birlikte geçirdikleri zamandan zevk alan bir çift, sonunda hâlâ arkadaş kalacaklarını bilerek bunu yaparlar. Ve bu önemli, Alexandra. Eğer bunu yapamazsan, bu iş burada biter. Ve bununla, sahte çift kısmı biter, arkadaş kısmı kalır demek istiyorum. Her zaman. Söz veriyorum, halledeceğim. Kesinlikle, tatlım. Ama senden hoşlanıyorum. Benim için bir şey ifade ediyorsun. Ve sana nasıl sahip olabileceğimi kaybetmiyorum. Sadece diyorum ki, eğer bana verebileceğini hissediyorsan senden daha fazlasını istiyorum."

Rix'in şu anda sonunu tehdit etmesi beni korkuya sürükledi.

Tamam, evet, bir son olacağını söylüyordu.
Bunu planlıyordu.

Ama şimdi, bu son olmayacaktı.

Blake'in düğünü yüzünden değil (ama evet, çünkü Peri'nin programa uyması gerekiyordu, her ne kadar bu misyonun tamamını paylaşmayacak olsam da, Rix'in artık gemide olmasına sevindim).

Hayır, çünkü bitmesine izin veremezdim. Çünkü ondan hoşlanıyordum.

Benim için bir anlamı vardı. Ve daha fazlasını istedim.

"Ben de daha fazlasını istiyorum," diye itiraf ettim, gözleriyle buluşmaya çalıştım, tam olarak başarılı olamasam da başarısız da sayılmazdım.

"Yani değişen bir şey yok, yavaş gidiyoruz," dedi ve sözlerini sert bir şekilde bitirdi, "sahte olmamamız dışında."

Bunu ağzımda yuvarlar gibi tekrarlardım, tadının keyfini çıkarıyordum. "Biz sahte değiliz."

"Alex."

Ona odaklandım.

"Anlaşmayı mühürle, tatlım."

Karamel eriyordu, o yüzden ne sorduğunu biliyordum.

Ve biz bir çifttik.

Rix ve ben, bir çiftiz.

Resmi olarak.

Normal biri değildim ama hiçbir zaman normal olmadım ve onun da normal olmadığından şüpheleniyordum.

Ama şu anda, olduğumuz şey buydu.

Rix'le olmayı hiç hayal etmediğim bir şey.

Bende vardı.

Geçiciydi.

Ama buna tutunacaktım. Elimden geldiğince.

İttim ve içeri girdim.
İlk seferinde olduğu gibi, onu öpmeme izin verdi.
İlk seferin aksine, sonunda Rix üzerimdeyken sırt üstü
yere düştüğümde beni öpmeye başladı.
O akşamki tanışma faslı oldukça sıra d ı ř ı y d ı .
En iyi kısmı mı?
Rix iyi öpüştüğümü sanıyordu.
Ama onun daha iyi olduğunu
keşfettim.

Yargıç

AYNI ZAMANDA.

CHLOE, DUNCAN VE GENNY'NİN ADASINDA OTURMUş SOHBET EDİYORDU.
Duncan ocakta köfte kızartırken ve annesi salata
hazırlarken Yargıç ona yaklaştı.

Başını geriye eğdi ve ona gülümsedi.

Başını eğdi, dudaklarını onunkilere değdirdi ve sonra hiç
gecikmeden telefonunu ve kulaklıklarını ona uzattı.

Kaşları gözlerinin üzerine eğildi, ama onları aldı ve
telefonunun ekranında ne olduğunu görünce hareketleri
hızlandı.

Kadının o günkü Elsa Borsası'nı izlemesini izledi.

"Her şey yolunda mı?" Duncan sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Yargıç.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Chloe, dudakları havaya kalkmıştı.

Genny kızına bakarken, "Bu bakışı biliyorum," dedi.

Yargıç da biliyordu.

Video bittiğinde Chloe tomurcukları çıkarıp onları ve telefonu Yargıç'a geri verdi.

Yine de tek söylediği "İlginç" oldu.

"Bunda senin parmağın var mı?" diye sordu.

Gözlerini ona dikti. "Tam olarak hangi kısımdan bahsediyorsun, sevgilim?"

"Elsa Cohen'in Rix ve Alex'ten haberi var."

"Elsa Cohen mi?" Genny ihtiyatla sordu.

"Rix ve Alex mi?" Duncan şok olmuş bir halde sordu.

"Ben olsam o kadına can simidi bile vermezdim," diye tersledi Chloe.

Yapardı.

Ama kadının ne dediğini

anlamıştı. Yargıç rahatladı.

Çünkü Rix ve Alex'in işine karışıyor olabilirdi.

Ama bunu o yapmadı.

"Annem ve Duncan, sen ve ben burada yaşıyoruz," diye hatırlattı ona. "Bu da demek oluyor ki, paparazziler için para kazanılacak bir yer var. Rix ve Alex'e rastlamış olmaları beni şaşırtmadı."

"Evet," diye mırıldandı.

"Neler oluyor?" Duncan talep etti.

Chloe ruh halini kaybetti ve Duncan'a mutlulukla gülümsedi. "Oh, bu dünyadaki en tatlı şey, Bowie."

Sonra başladı.
Yargıç, Genny'yi onu izlerken
yakaladı. Kaşlarını kaldırdı.
Başını iki yana salladı.
İç çekti ama bunu küçük bir gülümsemeyle
yaptı. Sonra hepsi Chloe'nin paylaşımını
dinledi.

Rix

BEŞ BUÇUK SAAT SONRA.

"HEY," DIYE SESLENDİ.

Onu görmeden önce biliyordu.

Ama Alex başını onun göğsünden kaldırdı ve gözlerinden
akan yaşları eliyle gizlemeye çalıştı.

"Bebeğim, vazgeç artık. O okula geri döndüğünde
gömleğimi sıırıslıkla ettiler," diye onu bilgilendirdi.

Gözleri onunkilere kaydı.

İçlerinde gözyaşları vardı, yeşil daha yeşil görünüyordu,
kahverengi neredeyse kehribar rengindeydi.

Hayatında gördüğü en güzel gözlerdi bunlar.

"Bana beğendiğini söyle," diye ısrar etti
sessizce.

Vezir Gambiti çılgınlığı sona ermişti.

"O diziyle ne alıp veremediğiniz olduğunu bilmiyordum
ama son bölümün getirisi muazzamdı."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Rix onu göğsüne çekti ve öptü.

Önce gerildi, sonra serbest bıraktı ve ona doğru gevşedi. Ve onun öpücüğüne.

"Salı günü El Gato'yu alıp size geliyorum" diyerek sözlerini tamamladı.

"Tamam," diye fısıldadı.

"Geceyi burada geçireceğim." Gözleri büyüdü.

"Sevişmiyoruz."

Kaşları düştü ve dudaklarını birbirine sürttü. "Ağırdan alıyorum."

Dudaklarını birbirine sürtmeyi bıraktı ve "Tamam" diye tekrarladı.

"Şimdi eve gitmen gerekiyor, çünkü çok güzel kokuyorsun, saçların harika ve bu elbise bütün gece üzerimde bir numara yaptı, bu yüzden bu gece seni yatağında istiyorum. Eğer gitmezsen, seni kalmaya ikna etmek için ne yapmam gerektiğini göreceğim."

Dudağını ısırdı.

İzledi ve "Doğru" diye mırıldandı.

Sonra karın kaslarını kıvırdı ve birkaç hareket daha yaptıktan sonra ikisi de ayağa kalktı.

Bacakları protezlerini çıkarma zamanının geldiğini hissettirdi.

Bunu görmezden geldi.

Salı günü yatağında göreceği gerçeğini de görmezden geldi.

Pantolon ve kot dışında bir şey giymezdi. Yani sadece protezleri görmezdi.

Kütükleri görürdü.

Evet, bunu görmezden geldi ve onu arabaya kadar geçirdi.

Onu öptü, ağzını kapattı ve uzun sürmedi, çünkü küçük dilinin cömertliğiyle içeri girerse eve gidemeyecekti.

O içeri girerken Rix kapıyı tuttu.

Çekilmeden önce ona sevimli bir el salladı ve küçük bir gülümseme verdi.

Onun gidişini izledi.

O gittikten sonra bile izledi.

Sonra da karanlık sokağa doğru, "Sen bir pisliksin Hendrix," diye mırıldandı.

Öyle olduğunu biliyordu.

Çünkü bunu biliyordu.

Babası Elsa Cohen'in adını anmadan önce bile her şeyin bittiğini biliyordu.

Bunun fiziksel bir his olduğunu biliyordu, onun kendisini ustalıkla kanosunun kokpitine indirmesini izliyordu.

Yulaflı kurabiyelerden vazgeçtiğinde anlamıştı.

Brian'a kızdığında anlamıştı.

Arkadaşlarıyla buluşması için mesaj attığında anlamıştı.

O klasörü gördüğünde anlamıştı.

Birinin geldiğini duyduğunda bile anlamıştı, sonra Cali'deki o patıkada kayaları yuvarladı, güneş saçlarında parlıyordu, kırmızıyı ortaya çıkarıyordu, güzel yüzündeki ürkek, utangaç bakış.

O biliyordu.

Artık kesinlikle biliyordu, Vezir Gambiti'nin karşılığını.

Kız, ilginç, zeki ve yetenekli, dünyada yalnız.

Akıntıya kapılmış.

Çapa yok.

Ama

satranç.

Ve sonra, aniden, uzun zamandır yalnız olmadığını fark eder.

Tam da ilginç, zeki ve yetenekli olduğu için bu yolda saygı ve çok fazla sevgi kazanmıştı.

Evet, bundan sonra kesin olarak biliyordu. Yine de bu konuda bir şey yapmayacaktı. Çünkü o Alex'ti.

Ve o Rix'ti.

Ve birlikte çok fazla zamanları olmayabilir.

Ama ona verebileceği her şeyi verecekti. Ta ki her şey bitene kadar.

BÖLÜM 13

PEP KONUŞMASI

Alex

"*D* "Benimle başlamayın bile."

Telefonumdan Gal'e baktım, çünkü FaceTime aramamı bu şekilde yanıtladı.

Bu nedenle, malum sebeplerden dolayı, "Ne?" diye sordum.

"Kate yerine beni arama oyunu, çünkü Kate'in bu hafta sonu anlaştığınız şeyden geri adım atmak yerine bu gece Rix'le birlikte olman için seni cesaretlendireceğini biliyorsun ve benim bunu yapmayacağımı düşünüyorsun. Seni vazgeçireceğimi düşünüyorsun. Ve bunu yapmamak için nedenler arıyorsun."

Kızlarıma karşı ne kadar açık olduğumu ve onları hayatımda ne kadar çok sevdiğimi yeniden düşünüyordum.

En azından Gal hakkında bunu yeniden düşünüyordum. Tek söyleyebildiğim "Huh" oldu.

"Evet," diye kabul etti.

"Yani bu, beni Rix'le limitli bir çift olmaktan vazgeçirmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Al bakalım.

Kızlarıma karşı çok açıktım.

Dün gece epik bir Zoom seansında ikisine de her şeyi anlattım.

Bunu yapmakla ilgili tereddütlerim olduğu gerçeği de dahil.

Çünkü Rix'in zihin bulandırıcı varlığından uzakta, bunun o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değildim.

"Sana inanamayacağın bir şey söyleyeceğim," diye başladı Gal. "Ve bunu biliyorum, çünkü dün gece sana tüm bunları anlattım. Ama görünüşe göre beni dinlemeyi reddettiniz."

Ugh.

Devam etti.

"Bu sefer, kaltak, dinle. Sen harikasin. Tatlısın, nazıksın ve birliktesin. Kız kardeşin ve annen klasik İngiliz gül güzeli olabilirler ama sen onlardan yüz kat daha çekicisin ve bunun tek nedeni harika bir kişiliğe sahip olman değil. Sen sadece gerçekten çok güzelsin. Ayrıca, içine kapanık olmanın yanlış bir tarafı yok, ama utangaç olmanız için bir neden yok. İnsanlar senden hoşlanıyor. İlginç birisin. Ve herkesin en ufak bir şey hakkındaki fikrinin önemli olduğunu düşündüğü bir dünyada, birinin sessiz olması ve gevezelik etmekten çok dinlemesi harika bir değişiklik."

Hiçbir şey söylemedim, sadece dinlediğim için değil. Gal bunu devam etmek için bir işaret olarak aldı.

"Size şunu söyleyeyim, eğer ben bunları görüyorsam, Rix Hendrix de görecektir. Ve belli ki o da görüyor. Adam bir süredir hareket eden her şeyi beceriyor ve seninle bir çift olmak istiyor. Tamam, sınırları olan bir çift, ama başka hiç kimseyle bunun yakınından bile geçmedi, bu yüzden bu oldukça büyük bir şey."

Bunların hepsi düşünülmesi gereken şeylerdi (ve Pazar gününden beri bunları sık sık düşündüğümü söyleyebiliriz).

Çünkü Rix tam bir erkek fahişesiydi.

Tüm bunlar aramızda yaşanmadan önce ona çok yakın bile değildim ve o tam bir erkek avcısıydı, bundan kaçamazdım.

O zamanlar kendimi iyi hissetmiyordum ama kötü hissetmek bana düşmezdi.

Şimdi, eğer ne olduğunu anladıysam, bundan vazgeçmeyi ve sadece benim olmayı teklif ediyordu (sadece bir süreliğine).

Ki, evet, çok büyüktü.

"Ve sen de birkaç yıldır bu şehirdesin Alex," diye devam etti Gal. "Ama ben burada büyüdüm. Benden büyüktü ama Peri Poulson'ı okuldan tanırdım. Herkes onu tanırdı. Güzel bir kızdı. Çok neşeli. Uzun boylu ve Sports Illustrated modellerine benziyor, o da bunu biliyor. Ama Mahzen Yangını'nda ağır yaralanan itfaiyeci nişanlısından ayrıldığı fısıldanmaya başladığında, onu tanıyan hiç birimiz buna şaşırmadık."

Bu bir haberdı.

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Kesinlikle," diye yanıtladı. "Ve şunu da ekleyeyim, sürekli elinden yemek yediği tüm erkekler bile bunun alçakça olduğunu düşünüyordu, çünkü gerçekten de öyleydi. Saygısını kaybetti. Arkadaşlarını kaybetti. Ve her ikisini de kaybetmeyi hak etti."

Yüzde yüz öyle.

"Dün gece bunların hiçbirini paylaşmadın," diye not ettim.

"Şimdi paylaşıyorum çünkü hayatını dolduruyorsun, ama bebeğim, cidden, sıfır risk alıyorsun. Tanıdığım en havalı hatunlardan birisin. Ama sonra

Yine de bazı şeyler vardır, önemli olanlar, yapmadığınız. Şimdi, size ve bu adama neler olduğunu düşünün, çünkü onun başına gelenler onun da başına geldi, sonra nişanlısının bir göl değil, bir su birikintisi olduğunu öğrendi. O görünüşle ilgili. Artık River Rain reklamında çalışmıyor, hayatının nasıl görünmesini istediğine dair vizyonunu yayıyordu. Insta'sını sikerdi, ben de onu takip ederdim. Her şeyi IG'sinde, Arizona Dağları'ndaki hayatının ne kadar mükemmel olduğunu dünyaya göstermekte. Ama protezleri gizlemek için bir filtre icat etmedikleri kesin."

Kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Vay canına, o kadar sığ mı?" diye sordum.

"Onu tanıyorum ama çok iyi tanımıyorum. Belki de biraz özü vardır," diye izin verdi Gal. "Rix bir sürü kadını su gibi içti ama sana yapıştı. Bu da onun bir tipi olduğunu ve yüzeysel bir kaltak olmadığını gösteriyor. Bu yüzden onunla ilgili hiçbir şey olmadığını düşünemiyorum. Ama kim olduğunu öğrendiğinizde ve onu şehirde gördüğünüzde beni anlayacaksınız. Su şişeleri kıyafetlerine uyuyor, tek söylediğim bu."

Başka bir şey söylemesine gerek yok. Anladım.

Bunu ifade etmek için "Tamam." dedim.

"Demek istediğim, bu adam o darbeden kurtuluyor, ki o darbeyi aldığı sırada aldığı tek darbe bu değildi. Hayat tarafından iki kez kışından ısırıldım, yüz kez utandım. Ama seninle olmak için can atıyor. Ve nerede olduğu konusunda size karşı dürüst. Bence bu, bir şans vermeniz, yapabiliyorken eğlenmeniz ve ortalık karışacakmış gibi hissetmeye başladığınızda bu işi bitirmeniz için yeterli."

Beni kaybetmişti.

"Şuradaki mi? Ben-"

"Size söz verdiği noktaya kadar hiçbir şey vaat etmiyor, sonunda geri döneceğiniz arkadaşlıktan başka bir şey olmayacak," diye açıkladı. "Bu büyük bir şey. Erkekler bu noktada olduklarını bilerek içeri girerler ama bu küçük külçeyi sizinle paylaşmadıklarından emin olurlar."

Tamam.

Bu yorumdan sonra Gal'in hayatındaki şeyler hakkında ne kadar açık olduğunu merak ediyordum.

"Bu arkadaşlığı koruduğundan emin olmak için elini çabuk tutmalısın, çünkü öyle yapacak gibi görünüyor," diye tavsiyede bulundu.

Ben bir şey söylemeyince devam etti.

Ama devam ettiğinde sesi daha yumuşaktı.

"Bu adamı sen istedin Alex, şimdi senin oldu. Bu fırsatı boşa harcama. Kahretsin, bunu gizli aşkını elde edemeyen her duvar çiçeği için yapmalısın. Bu neredeyse ahlaki bir zorunluluk."

Buna gülümsedim.

Gülümsemesini yakaladı ve devam etti, "Onunla birlikte olmaktan çok hoşlandığını söyleyebilirim. Kendine bunu ver. Eğlen. Seviş. Hayatı bir süreliğine biriyle paylaş. Sadece o kalp tellerini iyi tut. Eğer düet yapmanızı gerektiren bir akor çalmaya başarlarsa, onu serbest bırakın."

Raven'daki Dani'den Katie'ye (çünkü dün gece beni Rix'le birlikte olmaya ikna etmeye çalışıyordu), Gal'e kadar mesaj hep aynıydı ve net bir şekilde geliyordu.

Gal haklıydı, ben hiç risk almadım.

Böyle riskleri değil.

Ve romantik bir risk almaya değecek biri varsa, o da Rix'ti.

Kalp bağı konusunda emin değildim. Rix'i çok sevmiştim, o kuyunun daha da derinlere ineceğini biliyordum.

Ancak insanlar bunun olduğunu iddia etse bile, hiç kimse gerçekten kalp kırıklığından lmedi.

Ama ondan önce zamanımız olacaktı.

Ve ondan sonra, hala birbirimize sahip olacağız.

Ve sadece bir ay önce, arkadaşım olmasını bile beklemiyordum.

Midemde küçük bir sıkışma ve kalbimde küçük bir sıçrama ile "Bunun için gideceğim," diye karar verdim.

Gal bu kez gülümsedi. "Tamam o zaman. Kızların gecesini ne zaman işgal edeceği konusunda onu sıkıştırın. Bu hafta Cuma hariç her gece boşum."

"Teşekkürler Gal," dedim.

"Emin olabilirsin, kardeşim. Ne zaman istersen," diye yanıtladı. "Daha sonra." "Daha sonra, bebeğim."

Telefonu kapattık.

Kendime bir kadeh şarap koydum ve güverteye ıktım.

Rix her an gelebilirdi. İş ıkışı arabalarımıza doğru birlikte yürürken bana saat altı buçukta yemekle birlikte orada olacağını söylemişti.

Bu bana eve gidip stm değiştirmem, kahvaltılıkları toplamam, endişelenmem ve Gal'i arayıp beni ikna ettiği şeyi yapmaktan vazgeirmesi için sadece bir saat kazandırdı.

Bir erkeğin, onun zamanının ve nihayetinde bedeninin tadını çıkaran, sadece gevşek bağlarla bağlı olan modern bir kız olmak istedim.

Ama Rix'in kamyonetinin homurdandığını, park ettiğini ve sessizleştğini duyduğumda endişelenmeye geri dönmüştüm.

Merdivenlerden indiğini duyunca, "Güvertedeyim" diye seslendim.

Başımı çevirdiğim için onu evin köşesinden dönerken gördüm.

Yine, iş için güzel ama rahat bir pantolon ve düğmeli bir bluzdan, üzerinde WHISKEY ROW yazan kalbin üzerinde küçük sarı bir daire bulunan siyah bir kot pantolon ve tişörtlü geçmişti.

Onu yürürken izledim.

Benim için.

Güvertedemde

.

Onu.

Rix.

Tüm ihtişamıyla.

Benim (o kadar da değil)

gizli aşkım. Al bakalım.

Benimle

gel.

Ve

benimkini.

Bir

süreliğine.

Ve aniden.

Endişelenmeyi

bıraktım. "Hey,"

diye selam

verdim. "Selam."

Sandalyemin yanında durdu ve bana baktı. Bunu bir süre yaptı.

O kadar uzun sürdü ki, tuhaflaşmaya başladı.

İşyerinde soğukkanlıydık. Krista bir gün önce işe başlamıştı.

yüz yüze ofis romantizmi.

Yargıç'ın "birlikte" olduğumuzu bildiğini (ve belki de artık birlikte olduğumuzu bildiğini) bilmeme rağmen, Kevin'in de bir şeyler olduğunu bildiğini hissediyordum.

Ancak bunu açıkça belirtmedik (ya da bir şey haline getirmedik).

Tabii Rix'in gözüme takıldığında bana gönderdiği seksi göz kırpmalarını yorumlayan olmadıysa.

Ya da daha seksi çene çıkıntıları.

Gerçi dün gece ikimiz de eve gitmeden önce arabamın yanında beni öptü.

Bu gece de aynı şekilde, yollarımız ayrılmadan önce.

Şimdi beni öpeceğini düşünüyordum, seyirci yok, iş yerinde değil.

Ve birlikteydik.

Belki de ayağa kalkıp onu öpmemi bekliyordu?

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Beni hayal kırıklığına uğratacaksan, şimdi yap, yavaşça yap, yemek yeriz ve sonra giderim," dedi sessizce.

Sallanan koltuğumda doğruldum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Öpücüğün tuhaftı."

"Pardon?"

"Bir saat önce arabadayken öpücüğün tuhaftı. Bütün gün bana bakıp durdun." Elindeki yiyecek torbasını masanın üzerine koydu, omzuna astığı sırt çantasını güverteye bıraktı, sonra bana doğru eğildi, bir eli koltuğumun arkasında, diğeri kolumda, yüzlerimiz birbirine yakındı. "Sana söyledim, bunu yapmak istemezsen ben de yaparım. Bana her şeyi söyleyebilirsin tatlım. Benimle her şey hakkında konuşabilirsin. Buna beni bırakmak da dahil."

Bana bu kadar mı uyumluydu?

"Seni serbest bırakmayacağım, Rix."

"Dediğim gibi, ben hallederim."

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadım.

Gözlerimin içine, derinlerine baktı ve bunu uzun bir süre daha yaptı.

Sonra karameli eridi, eli koltuğumun arkasından kulağımın arkasından saçlarıma doğru gitti ve sonunda ağzını aldım.

Ve dilini.

Evet, daha fazlasını

istedim. Aldım da.

Öpüşmedik.

Seviştik.

Başını kaldırdığında iki elim boynuna dolanmıştı, sadece bir eli saçlarımdaydı ama parmaklarını saçlarıma dolamıştı.

"Tapaslar soğuyacak," diye mırıldandı ağzıma doğru.

"Buna izin veremem," diye mırıldandım.

Bakışlarını kaldırdı ve bir saniyeliğine, gün gibi açık bir şekilde, tembel sevişme sonrası sıcaklığıyla karışık keskin bir rahatlama gördüm.

Bunu tam olarak anlayamadan elini saçlarımdan çekti, yemeği ve sırt çantasını geri aldı ve kalkmaktan başka çarem yoktu çünkü beni de sandalyemden çekerek sahiplendi.

Ayağa kalktım ve el ele tutuşarak evime doğru yürüdük.

ÜZERİMDE BİR ÇİFT BAL RENGİ KAĞIT TORBA BOXER VE BİR siyah dar kesim, raf sutyenli bir cami ve banyomdaki lavabonun üzerindeki aynaya bakıyordum.

Üzerimi değiştirmiş, dişlerimi fırçalamış, yüzümü yıkamış ve nemlendirmiştim ve yatağımın kenarında oturan Rix'i bıraktığım yere gitmemek için hiçbir bahanem yoktu.

Yine endişeleniyordum, çünkü uyku kıyafetim güzeldi.

Ama Sports Illustrated modeli gibi görünmüyordum.

Ben Rix.

Onunla harika, sakın, müthiş bir gece daha geçirdiniz.

Hâlâ burada.

Seninle

birlikte.

Seninkiler.

Bir süreliğine.

Endişelenmeyi bırak.

Ve sıçrama yap.

O kadar derin bir nefes çektim ki, kendime gelene kadar iki kez boğulacak gibi oldum.

Sonra dışarı çıktım, dolabımın oluşturduğu koridoru geçtim ve durdum.

Bunun nedeni Rix'in derin kaslı, inanılmaz genişlikteki omuzlarından dar beline kadar inen sırtının sergilenmesiydi.

Ve dövmesi vardı.

Sırtının küçük kısmından yükselen, kanat açıklığı kürek kemiğinden kürek kemiğine kadar uzanan, etrafında alevler dans eden bir Anka kuşuydu.

Peki, nasıl oluyor da bir kadının kalbi ağlarken vajinası aynı anda fişkirabiliyor?

Bilmiyordum ama başıma geliyordu.

Ayakta duruyordu, üzerinde uzun bir uyku şortu vardı. Ama beni fark edince döndü.

Oh...

Benim.

Çıkıntılı göğüs kasları, anatomik tarzda kas tanımı, ağzımı sulandıran bir köprücük kemiği, göğüslerini lezzetli kıvrımlarla kaplayan siyah göğüs kılları, kesilmiş karın kaslarının ortasından aşağı inen girintiyi takip eden bir çizgiye daralıyor ve göbeğinin altında ciddi şekilde yoğunlaşıyordu.

Göbeğinin altındaki kıllar beni mahvetmişti ve öyle olduğu için, daha önce gördüğüm ama diğer tüm ihtişamın bir parçası olmayan şişkin, damarlı pazularını ve sinirli ön kollarını bile tam olarak alamıyordum.

Hatta uzanıp duvara tutunmak zorunda kaldım.

"Banyoda işin bitti mi?" diye sordu.

Onun saf erkek güzelliğinden o kadar etkilenmiştim ki sesindeki gerginliği fark edemedim.

Ben de

konuşamıyordum.

Başımı salladım.

Bana doğru ilerledi, neredeyse beni geçecekti ama durdu. Boynumu bücktüm ve ona baktım.

Bana baktı.

Bunun tuhaf olduğunu fark etmem bir saniye sürdü. Ne hakkında olabileceğine dair çılgınca bir tahmin yürüttüm.

"Diş fırçanı getirdin mi?" diye sordum. Bir elini kaldırdı.

Gözlerimi yakışıklı yüzünden ayırdığımda yumruğunda bir diş fırçası ve diş macunu olduğunu gördüm.

Hatta diş fırçası ve diş macununu, mağara kadınına sahip olmak için başka bir mağara adamını çıplak elleriyle öldüresiye döven mağara adamını anımsatan bir şekilde tuttu ve sonra kurbanının zavallı adamın vücudundan kopardığı kolunu zaferle havaya kaldırdı.

Neredeyse inliyordum.

Bu dürtüyle savaştım ve "Bir dahaki sefere diş macunu getirmek zorunda değilsin. Benimkini kullanabilirsin."

Kafası bir şaşkınlık hareketiyle yana eğildi. Ve hala hareket etmedi.

Başka bir şey söyleyecektim ama söylemedim, çünkü eli yukarı kalktı ve Rix'in yöntemi olduğunu öğrendiğim gibi, başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirmek için kulağımı, bu kez ön kısmını ve çenemin bir kısmını tuttu.

Beni bıraktı ve banyoya doğru ilerledi.

Odama doğru kısa yürüyüşümü tamamlamadan önce kendime dudak fırçasının tadını çıkarmak için bir saniye verdim, Vornado vintage vantilatörümü kısık açtım, çünkü ben bir beyaz gürültü, yorganına sokulma kızıydım (bu yüzden kışın vantilatörü bile açtım), sonra Rix'in bir beyaz gürültü adamı olup olmadığını merak ettim.

Sonunda, döndüğünde ona sorabileceğime karar verdim. Dönmezse, kapatmak için yeterince basitti.

Yere birkaç yastık attım, örtüyü geri çektim, içeri kaydım ve Rix'in tarafını da geri çektiğimde dudaklarımın uçukladığını hissettim. Sonra yastıkları ayakta durdukları yerden uyku pozisyonuna getirdim.

Rix dışarı çıktığında yatakta bağdaş kurmuş oturuyordum.

Bu sefer göğsünün ötesine geçmeyi başardım ve uyku sortu uzun olmasına rağmen onunkini geçmedi.

Dizler.

Protezlerinin içine yerleştirilmiş.

Onları daha önce hiç görmemiştim ve çok havalıydılar.
Biyonik görünüyorlardı.

Bakışlarımı ona doğru kaldırdım, yatağın etrafında dolanırken yürüyüşünün akıcı olmadığını, aksine tahta gibi olduğunu fark etmemiştim.

Yine de gözlerinin bana yapıştığını fark ettim.

"Vantilatörle mi uyuyorsun?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu, hangi dili konuştuğumdan emin değilmiş gibi bir tavırla.

Elimi, dolabın duvarına yaslanmış uzun şifonyerin üzerinde duran vantilatöre doğru uzattım.

"Vantilatör mü? Beyaz gürültü yapıyorum. Ama sizi rahatsız edecekse, muhtemelen onsuz da yapabilirim."

"Muhtemelen" biraz zorlama oldu ama bu konuda kendimizi geliştiriyorduk.

Uyuyakalırdı

m.

Sonunda.

Yatağın yanında durmuş, sanki uzaydan düşmüş gibi vantilatöre bakıyordu.

Sonunda garip tavrını fark ettim. "Rix?"

Seslendim.

Bakışları üzerime çöktü. Bunu
tarif etmenin başka yolu yok.

Çöktü.

"Şimdi bacaklarımı çıkarıyorum," diye duyurdu.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim ve cevap verdim: "Evet.
Yani, içinde uyumuyorsun tabii ki. Değil mi?"

"Doğru," diye fısıldadı, dikkatinin ağırlığı hâlâ üzerimdeydi.

Neler oluyordu?

Bir şey mi yapmam gerekiyordu?

"Bir şey mi kaçırıyorum?" Hareket etmediğinde dikkatlice sordum.

"Bir şey mi kaçırıyorsun?" diye mırıldandı, bu bir soru değildi ve bana cevap vermedi ama bir şekilde bu dört kelimenin onun için anlamlı olduğunu hissettim.

Sadece nedenini anlayamadım.

"Rix, beni biraz korkutuyorsun," dedim usulca.

"Sen lanet olası bir tek boynuzlu atсын," diye ilan etti.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Yine cevap vermedi.

Döndü. Anka kuşunu geri aldım. Oturdu ve önce bir, sonra da iki gümbürtü duymadan önce kaslarının hareket edişini ve akışını izledim.

Kolunu uzunca salladı, yorganı kavradı ve beline kadar uzanan yorganla yatakta iki büküm oldu...

Önce...

Bacaklarını göremeden önce.

Tanrım.

Tam bir aptaldım.

Baştan sona aptal gibi.

Tabii ki bana uyumluydu. Birbirimize oldukça uyumlu görünüyorduk.

Ama bu adam birkaç saat önce güvertedeki sandalyeme doğru yürüdü ve orada olacağını biliyordum.

Benimle
gel.

Bunun
gibi.

Ama o ortaya çıkınca.
Tam bir aptaldım.
Başını bana çevirdi ve yumuşak bir sesle "Işığını
söndürmek ister misin bebeğim?" diye sordu.
Orada oturup ona baktım.
Yüzüne.
Göğsünü.
Göbek deliğinin altındaki yoğun kıllar.
Pembe çarşafım ve beyaz matelas örtü kalçalarının
üzerinde duruyordu.
"Alexandra."
Gözlerim hızla yüzüne kaydı.
"Vantilatörle uyuyabilir misin?" Fısıldadım.
"Evet," diye homurdandı.
"Güzel," dedim.
Döndü ve ışığını söndürdü.
Geri geldi, bakışlarını bana dikti ve "Sen de mi ışık açık
uyuyorsun?" diye sordu.
O ve ben mi?
Bunu yapıyorduk. Bir
süredir.
Ve tam o anda, kendi adıma karar verdim ki
Bunu yapıyorum.
Kalp ipleri lanet olsun.
Bu muhteşem adama her şeyimi veriyordum. Sahip
olduğum her şeyi.
İşi bittiğinde, onu mutlu edebilecek bir kadına
geçebilirdi.
Ve bu yıkıcı olurdu. Ve görkemli.

Çünkü bunu onun için
istiyordum. Onun için bunu
arzuluyordum.

Ama bu arada.

Dizlerimin üzerine çöktüm, sonra yüzüm ona dönük
o l a c a k ş e k i l d e ayarladım.

"Bebeğim-"

Tulumumu başımın üzerinden çektiğimde ve üstüm
çıplak kaldığında sözünü kesti.

Bakışları anında göğsüme düştü.

Göğüslerim büyüktü, vücudumla tam olarak orantılı
değildi.

Onlara karşı her zaman biraz mahcup
olmuşumdur. Şimdi de farklı değildi.

Daha da kötüleşecekti.

Boxerımın ipini çözdüm. "Bebeğim,"
diye fısıldadı.

Onları aşağı çektim, kalçama kadar indirdim, elimden
geldiğince hızlı bir şekilde dizlerimin üzerine ittim ve
tekmeleyerek çıkardım.

Yatağın kenarından uçtular.

Olmalarını istediğimden çok daha uzaktaydılar ama
şimdi peşlerinden gidemezdim.

Cesaretimi kaybetmeden önce tekrar dizlerimin üzerine
çöküp ona baktım. Bunu yaparken, rezervlerimin çok
derinlerine indiğimi fark ettim, bu yüzden bir kolumla
göğüslerimi örtebildiğim kadar örtmekten kendimi
alamadım, diğer elimle göğüslerimden yaklaşık on bin kat
daha fazla bilinçli olduğum karnımın şişkinliğini tuttum.

Rix hareketsiz duruyordu ama gözleri üzerimde
geziniyordu.

Ateşimin yükseldiğini hissettim ve "Yulaflı kurabiyeleri bıraksam iyi olacak" dedim.

Bakışları benimkiler üzerinde gezinmeyi bıraktı.

Ve eli dışarı çıktı, parmakları karnımdaki bileğimi sardı ama hepsi bu kadardı.

"Buraya gel Alex." diye mırıldanması

dışında. Hareket etmedim.

"Bebeğim, buraya gel. Şimdi."

Yutkundum, hareket etmeye başladım ve o da yorganı geri attı.

Baktım.

Uyluklarını ve dizlerini gördüm, kaslı, mükemmel, bozulmamış, birkaç santim aşağıda et, sonra uzuvları düzgünce sıkışmıştı.

Hareket etmeye devam ettim, bir bacağımı kalçalarının üzerinde salladım ve öne doğru eğilip gövde mi ona dayayarak çıplaklığımı gizledim.

Göğüs kolları daha da iyiydi, ten tene. İki kolunu da bana doladı.

"Tanrım," dedi yüzüme doğru, "çok iyisin." "Seni öpebilir miyim?" diye sordum.

"İşte bu!" diye cevap verdiğinde sesi gırtlığına kadar yükselmişti.

"Seks yapabilir miyiz?"

Elemek ya da karıştırmak yok, eli yukarı çıktı ve saçlarımı kavradı, diğeri aşağı indi ve kıcımı aldı.

Bu sefer de "İşte bu!" diye tekrarlaması sinir bozucuydu.

Onu öptüm.

Beni öptü.

O haklıydı.

Aynen öyle.

Ellerim dolaştı.

Elleri daha fazla dolaştı.

Yanaklarımda, çenemde ve boynumda kirli sakal yanıkları oluştu ve buna bayıldım.

Muhtemelen boynunda ve köprücük kemiğinde diş izleri vardı, bunu seviyormuş gibi davranıyordu ve umarım seviyordur, gerçi bunları ona vermeyi sevdiğimi biliyordum.

Meme uçları, onları dişlediğim için dikleşmişti.

Meme uçlarım dikleşmişti çünkü onları yuvarlamış ve sıkıştırmıştı.

O kadar hazırdım ki, ıslaklığım iç uyluğumdan aşağı kaymaya başlamıştı, en son öpüşmemizi bozup "Prezervatif?" diye sorduğumda "Cüzdan" diye homurdandı.

Sonra bana şimdiye kadar attığı en ateşli sırtışı attı ve bu sefer inlememe izin verdim.

Sonra oturdum.

Yerdeki kot pantolonuna uzanmak için belini büktü.

Parmaklarımı şortunun kemerine sokarak bacaklarından aşağıya indim ve aşağıya doğru çektim.

Uyluklarında.

Çünkü siki serbest kaldı.

Kocaman siki.

Mükemmel biçimlendirilmiş, mor, damarlı ve şişmiş. Kutsal Tanrı.

Bir kez bile düşünmedim, bu yüzden ikinci kez düşünme umudum yoktu.

Onu dibinden kavradım, içeri girdim ve alabildiğim kadarını yuttum.

Yatağın g bir Şekilde hareket ettiğini hissettim ve oda onun "Tanrım, kahretsin, Alex" iniltisiyle gürledi.

Sonra eli tekrar saçlarımı kavradı. Bu bir cesaretlendirmeydi ama buna ihtiyaım yoktu.

Rix'in büyük aleti o koyu renkli buklelerin arasına yerleşmiş, onun tadına bakıyor, ağzımı dolduruyor, sert ve ipek gibi, onu bir ömür boyu sakso ekebilirdim.

mrm yoktu ama Şimdi vardı.

Ben de emmeye, okşamaya ve yalamaya başladım.

Sonunda, üzerimdeki ellerinin bir mesaj gönderdiğini belli belirsiz hissettim ve g olduğu için bu g bir mesajdı. Süt kabı elinden alınırken miyavlayan ve direnen bir kedi yavrusu gibi, beni göğsünden yukarı çekmeden önce son yalamalarımı yaptım.

Sonra beni yuvarladı, böylece üstte kaldı. "Sikini seviyorum," diye nefes aldım.

"Bok yok mu?" diye sordu, sesi seksten dolayı sertti ama aynı zamanda eğleniyordu ve dürüst olmak gerekirse, bu karışım hayatımda duyduğum en iyi karışımıdı.

"Bundan sonra daha fazlasını isteyeceğim," diye uyardım onu. "Tamamdır," dedi.

Ve beni öptü.

Elinin aramızda çalıştığını hissettim, sonra bizi tekrar çevirdi, böylece ben stteydim, ama horozunun başının içeri girdiğini hissettim.

Parmaklarını başımın iki yanındaki saçlarımda gezdirdi, arkada topladı ve fısıldadı, "Alex tatlım, beni almak zorundasın."

Onu anladım.

O uzun, geniş Őaftın hızını benim ayarlamam gerekiyordu.

Bakışlarını tuttum ve gerildiğimi hissederek aşağıya indim...ve
Vay canına.

Çok iyi.

"Öyle mi?" diye homurdandı.

"Evet," diye fısıldadım, biraz daha aşağıya
indim. Çenesinde bir kas esnedi.

"Evet mi?" Ben sordum.

"Sıkısın," diye homurdandı.

"Kocaman olmuşsun."

"Hayır, sen

sıkısın." "Hala çok

büyüksün."

"Bebeğim-"

Biraz daha aşağı indim.

Çenesi yukarı kalktı ve ben de boynunu ve çenesinin
çizgisini tam olarak görebildim.

Vay canına.

Bir dalgalanmada, onu sonuna kadar

içeri kaydurdım. Oh, evet.

Başını dikleştirdi, bakışları alev alev yanıyordu ve
vulvam da bu alevden nasibini aldı.

"Öyle mi?" diye inledi.

"Evet," diye ısrarla onayladım.

"Şükürler olsun," diye gürledi, bizi geriye döndürdü, tam
benim dizime aynısını yaptığında kalçasını kaldırdı ve itti.

Güçlü bir

şekilde.

Vay

canına.

Ve tekrar.

Aman

Tanrım.

Tekrar.

Tanrım.

Tekrar.

Tutunmak için tırnaklarımla kasıklarını kazdım, çünkü beni duvara çarpacaksa, ki böyle bir tehlike var gibiydi, onu da yanımda götürecektim.

"Rix," diye nefes aldım, seksim kontrolsüzce onun itici horozunun etrafında dalgalanıyordu.

"Siktir," diye ısırıldı, dirseğinin iç kısmını dizimin arkasına geçirdi, daha da yukarı kaldırdı ve derinlere sürdü.

Vay canına.

"Rix," diye nefes nefese kaldım.

"Bebeğim," diye fısıldadı, beni öptü ve bu Rix olmak, onu tatmak, ağırlığını almak, beni tamamen doldurmasını sağlamak, geri çekilmek ve beni tekrar doldurmak...

İşim bitmişti.

İki elimle başının arkasını kavradım ve orgazmım beni alt ederken boğazına doğru inledim.

Dili içine kıvrıldı, ağzı emdi, sonra yüzü boynumdaydı ve siki daha derine gidiyordu.

Daha hızlı.

O kadar sert homurdandı ki, orgazmımın sonuna doğru titreyip onu kendime çekerken içimde hissettim.

Bir homurtu daha.

Sonra elini çenemin altından geçirdi, başımı yana doğru bastırdı, dişlerini boynuma geçirdi, kendini tamamen gömdü ve etime doğru inledi.

Vay canına.

Sarsıntıların onun içinde kabardığını hissettim, onları emdim, hala yükseliyor ama ne yazık ki aşağı iniyor.

Ellerimi teninde gezdirdim, bir bacağımı kalçasının arkasına doladım ve diğer bacağımı kıçına doladığında onun da aşığı indiğini anladım.

Sonra beni ısırđıđı yeri yalamaya başladı, boynuma sokuldu ve sonunda başını kaldırdı.

"Tamam," dedim gözleri gözlerime takıldığı anda, "uzun zamandır sana vurgunum ama bu tüm fantezilerimden çok daha iyiydi. Sanki tüm fantezilerim bir araya gelmişti. O kadar... korkutucuydu... inanılmazdı."

Vücudu sabitlenmiş bir şekilde bana baktı. O bakarken, az önce ne söylediğimi fark ettim. Hepsini. Lanet olsun.

İçime yeni bir sıcaklık doldu ve kendimi ondan kurtarmak ve ne yapmak için gerildim, bilmiyordum ama her neyse bu bir kaçış şekli olacaktı.

Rix'in eli hâlâ çenemin etrafındaydı ve çenem gerilmişti.

"Benimle ilgili fantezilerin mi vardı?" Aman Tanrım.

Bu çok aşğılayıcıydı.

"Ne tür fanteziler?"

"Ummmm..." Saç çizgisine doğru mırıldandım.

"Tamam Al, bunu kaldır. Ondan çok hoşlanıyorum ama hemen şimdi, sikime bir kez bakıp yapışan ve beni boğazlayan diğerini geri getir."

Gözlerim onunkilere kaydđ. Sırıtıyordu.

Dalga geçiyorsun.

Rix olmak.

Rahatladım.

"Bebeğim, bilmelisin ki benimle ilgili fanteziler kurman hiç de komik değil," dedi.

"I düşünmek benim nokta öyleydi, o oldu iyi."
I aptalca açıkladı.

"Sanırım ne d e m e k istediğini anladım," diye cevap verdi, hâlâ sırtarak. "Gerçi orada seninle birlikteydim, yani öyle olduğunu biliyorum."

"Tamam, güzel," diye mırıldandım. "Bu fantezilere geri dönelim." Gözlerim yana kaydı.

Devam etti.

"Çünkü bir süredir sana otuz bir çekiyorum..."
Gözlerim geriye kaydı.

"...ve iyi bir hayal gücüm var, tatlım. Ama bana iki kez lanet olası bir şampiyon gibi saldırman bunların bir parçası değildi."

"Rix."

Eğildi, ağzını benimkine dokundurdu ama fazla uzaklaşmadı.

"Bu harikaydı, tatlım," diye fısıldadı. "Evet,"
diye onayladım.

Bakışlarındaki sıcaklık pırıltısını izledim ve sonra mırıldandı, "Şu prezervatiften kurtul."

Yarı sertti, ama yine de ondan çok vardı, bu yüzden dışarı çektiğinde iyi hissettirdi.

Yuvarlandı, beni yan tarafıma döndürdü, aynı zamanda iki dizimi de bir eliyle tuttu ve hafifçe kendime doğru kıvrılmam için kaldırdı.

Sonra elini uzattı ve örtü üzerime düştü.
Tanrım, çok tatlıydı.

Tekrar yuvarlandı, döndü ve yatağın kenarına oturdu.

Eğilmesini izledim, ne yaptığını fark ettim, elimi sırtının küçük kısmına dokundurmak için uzandım ve "Ben halledebilirim-" diye teklif ettim.

Omzunu eğdiğinde konuşmayı bıraktım ve omzunun üstünden bakışları içime işledi.

Tamam o zaman.

Rix kalkıp prezervatifi atacaktı.

Benden uzaklaştı, iki kez ayakta durup oturmasını gerektiren bacaklarını giydi, son bir kez ayağa kalkmadan önce banyoya yürüdü, işini yaptı, çıktı ve ışığıma doğru yürüdü.

Bu, Rix'i ilk kez tepeden tırnağa gördüğüm zamandı.

Evet, harika kalçaları vardı ve şimdi kollarla kaplı olsalar bile, o kadar harika olduklarını biliyordum.

Dudaklarımı yaladım.

Işık söndü.

Üzerine oturduğunda yatağın çöktüğünü, bacaklarını çıkarırken çıkardığı gümbürtüleri hissettim, sonra yatak sallandı, örtüler sallandı, yerleşti ve bana döndü.

Sonra bizi ayıran birkaç santim sürüklendim ve Rix'e önden önden yapıştırdım.

"Seviştikten sonra ben temizlerim,"

diye buyurdu. Peki, tamam.

Şüphelendiğim gibi.

Teklifi berbat etmiştim.

Konuşmaya devam etti.

"Ben ve seni de temizlerim, karar verdiğimizde eldivensiz girebilirim."

"Tamam."

"Bacaklarımı giymek sorun değil. Bunu her zaman yapıyorum."

"Tamam, Rix."

Sesi giderek sertleşiyordu ve sabırsızlıkla, "Bunu açıkladığım için korkma Alex. Bu benim için hayat. Sen de içindeysen, senin için de öyle."

"Tabii ki."

"O yüzden gerçekçi olmalıyız." "Bunu yapabilirim."

"Çekingenlik yok. Tereddüt yok. Bir sorunuz varsa, sorarsınız. Verecek bir şeyin varsa, teklif et. Ama nasıl olacağını anlattığımda buna hazır olmalısın."

Erm.

Bir dakika bekle. "Ben buna hazır değil miydim?" "Sadece söylüyorum."

Sadece söylüyordu ama sorun şuydu ki, söylediği tek şey buydu.

Ben de ayrıntı istedim.

"Ne diyorsun sen?"

"Utangaçsın."

Um.

Utangaç mı?

Bir elimi o çok hoş göğsüne koydum (evet, karanlıkta bile göğsündeki kıllardan ve genişliğinden, sağlamlığından bahsetmiyorum bile) ve dirseğime kadar itmek için kullandım.

"Utangaç mıyım?"

Dirseğine kadar itmek için oblik kemiğini kullandı. "Evet," diye kestirip attı.

"Utangaçsın."

"Gerçekten utangaç kelimesini mi kullandın?"

"Evet, çünkü sen öylesin." "Utangaç mı?"

"Bebeğim," diye hırladı, hırladığını duymuştum ve belli ki bana daha önce de bebeğim demişti, ama her iki anlamda da ağzından bu şekilde çıktığını hiç duymamıştım.

Ve o zaman, tekrar sevişmek zorunda kalacağımızı biliyordum.

"Sen utangaç bir piliç değilsin," diye devam etti. "Utangaç sen değilsin. Sen bir ahmaksın, elbette. Aptal da. Sakar olabiliyorsun. Ağzından çıkan her şey çok sevimli. Gamzen var. Hayal edilebilecek en yumuşak saçlara sahipsın, hem de çok. Harika öpüşüyorsun, muhtemelen ağzını sikimin etrafına sardığın noktaya geldiğinde bu bir uyarı olmalıydı, ama... siktir. Öyle olmadı. Harika göğüslerin var. Sıkı bir amın var. Tırnaklarını ne zaman kullanacağını biliyorsun. Ve sağlam bir sikişten zevk alıyorsun. Bu utangaç, çekingen ya da bunun gibi genel bir şey değil. Sevimli ve ateşli. Bu utangaçlık. Şimdi bana bok atmayı bırak, hey?"

Bunların hepsi (hatta ilk kısımları bile, gerçi aptal ile ahmak arasındaki farkı açıklamasını istedim) ve aynı zamanda kibar biri olarak, "Kaç tane prezervatif getirdin?" diye sormadan önce bitirmesini bekledim.

Sessizdi.

Sonra artık dirseğimde değildim.

Rix'in üzerindeydim.

Ve elleri üzerimdeydi. Ama

dudaklarından dökülen tek şey

"Bebeğim" oldu.

Ellerimi göğsüne koydum ve doğruldum. "Bu benim soruma cevap değil, Rix."

"Bizi korudun," diye mırıldandı, parmakları omurgamda, boynumda, saçlarımda geziniyordu ve kemerim bir anıydı.

"Tamam," diye
fısıldadım.

Ağızlarımız buluştu.

Ve şanslıyım ki, ona daha önce istediğimi söylediğim şeyi aldım. Daha fazlasını.

Bonusla birlikte.

Çünkü her şeyin fazlası vardı.

BÖLÜM 14

ARKADAŞLAR

Rix

"Beni dışarı
çıkar."

Dizlerinin arasında yere kıvrılmış, saçları her yerde, Alex onu emmeye devam etti.

"Al, beni dışarı
çıkar." Ona
bakmaya devam
etti. Hay
sikeyim.

Ellerini kızın saçlarından çekti, onu çukurlarının altından yakaladı, yukarı çekti ve kucağına oturttu.

Kadın adamın omuzlarına tutunmuştu, iki tonlu gözleri belirsiz ve o kadar seksiydi ki adam boncuk boncuk olmuştu.

Bu da elini aralarına sokup konumlandırırken dalga geçmediği anlamına geliyordu.

"Hepsini alacak mısın?" diye
homurdandı. "Lütfen," diye
fısıldadı.

Sevgilisi onun aletini cidden sevmişti.

Sikinin başıyla kadının amını yakaladı ve kalçalarını kavrayarak onu aşağı çekti.

Başı geriye düştü.

Onunki de öyle.

Tanrım, onun tatlı, sıkı, kaygan, lanet olası muhteşem amcığı.

Ağzını boğazında hissetti.

Çenesini indirdi ve "Geri çekil" diye emretti.

Kadın başını kaldırdı. "Rix."

"Tüm yol boyunca."

Dişleri dudağında
gezindi. Gözleri onu
izledi.

Sikeyim.

"Kucak dansı, bebeğim," dedi.

Adamın bakışlarını yakaladı, sonra söyleneni yaptı, sonuna kadar geriye yaslandı, parmakları tutunmak için bileklerine dolandı, karın kasları ve elleri için geri kalanını yaptı.

Ve Rix onu çalıştırdı.

Kalçalarını kullanarak onu kendine doğru çekti, göğüslerinin zıplamasını, saçlarının sallanmasını, ıslaklığıyla parlayan aletin içine girip çıkmasını izledi.

"Klitorisinin peşinden git."

Hiç tereddüt etmeden
gitti. Oh, evet.

Bu onun kızıydı.

"Rix," diye nefes aldı.

Tanrım, onun adı sikini kavuruyordu. "Meme de," diye homurdandı.

Diğer eli memesine gitti.

Kız öyle bir ses çıkardı ki, adam onu aletine daha sert soktu.

Alex'in Kafa düştü tamamen Geri, onu
vücut Kemerli, ve lanet olsun.

O bir şeydi.

"Bebeğim, yapman gerek-" "Gel" kelimesiyle bitirmedi.

Çünkü o geldi.

Ona daha fazlasını vermek için daha hızlı kriko yaptı ve sonra onu alana kadar yapmaya devam etti, sonra onu horozunun üzerine oturması için çekti.

Burnunu onun boynuna sürttü, sonra yanağını omzuna yasladı ve tenine doğru iç çekti, tüm bunları kollarını ona dolayarak, bir eliyle sırtını okşayarak yaptı.

"Buraya gel," diye mırıldandı.

Hiç tereddüt etmeden ona ağzını verdi.

Kız kucağında huzursuzca hareket edene kadar aldı ve amının tekrar açgözlü hale geldiğini hissetti.

Ona hazır olabilmesi için biraz zamana ihtiyacı olduğundan, onu üzerinden çekti ve yatağına yatırdı.

Kıvrılmaya başladı ama adam "Hayır, yayıl" diye emretti.

Gözleri ona kilitlendi, dilinin ucu dışarı kayd, alt dudağına dokunarak söyleneni yaptı ve adam da gecikmedi.

Bu nedenle yatağın yanında tuttuğu nemli beze uzandı.

Şefkatli, derinlemesine bir temizlikten sonra bezi yere attı, döndü, pozisyon aldı ve yüzünü kızın amına gömdü.

Alexandra'sının

amcığı. Lanet olsun.

Koyu, ıslak ve zengin, puding gibi.

Ellerini kalçalarının menteşesine koyarak onu daha da açtı ve daha derine itti.

Bir baldırıyla adamın sırtını kavradı ve diğer dizini kaldırarak parmaklarıyla adamın başını kavradı.

Acele etmedi.

Onu boşalttı.

Sonra kendini yukarı ve onun üzerine çekti ve onu tekrar boşaltmak için zaman ayırdı ve bu sefer onunla birlikte boşaldı.

Kadın kulağına, "İşe gitmek için hazırlansak iyi olur," diye fısıldadığında hâlâ taşaklarını sıkıyordu.

Alexandra mı?

Tıpkı onun
gibi.

Erken kalkar, güne enerji ile başlamaya hazırdır.

Rix başını kaldırdı, elini çenesinin altına götürdü, başparmağını alt dudağında gezdirdi ve "Önce sen duş al," diye mırıldandı.

Başını salladı.

Eğildi ve onu öptü, sonra da üzerinden yuvarlandı.

Onunla birlikte ve onun üzerinde yuvarlandı ve banyoya doğru yürürken tişörtünü bulup başının üzerine çekmekle uğraşmadı.

Birlikte beşinci günlerindeydiler. Üçüncü güne sikişerek giriyorlardı. İlk gece onun evinde, sonraki gece de çeşitli nedenlerle onun evinde.

Tatlı kıvrımları vardı, onları takdir ettiğini göstermek için elinden geleni yaptı, ama henüz rahatlık seviyesinde değildi.

Bu yüzden onları
sakladı. Oraya
varacaklardı.

Tıpkı Alexandra'nın Çarşamba sabahı işe geldikten yaklaşık bir buçuk saat sonra prezervatif kullanmadan

Ofisine girdi, masasına doğru ilerledi ve kalçasını masanın kenarına yasladı.

Aklında muhtemelen bir gün geç saatlere kadar çalışmak ve onu becermek vardı.

Aklı belki tam olarak aynı şeyde değildi ama uzak da değildi.

"Bugün birlikte öğle yemeği yiyeceğiz, geç bir öğle yemeği, fast food, çünkü saat ikide klinikte randevumuz var," diye duyurdu.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

Ama bu gülümsemediği anlamına gelmiyordu. "Ben sürerim," dedi.

"Anladım," diye cevap verdi, ona kasıklarında hissettiği hüznü bir bakış attı, çünkü bu ona bir gece önce ağzını sikinden çektiğinde yüzünde oluşan ifadeyi hatırlattı ve dışarı çıktı.

Hayır.

Kadın bir gün bile geçmeden numuneleri veriyor ve acele sonuçlar için ödeme yapıyordu.

Hepsi, hepsi iyiydi ve doğum kontrol hapı kullandığı için hepsi iyiydi.

Şimdi perşembe günüydü. O gece programa göre arkadaşlarıyla bir şeyler içmişler, onun evinde kalmışlardı. Cuma günü ağır eşyalarını toplayıp onun evine gelecekti çünkü Flagstaff'a gitmek için erkenden yola çıkacaklardı.

Ve zaten bir tatbikatları vardı.

Bu tatbikat, banyodan çıktığında, anlaşılan o gün saç yıkama günü olmadığı için saçları başının üstünde dağınık, vücudu bir eliyle göğsünde tuttuğu havluya sarılmış bir şekilde oynadı. Ona küçük bir bakış attı

gölümsedi, en az gamzesi vardı, boştaki eliyle çantasını karıştırıp ihtiyacı olanı aldı ve banyoya geri dönerek gözden kayboldu.

Rix yatakta tembellik ediyordu, kızın tadı hâlâ dilindeydi, yani kız dışarı çıkıp günle yüzleşmeye hazır olana kadar iyiydi ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için kısa bir mola verdikten sonra mutfağa yöneldi.

Sandalyesinde banyoya gitti, duşa kendini bankın üzerine attı, işini yaptı ve kahve yapıldığında onu giyinmiş ve hazır bir şekilde ayakta karşıladı ve o gün kahvaltıda avokado tostı olduğunu gördü.

Onu mutfağında seviyordu.

Ve bu kahve ve avokado tostuyla ilgili değildi.

Bütün bunlar olurken, Rix yüzde yüz Alex'in yanındaydı.

Kendisinin oraya gitmesine izin vermedi.

Peri'nin kesik, bandajlı bacaklarını ilk gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi hatırlamasına izin vermedi.

Duşa oturarak girmek için kendini sandalyeye attığı ilk seferde kadının yatakta nasıl arkasını döndüğünü hatırlamasına izin vermedi.

Rix, Peri'yi duşa kendi ayakları üzerinde durarak birden fazla kez sikmiş olduğu gerçeğini düşünmedi.

Ama Alex'i duşa, kıcını tezgâha dayayıp sikinin üzerinde zıplatarak becereceğini düşündü.

Alex hiç etkilenmemişti.

Ona protezlerini ilk kez gösterdiğinde, zar zor bakmıştı ve bundan kaçındığı için değil, göğsüne susadığı için.

Ama bir kısmı metal ve hidrolik olan bu adamın tamamını gördüğünde, hayranını sormuştu.

İkinci seferinde, o çıplakken, dudaklarını yalamıştı. Fetişle ilgili değildi (cidden berbattı ama onlardan biriyle karşılaşmıştı).

Çünkü onun için o sadece buydu. Tek bildiği buydu.

Ama yine de, bir buçuk yıl geriye sarın ve Alex yatağındaydı ve eve bütün olarak gelmedi, aynı olacağını biliyordu.

Alexandra'ya göre, o sadece olduğu kişiydi.

Onu bacaksız görmekten çok hayranının onu rahatsız edeceğinden endişeleniyordu.

Kahve doldururken "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu, sorusu onu aklından çıkardı.

"Ateş et," diye teklif etti.

"Anka kuşu önce miydi sonra mı?"

Kadın kremayı çıkarmıştı, o da alıp içine biraz attı ve "Pardon?" diye sordu.

"Sırt üstü. Önce ya da sonra."

Kremayı yere bıraktı ve ona baktı. "Sonra."

Başını salladığında başı neredeyse hiç hareket etmiyordu çünkü bunu zaten anlamıştı, sadece onaylıyordu.

Kupasını aldı, kalçasını tezgâha yasladı ve kız ona hazırladığı tostı uzatırken bir yudum aldı (üzerine simit baharatı serpiştirdiğini gördü, bu muhtemelen oldukça iyi olan bir şeyi daha da iyi yapıyordu).

"Hiç dövmen yok, Al," diye belirtti.

Omuz silkti ve kendi tostunu ısırdı. "Onları sevmiyor musun?"

"Seninki çok güzel."

Sırıttı, elindeki fincanı bir kenara bıraktı, kıpırdandı, onu tezgâha sabitledi ve her bir saç örgüsünü ellerine sarıp kulaklarının arkasından tuttu, o kalın iplerin yumruklarında ne kadar iyi hissettirdiğini ve onlara sahip olabilmek için ne kadar uzun zamandır beklediğini hissettirmemeye çalıştı.

Sadece haftalar
olmuştu. Onlarca yıl gibi
geldi.

"Yatağını seviyorum," diye mırıldandı.

"Mm?" diye mırıldandı, bakışları onun
ağzındaydı. "Kız gibi," dedi adam.

Gözleri onunkilere kaydı. "Kızım?"

"Ben bir istilacıyım, utangaç genç kızı beceriyorum,
ağızına aldıktan sonra sikimi emmeyi bırakmıyor."

Pembesi yanaklarına vurdu.

Daha da yaklaştı. "Duşunuzu kullanabilmem için
banyonuzda bazı değişiklikler yapmamız gerekiyor."

"Tamam," diye fısıldadı.

Tuvaletin yanında birkaç ray da kullanabilirdi ama
bunun ne kadar sürebileceğini değerlendirene kadar ondan
o kadar ileri gitmesini istemeyecekti.

Onu parmak uçlarında yukarı çekmek için saç örgülerini kullandı.

Bunu yaptığında, kız küçük bir miyavlama çıkardı ve bu
onun kıcına, doğrudan taşaklarına girdi.

Her zaman güçlü bir libidosu vardı, ama o sabah onu iki
kez sikmişti, kız üç kez boşalmıştı ve onu tekrar sikecekti.

Rix bu düşünceyle kızın alt dudağını ısırdı, dilini dudağının üzerinde gezdirdi ve ağzı hâlâ oradayken, "Arkanı dön ve destek al, tatlım," diye emretti.

Kızın gözleri kapandı, adam kızın saç örgülerini bıraktı ve kız da adamın dediğini yaptı.

Etrafına uzandı, pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açtı, külotuyla birlikte kalçalarına kadar çekti ve sonra elini çatlaklarının arasına soktu, sonunda içeri kıvrıldı.

Sırılsıklam.

Onun için hazırды, Alex için.

Rahatlayarak sertleşmiş sikini bıraktı, pozisyon aldı ve çok daha fazla rahatlayarak içeri girdi.

Alex bastırdı.

İsa.

Rix onun üzerine çıktı, bir kolunu göğsüne dolayarak onu içine çekti, diğer eliyle de içine daldı ve onu becerirken parmakladı, onu izledi. Kızarmış yüzünü, küçük pembe diliyle nemlendirdiği kaygan dudaklarını, yumuşak inlemelerini ve onun daha derinden gelen efor seslerine karışan aksaklıklarını dinliyordu.

"Bir sonraki hafta sonu bizim. Bütün gün, her iki gün de seni becereceğim," diye kulağına hırladı.

"Evet," diye nefes aldı.

"Erkeğinin daha fazla çaba göstermene ihtiyacı var, bebeğim," diye emretti.

Kadın zıplayarak adamın hamlelerini karşıladı ve adam kadının eline sürtünmeye çalıştığını hissedebiliyordu.

Taşakları kalktı.

Tanrım, onun kızı, onun emrinde.

Hiç Alex gibi teslim olan bir kadınla karşılaşmamıştı. Muhteşemdi.

"Sana doyamıyorum," dedi ona. "Ben de..." diye zorladı itişler arasında. "Büyük aletimi seviyorsun," diye alay etti.

"Ye...es." Alay etmiyordu. Evet takılıyordu.

"Rix," diye nefes nefese kaldı.

Tanrım, lanet olsun, adam içinde hareket ederken onun adı ağzındaydı...

"Gelmelisin, Alex."

Elini bacaklarının arasında buldu ama onu yönlendirmek için değil.

Onun kendisini becerdiğini hissetmek için kendini zorladı. Sikeyim.

Gelmek zorundaydı.

Boynu kemerli, dudakları ayırık, amı onu kavırıyordu.

Geliyordu.

Bırakmadan ve içine girmeden önce ona bunu verdi.

Alnı kulağının yanında, burnunda onun kokusuyla bitirdi ve orgazmının ne kadar büyük olduğunu ancak o zaman küçük elinin taşaklarına hafifçe masaj yaptığını fark ettiğinde anladı.

Aleti hâlâ gömülüydü, olağanüstü bir histi.

Yine de, hâlâ gömülü olmasaydı bile böyle hissederdim.

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Sikiş haftasonumuz, sen de oyna."

Bakışları ona kaydı ve bu fikirden hoşlandığını en ufak bir şekilde bile saklamadı.

Sırıttı. "Alex Sharp. Benim küçük dağ tavşanım."

Gözlerini devirdi ve tezgâhtan kalktı.

Yapmadığı şey ona karşı çıkmaktı. Tam bir seks tavşanı.

Rix kıkırdayarak pantolonunu indirdi, onunkini çekti ve kalçalarını aralayarak onu kendine doğru çevirdi.

Onu öptü, derin, ıslak ve kısa.

İşi bittiğinde, "Temizlen" diye emretti.

"Tamam," diye mırıldandı.

"Arkadaşların bu gece bana ne kadar bok verecek?"

Ona, geçmişteki sahte ilişkilerini ve artık sahte olmadığı gerçeğini anlattığını söylemişti.

Gözleri tavana tırmandı ve başını bir tarafa bıraktı.

Bu onun için sevimli olsa da, arkadaşlarının ona çok fazla bok vereceği anlamına geliyordu.

"Harika," diye mırıldandı.

"Katie seni sevecek," diye teklif etti. Bu beş yüz vuruş demek.

"Gal taşaklarını patlatacak." İçini çekti.

Ellerini onun boynunun iki yanına doladı. "Merak etme. Seni korumak için orada olacağım."

"Genç kız, sikine aşık o l d u ğ u işgalci çapulcuyu korumaz," diye onu eğitti.

"Oh?" diye sordu, gözleri parlıyordu.

"Evet. Yine de onun seks kölesi oluyor."

Ellerini adamın göğsüne doğru kaydırды ve onu şakacı bir şekilde itti.

tüm yol boyunca telaffuz edildi.

Şakacı ya da değil, geri çekildi çünkü işe gitmek için kışlarını kaldırmaları gerekiyordu.

Banyoya yöneldi. Pantolonunu düzeltti.

Sonra tostunu yedi.

"ON DAKIKAN VAR MI?"

Rix, gelen ilk anketlerden bazılarını okuduğu ve notlar aldığı dizüstü bilgisayarından, ofisinin kapısında duran Yargıç'a baktı.

Rix dizüstü bilgisayarını kenara kaydırarak, "Elbette," diye yanıtladı.

Ama Yargıç içeri girip kapıyı kapattığında kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti.

Doğaçlama olsun ya da olmasın, Yargıç'la hiç kapalı kapılar ardında bir görüşme yapmamıştı.

Sonra arkadaşı, iki ila altı hafta içinde ofis mobilyaları gelmeye başladığında alacağı misafir sandalyeleri için duran katlanır sandalyeye doğru yürüdü.

Yargıç oturdu, ona baktı ve "Arkadaş bölgesi." dedi.

Kahretsın.

"Ne oldu?"

"Chloe'ye bu hafta sonu evlenme teklif edeceğim." Beklediği bu değildi.

Beklenmedik bir şey değildi ama Yargıç kapıyı kapattıktan sonra beklediği şey de bu değildi.

Harika bir şeydi.

Ayağa kalkıp masanın etrafında dönerken yüzünün kocaman bir gülümsemeyle ikiye ayrıldığını hissetti, "Tanrım, dostum, tebrikler. Lanet olsun." Elini önünde birleştirmiş, dirseğini kaldırmıştı, Yargıç da ayağa kalkmıştı, onun eli de aynıydı, kenetlendiler, göğüslerini birbirine vurdular ve birbirlerinin sırtına vurdular. "Senin adına çok mutluyum. Kahretsin."

Ayrıldılar ve ikisi de oturmadı.

"Geçen hafta Tom'a sordum. Genny'ye bu hafta sonu sordum. Tamamdır."

Rix hâlâ gülümseyerek, "Seni geri kafalı," diye alay etti.

"Hayatımda yaptığım en stresli şey, Chloe Pierce için yeterince iyi bir yüzük bulmaktı."

"Başardın mı?" Rix kışını masasının kenarına yaslayarak sordu.

Yargıç ayakta kaldı. "Genny mükemmel olduğunu söylüyor. Sasha da. Dru bayıldı. Bu yüzden büyük umutlarım var."

Rix ciddileşti. "Sizden gelseydi parmağına bira fişi takardı, Yargıç."

"Evet," diye kabul etti Yargıç. "Peki Alex'le aranızda ne var?" Lanet olsun.

Sinsi saldırı.

Rix gerildi.

"İşler değişti," diye gözlemledi Yargıç.

Alex arkadaşlarına anlattı.

Rix, Yargıç ile paylaşmamıştı.

"Yaptılar. Artık sahte değiliz. Birlikteyiz."

Kadınıyla içten içe mutlu olan ve şimdi bağıllık seviyesindeki bu artışla mutlu olan arkadaşı gözle görülür şekilde daha da mutlu oldu.

"Heyecanlanma," diye uyardı Rix. "Ne yapacağını biliyor."

Şaşkınlık baş gösterince mutluluğu azaldı.

"Tatbikat mı?" Yargıç sordu.

"Hâlâ ailesi için. Sonra Elsa Cohen her zamanki saçmalıklarını yaptı."

Yargıç başını salladı. "Bunu gördüm." "Evet, annem de gördü.

Ve Peri." "Peri mi?"

"Evet. Peri. Yani şimdi birini bulduğum için mutlu olan ailem ve Peri için, böylece geri çekilecek. Ama daha çok bizim için. Ben ve Alex. Ben ondan hoşlanıyorum. O da benden. Aynı şeyleri yapmaktan hoşlanıyoruz. Bu yüzden birbirimizden keyif alacağız."

"Birbirinizin tadını çıkarın," diye mırıldandı Yargıç. Rix sinirlenmeye başladı.

"Söylediğim şeyleri tekrarlayacak mısın?" Rix sordu.

"Bunu yapıyorum çünkü hiçbir anlam ifade etmiyorsun," diye karşılık verdi Yargıç.

"Birbirimizden hoşlanıyoruz. Onunla birlikte olmak harika. İlgi alanlarımız aynı. Yatakta inanılmaz-"

Yargıç kuşkulu görünüyordu. "Onu becerdin mi?"

"Dediğim gibi, birlikteyiz."

"Özel gibi mi?"

Bu son kelime Rix'in boğazına takıldı ve hemen başını kendi ofisini Alex'inkinden ayıran duvara çevirdi.

Bunu resmileştirmemişlerdi, sadece anlaşıldığını varsayıyordu.

Küçük tatlı tavşanının başka bir adamın aletini emdiği görüntüsü beynine saldırdı ve elleri

sıktı.

"Rix," Yargıç kırptı.

Rix odaya geri döndü. "Ne oldu?"

"Ne oluyor lan?"

"Bir beyaz tahta getirip hecelelememe gerek var mı?" Rix alaycı bir tavırla sordu. "Biz... birlikteyiz. Ve evet, bu çok özel."

Ya da resmen öyle olacaktı, Alex'e bunu bildirmek için beş dakika bulabildiği anda.

"Peki tatbikat nedir?"

"Tatbikat mı?"

Yargıç Şimdi görünüyordu için olmak aramak
Sabır. "Talimatları bildiğinden bahsetmiştin."

"Doğru," diye mırıldandı Rix. "Özel bir ilişki ama bir ilişki aramadığımı biliyor."

Yargıç orada durmuş, ona bakıyordu.

Bu o kadar uzun sürdü ki Rix, "Ne?" diye sordu. "Yapma bunu," dedi Yargıç sessizce.

Rix de bunu boğazında hissetti. "Ona değil," diye devam etti Yargıç.

"Her şey yoluna girecek, dostum. İkimiz de ineceğimiz yerin arkadaşlığımız olduğunu biliyoruz ve bunu koruyacağız."

"Tanrım, Rix," dedi Yargıç sertçe. "Neyin var senin?"

Rix şimdi sinirlenmeye başlamıştı. "Benim bir sorunum yok."

"Bunu sorarak şerefsizlik yapmıyorum, gerçekten bilmek i s t i y o r u m . "

"Benim bir sorunum olmadığı için bilecek bir şey yok."

"Konuşmamız gerek. Bu gece," diye açıkladı Yargıç.

"Bu gece Al'ın arkadaşlarıyla
buluşacağım." "Al'ın arkadaşlarıyla
mı buluşacaksın?"

"Evet," diye mırıldandı Rix. "Al'ın
arkadaşları." "Al mı?"

Rix buna cevap vermedi.

Yargıç devam etti.

"Yarın gece o zaman."

"Yarın, Alex ve benim planlarımız
var." "Tanrım. Tamam. Bu hafta
sonu. Bu hafta sonu."

"Bu hafta sonu ailemi ziyarete gidiyoruz."

Yargıç'ın başı geriye gitti. "Dalga geçiyorsun
benimle."

Rix ayağa kalktı. "Bud, bu büyük bir mesele değil. İkimiz
de yetişkiniz. Bunu konuştuk. İkimiz de nerede olduğunu
biliyoruz. Geri çekil."

"Kafanın kışında olduğu yerde." Unh-hunh.

Oh, evet.

Çok sinirlenmişti.

"Hayır, asıl mesele senin burnunu benim işime sokman."

Karşı karşıya geldiler.

Kıran ve kapıya doğru yürüyen Yargıç'tı. Ama
kapıdan geçmedi.

Döndü ve "Hiçbiri" dedi. "Neyin
hiçbiri?" Rix ısırdı.

"Becerdiğin kadınların hiçbiri o kadar anlamsız değildi
ki, hıncını onların bedenlerinden çıkarmaya değdi. Çünkü
bu lanet dünyada anlamsız olan tek bir kadın bile yok."

Rix tamamen hareketsiz durdu.

"Hiçbiri Peri değildi," diye devam etti Yargıç. "Yine de, Yavapai County'de yolunuzu becererek intikam almanızın işe yaradığını düşünüyorum, çünkü bu onu açıkça uyandırdı."

Rix, "Şu anda benden uzak durman gerekiyor Yargıç ve biraz yalnız kalmamız lazım," diye uyardı.

"Bacaklarını kaybettin dostum, hayatını kaybetmedin. Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun ya da kime kanıtlamaya çalışıyorsun bilmiyorum, sana, Peri'ye, dünyaya ya da hepsine. Ama onları becermene izin veren herkesle birlikte olman doğru değildi. Ve bunu Alex'le yapman da hiç doğru değil."

"Bu Peri'yle ilgili değil," diye homurdandı.

"Haklısın, bu seninle ilgili," diye karşılık verdi

Yargıç. "Bitti mi?" Rix talep etti.

Yargıç sadece ona baktı.

"İşin bitti," diye fısıldadı Rix.

"Seni seviyorum dostum," dedi Jude kararlılıkla. "Ve ihtiyacın olan her şekilde yardım etmek için buradayım."

"Öyle mi?" Rix sordu. "Öyle misin?" "Evet, öyleyim."

"Gerçekten mi?" Rix itti.

Yargıç'ın başı döndü ve ukala, her şeyi bilen tavrının bir kısmı kayboldu.

Rix ona, "Bir sık bilmiyorsun, dostum," dedi. "Ve bunun bir nedeni var. Ama bunun ne olduğunu biliyorsun."

"Rix-"

"Kim biliyor biliyor musun?" "Rix-"

"Alex, çünkü o soruyor." Yargıç yüzünü buruşturdu.

Sonra, "Lanet olsun, Rix-" diye kırıptı,
"İşin bitti, çık dışarı."
"Rix-"
"Defol git, Yargıç. Bize yer lazım." Tekrar
karşı karşıya geldiler.
Yargıç, bu kez bir ayrılık atışıyla tekrar bitirdi.
"Ben sıçtım ama sen de sıcıyorsun. O incinmeden önce
bunu yapmayı bırak."
Bunu teslim etti ve kapıdan çıktı. Ama Rix
bunu boğazının en derin yerinde hissetti.
O kadar derindi ki, boğuluyormuş gibi görünüyordu.

"BU HAYDUT BİR SAÇMALIĞI YÜZÜNDEN AKLINI KAÇIRDI."
Gal açıkladı. "Yani, kim üzgün, umutsuz Star Wars ister
ki?"

"Söz, kardeşim," diye onayladı
Rix. "Ugh," diye homurdandı
Alex.
Rix ona sıırttı.
"Anlamıyorum, neden Tango'yu seven bir tek ben
varım?" Katie sordu.
"Takım elbise yüzünden," dedi Gal ona. "Anlamıyorum
ama takım elbiseye bayılıyorsun."

Alex ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı, "Bu İtalyan
Aygırı."

"Bunu duydum," diye tersledi Katie. "Yani ben karanlık ve yapılı
severim.
Uhhhhhhh..."

Sonra elini Rix'in önüne götürerek onu işaret etti.

Rix bir kahkaha patlattı.

Alex arkadaşına gülümsüyordu.

Rix onun böyle mutlu görünmesinden hoşlanmıştı, bu yüzden boynuna sarıldı ve onu kendi tarafına çekti.

Ona doğru gevşedi ve orada kaldı.

Gece başarılı geçecek gibi görünüyordu. Rix bunun bir ateşle imtihan olmadığına memnundu.

Alex'in arkadaşlarının bu kadar harika olmasından daha çok memnundu. Hepsinden iyisi, onlarla birlikte olmayı sevdiği açıktı.

Bilmesi gerekirdi.

Ama sonuçta, oldukları şey buydu. Harikaydılar. Başta dikkatliydiler ama iyiydiler. Sonra ona ısındılar ve hep birlikte komiktiler, Katie tatlıydı, Gal'in havalı bir yanı vardı.

Her şey iyiydi.

Ve o sabah Yargıç'la yaşadığı olaydan sonra buna ihtiyacı vardı.

Gal, "Küçük Çin'de Büyük Bela gecesinin yaklaştığını hissediyorum," diye karar verdi.

Alex onun yerine konuşarak, "Biz de varız," diye ağzından kaçırdı. Bu onun da hoşuna gitmişti.

Ve muhtemelen tarihteki en iyi Kurt Russell filmi olduğu için değil.

Gal başka bir şey söylemeye başladı, sonra sandalyesinde dimdik oturdu, gözleri Rix'in omzuna dikilmişti.

Başını çevirdi. Ve kahretsin.

Peri orada duruyordu, gözleri ona ve Alex'e kilitlenmişti, yüzü solgundu.

"Ne-?" Alex'in de bakmak için yer değiştirdiğini hissetti.

Ama yolda onun gözlerine takıldı.

"Peri," diye mırıldandı.

Dikkati kapıya yöneldi ve adamın tutuşuyla gerildi.

"Beş dakika, bebeğim," dedi.

Kolundan çekerek ona döndü ve "Acele et Rix. Az önce aceleyle çıktı."

Lanet olsun.

Bakışlarını masadaki kadınların üzerinde gezdirdi, ayağa kalktı ve hızla kapıya doğru ilerledi.

Peri'yi arabasına binerken yakalamış.

Elini kapıya koyarak onun kapıyı kapatmasını engelledi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi direksiyonuna Tekerlek.

"Bana beş dakika ver."

Ona doğru baktı.

"Beş dakika hissetmiyorum," diye tersledi.

"Niyetim seni incitmek değil, Peri. Ama devam edeceğimi bilmen gerekirdi."

"Hayır, yapmadım," diye tersledi. "Çünkü bana aşkıydın. Evlilik aşkı gibi. Hayatının geri kalanındaki aşk gibi."

O boku ona verecek cesareti var mıydı?

Başını iki yana salladı. "Tamam, buraya gelme sebebim bu değil. Buraya iyi olup olmadığını görmek için geldim. Buraya geldim çünkü şu anda yaptığın şeyi yapmanı, duygusal bir haldeyken arabana binmeni istemedim. Pazar günü sana söylediğim şeyi tekrarlamak için geldim. Artık hayatımda biri var. Birbirimiz için bir anlam ifade ediyoruz ve hepimiz aynı şehirde yaşıyoruz. Bunu aşmalıyız."

"Bunu atlatmam gerektiğini söylüyorsun."

Şey...

Evet.

Öyle bir şey demedi.

Kadının dikkati önce bara, sonra tekrar adama yöneldi.

"Peşimden koşman hoşuna gitti mi?"

"Bana acele etmemi söyledi çünkü sen gidiyormuşsun." Çenesi boynuna doğru kaydı.

Evet, Alex'in böyle olması sürpriz oldu.

Gerçi Peri'nin bundan faydalanacağını hiç düşünmemiştir. Ses tonunu yumuşattı. "O benim için iyi, Peri."

"Bir zamanlar senin için iyiydim," dedi. "En çok ihtiyacım olduğunda değil."

Adam ona tokat atmış gibi görünüyordu. Ama cidden mi?

Ne zaman çekip gittiğini hatırlamıyor muydu?

Çabucak toparlandı. "Siktir git, Rix."

Şimdi, bu bok doğru değildi.

"Peri-"

"Kapımı bırak."

O da bunu yapmayacaktı.

Kapıyı bıraktı ve geri çekildi. Kapıyı çarptı ve arabayı çalıştırdı.

Ama o çoktan bara doğru yürümeye başlamıştı.

Kadının arabayı kenara çektiğini duydu ve sonra camı açık bir şekilde onun yanında sürünerek ilerlediğini gördü.

Harika.

Durdu.

O da öyle.

"Karakoldaki arkadaşlarına söyle, gidip kendilerini becersinler," diye tısladı.

Ne dedin?

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Onlara sor, biliyorlar. Sana bir ipucu, bu gece durup dururken ortaya çıkmadım."

Ah, kahretsin.

Göğsünü genişleten bir nefes aldı ve bıraktı.

Kadın hızla uzaklaştı ve adam bu şekilde araba kullanırken kendine ya da başkasına zarar vermemesini umdu.

Bara döndü ve bir göz attı. Ve...lanet olsun.

Elbette, itfaiye ekibindeki arkadaşlarından Dylan'la eskiden birlikte olan Erin de vardı.

Ayrılmışlardı, ama birinin kendilerinden birine yanlış yapması söz konusu olduğunda, bu ailenin dokunaçları geniş bir alana yayıldı ve kırılmadı.

Hiç şaşırmadım, her şeyi o ayarladığı için Erin olanları kaçırmamıştı. Göz göze geldiklerinde de ona kocaman gülümsedi.

Yaptığı şeyin sadık ama havalı olmayan bir şey olduğunu düşünerek gülümsemesini onaylamak için başını yana eğdi ve hepsi bu kadar.

Rix yerine oturdu ve yine hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde gece eğlencesi havası kayboldu.

"İyi misin?" Alex sordu.

"Evet," diye cevap verdi, elini iki yana uzatarak. Biri birası için, diğeri onun için.

Bir yudum aldı ve Peri gelmeden önce onu olduğu yere yerleştirdi.

"O iyi mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap
verdi. Hepsi sessizdi.

Harika.

İşte o zaman Gal onu şoka uğrattı.

"Umarım bu sıırıslıklam ıslak battaniye saçlarımı
mahvetmiyordur," diye şaka yaptı.

Katie kıkırdadı.

Alex ona daha fazla ağırlık verdi.

Gal garip bir şekilde Rix'e doğru, "Yani, biliyorsun, her
şey yolunda," dedi. "Bir dram vardı ve bitti. Ama iyi
tarafından bakarsak, Alex seni Büyük Elma'ya
götürdüğünde ve Blake gelinzilla savaş yoluna girdiğinde
senin için pratik olacak."

Katie, "Onun bir gökdelen kadar büyüdüğünü, gelinlik
giydiğini ve yaka çiçeklerinden biri sarktığı için
Manhattan'ı yerle bir ettiğini hayal edip duruyorum," diye
paylaştı.

"Eğer o bir gökdelen büyüklüğündeyse, bu düğüne
gitmek istiyorum, çünkü pastanın büyüklüğünü hayal
edebiliyor musunuz?" Gal sordu.

Bu ikisi gülmekten kırıldılar ve Alex de onlara katıldı. O
da sessizce kıkırdıyordu.

Doğr

u.

Bekle

.

Bu kadar mıydı?

Eski sevgilisi gecelerini böldü diye pis bakışlar ya da
başka saçmalıklar yok mu?

Peri'nin arkadaşlarıyla yaşadığı deneyim bu değildi. Bu
seferki gibi durum onun kontrolü dışında olsa bile,
duygularını belli etmenin bir yolunu bulurlardı.

"Yani," diye söze başladı Katie sakinleştğinde, Rix'e doğru yönelerek, "onlarla hiç tanışmadık. Alex'in ailesi. Hâlâ kâbuslar görüyorum."

"Bu çılgın çay için bir şapka var mı?" Gal Alex'e sordu. Alex'in talihli cevabı "Hayır," oldu.

"Yazık," diye mırıldandı Gal. "Bence o kadar büyük bir tane giymelisin ki üç koltuk kaplasın."

"Helena sinir krizi geçirirdi," diye belirtti Katie.

"Helena gidip bir göle atlayabilir. Kim çay içer ki? Tanrı aşkına, Amerika'dayız," diye cevap verdi Gal.

Rix homurdanarak onayladı.

"Gördün mü?" Gal onu işaret etti. "Rix de benimle aynı fikirde." "Aynı fikirde olmadığımı söylemedim," diye belirtti Katie. "Amerikalılar çay içer," diye araya girdi Alex.

"Şapkayla değil. Buz ve bol şekerle," diye karşılık verdi Gal. Rix gülmeye başladı.

Katie de öyle.

Alex de öyle.

Evet.

Kız arkadaşı ve bir yudum birasıyla yerleşti.

Çünkü Alex'in arkadaşları bok gibiydi.

RIX ONU DELDİ.

"Bu benim, değil mi?" diye hırladı.

"Evet, Rix," diye soluk soluğa yatağın içine girdi. Adam onun kendisini anlamadığını hissetti.

Adam içeri girdi, içeride kaldı ve kızın üzerine eğildi, siki içerideydi, kızın kıcı adamın kasıklarına yapışmıştı, çünkü ikisi de

dizlerini.

"Dikkatini ver, bebeğim. Ciddiyim. Özel. Benim."

Elinden geldiğince başını çevirdi ve ona baktı.

Şimdi onu yakaladı.

"Tamam tatlım," diye fısıldadı.

Kayarak çıktı ve tekrar girdi.

"Bu senin," dedi ona. "Evet,"

diye nefes aldı.

Evet.

Rix onu tuttu ve sırt üstü düştü, böylece onu da yanına alarak üstte, hafifçe öne doğru eğildi, bu mükemmeldi.

Bacaklarını aldıklarından beri ilk kez partnerini ters kovboy kız pozisyonuna getirdi.

Fark etmedi.

Tatlı, yuvarlak kıcını iki avucuyla kavradı, bir başparmağı kıvrımlarında gezindi ve "Zıpla, tatlım" diye emretti.

Alex sıçradı.

Rix onu sıktı ve deliğiyle flört etti.

Daha hızlı zıpladı.

Kendini oraya götürene kadar zıpladı. Ve

onu oraya götürene kadar zıpladı.

Onu temizledi ve yatağında sızdılar.

Ama gecenin bir yarısı Alex onu **u y a n d ı r d ı** ve aletini ağzına soktu.

Karanlığa doğru sııttı.

Onun küçük dağ tavaşanı.

Rix parmaklarını onun saçlarına geçirdi, bacaklarından geriye kalanları açtı.

Ve bundan zevk aldım.

BÖLÜM 15

MASA

Yargıç

Birkaç saat önce.

"ARTIK BENİM YARDIMCIM DEĞİLSİN, S E V G İ L İ M , " DEDI CHLOE dilini tıklamadan önce.

"Ben asla senin yardımcın olmadım," diye cevap verdi iç çekerek. "Ve Rix'in birilerinin onun pisliğine bulaşmasını hak etmediğini söyleyemezsin."

"Sevgili, güzel adamım," diye mırıldandı, "bizim işimiz onları bir araya getirmektir, işte oldu." Ne demek istediğini anlatmak için gözleri masada onlarla birlikte oturan Duncan ve Genny'ye kaymıyordu, çünkü babası Tom da masadaydı. Yine de meramını anlatmıştı. "Gerisini onlar halleder."

Tom, "Yargıç'a ihtiyacı vardı," diye söze girdi.

"Evet, öyle," diye onayladı Duncan.

Babası Phoenix'ten geldiği için Chloe'nin ailesi akşam yemeğine gelmişti. Ama Judge işten eve döndüğünde, arkadaşıyla yaptığı konuşmanın acısı hâlâ üzerindeydi.

Chloe bunu kaçırmadı ve tüm ayrıntıları hepsiyle paylaşmak iyi olmasa bile, Rix'e o kadar kızgındı ki, umursamadı.

Chloe annesine döndü. "Annerrrr, bu adamlara açıkla."

"Chloe haklı," diye karar verdi

Genny. Yargıç şaşkınlıkla ona baktı. Chloe... Chloe'ydi.

Genny olgun ve akli başında biriydi.

Tom eski karısına, "Gen, o değil," dedi. Sonra da kızına, "Üzgünüm tatlım, ama değilsin."

Duncan Genny'ye, "Gerçekten öyle değil, bebeğim," diye mırıldandı.

"Tamam," diye başladı Genny, "şöyle olacak. Rix kendi kendine buna sahip olabileceğini söyleyecek. Ve bu onu ürküttüğünde, gerçi bunu kendine itiraf etmeyecek ama içten içe bunun böyle olduğunu biliyor, her şeyin yoluna gireceğini düşünecek. Hala arkadaş olacaklar. Bunu yapmaya devam edecek. Ve bunu Alex'le vakit geçirirken yapacak. Dolayısıyla, birlikte vakit geçirirken birbirlerini tanıyacak ve inşa ettikleri şeyi inşa edecekler. Sonra iki şeyden biri olacak. Aklını başına toplayacak ve her şey yoluna girecek. Ya da onu kaybedecek ve geri almak için her şeyi yapacak. Sonra, Chloe'nin dediği gibi, et voilà."

"Peki ya inatçı kızı ışıgı görmezse?"

Yargıç sordu.

Genny ona doğru baktı, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "Öyleyse Yargıç, Rix'i seviyorum. O iyi bir adam. Sadık bir dost. Komik. O

ailenin bir üyesi gibi hissediyor. Başına gelenlerden sonra bazı şeylerle mücadele ettiği açık ve bu kalbimi kırıyor. Ama o ne aptal ne de ahmak. Eğer iyi bir kadının elinden kayıp gitmesine izin verecek kadar inatçıysa, onu kaybetmeyi hak etmekle kalmaz, belki de daha iyisini hak eder."

Yargıç çenesini kapattı.

Chloe sırttı, ama aynı zamanda masanın altına uzanıp onun dizini sıktı.

Genny sözlerini şöyle tamamladı: "İşte o zaman sen de onun pisliğine bulaşmış olacaksın."

"Mm-hmm," diye onayladı Chloe.

"Sana ne kadar ağır davrandığı hakkında konuşmak ister misin?" Duncan sordu ve Yargıç dikkatini ona verdi.

O istemedi. Ama yaptı.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," diye itiraf etti Yargıç.

Chloe annesiyle bakıştı ama bir şey söylemedi.

Yine de aylar önce ona sormasını söylemişti.

İlgisini ifade etmesini.

Arkadaşı için hayatın nasıl olduğunu asla bilemeyeceğini, ama Rix'e umurunda olduğunu anlatması gerektiğini söylemişti.

Bunu yapmamıştı.

Duncan da Tom da Yargıç'ın Rix'i hayal kırıklığına uğrattığı konusunda onu yalanladı.

Al bakalım.

Rix'i hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ama Rix, Judge'ın annesi öldüğünde onunla birlikte Teksas'a gitmek için her şeyi bırakmıştı.

Ve sonra Rix, Chloe, Dru ve Judge'ın babasıyla birlikte, annesiyle olan ilişkisindeki bağımlılık, işlev bozukluğu ve berbat geçmişi işlerken onun yanından ayrılmamıştı.

Şimdi, Rix bacaklarını kaybetmişti ve Yargıç, Duncan'ın dükkânında bir iş bulmasına yardım etmek için onun yanında yer almıştı.

Bunun dışında
mı? O da
oradaydı.

Ama Rix'in ihtiyaç duyduğu gibi orada olmadığı belliydi.
"İstasyondaki adamlarla iletişim halinde mi?"

Duncan sordu.

"Onlar hakkında konuşuyor, bu yüzden onları kesip atmadığını biliyorum. Ama uğradığını sanmıyorum. Ve genellikle gittiği davetler oluyor, bir şeyler içmek için değil. Mezuniyetler. Düğünler. Bunun gibi şeyler."

"Uzaniyorlar mı?" Genny sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı
Yargıç.

Ve evet.

Rix'i hayal kırıklığına uğratmıştı.

Chloe onun dizini bıraktı ve elini tuttu.

Tom, "İyi bir arkadaş olmak için hiçbir zaman geç değildir" dedi.

Yargıç Tom'a başıyla onay verdi ama, "Rix haklı, boşluğa ihtiyacımız var. Bugün olanlar çok çirkindi. İkimiz de bunu geride bırakıp yolumuza devam etmek için zamana ihtiyacımız var."

Chloe'nin eli onunkini sıktı.

"O zaman ona biraz zaman tanıyın, Yargıç," dedi Tom.
"Ama aynı zamanda, doğru zaman geldiğinde, bunu yapmayı bırakın. Bana kalırsa, bunu bir süredir

yapıyorsunuz ve o bundan pek memnun değil."

Chloe'nin neden bu kadar inanılmaz olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

Ve şimdi, hepsi onun masasında oturuyordu. Yargıç tekrar başını salladı.

"Daha fazla şaraba ihtiyacım var, anne, daha fazla şaraba ihtiyacın var mı?" Chloe sordu, biliyordu, çünkü onun bu konuşmadan hoşlanmadığını biliyordu.

Ve saf Chloe, ihtiyacı olanı alacak kadar uzun süre buna izin verdi.

Sonra buna bir son verdi.

Genny, "Biraz daha şarap alabilirim," diye cevap verdi. Tam o sırada üç sandalye geriye itildi. "Notre chevaliers," diye mırıldandı Chloe.

"Hmm," diye mırıldandı Genny bardağının son birkaç yudumunda kendini beğenmiş bir şekilde.

Adamlar şarabı kimin getireceğine sözsüz olarak karar verdiler. Sonra Yargıç gidip bir şişe daha aldı.

BÖLÜM 16

ZİYARET

Alex

I Bizi Flagstaff'a götürürken Rix'in yanında oturuyor, hissettiklerime tutunmaya çalışıyordum. manzarayı seyrederken sohbet ettim.

Ama neredeyse Bayrak'taydık.

Bu da ailesiyle tanışmaya yaklaştığım anlamına geliyordu. Bu da benim gerginleştığım anlamına geliyordu.

Yolculuk eğlenceli başlamıştı.

Rix'in kullandığı kamyonu ilk kez binmiyordum ama bu sefer el kumandalarının nasıl çalıştığını göstermesini istedim.

Yaptı ve ona söylediğim bir şey harikaydı.

Ayrıca ona bu işte bu kadar iyi olmasının daha da havalı olduğunu söyledim. "İtiraf etmeliyim ki bebeğim, bu henüz ikinci doğam değil. Ben hala içgüdüsel olarak ayaklarımı kullanmak istiyorum."

Anladım.

Ancak, bacakları ne kadar modern olursa olsun, bacaklarını kaybetmesinin

Dokunma faktörü, bu hassasiyet, ayaklarını kullanmasını güvenli hale getirmiyordu.

Bacaklarının ne kadar son teknoloji ürünü olduğunu, onlarla ne kadar çok şey yapabildiğini ama sınırlarının olduğunu da konuşmuştuk. Bunu dün gece güvertesinde konuşmuştuk, ikimiz de banktaki minderde oturuyorduk, ben o bacakların arasındaydım, sırtım onun göğsüne dönüktü, kolları beni sarmıştı, ikimiz de yıldızlara bakıyorduk, olmak için en sevdiğim yerdi ve şimdi Rix'le birlikte yıldızların altında olmak da buna dahildi.

Sürücülüğünü tartışırken şunları paylaştı: "Biyoniklerle neler yaptıkları da dahil olmak üzere pek çok şeyi okudum ve bilmiyorum. Benim gibi biriyseniz, bu tür şeylere umut bağlamak istemezsiniz ama ciddi ilerlemeler kaydediyorlar. Yirmi yıldan daha kısa bir süre önce, tamamen işlevsel bir yapay kalbimiz yoktu. Şimdi var. Koklear implantlar. Duyusal geri beslemeli protezler. Bunlar gerçekten harika şeyler."

"Bacakların bu haliyle de oldukça harika," dedim ona.

Başını salladı, sonra sırtıttı. "İyi bir sigorta ve ağzı laf yapan bir anne, en iyisini aldım."

Sırtışı ve sonucu ne olursa olsun, bu beni üzdü. "Seni kısa devre yaptırmaya mı çalıştılar?"

"Sigorta, ihtiyacınız olan şey için olabildiğince az ödeme yapmak için elinden geleni yapacaktır."

"Ama annen araya girdi?"

"Terms of Endearment filminde Shirley MacLaine'in hastanedeki o ünlü sahnesini biliyor musun?"

Ne olacağını sezerek gülmeye başladım. "Evet."

"Çocuk oyuncağı."

Gülmeye devam ettim.

Ama onun adına mutluydum.

Annesinin adım atması gerektiğinden değil. O bunu yaşamak zorunda değildi, ya da o yaşadı.

Ama bunu onun için yapan biri vardı.

Bacakları, rehabilitasyonu, fiziksel ve mesleki terapistlerinin ne kadar harika olduğu hakkında daha fazla konuştuk.

Ve neden son zamanlarda bacaklarını daha sık kullanıyor gibi görünüyordu.

"Onlara daha fazla alışmam gerek bebeğim. Onlar hayat. İtiraf etmeliyim ki, bu konuda biraz tembellik ettim. Ama bir de bu hatunla tanıştım. Güzel gözler, harika saçlar, sıkı bir amcık. Aktif biri ve ona ayak uydurmam gerekiyor."

Bu karnımın çırpınmasına, klitorisimin karıncalanmasına, yanaklarımın ısınmasına neden oldu ve yine güldüm.

Ayrıca ona doğru eğildim ve kıllarla kaplı çenesini öptüm. Bunu yaptıktan sonra, okşamadan önce tamamen uzaklaşmadım.

o.

"Tıraş olmalıydım," diye mırıldandı ben tıraş olurken.

Okşamayı bıraktım ama yine de geri çekilmedim. "Annen temiz traşlı sever misin?"

"Benden hoşlanıyor, sakalımı umursamıyor." Bana baktı. "Bir erkeğin tıraş olmasını sever misin?"

Arkama yaslanıp yola baktım ve "Senden hoşlandım" dedim.

Uzandı ve bir parmağını kolumun üst kısmında gezdirdikten sonra elini tekrar direksiyona koydu.

Yani evet, her şey yolunda.

Ama artık Flagstaff'ın dış mahallelerindeydik ve benim için "mükemmel" olduğumu düşünen insanlarla tanışmama

çok az kalmıştı.

Rix.

Bu yüzden Rix için mükemmel olmam gerekiyordu.

Sorun şu ki, mükemmel olmaktan çok uzaktım.

"Bebeğim," diye seslendi Rix.

"Evet?" Manzaraya cevap verdim.

"Aklında ne var?"

Aklımda çok şey vardı.

Sadece bir erkek arkadaşımın ailesiyle tanışmıştım.

Bir diğeri ise, sadece bir tane uzun süreli erkek arkadaşım olmasıydı (ve o da ayrılmadan önce sadece dört ay sürmüştü, yani hiç de uzun süreli değildi).

Erkek arkadaşımın ailesi de beni pek sevmiyordu. Beni garip, uzak, çok çekingen ve etrafta olması kolay olmayan biri olarak gördükleri açıktı.

Rix'in kadınlar konusunda tecrübesi vardı. Nişanlanmıştı. Ailesinin Peri'den çok daha fazla kız arkadaşla tanıştığından şüpheleniyordum.

Ve şimdi de Peri'yi gördüm.

Sports Illustrated süper modeliydi.

Yüzde yüz.

Bunları neden Rix'le paylaşmak istemediğimi bilmiyordum.

Ben yapmadım.

Ben de yalan söyledim, "Hiçbir şey."

Rix önce cevap vermedi.

Sonra da "Bu konuyu hiç konuşmadık." dedi.

Ona bakmak için döndüm. "Ne hakkında

konuştuk?" "Geçen gece Peri'yle olan şeyi."

"Rix-"

"Bana gitmemi söyledin ama gitmem senin için sorun değil miydi?" Kafam karışmıştı. "Gitmek mi?"

"Onunla konuşmak
için dışarı çıktım."

Hâlâ kafam
karışık.

"Şey, evet. Dediğin gibi, sana gitmeni söyledim."

"Bebeğim, bu konuyu düşünüp yanlış fikirlere kapılmanı istemiyorum. Onun peşinden onun yüzünden gitmedim. Onun peşinden gittim çünkü Peri dramatik olabilir ve direksiyon başında drama iyi bir şey değildir. Ve bu onun için zor olmalı ve bizi öğrenme şekli hiç hoş değildi. Yine de çoğu, drama yaratmaya hakkı olmadığı içindi. Beni ya da bizi her gördüğünde olay çıkarmasıyla uğraşmak zorunda değilim ve senin de kesinlikle bununla uğraşmana gerek yok. Senin ve benim bir şey olduğumuzu, birbirimize rastlayacağımızı ve bunun böyle olduğunu kabullenmeli."

Sen ve ben bir şeyiz.

"Ama senin için sorun olmasaydı gitmezdim," diye bitirdi.

"Benim için sorun değildi, Rix."

"Bilmelisin ki, orada olması tesadüf değildi." Oh
Tanrım.

Chloe-?

"Departmandaki arkadaşlarımdan birinin eski sevgilisi Erin bizi gördü, muhtemelen Elsa Cohen olayını da görmüştür. Dün eski erkek arkadaşı Dylan'ı aradım. Erin'in kendisini aradığını ve Peri'ye benim orada yalnız olduğumu ve bir arkadaşına ihtiyacım varmış gibi göründüğümü söylemek için bir plan yaptıklarını itiraf etti."

Tamam, Peri hayranı
değildim. Ama bu çok
sertti.

Tabii ki Chloe'nin de aynı şeyi planladığından şüpheleniyordum.

Ama "arkadaşa ihtiyacı varmış gibi görünmesi" belden aşağı bir hareketti.

"Eyvah," diye mırıldandım.

"Unh-hunh," diye kabul etti.

"Muhteşem olduğu gerçeği dışında, gerçekten bununla ilgili bir sorunum yok, Rix. Aslında bunu hiç düşünmedim bile."

"Güzel olmasının bununla ne ilgisi var?" Ona bakıyordum.

Şimdi ona bakıyordum.

Sonra ben de "Gerçekten çok güzel" dedim.

Bana bir kez daha baktı ve sonra, "Evet, g ü z e l bir kadın." d e d i .

"Çok yakışıklı bir kadın." Rix gözlerini yola dikti.

Yola baktım.

Tekrar konuştuğunda yumuşaktı. "Engelli olmamla ilgili bir sorunun olduğunu sanıyordum."

Bu konuyu neden açtığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama "Evet, biliyorum." diye onayladım.

"Beni rahatsız etti." "Bunu ben de biliyorum."

"Bu yüzden seni görmedim."

Hiçbir şey söylemedim.

"Seni şimdi görüyorum, tatlım."

Yan camdan dışarı bakmak için başımı çevirdim.

"Kahretsin bebeğim, bana bak," diye homurdandı.

Ona döndüm. "Benden hoşlandığını biliyorum, Rix." "Dikkatini veriyor musun?" diye sordu.

"Evet, bu yüzden benden hoşlandığını biliyorum."

"Peri'nin peşine düştüm çünkü dramatik olabiliyor."

"Sen söyledin."

"Ve geri döndükten sonra çok şaşırdım, çünkü sen ve arkadaşların bunun ne olduğunu biliyordunuz, benimle ya da seninle ilgili değildi, Peri'yle ilgiliydi ve onlar bunu görmezden geldiler."

"Ben de oradaydım, Rix," diye hatırlattım ona. "Peri'nin arkadaşları bunu yapmaz."

"Tamam."

"Benzer benzeri çeker." Oh.

Çenemi kapattım.

Ne demek istediğini anladım ama devam etti.

"Başka bir örnek, belli ki benim onun peşinden gitmem senin için bir sorun teşkil etmiyor. Peri her şeyin iltihaplanmasına izin verirdi. Söylediğim ya da yaptığım bir şeyin ya da bir hafta önce ya da üç ay önce olan bir şeyin ne zaman ortaya çıkıp beni kışımından ısıracağını asla bilemezdim."

Ulk.

Bu hiç eğlenceli olmamalıydı.

"Berbat kokuyor," diye mırıldandım.

"Evet, gerçekten hiç eğlenceli değildi," diye kabul etti.

Söylemeliyim ki, Rix'in Peri'yle geldiği nokta konusunda kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Rix'in işi bitmemiştir.

"Hayatında her kim senin o kadar da iyi olmadığına dair kafana bir şeyler soktuysa, bunu aşman için elimden geleni yapmaya hazırım. Ama sen osun, Alexandra. Bunun zaman alacağını anlıyorum, bu bir anlatma değil, gösterme işi. Ama bunu yaparken dikkatini vermeli ve içine işlemesine

izin vermelisin. Düz

Bu gezegende dışı güzel olup da içi güzel olmayan hiç kimse yoktur. İçinizde bu yoksa gerçekten güzel olamazsınız. Ama siz her ikisine de sahipsiniz."

"Tamam tatlım," diye fısıldadım, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

"Tamam," diye homurdandı.

"O değildi," dedim ona.

"Ne?"

"Bana uyum sağladın. Aklımda bir şey olduğunu biliyordun. Ve bu Peri değil. Ailenle tanışacağım için gergin olmam."

Uzandı, elimi tuttu, kalçasına götürdü ve direksiyona dönmeden önce orada bıraktı.

"Onlar iyi insanlar. Dost canlısı. Ve zaten seni seviyorlar," diye güvence verdi.

"Hiç ciddi bir ilişkim olmadı."

Bu bana hızlı bir bakış daha kazandırdı. "Bok yok mu?" "Bok yok."

"Utangaç," diye mırıldandı, ama bu kelime neredeyse mırıltıya benzeyen bir nüans vardı, bu yüzden bu kelimenin sırtımın küçük kısmında iz bıraktığını hissettim.

Sırtımdaki hissi görmezden geldim ve "Onun gibi bir şey. Lisedeki erkekler dışında, ki onlar sayılmaz, çünkü o gerçek bir şey değildi, sadece bir erkek arkadaşımın ailesiyle tanıştım. Onlar da beni pek sevmiyorlardı."

Bir bakış daha, bu sefer kaşlar çatık. "Neden olmasın ki?"

Aptal değildi, ama bu aptalca bir soruydu.

"Konuşkan ve hareketli olmadığım için mi? Kabarcıklı ve patlak gözlü olmadığım için mi?"

Kaşları çatılmıştı, şimdi eğleniyordu.

"Googly-eyed?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandım, bakışlarımı ön camdan dışarı kaydırarak.

"Annem sümüklü gözlere kusardı." Bu iyiydi.

"Babam yeterince konuşur, senin pek yapmadığını fark etmez bile. O kadar çok konuşur ki, yapmaya fırsat bulamazsın."

Bu içimi rahatlattı.

"Pekâlâ."

Kalçasındaki elimi sıktı ve bıraktı. "Bebeğim, sakın ol. Her şey güzel olacak."

"Tamam."

"Gerçekten mi?"

"Seni duyuyorum."

"İkisi de Kurt Russell'ı seviyor diyelim. Neden hayranı olduğumu sanıyorsun?"

Bu bana şaşkın bir kahkaha attırdı.

"O zaman ortak bir noktamız var," diye şaka yaptım.

Şaka yapmıyordu, "Kesinlikle yapıyorsun" derken sesi alçaktı.

Mm.

"Ve iyi bir zevke sahipler," diye ekledim. "Evet, benim de öyle."

Aman Tanrım.

"Bu kadar harika olmayı gerçekten bırakman gerekecek yoksa özel bir yere gitmek zorunda kalacağız, böylece minnettarlığımı göstermek için sana sakso çekebilirim," diye uyardım.

"Lanet olsun, şimdi ailemi görmeden önce odunla savaşmam gerekecek."

"Şimdi sen harika olduğunda nasıl hissettiğimi biliyorsun." "Hiç kuşkun olmasın güzelim, neredeyse savaşıyorum."

"Ne zaman sana baksam," duraksadım, sonra, "ya da seni düşünsem." Gözlerimi devirdim. "Abartma."

Elimi oynattı.

Aman Tanrım.

Tekrar uyluğuma götürdü.

"Oraya güvenli bir şekilde varalım ki sağlık görevlilerine sertleştiğimi açıklamak zorunda kalmayayım," diye önerdi.

Bunun üzerine gülmekten kırıldım. Ayrıca kendimi çok daha iyi hissettim.

Rix'in büyüü sayesinde Flagstaff'a vardıktan sonra da böyle hissetmeye devam ettim ve sonunda bir sürü ağacın arasında yer alan, arsaları çok büyük, peyzajının çoğu tamamen doğal olan eski, köklü bir mahalleye girdim, bu yüzden gerçekten çok güzeldi.

Rix arabayı uzun, rüzgârlı, asfalt bir yola çekti, yolun sonunda ahşap ve taştan yapılmış, yeşil süslemeli, garaj kapısı da buna uygun olan büyük bir ev vardı.

Onda da iyiydim.

Büyük, beyaz bir Range Rover'ın yanına park etti.

O yaptıktan sonra benim atlamamla.

Ön kapı açılıp insanlar dışarı yığılınca her şey darmadağın oldu.

Özet:

Rix'in annesi mi?

Eski Spor Resimli süper model.

Rix'in babası mı?

Rix, otuz küsur yıl önce.

Rix'in kardeşi mi?

Rix, annesinin bazı daha rafine özellikleri dışında, babasının tamamen sert olanları değil.

Rix'in baldızı mı?

Tamamen kapak malzemesi.

Hailey'nin koyu renk kot pantolonu, krem rengi, çift cepli gömleği, harika kemeri ve yüksek topuklu botlarıyla rahat şıklığını görünce kendi kıyafetimi zihnimde gözden geçirdim.

Amaca uygun solmuş güzel kot pantolon. Dantel süslemeli fildişi kabuk. Uzun, pembe hırka. Gül kurusu, süet, alçak topuklu botlar ve hemen hemen aynı tonda şık bir deri çanta. Mermerimsi, cilalı, pembe-kahverengi bir taş ve altın bir püskülle biten damla kolye. Ve gerçek şu ki, harika gözlükler takmıştım.

Yine de hiç şansım yoktu.

Birdenbire Rix'in yan tarafına çarpmam, omzumun ona çarpması ve o bana kenetlenirken orada sıkışıp kalmamla bu aklımdan uçup gitti.

Bu da ne...?

Ben

sormadım.

Tüm ailesi bize doğru geliyordu ve her biri Rix'in bana neredeyse şiddetle sahip çıkmasına tepki gösterdi.

Baş sarsıntıları. Kekeme adımlar. Genişlemiş gözler.

Rix bizi neredeyse kaynaşmış halimizle ileriye taşıdı ve hepimiz ortada buluştuk.

Oraya önce babası varmış.

"Oğlum," diye tereddütle selamladı.

"Baba. Anne. Josh. Selamlar," diye homurdandı Rix.

Başımı kaldırıp ona baktım, şimdi de uğursuz ses tonuyla şok olmuşum.

Kolu sıkılaştı ve omzumu yerinden çıkarmasından korktum.

O da konuşmaya devam etti.

"Bu Alexandra. Utangaçtır. Pek konuşmaz. Tanımadığı insanların yanında rahatsız olabilir, ta ki onların yanında rahat olana kadar. Bu yüzden ona karşı sakın olun."

Sonuncusu neredeyse bir tehdit gibi dile getirilmişti.

"Önce onlara sarılmak ya da başka bir şey yapmak ister misin, tatlım?" Ben önerdim. "Yani, az önce kamyonda bana ailenin bana iyi davranmamasının sonuçları hakkında ayrıntılara girmeden önce, ailenin iyi oldukları için ne kadar iyi olacaklarını söyledin."

Bana baktı. "Sadece rahatsız olmanı istemiyorum."

"Bunun doğru yol olduğundan emin değilim," diye belirttim. "Ailemde bu işi biz yaparız," diye açıkladı.

"Anlıyorum," diye cevap verdim.

"Kamyonda endişeliydin," diye hatırlattı bana.

"Bilmiyorum ama şimdi daha endişeli olabilirim," diye karşılık verdim.

Bana kaşlarını çatı.

Gözlerimi devirdim ve ailesine döndüm, elimi rastgele uzattım ve "Merhaba, ben Alex ve muhtemelen oğlunuzun kardeşinizin aşırı korumacı olması şaşırtıcı değildir. Onun tanıtımını görmezden gelip benimkine devam ederseniz çok memnun olurum."

Kimse tek kelime etmedi.

Kimse kımıldamadı.
Sonra Hailey homurdandı.
Bu da Bay Hendrix'in kahkaha
atmasına neden oldu. Bu da Josh'ın
kıkırdamasına yol açtı.
Ve Bayan Hendrix öne doğru ilerleyerek elimi tuttu.
"Alex, seninle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi.
herhangi bir şey, sadece gerçek.
"Sen de öyle. Rix senden çok bahsetti," dedim ona.
"Tanrı yardımcım olsun, ne dediğini bilmek
istemiyorum," diye cevap verdi.
"Her şey yolunda," diye söz verdim.
"Onu bırakabilirsin oğlum, av köpeklerini serbest
bırakmayacağız," diye söz verdi babası.
Rix isteksizce gitmeme izin verdi.
Kucaklaştı ve kucaklaştı (ve bu sayede, babasının
kucaklaşmasının uzun sürdüğü, kardeşiyle kucaklaşmasının
uzun, sevgi dolu bir göz teması anıyla sona erdiği ve Rix'in
sadece annesinin başının yanını öpmekle kalmayıp aynı şeyi
Hailey ile de yaptığı yürek ısıtan bir Hendrix Şovu izledim).
Tanıştırıldım (ilk adı Garrison olan babası ona Gare
dememi söyledi, benim ikinci adım olmasına rağmen aynı
adı paylaştığım annesi de ona Mags dememi söyledi).
Sonra Josh kardeşine sordu: "Önce sen girmek ister misin?
Gözden geçirelim mi? Tuzak kurmadığımızdan emin olmak
için?" "Siktir git," diye mırıldandı Rix, yine bana sahip
çıkarak, ama çok
daha az agresif.
"Dil," diye tersledi Mags.
"Kins nerede?" Biz eve doğru ilerlerken Rix annesini
görmezden gelerek Josh'a sordu.

"Uyukluyor."

Rix daha sonra dikkatini annesine çevirdi ve derhal bunun üstesinden gelemediğini ilette.

"Başlamak için sadece ikiniz olamaz mıydınız? Joshua ve Hails'i buraya çağırmak zorunda mıydın?"

"Rix!" Azarladım.

"Ne?" diye sordu bana, ailesinin evine girdiğimizde, hala bağlıydı. "Bu geçerli bir soru. Arkadaşların beni yargılamadı. Ailemin de sana böyle bir şey yapmasına gerek yok."

"John Hendrix," diye kesti annesi. "Dil."

Rix, "Anne, ben otuz dört yaşındayım, vazgeç artık," diye karşılık verdi.

"Ohmigod," diye nefes aldım kafam dank ettiğinde. "Sen her şeyden paçayı sıyıran küçük çocuksun."

Rix bu durumdan hiç etkilenmemişti. "Şey, evet."

"Ve... evet," diye onayladı Josh. "Ve bunu örneklemek için bir milyon beş hikayem var."

"Sanki sen mükemmel bir evlatmışsın gibi," diye alay etti Rix.

"Yakalanmamak için çaba sarf etmek zorundaydım," diye karşılık verdi Josh. "Yakalanmak umurunda bile değildi çünkü her şeyin yanına kâr kalacağını biliyordun."

Hepimiz mutfağa doğru gidiyorduk ama Mags çoktan oraya varmıştı ve tavana bakıyordu.

"Yüce Tanrım, sana bağlılığım var. Bana büyük nimetler verdin. Sana minnettarım, bu yüzden fazla bir şey istemiyorum. Ama lütfen oğullarıma, kendi evlerinde ağızlarını temizleyerek annelerine saygı göstermeleri gerektiği mesajını gönderebilir misin? Bir yıldırım kabul ediyorum."

Hailey usulca güldü.

Ben de aynısını yaparken gözlerini yakaladım.

"Tatlım, onlar erkek," diye nedense Gare bariz olanı işaret etti.

"İşte bu yüzden annelerine saygı duymuyorlar," diye karşılık verdi Mags. "Sen ve şu 'onlar erkek' bahanesi." Bana ve yanımda duran Hailey'e döndü. "Ağzı bozuklar mı? Neyse o. Onlar çocuk. Hurdaya dönmüş araba mı? Önemli bir şey değil. Onlar çocuk. Hokey patenleri için 800 dolar, çarpı iki? Mecburuz. Onlar erkek. Çamaşırlarımda bana ait olmayan kız külotları mı? Bu işin doğasında var. Onlar erkek."

"O külotların benimle hiçbir ilgisi yoktu," dedi Rix çok hızlı bir şekilde.

"Saçmalık," diye karşılık verdi Josh. "Tanrı aşkına, Rix, kes şu saçmalığı. Karım orada duruyor."

Hailey kolunu benimkinin arasından geçirdi ve "Canım gündüz içmek istiyor" dedi. Bana baktı. "Canın içki içmek mi istiyor?"

Saat daha dokuz bile olmamıştı.

"Mimozalar!" Mags neredeyse bağıırıyordu.

"Hadi yapalım," diye kabul etti Hailey, beni Mags'e doğru çekip Rix'ten uzaklaştırarak.

Ben de ona baktım.

Hailey'nin beni penceresiz bir minibüse bindireceğinden ve sonra da ortadan kaybolacağımdan korkuyormuş gibi arkasından bakıyordu.

Gözleri bana geldiğinde, iyiyim diye bağırdım.

Çenesini kaldırdı.

Hailey beni Mags'in şarap dolabından şampanya çıkardığı devasa mutfak adasına çekti

Hailey beni bıraktı ve bol miktarda meyve suyu çıkarmak için buzdolabına gitti.

"Tamam, planımız şu," diye başladı Mags. "Onları en az yarım saat görmezden geleceğiz. Belki kırk beş dakika. Sanırım o zamana kadar tansiyonum düşer. Bu arada, Elsa bugün programında senin bazı fotoğraflarını yayınladı. Harry'yi gerçekten tanıyor musun?"

Lanet olsun.

Biliyordum.

Elsa'nın bizimle işi

bitmemişti. Ve aramaya
gitmişti.

Rix'e uyarıcı bir bakış attım, müdahale
etme. Yine kaşlarını çattı ama çenesini
kapalı tuttu. Sonra annesine cevap verdim.

"Evet."

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı. "Göründüğü kadar tatlı
mı?"

"Evet."

"Bu... bu... en... havalısı," diye ilan etti Hailey.

"Pekâlâ, ciddileşelim," diye emretti Mags. "Cranberry?
Portakal mı? Ya da nar?"

"Benim için nar," diye siparişimi verdim.

"Ben de!" Hailey heyecanla ağladı, sanki bu kan
kardeşlerimizin yeniden bir araya geldiği anlamına
geliyordu.

Hailey'den hoşlanacağımı
görüyordum. Ona bir gülümseme
attım.

Geri verdi.

"Ben de," dedi Mags. "Hails, diğerlerini yerine koy. Alex,
bana bir iyilik yap tatlım ve gidip bardakları getir.
Şuradalar."

Gösterdiği yere gittim ve gözlükleri aldım.

Mags karıştırırken Rix'e baktım ve onun kardeşi ve babasıyla bir erkek topluluğu içinde olduğunu gördüm, ama bakışları benim üzerimdeydi.

Dudaklarımın
yukarı kalkmasına
izin verdim. Göz
kırptı.

Tamam.

İşte oradaydık.

Erkek arkadaşı Bear Rix aşağıda
duruyordu. Her şey yolundaydı.

"BÜTÜN GÜN ONLARIN ÜZERİNDEYDİ," DEDI HAILEY, O KADAR ALÇAK SESLE,
BİLİYORDUM KI

onu duymaması gerekiyordu.

"Mm," diye cevap verdi Mags, bu hem bir anlaşma hem
de bu konuda konuşmaması için bir uyarı gibiydi.

Arka tarafta, güvertedeki yemek masasındaydık.

Gare'in ızgarada pişirdiği marine edilmiş tavuk göğsü,
mısır koçanı ve Mags'in bana tarifini verdiği makarna
salatasından oluşan bir akşam yemeği yemiştik.

Kadınlar şarap içiyor, yemek sonrası serin bir akşamın
tadını çıkarıyorlardı.

Erkekler avludaydı, erkek olmalarından başka bir sebep
yok gibiydi ve ağaçların arasında, çimlerin üzerinde
dururken kendilerini daha rahat hissediyorlardı.

Rix siyah saçlı, mavi gözlü, sevimli Kinsley'i kollarından
birine kıvrılmış halde tutuyordu. Tombul yanağı Rix'in
omzunda, gamzeli eli de boynundaydı ve neredeyse
uyuyordu.

Ayrıca uyandığından beri, bir kez daha kestirdiği

zamanlar hariç, neredeyse hiç ayrılmamışlardı.

Onu beslemişti bile.
Bunun beş kez olması
gerekiyordu. Bu arada öyle değil.

O...

Öyley

di...

Delice.

Çok güzel.

"Rix'i daha önceden tanıyor muydun?"

Hailey'e sordum. İki kadın da gözlerini bana çevirdi.

"Pardon?" Hailey karşılık olarak sordu.

Soruma açıklık getirdim. "Rix bacaklarını kaybetmeden önce onu tanıyor muydunuz?"

Bu soru nedense ikisini de şok etmiş gibiydi ama Hailey önce toparlandı.

"Josh ve ben aynı zamanda evlenecektik.

."

Mags kısmen boğazını temizleyen bir ses çıkardı, gerisi kesinlikle susmaktı.

Ama ne Hailey dedi yapılmış Ben Üzgün.

"Sen vardı ertelemek için?"

"Rix... Josh'un sağdıydı. Josh da..." durakladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Yani, evet."

Sonra başka bir şey söylemedi.

Ama daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

Yaşadıkları kalp kırıklığına bir de bu eklenmiş olsa da ve yeniden düzenlemek için çok uğraşmak gerekse de, o anda Josh'u kardeşi olmadan evlenmeyeceği için tüm kalbimle sevdim.

"Sonunda gerçekleştiğine sevindim," dedim ona. "Ve evet, onlarla daha fazla ilgileniyor. Bana tembellik ettiğini söylemişti ama

Bugünlerde sandalyesini neredeyse hiç kullanmıyor." İki kadın da bana baktı.

"Sana tembellik yaptığını mı söyledi?" diye soran Hailey oldu.

Başımı salladım. "Ama düşününce, sanırım mağazadaki işinin daha fiziksel olmasıydı. Ofiste, etrafta dolaşmaya o kadar da gerek yok. Tembel olmaktan çok uzak. Onu tanıdığımdan beri, ki onunla tanıştığımda rehabilitasyondan sonra hayata yeni dönmüştü, zinde ve aktifti."

Mags, "Elsa Borsası'ndaki resimlerde çok aktif görünüyordu," diye mırıldandı.

"Evet, öyle," diye doğruladım. "Yürüyüşe çıkılacaksa benden bile önce kalkar ve ben de hevesli bir yürüyüşçüyüm."

"Oh," dedi Mags usulca. Sonra da "Acı var mı?" diye sordu. "Pardon?"

"Bu kadar sık onların üzerinde olmak, acı çekiyor mu?"

Başımı salladım ama "Sanmıyorum ama bana söylemeyeceğini biliyorsun. Şikayet etmez. Sadece işine bakar."

Yine de ona sormak için aklıma bir not aldım.

"Doğru, ama size başka şeyler de söylüyor. Mesela tembellik yapıyor," dedi Mags.

Gözlerinin içine baktım ve "Evet" dedim. Başka tarafa bakmayınca, elimden geldiğince nazik bir şekilde, "Çünkü ben istiyorum," diye bitirdim.

İşte o zaman gözlerini kaçırdı.

Hailey şarap kadehini inceliyordu.

Ben mi?

Sinirlenmeye başlamıştım.

"Bu konu hakkında konuşuyor. Bu konuda konuşmayı seviyor. Bu onun hayatı," diye belirttim.

İki kadın da bana dönüp baktı.

"Tamam, belki bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor," diye izin verdim. "Ama bunu yapmakla ilgili bir sorunu yok ve bu onun hayatı. Herkes hayatıyla ilgili önemli şeyleri sevdiği insanlarla paylaşmak ister."

"Sevdikleri insanlar," diye tekrarladı Mags. "Evet," dedim.

Mags ve Hailey bakiştılar.

Bittikten sonra Hailey şarap kadehine bakarak gülümsemeye başladı. "Anlıyorsunuz ya, bu tür şeyler hakkında bir el kitabı yok.

Sevdiğin birinin başına böyle bir şey geldiğinde bununla nasıl başa çıkacağınla ilgili." Mags avluda, tam da adamların durduğu yerde konuştu.

"Hayır, anlamıyorum," dedim sessizce ve bana geri döndü. "Ben anne değilim. Ona bir şey olduğunda yanında değildim. Ben şanslıyım. Onunla tanıştığımda bu zorlu süreci atlatmıştı. Onu şimdi anlıyorum. Rix, harika adam, komik adam, yakışıklı adam, aktif adam, aynı zamanda bacaklarını kaybetmiş olan adam."

Mags, "Görüyorum ki Rix'in sana söylediklerine kulak asmışsın," dedi.

Söylediğim her şey doğru ve dürüst olsa da, gün gerçekten iyi geçmiş olsa da, bu insanları sevmiş olsam da ve onlar da beni seviyor gibi görünseler de, her şeyi mahvettiğimi düşünerek yerimde kıpırdandım.

"Hayır, Alex, o haklı. Haklıyız. Ve bunu duymaya ihtiyacım vardı," diye beni temin etti Mags.

"Bana bacaklarını senin aldığını söyledi," diye bahsettim.

"Pislikler ona bir şeyler kakalamaya çalışıyorlardı," dedi Mags.

homurdandı ve Hailey bu kez şarabına doğru bir kez daha homurdandı,

Bunu hiç şüphesiz Mags küfrettiği için yapıyordu (ve evet, Hendrix kardeşler ve zaman zaman babaları küfür etmekten çekinmedikleri için bu tema devam etmişti).

Hailey toparlandı ve bana, "Cidden Alex, en kötüsü. Her lanet şeyi beş paralık etti. İğrençti."

Mags, "Size söyleyeyim, oğlumun başına gelene kadar hiçbir zaman sosyalleştirilmiş tıp taraftarı olmadım," dedi. "Her küçük şey için dişimizle tırnağımızla mücadele etmek zorunda kaldık. Personel harika. Her biri melek gibiydi. Takım elbiseliler, Şeytan'ın ordusu. Ve biz bunu gördük. Yardıma, desteğe ve bakıma ihtiyacı olan ama sigortaları bittiği ya da paraları yetmediği için kapı dışarı edilen bazı insanlar evlerine erken, çok erken dönüyordu. Diğerleri ise her şeyin en iyisini alıyordu."

"İğrençti," diye araya girdi Hailey.

"Öyleydi. İğrençti," diye kesin bir dille onayladı Mags ve avluya geri döndü.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Üzülme," diye emretti Mags, gözlerini oğluna dikerek. "Hayat bizi sınar. Hepimiz farklı sınavlardan geçeriz. Bu da onunkilerden biri. Ve ona bir bak. Üzülecek bir şey yok. Oğlum söz konusu olduğunda hissettiğim tek şey gurur."

"Aman Tanrım, ağlayacağım," diye fısıldadı

Hailey. Ama ben şarap kadehimi inceliyordum.

"Alex?"

Yutkundum, burnumu çektim, birkaç kez göz kırptım ve Mags'e baktım.

Yüzü yumuşadı.

"O tanıdığım en harika adam," diye ağzımdan kaçırdım.
Cevabı hemen geldi.
"Hiç şaşırmadım."
Sonra bana sıırttı. Ben
de karşılık verdim.

RIX GÖSTERİYORDU.

Söylemedim.

Bunu yatakta benimle yatarken yapıyordu, başı göbeğimdeydi, karnımın üzerinde rastgele çizimler yapıyordu, bazen öpüyor, bazen ısıırıyor, bir keresinde dilinin ucunu göbek deliğimde gezdiriyordu.

Mags ve Gare'in arkadaşlarının kulübesi dolu olduğu için biz bodrum katındaydık.

Bodrum katındaki odanın tam banyolu misafir yatak odası olduğu ve bir ucunun toprağa oyulmuş تنها bir verandaya açıldığı gerçeğini göz önünde bulundurarak, neden onun yatak odasında uyuduğumuzu merak ettim, ki bu açıkça ve komik bir şekilde bıraktığından beri değişmemiştir.

Evet.

Buz hokeyi ve lakros kupaları.

Evet.

Rage Against the Machine ve Limp Bizkit posterleri.

Gare bana, "Annesi üzerinde kızların olduğu posterleri aşağı indirdi," diye fısıldadı.

Eminim

öyledir.

Ve evet.

Koyu renkli mantar panolardan oluşan bir duvarın tamamına hayattan parçalar yapıştırılmış: film koçanları, konser biletleri, teleferik biletleri, fotoğraf kabininde çekilmiş fotoğraf şeritleri, tampon çıkartmaları ve özenle yayılmış ve tutturulmuş bir Nirvana tişörtü.

"Artık hepimiz burada dikilmeyi bırakabilir miyiz?" Rix sormuştu ve itiraf etmeliydim ki hepimizin orada dikilmesi biraz tuhaftı.

Neredeyse o odanın olduğu gibi korunmuş olması kadar garip.

"Senin için bir tapınak gibi," diye cevap verdim.

"Elbette öyle," dedi Mags kayıtsızca. "Josh'ın da bir tane var. Kinsley orada uyuyor, babası da etrafında." Sanki ona karşı çıkmaya cüret edecektim gibi (ki cüret edemezdim) bana sabit bir bakış fırlattı. "Rix'in bana vereceği torunlar da bu odada aynı şeyi yapacaklar."

"Bu çok hoş," diye yorum yaptım ve öyleydi de (garip bir şekilde). "Ve Rage Against the Machine'i takdir etmeye başlamak için asla erken değildir."

O anda Rix kolunu boynuma doladı ve beni odadan dışarı çıkararak Josh'a "Ben kazandım" dedi.

Bunun üzerine Hailey, "Son kez söylüyorum, N Sync ile ilgili yanlış bir şey yok!" diye karşılık verdi.

Herkes güldü. Gerçi

Hailey gülmedi.

Şimdi şimdi oldu. Josh ve ailesi evlerine gittiler. Yarın onların evinde brunch yapacaktık ve Hailey'nin Rix'in kardeşiyle yaptığı evi görmek istiyordum.

Ben Mags'e ondan çok daha fazla benziyordum. Mags utangaç değildi, açık sözlü ve komikti, ama aynı zamanda ayakları yere basan biriydi.

Hailey biraz daha gergindi, kötü anlamda değil. Sadece daha açık bir şekilde duygusaldı.

Ama Hailey tam bir oyuncak bebekti ve Josh'la birlikte bu halleriyle, her ne kadar biraz daha kadınsı olduklarından şüphelensem de, muhtemelen çok hoş bir yuva kurmuşlardı.

Rix'in anne ve babasının evi çok çekiciydi.

Ama Mags'in üç erkekle yaşarken böyle bir arzusu olduysa bile bundan uzun zaman önce vazgeçmiş olması beni şaşırtmadı.

Mags ve Gare'in mekânı misafirperver, yaşanmış, sağlam ve saçmalıktan uzaktı.

Orada kendimi çok rahat hissettim.

En güzeli de Rix'in büyüdüğü evde ne kadar rahat ve yumuşak başlı olduğuydu.

Kesinlikle evindeydi ve onu o ortamda izlemeyi çok seviyordum.

Ailesiyle birlikte.

"Kinsley ile çok tatlısınız," dedim usulca, sırtındaki anka kuşunun kanadını izleyerek.

Karnımı öptü, sonra dönüp bana bakabilmek için yerini değiştirdi ve şimdi başını tam karnıma yaslamıştı.

"Ona şirin davranmıyorum. Ona, ona bulaşan herkesin kafasını koparacak bir adam olduğumu anlatıyorum." "Oh, onu itip kakarken yaptığın şey bu muydu?"

Ağızına meyve verip bebek gibi mi

konusuyordun?" "Evet. Yaptığım şey buydu."

"Bunu nasıl kaçırdığımı bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Programa uy," diye karşılık verdi. "Ve ben bebek gibi konuşmam. Onunla benim kendi dilimiz var."

"Bu, ona sadece 'Bak ne kadar iyi bir kızsın' ve 'Dünyada daha güzel bir kız var mı? Buna cevap verme. Hayır. Yok."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunların herhangi birinde yalan söyledim mi?" Başımı salladım, çünkü hayır, söylemedi.

"Hayır, yapmadım," diye mırıldandı, eli benimkini buldu, sonra parmakları benimkinin içinden geçti.

Uzun parmaklarının elimin arkasında kıvrılmasını izledim, tembelliğim daha da tembelleşmeye başlamıştı ve fısıldadım, "Bütün gün bacaklarının üzerinde durmandan endişelendiler. Annen ağrı konusunda endişeli."

Başparmağıyla elimin arkasını okşadı ve "Seninle bu konuda konuştular mı?" diye sordu.

Onlarla bu konuda konuştuğumu düzeltmedim.

"Evet" dedim.

"Acı yok, tatlım."

"Tamam," diye fısıldadım.

Bakışlarımı yakaladı. "Böylece sen de bu konuda endişelenmeyi bırakabilirsin."

Ona burnumu kıvırdım.

Ellerimizi ağzına götürdü ve benimkini öptü. "Ailen harika." diye paylaştım.

"Kimsen var mı?"

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Pardon?"

"Büyükkannen Brooke vardı ama o vefat etti.

Başka kimseniz var mıydı?"

"Yalnız değildim."

"Ben bunu sormadım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Rix izledi.

Sonra mırıldandı, "Doğru."

"Artık insanlarım var," diye hatırlattım

ona. "Evet var," diye cevap verdi.

Evet, söyledim.

Elini ağzıma götürdüm ve parmak eklemlerini öptüm.

Rix başını çevirdi ve tekrar karnımı öptü.

Sonra hareket etmedi. Beni hareket ettirdi. Elimi bıraktı.

Kalçalarımı kavradı. Beni kendine çekti. Külotumu çekiştirerek çıkardı. Bacaklarımı omuzlarına attı.

İçeri daldı.

Başımı yatağa bastırdım, bir baldırımı başının etrafına sardım, diğer topuğumu sırtının küçük kısmına soktum.

Beni öperken parmaklayarak bitirdi. Ben de yutkunarak işini bitirdim.

Ben külotumu giyip geceliğimi aşağı çekerken o da uyku pantolonunu yukarı çekti.

Kalçasını bacaklarımın arasına sokarak bizi birbirimize yaklaştırdı.

Benim dışımda, Peri'den beri geceyi tek bir kadınla geçirmediğini bilmeme imkân yoktu.

Ama hiçbir koşulda bir kadının bacaklarını kendi bacaklarıyla ayırmazdı bile.

Bunun farkında değildim.

Sadece mutluydum.

Rix ile daha mutlu olurdum. Bu bir süre devam edecekti.

Ama uzun sürmezdi.

Böyle şeyler asla sürmez.

BÖLÜM 17

DEĞİŞEN

Rix

İki buçuk hafta sonra.

RIX EŞYALARINI KAMYONETİNİN ARKASINA YERLEŞTİRİYORDU.

O ve Alex birkaç gün izin almışlardı.

Kuzeye, Ouray'in dışındaki bir kaplıcaya gidiyorlardı.

Tek kişilik teçhizatı vardı.

Çift kişilik teçhizatı vardı.

Ama bir gün önce, para kaybı olsa bile, eşyaları mükemmel durumda olduğu için, hepsini Craig's List'te listelemiş ve iki kişilik yeni bir çadır ve uyku tulumu almak için River Rain'e gitmişti.

En iyisini almıştı.

Eskileri, Peri ile yatmıştı. Peri'yi sikmişti. Alex onların yanına bile yaklaşamazdı.

Arabanın yanaştığını duyduğunda taksisinin arka koltuğuna bir soğutucu yerleştiriyordu.

Kırmızı bir Evoque'du.

Chloe.

Sikeyim.

Onu orada, sabahın o saatinde yakalayan şeyin ne olduğunu biliyordu.

Dün, haftalardır ikisi arasında gidip **g e l e r e k** yaptığı şeyi iki katına çıkarmıştı.

Chloe'den gelen bir mesajı görmezden gelmiş ve Yargıç'ın akşam yemeği davetini geri çevirmişti.

Arabasını sağa çekip adamın önünü kesti ve arabadan indi.

Saat henüz sabahın altı buçuğu değildi.

Bir dergi sayfasından fırlamış gibi görünüyordu.

"Umarım bu çabayı takdir edersiniz" dedi.

Merhaba. "Elimde olsa bu kadar erken kalkmazdım."

"Merhaba Coco. Seni görmek de güzel," diye cevap verdi.

Birkaç adım ötede durdu ve "Kes şunu Rix, bunu birden fazla anlamda söylüyorum" diye emretti.

Lanet olsun. "Chlo-

"

"Seni üç kez öğle yemeğine davet etti. Dört kez de akşam yemeği için eve davet etti. Sana beş mesaj gönderdim ama hiçbirine cevap vermeye tenezzül etmedin."

"Yargıç ve benim boşluğa ihtiyacımız var."

"Seni rahat bıraktı. Şimdi arkadaşını özleyiyor."

Rix dişlerini sıktı.

"O seni seviyor. Ve bir kez, sadece bir kez, sana karşı acımasızca dürüst oldu. İstedğin bu ve bunun için onu cezalandırıyor musun?"

"Hiç hoş olmayan şeyler söyledi."

"Ne gibi, Rix?"

"Bu onunla benim aramda." Bir elini kaldırdı ve başını salladı. "Anlıyorum. Her şeyini sana verdiğini biliyorum." Elini bıraktı. "Sana sahip olduğun için mutluyum. Onun sözünü dinledin ve arkasını kolladın. Olması gereken de bu. Ama bu başka bir taraf olmadığı anlamına gelmez."

"Tamam, o zaman bu konuyu onunla konuş." Rix tekrar başını salladı.

"Birlikte çalışıyorsunuz," diye ısırdı. Sonra öldürmek için içeri girdi. "Ve bu ona zarar veriyor."

"Bunu atlatacağım ve onunla bu konuyu konuşacağım. Ama o zaman şimdi değil."

Kamyonetine baktı, sonra tekrar ona döndü. "Peki şimdi ne zamanı?"

"Buradasın, sabahın bu saatinde beni yakalıyorsun, bunun ne için olduğunu biliyorsun. O benim de patronum ve izin istemek zorundaydım."

"Bana gerçekten de Alexandra ile uzun bir hafta sonu için gittiğinizi söyledi."

"Evet," diye onayladı

Rix. Hiçbir şey söylemedi.

Bu çok uzun sürdü.

Ama bu Chloe'ydi ve her ne kadar Yargıç'tan uzak kalmaya ihtiyacı olsa da, Chloe başka bir şeydi.

Bir zamanlar silah arkadaşıydılar, kendi duygularıyla savaşan Yargıç'ın y a n ı n d a y e r almışlardı.

Biriyle bu tür şeyleri paylaşırsanız, aranızdaki bağ derinleşir.

Dahası, en iyi arkadaşını mutlu eden kadın oydu.

Yani Rix ona saygısızlık etmeye yaklaşmadan önce bir uzvunu daha kesecekti.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Rix." dediğinde bakışları sıcak, sesi endişeliydi.

"Evet," diye yanıtladı.

"Her şeyiyle" diye fısıldamadan önce mükemmel ritmin geçmesine izin verdi.

Sonra döndü, kasıla kasıla Evoque'una geri döndü, içine tırmandı ve havalandı.

Rix t o p a r l a n m a y ı bitirdi, her şeyin güvende olduğundan emin oldu ve Groom Creek'e doğru yola çıktı.

Bunu dört gözle bekliyordu.

Sabah yemeği hazırlayıp sıcak taşların üzerine koyuyorlar, böylece gece harika bir yemek yiyorlardı.

Yıldızların altında oturmak, burbon yudumlamak, sürekli sarhoş olmak ve bir çadıra sadece birkaç adım kala tökezlemek zorunda oldukları için umursamamak.

Ouray'e gidip zaman öldürmek.

Kaplıcada sevişmek.

Dört gün geçirecek, sadece o ve kadını.

Ama şu anda berbat bir ruh hali içindeydi çünkü Yargıç'a, özellikle de Rix'in kadınları kullanmasıyla ilgili söylediği o saçmalık yüzünden kızgın olmak bir şeydi, ama aynı zamanda onun Rix ve Alex'in işine karışmasından da cidden hoşlanmıyordu.

Chloe'nin bu konuyu yüzüne vurması başka bir şeydi.

Alex'in evine varıp arabasını arkasına park etti ve biraz stres atmak için merdivenlerden aşağı koşarak indi.

Eşyalarının içeride, kapının yanında yığılı olduğunu gördü. Mutfaktaydı.

Ona verdiği anahtarla uğraşmadı.

Onun geleceğini bildiğinde, her zaman kapıyı onun için açardı.

İçeri girdi.

"Hey," diye
seslendi.

"Hey," diye cevap verdi mutfağında dururken. "Bize termos yapacaktım ama onun yerine Wild Iris ya da Scooter's'a uğrayalım ve yol için java yapalım."

"Sen ne istersen," diye yanıtladı.

Kadın döndü.

Bunu yaptıktan sonra, kışını ona doğru getirmesini, ona uygun bir selam vermesini bekledi, o da onu hissederken ve/veya kışını sıkarken küçük dilinin ağzında dans etmesine izin vererek karşılık verecekti.

Mutfakta duruyordu.

Kız yaklaşmayınca, "Dilini boğazıma sokarak burada değil de orada olmanın bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Sorun nedir?"

Evet.

Ona göre ayarlanmıştı ve bu ayarlama birlikte geçirilen zamanla daha da yetkinleşti.

Ve birlikte çok zaman geçirmişlerdi, neredeyse bir aydır neredeyse her gece birinin ya da diğerinin yatağında, dün gece nadir bir istisnaydı çünkü kızlarıyla birlikteydi.

Daha önce üç kez yaptıkları gibi onu da davet etmişlerdi. Ama bu sefer, onun arkadaşlarıyla ve belki de sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek reddetmişti.

Özellikle de birlikte dört gün geçirecekleri bir dönemde.

Bunu açıkladıktan sonra ona verdiği öpücükle, doğru söylediğini biliyordu.

Kadınlar Alex'in evinde bir gece geçirmeye karar vermişlerdi, bu da onu dağın aşağısında, onun evinde bırakıyordu.

Ama birlikte geçirdikleri onca zaman, onun sesinin tınısından ya da bakışlarındaki hareketlilikten bir şeyler olup olmadığını anlayabileceği anlamına geliyordu.

Ve her şeyi siktir et, ona karşı da aynıydı.

"Hiçbir şey, öp beni, sonra bu boku yükleyeceğim ve Scooter'a gideceğiz."

"Rix."

Bunu da okudu.

Dedi ki, "Her şeyi biliyorsun.

Dökül. "Bebeğim."

Sonunda ona doğru yürümeye başladı, ama bunu "Tatlım, neler oluyor? Saat daha sabahın yedisini bile değil. Ne oldu?"

"Chloe uğradı," diye homurdandı.

Alex de ondan çok uzakta durdu.

"Senin donup kalmanla işi bitti Yargıç," diye ilan etti.

Kanının ısınmaya başladığını hissetti. "Sana söyledi mi?"

"Hayır, yine de dışarıda donup kaldığınızı fark etmemek mümkün değil Yargıç ve açıkçası Chloe'nin bu kadar uzun süre devam etmesine izin vermesine şaşırdım."

O ve Alex, Yargıç'la olan durumu hakkında kısa bir sohbet yapmışlardı.

Çok kısa.

Detay yok.

Belli

oluyor.

İtmemişti.

Ona bakınca, artık zorlama havasında olduğunu anladı.

Sikeyim.

"Önümüzde dört gün var, hadi gidelim," dedi.

"Bir uğrayıp onunla konuşmalısın. Çabucak hallet." "Ona bu gece mesaj atarım."

"Siz çok iyi arkadaşsınız." "O hiçbir yere gitmiyor."

"Sadece çaba gösterin. Çaba her şeyi anlatacaktır. Ona şehir dışına çıkacağımızı ama döndüğünüzde her şeyi halledeceğinizi söyleyin."

"Alex, bırak onu." "Rix-"

"Bırak onu!" diye gürledi.

Söylediği anda pişman oldu.

Sesini sık sık yükselten bir adam değildi ve bununla gurur duyuyordu.

Ve ona hiç kaldırmamıştı. Bir kere bile.

Kahretsin, başlangıçta yaşadıkları yanlış anlaşılardan beri ona hiç kızmamıştı bile.

Bununla birlikte, onun cevabı karşısında hareketsiz kaldı. Kımıldamadı.

İrkilmedi bile.

Olabildiğince sakın bir şekilde, "Bununla işin bitti mi?" diye sordu. Rix ona baktı.

"Sen Yargıç'la konuşana kadar gitmiyorum," dedi. "Oraya git. Ona telefon et. Hangisi olduğu umurumda değil, Rix. Ama onunla bağlantı kur."

Rix, "O eski kafalı," diye ısırdı.

"Pardon?"

Rix, "O lanet olası bir geçmişe dönüş," dedi.

"Ne demek istediğınızı anlamıyorum."

"Sen ve Peri arasında yattığım tüm kadınlarla ilgili benimle kafa buldu."

Şaşırmış görünüyordu. "Öyle mi yaptı?" "Yaptı."

"Neden?"

Çünkü senin de onlardan biri olduğunu düşünüyor, ki bu hiç iyi değil.

"Esasen, onları bir şeyi kanıtlamak için kullandığımı söyledi." "Hmm."

Ne oluyor lan?

"Hmm?" diye taklit etti.

"Bu ilginç bir yaklaşım. Sen yaptın mı?"

"Bokumu birkaç düzine amcığın içine mi gömdüm?" diye sordu.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Olmaz öyle şey," diye kestirip attı. "Çok fazla seks yaptın, Rix."

"Kusura bakma bebeğim, bacaklarının bir avuç beşik ya da her ne haltsa onunla kapalı tutulduğu günler çok uzun zaman önce sona erdi."

"Crinolines?"

Bunu eğlenceli bulduğunu biliyordu. Kendini eğlenmiş hissetmiyordu.

Bunu "Bebeğim" diyerek paylaştı.

"Doğru," diye fısıldadı, hâlâ eğleniyordu. Tanrım.

"Kadınlar seksi sever," diye belirtti.

"Evet, tüm kalbimle katılıyorum. Öyle," diye onayladı.

"Pek çok kadın ilişki kavramını anlıyor."

"Evet," diye tekrar kabul etti.

"Ve o kadınlarla takıldım." "Tamam."

"Hiçbir söz vermedim. Kimseyi yönlendirmedim.

Sevişmek istediğimde, yine sevişmek isteyen kadınlarla birlikte oldum."

"Pekala."

Ona baktı.

Alex de ona baktı.

Kahretsin.

Sikeyim.

Tavana baktı ve "Bokumu amcığa gömdüm" diye mırıldandı.

"Mm," diye mırıldandı.

Tekrar ona baktı. "Tam bir baş belasısın." Kızın kaşları kalktı. "Öyle miyim? Nasıl?"

"Çünkü şimdi gidip Yargıç'la aramı düzeltmem ve o pisliğe haklı olduğunu söylemem gerekiyor."

Sonunda ona doğru yaklaştı, elini çenesine koyup yakınına bastırdı.

Kollarını ona doladı. "Evet, öyle," diye mırıldandı. "Ve seni suçluyorum."

"O suç ben üstleneceğim."

Kahretsin, inanılmazdı.

Başını eğdi.

Davetini kabul etti ve onu öptü, küçük dili adamın ağzında oynarken adam da onun kıcını sıktı.

Adam onu kırdı ve kadın "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Evet, Chloe'yi meşgul edebilirsin. Daha önce pençelerini kınına sokmamıştı ama bir tehdit sezerse bunun devam edeceğini sanmıyorum."

"Seni seviyor," dedi Alex.

Seviyor.

"Evet," diye homurdandı. Sonra da bir yığın eşyaya ve tekrar ona baktı. "Gidip bunu yapacağız, geri gelip eşyalarını toplayacağız, sonra da yola çıkacağız."

"Bu, gidip şunu yapacağız, geri geleceğiz ve sen yeni bokunu amıma gömeceksin ve sonra gideceğiz anlamına mı geliyor?"

Tamamen ona göre
ayarlanmış.

"Kesinlikle."

Gamzesi patladı.

Başını eğdi ve bu kez onu öpen Rix oldu.

KIÇINI YARGIÇ'IN GÜVERTESİNİN KORKULUKLARINA DAYAMIŞTI, GÖZLERİ Alex ve Chloe'yi mutfak barında kahve yudumlarken gördüm.

Yargıç, "Sen bugün izinlisin, benim işe gitmem lazım, dostum," dedi.

Rix ona baktı.

"Rehabilitasyondan sonra eve geleli günler olmuştu, onlara bakmadı bile."

Yargıç hareket etmedi ya da konuşmadı.

"Kendime aşırı duyarlı olduğumu söyledim. Bu bir alışma süreciydi. İkimiz de alışmak zorundaydık. Bacaklarıma zar zor bakabiliyordum. Onun bakamaması şaşırtıcı değildi." Bir nefes verdi

nefes al. "Aşırı duyarlı değildim. Yüzüğümü bana geri verdi ve kırk sekiz saat içinde tamamen taşındı."

"Dostum," diye fısıldadı

Yargıç. "Onu seviyordum."

"Biliyorum."

Rix göz temasını sürdürdü. "Onu artık sevmiyorum, Yargıç."

"Tamam."

"Ama içimi boşalttı."

"Bunu ben de biliyorum."

"Henüz işlemedim. Sonrasında yaptıklarımı. Sadece kendime itiraf ettim. Yüzlerin, orgazmların üzerinden geçebilirim ama zayıfları avlamadım."

"Bu sözlerimle haddimi aştım," diye kabul etti Yargıç.

"Tam olarak değil. İki uzvumu kaybettim. Erkek olduğumu kanıtlamak için aletimi kullanıyordum. Kime bilmiyorum, muhtemelen çoğunlukla kendime."

Yargıç, kendisi gibi bir adam olduğu için cevap vermedi.

"Peri hakkında başlamış olabilir ama Peri ile ilgili değil. Ve söylemeliyim ki, Peri ile işim bitti. Onunla olan ilişkiyi bitirdim. Bunu uzun zaman önce yaptım. Diğer herkes de öyle yapmalı."

"Çünkü Alex'le birliktesin."

"Düşündüğünüzden çok daha fazla birlikte, Yargıç." "Birlikte olmadığını sanmıyorum," diye karşılık verdi Yargıç.

Rix, "Bence senin bilmediğin yönler de var," diye karşılık verdi. "Ama herkes Peri saçmalığına devam ederse, Peri bunu olmayan şekillerde özümseyecek ve bu olamaz."

Yargıç, "Seni duyuyorum," diye cevap vermeden önce arkadaşının içine işlediğini gördü.

"Ben hayatıma devam ettim."

"Güzel."

Rix pencerelere baktı.

Kadınlar bar taburelerindeydi.

Chloe onlara arkasını dönmüştü.

Alex ona dönüktü ama Chloe'ye bakıyordu, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Tekrar Yargıç'a baktı ve sesini alçaltması Alex'in duyabileceğini düşündüğünden değildi.

"Ben onunum, o da benim ve bunun ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bu konuda ikimizin de sana ihtiyacı var."

Kısa bir baş sallama. "Tamam, Rix."

"Hayatında hiç kimse olmadı, Yargıç."

Yargıç Slow gözlerini kırptırdı. "Yine mi geldin?"

"Büyükannesi. Ölmüş olan. Bu. Bu. Bu."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Yargıç.

"Senden hoşlanıyor. Chloe'yi gerçekten seviyor. Ona göz kulak olacağım Yargıç, bunu sen de biliyorsun. Ama sen de yapmalısın. Sahip olduğumuz şey bizim. Bu bir alay ya da siktir git değil, sadece gerçek. Bu seni ilgilendirmez. Ve bunun nasıl sonuçlanacağı da bizi ilgilendirir. Bu arada, şu andan ne zamana kadar, ona seni vermek istiyorum. Chloe. Ve bil ki, bizim için ne olursa olsun, ikimiz de sana sahip çıkacağız."

Yargıç, "Tanrım, dostum, tabii ki" demeden önce sinirli görünüyordu.

Rix rahatladı.

Sonra diğerine geçti.

"Ben de haddimi aştım, yanımda olmamanla ilgili o saçmalığı sana söyledim. Sen benim yanımdaydın."

Yargıç başını salladı. "Bazı şeylerin etrafında dans ettim, Rix."

"Alex, annem ve Hailey ile bir konuşma yaptı. Onlara da dans etmeyi bırakmalarını söyledi. Şimdi annem beni arıyor, mesaj atıyor ve okuduğu biyomühendislik makalelerini gönderiyor ve Alex'in onlara bu şekilde anlatmasının harika olduğunu düşünüyorum. Ama annem bu makaleleri okuduktan sonra ona bir dönem ödevi göndermemi bekliyor ve benim bir hayatım, bir işim ve bir kadını var. Tüm bu saçmalıkları okuyacak vaktim yok."

Yargıç sırtıyordu.

"Mags'i tanıyorsun, o yüzden yalan söylemediğimi biliyorsun," diye mırıldandı Rix.

"Makaleleri Coco'ya gönder. Onları okur ve senin için maddeler halinde sıralar," diye önerdi Judge ve Judge'ın kadını da Rix'i en az Rix'in onu sevdiği kadar seviyordu.

Bunun doğru olduğunu biliyordu.

Şöyle ki.

"Alex onları okuyor. O ve annem onları tartışıyor. Bana önemli noktaları veriyor."

Yargıç onu yakından izledi.

Rix okudu.

"Ben mutluyum kardeşim.

Şimdilik." "Sadece şimdilik mi?"

Omuz silkti. "Sonuç olarak, elimizdeki tek şey bu."

Yargıç onu yakından izlemeye devam etti.

Ama Yargıç'ın işe gitmesi gerekiyordu ve Rix'in dört gün izni vardı, yanında kadını ve bir kamyon dolusu teçhizatı vardı.

Yani devam etme zamanı gelmişti. "İyi miyiz?" diye sordu.

"Her zaman," diye yanıtladı Yargıç.

Rix itilmiş itibaren ve Korkuluk, onlar

kenetlenmiş el ele tutuştular, göğüs gse
arpıştılar, sırt sırta verdiler, birbirlerini bıraktılar ve

eve taşındı.

Kadınlar onları izledi.

Tabii ki Alex bunu sessizce yaptı. Chloe de konuşarak yaptı.

"Moda alanındaki kariyerimi bırakıp antropoloji okumayı düşünüyorum çünkü erkeklerin bir Neandertal gerilemesi yaşamadan basitçe sevgi gösterememesini büyüleyici buluyorum. Arkadaşını gör. Kulübü bırak. Kadını saçından tutup sürüklemeyi bırak. Göğsünü yumrukla. Sırtlara vur. Anatomimizin bazı kısımlarını çizerken dünyayı döndüren yaprakları içmek için daha sonra buluşmak üzere homurdan. Sopayı al. Saçından tut. Mağaraya gidin."

"Antropoloji senin hâlâ ruj sürmen hakkında ne diyor?"
Rix geri döndü.

Chloe sırtıttı ve mırıldandı, "Touché, mon ami." "İşte bu yüzden birbirlerinden bu kadar hoşlanıyorlar. "Bu yüzden birbirlerinden bu kadar hoşlanıyorlar. onun bokunu alır. O da onunkini almıyor," diye açıkladı Yargıç Alex'e.

Alex Yargıç'a gülümsedi.

Rix kolunu boynuna dolayarak onu tabureden çekti.
"Sen. Kadın. Gel. Gidelim. Ateş yakalım. Kamp kuralım."

Alex gülmeye başladı.

Tam o anda.

O sabah hiç de eğlenceli geçmemişti. Ama
Alex gülmek için onun yanına bastırdı?
Şimdi, her şey iyiydi.

HER ŞEY KÖTÜYDÜ.

"Lanet olsun."

"Kim o?" Alex gözlerini onun evine dikerek sordu.

Onun evine de gitmişlerdi.

Onun kanepesinde hızlıca
sevişmişlerdi. Eşyalarını
toplamışlar.

Ama kasabaya varmak üzereydiler ki , "Kahretsin.
Fenerleri unutmuşum. Yanına aldın mı?"

Daha yeni LED'lere sahip olduğu için bu da
paketlenmesi gerekenler listesinde olduğundan,
paketlemedi.

Adamın evine onunkinden daha yakındılar, bu yüzden
oradan geçiyorlardı.

Ve zamanlamaları berbattı.

Saat neredeyse dokuzdu ve tüm gün berbattı.

Çünkü her şey Chloe'n i n onu sallaması, Alex'in bunu
yapması ve sonra bununla yüzleşmek zorunda kalmasıyla
başladı... ve Yargıç.

Ve şimdi kapısında görmek istemediği biri vardı.

"Brian," diye yanıtladı.

Alex sevimli bir aptal olabilirdi. Garip olabildiği
zamanlar vardı (ki bunlar da çok sevimliydi).

Çoğunlukla, yine de, onunla birlikteydi ve son derece
soğukkanlıydı.

Verandasında kimin olduğunu öğrendiğinde, taksinin
yanından ona tokat atan his soğuk değildi.

Arabasına yanaştı ama çıkıntının altına girmeden,
"Bebeğim, kamyonda kal," diye emretti.

"Hayatta olmaz," diye cevap verdi.

Ve adam durmadan önce kadın dışarı çıkmıştı.

"Lanet olsun," o mırıldandı, kesme ve kapısını açıp onun peşinden dışarı fırladı.

Brian'ı suçlamadı. Hayır.

Rix'in kamyonun etrafında dönmesini bekledi ve sonra hemen onun yanına geldi.

Sağ tarafına.

İçinde bir şey hareket etti.

Boğazından kasıklarına kadar.

O yarık kayıyordu.

Oldu ama Cali'deki ilk sefer kadar güçlü değildi.

Ama Alex'le geçirdiğim anlarda oldu.

Ancak bu kez, her ne sebeple olursa olsun, bu duygu hoş karşılanmadı.

Bu duyum oldu Yani Beklenmedik,
Yani Çok büyük, için bir saniye,
ona kilitlenmekten başka bir şey yapamadı.

"Hey... hey, Rix," diye seslendi

Brian. Adama doğru döndü.

"Hey, Bri."

Rix onun takma adını kullanınca Brian'ın duruşu değişti. Rahatladım.

Brian onlara doğru yürürken bakışları Alex'e kaydı.

Rix ona vücut dilini verdi, böylece Rix elini göğsüne doğru kaldırdığında Brian elini sıktı. Tutuştular. Ama göğüs çarpması ya da sırt vurması yoktu.

Adamın gitmesine izin verdi ve geri çekildi. Brian başını kaldırıp Rix'e baktı.

"Çalıştığın yere gittim. Yeni olana. Oradaki bir kadın bana şehir dışında olduğunu söyledi. Ben de bir süreliğine şehirdeyim, ne olacak ki dedim. Bir uğrayayım. Bakalım gitmiş misin?"

henüz." Kamyona doğru baktı. "Görünüşe göre yoldasınız."

Rix ona, "Fenerleri unutmuşsun," dedi. Brian başını salladı ve Alex'e baktı.

Ayrıca ona yukarıdan aşağıya baktı ve gözle görülür bir şekilde onayladı. Onu bunu yaparken izleyen Rix, adamın bu özelliğini hatırladı,

Bir kadına bakışı, bu bakışın hoş olmaması, bu kez Alex'e yapması, cidden hoş değildi ama Rix'in Brian'ın genç olmasıyla ilgili olduğunu düşündüğü bir şeydi.

Sanırım değildi.

Dişlerini sıktı.

Sonra kendini tanıttı: "Pekâlâ Brian, bu benim kadını Alex. Al, bu Brian. Ekipten eski bir dostum."

"Brian," dedi, soğuk değildi ama sıcak da değildi.

Brian onun bildiğini hemen anladı, tavrı yine değişti ve çenesini ona doğru eğdi. "Alex." Sonra tekrar Rix'e baktı. "Sen her zaman en iyilerini alırsın."

"Her zaman
değil." Brian
irkildi.

Anılar hizmet ediyordu ve sonuncusu ona Brian'ın, Peri bunu yapana kadar sahneden çıkmadığını hatırlattı.

Brian bunu silkeledi ve, "Dinle, buradan gittiğini biliyorum ama zamanında dönersen Pazartesi gidiyorum. Belki gidip bira falan içeriz."

"Pazartesi gecesine kadar dönmeyeceğiz," diye paylaştı Rix. "Çok kötü," diye mırıldandı Brian.

Daha sonra başka bir şey söylemedi ve bu senaryoyu bitirip gitmek gibi başka bir şey yapmadı.

Allah kahretsin.

"Tamam, neye ihtiyacın olduğunu biliyorum dostum," dedi Rix ona. "Ve keşke bunu sana verebilsem." Nefesini içine çekti. "Ama yapamam."

Brian'ın yüzünün rengi kaçtı.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu senin için istiyorum," dedi Rix. "Ama sen sıtın batırdın. Ve senin uvallaman bacaklarımı kaybetmem anlamına geliyordu."

Brian'ın yüzü açardı.

"İnsanlar uvallıyor," diye devam etti Rix. "Bunu yapan ilk kişi sen değilsin, Bri. Ve çok daha kötü sonuçları oldu. O güne geri dönüp her şeyi farklı yapacağını biliyorum. Biliyorum, çünkü sen de benim gibisin, aklından çıkmıyor. Ama böyle şeyler olur. Ve senin yüzünden benim başıma geldi."

Brian bir yudum yuttu, sonra başını salladı.

Sonra Rix ona verdi.

"Bunun senin için işkence olduğunu biliyorum ama şunu bir düşün dostum. Bunu kolaylaştırmak için bana geliyorsun ve ben bu konuda gerçekten çok alışmazsam, benim için asla kolaylaşmaz."

"Haklısın," diye zorladı Brian, sözcükler sertti. Boğazını temizledi. "Bu kötü bir fikirdi."

Çenesini tekrar Alex'e doğru eğdi ve kaldırımdaki arabaya doğru bir hamle yaptı.

"Bunu senin için istiyorum," dedi Rix.

Brian durdu ve dikkatini Rix'e verdi.

"Bununla yaşaman beni biraz olsun iyi hissettirmiyor. Benden farklısın ama yaşıyorsun. Yaşadığını biliyorum. Ve bu bir merhem değil, Bri."

"Hiç düşünmemiştim... Bunu hiç düşünmemiştim, Rix. Senin böyle düşüneceğini. Sen o adam değilsin."

"Benim evim var." Başını evine doğru salladı. "Harika bir işim var, dürüst olmak gerekirse, kazanacağımı düşündüğümünden daha fazla ödüyor." Alex'in elini tuttu. "Güzel bir kadını var."

"Doğru, evet," diye fısıldadı Brian.

"Boktan şeyler olur. Kötü şeyler olur. Cidden kötü şeyler olur. Hayat devam ediyor. Zarar vermemek için elimizden geleni yapmalı ve onu yaşamalıyız," diye bitirdi Rix.

"I..." Brian başını salladı. "Rix, dostum, zaman ayırdığın için teşekkürler. Bunu yapmamalıydım... Her neyse. Zamanını verdin ve bu her zaman sen oldun."

Rix çenesini çıkardı.

"Alex, tanıştığımıza memnun oldum," dedi Alex'e. Kızın tek söylediği yine "Brian" oldu.

Brian bu ipucunu aldı ve arabasına doğru ilerledi. Alex Rix'e yaklaştı.

Rix nerede olduğunu görmek için ona bakmaya başladı ama Brian "Rix?" diye seslenince durdu.

Alex'in parmakları onunkileri öyle sıkıca kavradı ki acı duydu. Adam ne irkildi ne de Alex'in tutuşunu değiştirmek için bir hamle yaptı.

Eskiden itfaiyede dalga geçtiği adama baktı. Rix onu en son gördüğünde, Rix'in oturma odasında oturmuş, Rix'in bacaklarına bakmamak için kendini zor tutuyordu ve aynı zamanda Rix'in üzerine beş yüz dolarlık bir şişe viski düşürdükten sonra üzerine kusmamak için kendini zor tutuyordu.

Rix'te hâlâ vardı.

Ama açmamıştı. "Evet, dostum?" Rix geri seslendi.

"Mutlu musun?"

O duyguyu hissetti.

Bu düşünceyle kolu otomatik olarak Alex'in boynuna dolanmak üzere hareket ederken elini bıraktı.

Ama nedense bunu bir türlü söyleyemiyordu.

Onun yerine "Bana bak," dedi.

Brian, Alex ve Rix arasında bir ileri bir geri baktı.

Ve sonra gerçekten gülümsedi, onlara kısa bir el salladı, arabasına bindi ve hareket etti.

Rix Alex'e baktı. "Yuvarlanmaya hazır mısınız, bebeğim?"

"Evinizin anahtarı kamyonadaki çantamda, beni evinize alabilir misiniz?"

"Kafasına vurmak ister misin?"

"Lütfen beni evine al, Rix." Onu inceledi.

Sonra onu yan kapıya ve mutfığa götürdü. Banyoya gitmedi.

Güverteye çıktı. Adam da onunla çıktı.

Güvertede durmuş, arka bahçeye bakıyordu.

"Bebeğim?"

Onun için bir düğmeyi çeviren onun sesiydi.

Tedirgin hareketlerle bankın üzerindeki yastıklara yöneldi, bir çift yakaladı ve belini bükerek tüm gücüyle yastıkların üzerine atladı. Yastıklara geri döndü, onlar da uçtu. Sonra minderlerin peşinden gitti. Bütün bank minderlerini fırlattı. Sandalyenin üzerindikiler. Gittiler.

Sonra güvertenin dibinde durdu ve onlara ters ters baktı.

Onun ne hissettiğini anlıyordu. Gerçekten anladı. Bunu ifade ediş biçimi hâlâ çok sevimliydi.

Rix onu bundan kurtarmak için onunla alay etmedi.

Çünkü boğazı kapalıydı ve gövdesindeki o yırtık titriyordu.

"Hemen yerine koyarım," diye tersledi. "Tamam, tatlım."

"Onunla aran iyiydi," dedi avluya. "Evet."

"Aklından ne geçiyordu?" diye sordu avluya.

"Bilmiyorum bebeğim. Eğer ben de onun gibi sıçıp batırsaydım, benim de aynısını yapacağım bir zaman gelebilirdi. Ama anlamalısın, sadece ben değildim, Alex. Orada on kişiydik. Ben yakaladım, ama onun yaşadıklarını o da biliyor. O yangının hepimizi götürebileceğini biliyor."

Bir "hıh" sesi çıkardı ki bu normal bir "hıh" değil, ağlamamak için tuttuğunuz duyguyu dışarı vurmak için çıkardığınız bir sestti.

"Yarın yola çıkabiliriz," diye teklif etti.

Sonra ona döndü ve hırladı, "Ouray'e gidiyoruz."

"Pekâlâ tatlım," diye mırıldandı.

"Onunla aran iyiydi," diye tekrarladı.

Adamın verecek bir cevabı yoktu.

"Sen çok iyisin," diye ilan etti.

Çatlak değişti, güçlendi, titredi.

"Hayatımda tanıdığım en iyi adam," diye sözlerini tamamladı.

Sonra yastıkları almak için hışımla bahçeye çıktı. Rix ona kilitlenmek için bir saniye bekledi.

Sonra yardım etmek için onu takip etti.

ÇAMLAR, DOĞRUDAN YILDIZLARI İŞARET EDEN KOYU RENKLİ OKLAR GİBİYDİ.

Rix sırt üstü yatmış, çantasını başının altına sokmuş, parmakları Alex'in saçlarıyla oynuyordu.

Alex'in çantaya ihtiyacı yoktu. Yastığı onun göğsüydü.

Bir battaniyenin üzerine uzanmış, başka bir battaniyeye sarınmış, bir kaplıcanın yanında, gökyüzüne bakıyorlardı ki, kadın "Bilmem gerek" dedi.

"Biliyor musun, bebeğim?"

"Aptal ile salak arasındaki fark." Bu da nereden çıktı?

"Ne?" diye sordu.

"Benim de aptal ve ahmak olduğumu söylemiştin. Ne fark eder ki?"

Ona hiçbir zaman o lanet kelimeyi kullanmamıştı. "Bunu ne zaman söyledim?" diye sordu. "İlk kez seks yaptıktan sonra."

Oh,
evet.

Doğru.

Onu bu şekilde çağırmıştı çünkü utangaç olduğu konusunda ona bok atıyordu.

Aradaki farkın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden bir şeyler uydurdu.

"Aptal, aptalca şeyler yapan kişidir. Aptal, aptalca şeyler söyleyen kişidir."

Onun yumuşak kahkahasını duydu.

"Yine de size muhtemelen Leydi Goof demeliyim," diye belirtti.

"Bluh," diye cevap verdi.

Yıldızlara sırttı.

Döndü, yukarı itti ve yüzüne bakabilmek için kolunu ve bir memesinin bonusuyla yan tarafını adamın göğsüne dayadı.

Daha iyi bir manzara olduğu için onunkine baktı. "Yargıç'la nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Kızın saçlarına hâkim olamadığı için bir elini kızın termal bölgesine soktu ve parmaklarını göğüs kafesini kaplayan yumuşak, sıcak tene doladı.

Ona bin dolar teklif etseniz, hangisini daha çok sevdiğini söyleyemez.

Yine de saçlarına doğru eğiliyordu.

"Dört Temmuz," diye cevap verdi. "Bilmiyorum, dört yıl önce, belki de beş. River Rain geçit töreni için bir şey yapıyor. FD de bir tane yapıyor. Yargıç size ne derse desin, tamamen ona ait olan dostça bir rekabete girdik. Bunu tamamen o başlattı."

Kadının yüzündeki gülümsemeyi görebiliyor ve "Ne yarışması?" diye sorduğunda sesinde duyabiliyordu.

"Çocuklara şeker atarsınız. En çok şekeri kim atacak sorusu ortaya çıktı. Yemin ederim, yüklerini doldurmak için Walgreens'e giden birileri vardı."

"Yani onlar kazandı," sonucunu çıkardı.

"Sadece aldattıkları için," diye bilgilendirdi onu. Dudakları yukarı kalkık kaldı.

Rix elini gömleğinden çıkarıp başparmağını gamzesine bastırabilmek için onun derisinin ve kemiklerinin iyiliğinden vazgeçti.

Bunu yaptığında, her iki memesini de göğsüne dayadığı için bir ödül aldı, bu da yüzünün onunkine daha yakın olduğu anlamına geliyordu.

Şimdi onun yanağını ve çenesini okşayarak hikâyeye devam etti.

"Geçit töreninden sonra Yargıç'la konuşmaya başladık. İyi bir insan olduğunu hemen anladım. Çocuklar, havuzu olan bir arkadaşın evinde hamburger ve sosisli sandviç için bir araya geliyorlardı. Hepimiz nöbetçiydik. İnsanlar her zaman aptalca şeyler yaparlar ama tatillerde bu durum çok daha büyük bir hal alır. Ama tatilin tadını çıkarabildiğimiz kadar çıkaracaktık. Judge'a gelmek isteyip istemediğini sordum. O zamanlar Prescott'ta nispeten yeniydi, pek fazla insan tanımıyordu, bu yüzden kabul etti. Mucizevi bir şekilde, bir çağrı almadık. Yani bütün gece o ve ben konuştuk. Çok garipti. Yeniden bir araya gelmiş kardeşler gibiydik. Tanıştığımız andan itibaren çok iyi anlaştık. Ekipte yakın arkadaşlarım vardı ama Judge ve ben bir geçit töreni sırasında birbirimize laf atmaktan göz açıp kapayıncaya kadar kanka olduk."

Ve Peri, paylaşmadı, bundan nefret etmişti.

Rix'in bu kadar yakın bir arkadaş edinmesi, koşulara, yürüyüşlere, kamp gezilerine çıkmaları onu çok kızdırmıştı.

Judge'ı sevmişti çünkü bir adamı sevmemek mümkün değildi. Ama onu kıskanıyordu.

Kahretsin, onun hakkında nasıl bu kadar kör olabilmişti?

Alex usulca, "Onunla olan ilişkini seviyorum," dedi ve Rix onu kendisine geri getirdiği için minnettardı ama onu geri getirmek için söylediği sözlere şaşırmadı.

"Ben de çok seviyorum," diyerek bariz olanı ifade etti. Kız gamzesinin geri döndüğünü hissetti.

"Yani... Leydi Sharp," diye alay etti.

Gözlerini göklere doğru yuvarladı.

Adam ona bakmaya devam etti.

"Bebeğim, cidden, şu fotoğrafta giydiğin kabarık beyaz elbise nerede? Seni kesinlikle onunla sikmeliyim."

Ondan yarım santim bile uzaklaşmadan onu iterek bir mucizeye imza attı.

Onu sırttan bir şey.

Ama "Muhtemelen garip değildir, senin hayatın" d i y e sormadan önce kayboldu.

"Tamam, evet, polo maçları vardı," diye itiraf etti.

Sırtışı geri geldi.

Alex konuşmaya devam etti.

"Ve süslü elbiselerin olduğu etkinlikler vardı. Ve bazıları kabarıktı."

Sırtışı daha da

büyüdü. Devam etti.

"Ama çoğunlukla hayatım babamın kahverengi eviydi. Kütüphanenin bir köşesinde kitap okurdum. Yeterince büyüdüğümde şehre kaçmak. Columbia'daki ilk ve ikinci yıllarımda evden çıkabilmek için bir yurtta kalmamı sağladı. Sonunda, babam gitmeme alışmıştı, bu yüzden geri döndüğümde, çünkü açıkçası, birinci sınıflar ve son sınıflar yurtlarda kalmıyordu."

"Belli ki," diye alaycı bir ciddiyetle onayladı.

Ve yine onun dudaklarının seğirdiğini hissetti.

"Ben de eve geldim ve kendi hayatımı yaşadım. Onun da kendi hayatı vardı. Mezun olduktan sonra da çekip gittim."

"Columbia mı?" diye

sordu. "Evet," diye

yanıtladı.

"Etkileyici."

"Soyadım Rix olduğu için her yere gidebilirim. Harvard'a. Princeton. Oxford. Cambridge. O kadar da etkileyici değil." Elini kulağının arkasına götürdü.

"Soyadınız Columbia'da derece almadı," dedi kararlılıkla. "Sen aldın."

"Evet," diye fısıldadı. "Ne okudun?"

"Kâr amacı gütmeyen yönetim." Bu onun kız arkadaşığıydı.

"Elbette yaptın," diye mırıldandı.

Ayağa kalktı ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. Arkasına yaslandı ve "İyi misin?" diye sordu.

"Bebęimi çadıra götüreceğim ve bir dakika içinde onu becereceğim. Yaylarda oturmaktan zennelendi. Tek kötü yanı yarın yola çıkmamız gerekecek."

"Evet," diye tekrarladı.

Ve ayrılmak zorunda kaldıkları için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Ama bu kelimedede başka bir şey daha vardı.

Ona da aynı soruyu yöneltti. "İyi misin?"

"Harikayım."

"Bir şeyler oluyor," diye itti.

"Sen..." demeden önce bir süre düşündü. Kelimeleri arıyordu, onları bulduğunda bunu anlıyordu. "Bu gece o kadar çevik değilim."

"Acı çekiyorum," diye mırıldandı.

Kadın gerildi. "Senin-"

"Bebęim, biliyorsun," diye başladı nazikçe. "Sana söyledim, normal yürümek çaba gerektirir. Sadece çaba gerektirir. Her zaman. Bu benim hayatımın bir parçası. Bunun hakkında düşünmüyorum. Ama bazen beni yakalıyor. Nedenini bilmiyorum. Bundan çok daha aktif günlerim oldu. Bütün hafta sonları. Bunun bir mantığı ya da sebebi yok. Bu sadece böyle ve öyle ya da böyle hayatımın geri kalanının

bir parçası olacak."

"Tamam," diye cevap verdi ama sesi bu kelimedenden memnunmuş gibi çıkmıyordu.

"Bazı insanların başı ağrır, Al. Bununla başa çıkabilirler, ama bu olur ve bazen ağrı başa çıkmayı yener. Ama bununla yaşarlar. Bazı insanlar şeker hastasıdır ve bununla başa çıkarlar ama yanlışlıkla bir iğneyi kaçırmışlar ya da bir nedenden dolayı kan değerleri yükselir ve sorun yaşarlar. Ve bununla yaşarlar. Bu da onun gibi bir şey. Neyse odur. Ve bununla yaşarsınız."

Bu sefer çenesini okşamak için uzandı ve onun daha çok sevdiği bir tonda tekrarladı, "Tamam."

"Ve kaplıcalar da yardımcı oldu," diye paylaştı. "Tamam tatlım," dedi tekrar. Devam etme zamanı.

"Şimdi, senin şu fantezilerine gelelim..."

"Ohmigod," diye mırıldandı kadın, sinirli bir şekilde ve adam sırtıttı.

"Bunlardan herhangi biri sıcak su kaynaklarının yanında sikişmeyi içeriyor mu? Demek istediğim, onların içinde seviştik ve çadırda, onlara yakın bir yerde seviştik. Ama şimdi tam yanlarında konuşuyorum. Bu bir fantezi mi?"

"Sana fantezilerimi asla anlatmayacağım, Rix," diye açıkladı. "Neden?" diye sordu Rix.

"Çünkü sen onları yerine getirdiğinde, benim de küçük bir sırrım olacak."

Bunun üzerine kollarını ona doladı, onu yukarı çekti ve battaniyenin üzerinde yuvarladı, böylece kendisi üstte kaldı.

"Hangilerini yerine getiriyorum?" diye sordu.

"Söylemem," diye alay etti.

"Seni kaplıcalarda tamamen becermek bunlardan biriydi," diye tahmin etti.

"Belki," diye geçiştirdi.
Bu evet anlamına
geliyordu.
Aynen öyle.
Ağzını onunkine dayadı ve bir eliyle bacaklarını açtı.
Kalçaları düştü.
"Başka ne var?"
"Rix," diye nefes aldı adam bir parmağını kot
pantolonunun iç dikişinden yukarı kaydırırken.
Elleri onun üzerinde bir amaçla hareket
ediyordu. Ama dökülmedi.
Başını kaldırdı ve onu öptü. şey...
Canı cehenneme.
Onun bir sırrı vardı. Ve
onun da Alex'i.
Sonunda her iki taraf da kazandı.
Böylece, yıldızların altında, Ouray'in dışındaki
kaplıcaların yanında, Rix kazanmaya koyuldu.
İkisi için de.
Ve Alex'in fantezilerinden biri daha gerçekleşmiş oldu.

RIX KARANLIKTA YATTIYORDU.

Çadırda.

Dinliyorum

.

Dışarıda ayılar vardı. Kediler.

Cebine sığabilecek kadar küçük katlanabilen hafif, portatif bir kamp sandalyesi vardı. Kamp yaparken ayaklarını uzatmak için kullanırdı.

Ama kolay değildi ve o kadar da hızlı gitmedi.

Böylece, son iki gecedir yaptığı gibi, Alexandra uyku tulumlarının içinde ona sarılmış, dünyaya küsmüş bir halde yattı ve dinledi.

O kadar çevik olmamasının

sebebi. Çok yorgundu.

Çünkü olan şey o gece gerçekleşmişti.

O yapmadı düşmek uykuda kadar o

yapamadım kal Artık uyanık değilim.

Ve birkaç saat içinde kalkması gerekiyordu.

Çünkü Alex'le yeni bir gündü ve birlikte bir gelecekleri
y o k t u .

Yani o yanındayken hiçbir şey kaçırmıyordu.

BÖLÜM 18

ŞİŞE

Rix

Üç gün sonra.

"GERÇEKTEN, BU HARİKA BİR SEÇİM. BUNU ÖYLESİNE SÖYLEMİYORUM. Türünün tek örneği. Tamamen eşsiz. Bunları genelde mağazamızda bulundurmuyoruz ama mağaza sahibi bu tasarımcıyı çok seviyor. Onun parçalarını geri çeviremiyor. Nedenini anlıyorsunuz. O kadar özel. Yine de anlamamız gerekir ki, takasınızla bile, bu yine de sekiz bin dolar daha tutacak."

Doğum günüydü.

Rix öğle yemeği saatindeydi.

Ve yapması gereken bir sürü iş vardı.

Anketler geliyordu ve Krista da bunları derliyordu.

Mobilyalar geliyordu.

Judge ve Kevin bazı öğrencilerle konuşmak için büyük bir Kids and Trails şehri olan Chicago'ya gitmişlerdi,

ebeveynler ve öğretmenler. Geri bildirim raporları e-posta kutusundaıdı.

İşler kızışıyordu. İşe koyulmaları gerekiyordu. Alex ve o biraz izin almışlardı ve gelecek hafta kız kardeşinin düğününe gitmek için daha fazla izin alacaklardı.

Öğle yemeğinden sonra işe geç gelmek istemedi.

Ve Bu oldu ayak işi bir . İki, her ikisi de önemli, gerekli.

Ama bu, yemek için muhtemelen bir arabaya binmesi gerektiği anlamına geliyordu ki bu berbat bir şeydi.

"Üstelik bu itfaiyeci indirimiyle," dedi iş ortağı.

Peka

la.

Ceh

enne

m.

Ona baktı. "Ben artık bir itfaiyeci değilim." "Evet öylesin," dedi yumuşak bir sesle.

Boynunun gerildiğini hissetti.

Bunu d u y m a z d a n geldi ve başparmağıyla parmağı arasına sıkıştırdığı şeye baktı.

"Müdürümle konuşabilirim, belki size fazladan yüzde on kazandırabilirim," dedi.

Elinde tuttuğu şeyle, indirimle birlikte sekiz bin doları görebiliyordu.

Taş büyüktü.

Ama çıkıntı yapmadı.

Platin içine gömülmüştü ve etrafında başka elmaslardan oluşan bir takımyıldızı vardı. O kadar çoktu ki, neredeyse bandın etrafını sarıyorlardı.

Ortada büyük bir yıldız, etrafında parıldayan düzinelerce başka yıldız.

Kalındı.

Ağırlığı fazlaydı. Ama

kendi kendine

yetiyordu.

Hiçbir şeye takılmazdı.

Aynı zamanda çarpıcıydı. Kadınsı. Sıra

dışı. Alex.

"Ben alırım," diye karar verdi ve önlerindeki camın üzerinde duran Peri'nin yüzüğünün bulunduğu kutuyu görevliye doğru iterek parmaklarının arasındakini ona uzattı.

"Size yüzde onunu vereceğim ve müdürümle daha sonra görüşeceğim," dedi.

"Mecburen," diye homurdandı.

Başını salladı, gülümsedi ve ona şöyle dedi: "Bu muhteşem. Buna bayılacak."

Yapardı.

Hepsi oydu, Alex'in sonsuz çemberi.

Ayrıca, ailesinin çevresindeki insanlar on kat daha pahalı bir şeyi karşılayabilseler bile, bu yüzük bir açıklama yapıyordu.

Peri'nin yüzüğü önemsiz bir şey

değildi. O seçmişti.

Bu konuyu tartışırken annesinin ağzının açık kaldığını ve ona bunu alabilmek için parasının yeteceğini düşündüğü miktardan beş bin dolar fazla verdiğini hatırlıyordu.

"Bu onun nişan yüzüğü anne," demişti.

"O bir nişan yüzüğü almıyor, bir koca alıyor. Bir evliliğe adım atıyor. Bu bir süre sürer. Başka bir deyişle, Rix, zamanı var. Kendini geliştirebilir."

Yine de kabul etmişti, çünkü bu Peri'yi mutlu etmişti. Ve o yüzük için çok para harcamıştı.

Alex'inki çok daha iyiydi.

Bununla birlikte, bu yüzük 30 günlük iade süresi sona ermeden önce iade edilecekti.

Ama Alex'te olduğu sürece, bu onu mutlu edecekti.

TEÇHİZATLAR SIRASINDA HIÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİ.

Chloe'yle birlikte terzi dükkânından çıkıp araçlarına doğru yürüyene kadar bekledi, Chloe gevezelik ediyordu.

"Buraya gelmeleri çok uzun sürdü ve biraz zor olacak ama önümüzdeki Salı günü yola çıktığınızda hazır olacaklarına söz verdi. Onu henüz kullanmadım ama son derece yetenekli olduğunu duydum."

"Kadın, dur."

İki şekilde durdu.

O da aynısını yaparken konuşuyor ve duruyordu. "Etiketleri okuyabiliyorum Coco," dedi ona.

Suçlu görünmeye bile zahmet etmedi. "Yapabileceğini biliyorum, Rix."

Parmağıyla terzinin kapısını işaret etti. "Az önce bir spor ceket, beş gömlek, iki takım elbise ve lanet olası bir smokin diktirdim."

"Sanırım bunlar olurken ben de oradaydım ve terziye danışmanlık yapıyordum," dedi.

"Ve benden en az on bin dolar değerinde bir şey için iki bin dolar talep ediyorsunuz," diye sözlerini tamamladı.

Sanki öğrenme güçlüğü çeken biriyle konuşuyormuş gibi, "İşler böyle yürüyor," diye söze başladı.

Rix sabrını zorlayarak nefesini içine çekti.

"Ben artık farkında olmadan bir ünlüyüm," diye devam etti. "Siz de artık farkında olmadan bir ünlüsünüz. Ve temsil etmek zorundasın. Ve Alex için bunu yapacaksın."

Kahr
etsin.

Sikey
im.

Alex için öyle.

"Yürüttüğüm bir hayır kurumu var," diye devam etti Chloe. "Ve Tanrı'nın yardımsever eli sayesinde, işlerin doğal düzeni değişti ve şimdi büyük mağazalar, butikler ve tasarımcılar bana iyilik yapmak istiyor. Ben de bu fırsatı onlardan esirgemiyorum. Bu yüzden birkaç telefon görüşmesi yaptım ve onlara kimi giydirdiğimi söyledim. Önümüzdeki hafta bol bol fotoğrafınızın çekileceğini ve bunu olduğunuz gibi yapacağınızı biliyorlar. Genç, yakışıklı ve hayat dolu, yanında iki ülkenin en aristokrat soylarından gelen güzel bir kadınla. Bana bedava kıyafet göndermek için ellerinden geleni yapıyorlardı, Rix. Kabul ettim ve sana en çok yakışacak olanı seçtim, Yargıç gibi olduğun için bu zor oldu. Giyinmek bir rüya. Sana her şeyi giydirmek istedim."

Ona kaşlarını çattı.

Hedefe geri döndü.

"Son olarak, bana bir kuruşa bile mal olmadı, sadece birkaç telefon görüşmesi yapmak için zaman harcadım."

Peka
la.

Kahr
etsin

.

Rix hiçbir şey söylemedi.

"O iki bin dolar," diye burnunu çekti, "zamanımı, stil becerilerimi ve bu duruma katlanmak zorunda kalmamı

telafi etmek için Fabulous Foot Forward'a yaptığınız bağış.

Konuşma. Çünkü sizi koruduğumu düşünürseniz beni rahatsız edeceğinizi biliyordum. Yine de, bu konu kapandığına göre, başışınızın miktarının pazarlığa açık olduğunu belirtmek isterim."

"Alex, Peri'nin yüzüğünü takmayacağı için Peri'nin takasından sonra nişan yüzüğünü yenilemek için sekiz bin dolar harcadım."

Başı sallanırken saçları da sallanıyordu. "Sahte yüzük, Coco," diye hatırlattı ona. "Doğru," diye fısıldadı.

"Bu arada" -sol elini tuttu ve bırakmadan önce sıktı- "tebrikler. Onu mutlu etmen için seni tehdit mi etsem, yoksa seni öldürürüm mü desem, yoksa aynı şeyi yapması için onu tehdit mi etsem bilemiyorum."

"Gülünç derecede harikasin," diye mırıldandı.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu. "İşe dönmem gerekiyor."

"İşimiz bitti."

Eğildi ve yanağından öptü, sonra da kamyonetine bindi.

Ve tüm bunların başından sonuna kadar aklına gelmedi, doğum günün kutlu olsun demedi.

"SADECE BIRAZ GEÇ KALIYORUM TATLIM," DIYE KONUŞTU ALEX ONA onun çizgisinden.

"Bu bir doğum günü, bebeğim. Her yıl olur. Bunun için fazla çaba sarf etmene gerek yok."

Rix yeni bir şey öğrenmişti.

Yıka ve git kadınıydı.

Bu, Alex biraz çaba gösterdiğinde bunu takdir etmediğı anlamına gelmiyordu.

Gerçekten de yle.

Sadece onun kim olduğunu bildiğinden emin olmak istiyordu.

"Beş, on dakikalar, Üstler.Ben zaten aradı restorana. Geç kalacağımızı biliyorlar."

"Sorun değil, acele etme. Birkaç dakikam kaldı. Birazdan görüşürüz."

"Görüşürüz,
tatlım." Telefonu
kapattılar.

Arabayla birkaç dakika gittikten sonra, dağdan aşağı doğru eğimli olan evinin yan çatısından sarkıttığı küre ışıklarını gördü. İyi bir aydınlatması vardı ama bu şekilde daha çekici oluyordu ve her adımı onun için aydınlatılmış oluyordu.

Ayrıca evini ve dönüş yolunu daha uzaktan çok daha kolay görebiliyordu ki bu, kilometrelerce ötede sokak lambası olmayan o dağlarda gecenin karanlığında ihtiyaç duyulan bir şeydi.

Bunu onun için ayarlarken, çılgına dönmüş, güvertesini yapmış, ipleri çıkıntıdan ağaçlara zikzak çizerek geçirmişti.

Bomba gibi görünüyordu.

Bayılmıştı.

Bir güverte kızı olduğundan beri, ona bunu vermekten hoşlanıyordu.

Farları Subaru'nun üzerinde parladı ve arkasına park etti, bıçakladı, merdivenlere gitti ve görebildiğı kadarıyla, Alex'in dağının önünden aşağı indiğini söyleyebilirdi.

merdivenlerdeki ışıklarla birlikte güverte aydınlatması da yanıyordu.

Kadın sürekli dışarıdaydı ve adam da onunla birlikteydi. Onun güvertesinde. Onunkinde. Hafta sonlarını idare edebildiği kadar.

Belki de ağaçların altında bir kadeh şarap içtiği ve ışıkları kapatmadığı için geç kalmıştı.

Bu onu üzmedi.

Keşke daha erken gelseydim dedi. Kapıya vurdu.

Açtım.

İçeri girdi.

"Sürpriz!"

Çatı katından flamalar aktı, konfetiler yağdı ve insanlar kilerden ve tuvaletten dışarı fırladılar, güvertede saklandıkları yerden bahsetmiyorum bile.

Alex'in mutfak masasının üzerinde uzun bir stand vardı ve etrafı keklerle kaplıydı. Kahve masasında daha fazla yiyecek. Mutfak tezgahında buz dolu çelik küvetler, şişeler ve teneke kutular.

Güvertede daha fazlası vardı, iki yarım fıçı da dahil olmak üzere görebiliyordu.

Tüm bunların sebebi onun orada olmasıydı. Chloe. Yargıç. Katie. Gal. Kevin. Genny. Duncan. Chloe'nin kız kardeşi, Sasha. Babası, Tom. Tom'un kız arkadaşı, Paloma. Rix'in annesi ve babası. Mağazadan bazı arkadaşları.

Ve tüm itfaiye ekibi eşleri ve kız arkadaşlarıyla birlikte oradaydı.

Kahretsin.

Alex önce ona ulaştı.

Siyah bir slip elbise giymişti, üzerinde kırmızı ve sarı renkte dikişli, transparan bir şey vardı ve bu üst elbise altındakinden daha uzundu. Yüksek topuklu, bol askılı kırmızı sandaletler.

Kadınının yıkanıp gitmesini seviyordu, ama o topuklularla harika bir doğum günü hediyesiydi.

Ve o gülümsemeyi
takıyordu. "Tamam mı?"
diye sordu usulca.
Değildi.

"Evet," diye cevap verdi, ağzını gülümsemeye
zorlayarak. Kadın başını eğdi.
Gülümsemeyi okudu.

Rix onun dikkatini dağıtmak için koluna girdi ve onu
öptü. Yuhalamalar ve bağırışlar ve yakından bir sırt
tokadı.

O sırada ekipten arkadaşı Jarrod'un, "Tanrım, dostum,
ikinize odayı vermek zorunda kalmadan önce birkaç bira
içelim," dediğini duydu.

Rix öpüşmeyi kesti ve öpüşme sırasında elini kızın
çenesine götürdüğü için dudağını okşadı.

Ancak o zaman Jarrod'a döndü.

"Siktir git, göt herif."

Jarrod kocaman gülümsedi ve bir erkeğe
sarılmak için içeri girdi. Rix Alex'i bıraktı ve ona
verdi.

Ve daha da açıldığını
hissetti. Göğsündeki o şey.

Sızmaya başladı.

Enfekte olmuş.

Acil bir yama işi yapmak ve dikmek için zamanı yoktu.
Kendi partisinin içine sürüklendi.

ALEX'IN GÜVERTE KORKULUĞUNDA OTURUYORDU, ANNESİNİ GÖRMEZDEN GELİYORDU.

ve babamın bakışları, Judge'ın, Chloe'nin.

Alex'in.

Partiye geldiğinden beri ilk kez, kendini toparlamak için bir saniyesi vardı.

Gal ona yaklaştığında o da alıyordu.

Onun yanına geçti ve dizlerine vurdu. "Yani, sıska," diye başladı.

Ah cehennem.

Onun üzerine koydu.

"Ateş tomurcuklarını burada istemedi. Ya da mağaza tomurcuklarını. Ama daha çok ateş tomurcuklarını. Bilirsin işte. O Alex. Sessiz bir şey istedi. Sen, o, Judge ve Chloe, ben ve Kate. Ama daha çok, bunu senin için istedi. Yargıç ısrar etti. Zamanın geldiğini söyledi. Chloe'yi de yanına aldı, o da Alex'in tarafını tuttu, ikisi de zamanı geldiğinde senin karar vereceğini söyledi. Yargıç geri çekilmeyecekti. Adımlar attığını ve bunu kolaylaştırmaları gerektiğini söyledi. Duncan'ı ve Chloe'nin babasını işe aldı. Yargıç'ın babasını uzaktan desteklemesi için, senin babanı da davayı zorlaması için. Alex'in bir sonraki hamlesi, adamların tarafını tutan anneni seçtirmek oldu. Yani senin ateş arkadaşların burada."

"Doğru," diye mırıldandı.

"Yani eğer kızgınsan, hepsi Yargıç'ın suçu." Ona gecenin ilk gerçek gülümsemesini attı.

O da gülümsedi ve açıkladı: "Ağabeyin ve yengen gelemedi. Çok uzakta lar, ikisinin de yarın işe dönmesi gerekiyordu, bu yüzden eve geç geleceklerdi,

ve yeğeninizi o kadar uzun süre bakıcıyla bırakmak istemediler."

Başını salladı.

"Bu işin içinde çok şey var Rix v e ben keklerden ve fıçı taşımaktan bahsetmiyorum."

Bunu anlıyordu.

"Evet," diye fısıldadı.

Kadın onu inceledi.

Bunu yaparken boynu yana doğru eğildi. Çok uzağa.

Sonra ondan eve doğru baktı. Alex'in evine.

Etrafında çok fazla insan olmasından hoşlanmayan bir kadının evi.

Rix'i seven insanlarla dolu.

Sonra Gal eve döndü, sesi yumuşak ve acılıydı. "Sana güveniyorum, Rix. Çabuk yap. Ama doğru yap. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Bununla birlikte, zıpladı ve uzaklaştı.

Arkasına bile bakmadı.

ALEX ORTALIĞI TOPARLIYORDU.

Herkes gitmişti.

"Bebeğim," diye seslendi kapıya d o ğ r u yarı yolda durduğu yerden.

Alex ona baktı. Kız

sarsılmıştı.

Hiç şaşırmadı.

Ama bunu görünce yarası daha da açıldı ve acıdan neredeyse irkilecekti.

Kutuyu ona doğru fırlattı ve aralarındaki uçuruma doğru gönderdi.

Elleri hızla yukarı kalktı ve onu yakaladı. Sonra ona baktı.

"Yüzük," diye açıkladı.

Gözleri ona kaydı. "Peri'nin yüzüğü mü?"

Başını iki yana salladı. "Başka bir taneyle takas ettim. İade etmek için otuz günüm var. Her şey yolunda."

"Rix-"

"Gitmem gerek."

Onun Omuzlar vuruldu ileri ve Geri, gibi aniden itilmişti.

Ve bu yara daha da açıldı. "Ne-ne?"

Kapıya doğru ilerliyordu. "Akşam yemeği. Yarın. Benim evimde."

"Bugün senin doğum günün. Sana hediyeni vermedim."

Kapıda durdu. "Akşam yemeği. Yarın. Altıda. Benim evimde."

Ve Alex mutfaktaki odanın diğer ucunda durmuş ona bakarken, o muhteşem gözleri aklından çıkmazken, dışarı çıktı.

Hızlı yapın. Ama doğru yap.

Hızlı olmayabilir.

Ama yarın gece bu olay gerçekleştiğinde doğru şeyi yapmış olmayı umuyordu.

EVDEN ÇALIŞMAK ZAYIF BİR HAMLEYDİ.

Ama kendini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Kadın saat altı-yedi gibi yan kapıdan girdi ve adam yanında değildi.

Onu gördüğünde gözleri hemen eline kayd. Yüzüğü takmamıştı.

Bütün gün, kadının kutuyu açıp açmadığını merak etti. Ona baktı.

Beğendim.

Denedim.

Ama tabii ki takmıyordu. Çünkü çok gerçektir.

Ve tamamen sahte.

"Hey," diye selamladı.

Barın sonuna kadar yürüdü ve durdu.

"Hey," dedi usulca, elini barın üzerine koyarak.

Hazırlanmıştı.

Orada duruyordu.

Fark etmemişti ama eli tam yanında duruyordu.

Elleri o kadar yakındı ki, yırtık boğazını keserek içinde yaşayan çürümüş safrayla doldurdu.

Tadı bok gibiydi.

"Daha önce..." Çenesi yana doğru sarsıldı. Sallandığında, çerçevesi kilitlendi.

Kendini toparladı.

"Konuşmadan önce, o şişe. Baban için."

Sanki bir rüya ya da kâbus görüyormuş gibi bakışları tezgâhın üzerindeki viski şişesine kayd.

Bu beş yüz dolar bir o kazılmış
aracılığıyla dolaplarını bulmak için.

"Bizi ağırladığınız için. Bir ev sahibinin hediyesi," diye açıkladı.
Daha da yavaşça, gözleri tekrar ona döndü. "Bu çok güzel bir hediye, Rix."

Elbette o şişenin ne kadar pahalı olduğunu biliyordu.
O bir kraldı.

Ve kan bağıını düşünmüyordu.

"Evet," diye homurdandı.

"Buna gerek yok."

"Paketlemelisin, unutabilirim."

Bir elini kaldırdı, parmaklarını şişenin boynuna doladı.
İzledi, onun dokunuşunu izledi ve yarasından irin sızdı.
Sormak zorundaydı.

Çok zayıf.

"Yüzüğü takmayı denedin mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Biz ayrılmadan önce beden ölçüsü alabilirler mi bilmiyorum." "Uyuyor."

Uyuyor.

Hızlı yapın. Ama doğru yap.

"Seni kaybetmemem çok önemli," dedi nazıkçe.

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Vites değiştirmeliyiz bebeğim," dedi ona.

İki tonlu gözleriyle ona baktı. Kehribar uçlu kirpikleriyle.

Ağzından hafifçe nefes alarak, güzel pembe dudaklarını ayırdı. "Bu akşam yemek yiyeceğiz, sen ve ben. Ve seninle buluşacağım.

Salı günü pistte olacaksın. Ama şimdi ve o zaman arasında,

Kendimizi toparlamamız, rol yapmak zorunda kalmadan önce yeni yerimize taşınmamız için biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum."

Alex sessiz kaldı.

"Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin bebeğim ve-" "Bana öyle deme," dedi sessizce.

"Al-"

"Ben o değilim," dedi.

"Tamam," diye kabul etti.

"New York'ta bile değil. Rol yaparken. Yapma bunu."

"Tamam," diye tekrarladı.

"Tamam," diye fısıldadı.

Birbirlerine baktılar. Sonra

Rix fısıldadı. "Seni

kaybedemem."

Hızlıca başını

salladı. Geliyorlardı.

Onları

görebiliyordu. Lanet

olsun.

Sikeyim.

Kahretsin.

Gözyaşlarını tutmak için çenesini kaldırdı ve boğuk bir sesle, "Özür dilerim, Rix. Akşam yemeğini başka bir zaman yeriz. Geri döndüğümüzde. Şu anda aç değilim."

Ve parmaklarını o lanet olası viski şişesinin boynuna dolayarak, hızla uzaklaşırken onu da yanında götürdü.

ERTESİ GÜN OFİSE ONDAN ÖNCE GELMİŞTİ.

Yapabildiği ilk anda ona baktı. Kadın
sımsıkı kapalıydı.

Hayatında ilk kez, daha onlar olmadan önce bile, kız
ondan o kadar uzakta, sımsıkı kapalıydı ki, adam kızın
nerede olduğuna dair en ufak bir ipucu bile bulamıyordu.

Bu, onun nerede olduğunu bildiği
anlamına geliyordu. İçindeki yırtık bir
kesik haline geldi.

Çenesini ona doğru kaldırdı.

Garip bir el sallama yok.

Çırpınan gamze yok.

Çenesini geriye doğru eğdi ve tekrar dizüstü bilgisayarına baktı.

Rix, peşinde bir balçık izi olmadan oraya nasıl
ulaştığından emin olamayarak ofisine gitti.

Tamamen açıktı.

Ağzını açıyordu.

Sızıntı var.

Kız ofisindeyken zar zor oturuyordu.

"Uzun sürmez," dedi ve doğruca masasına geldi.

Katlanır sandalye hâlâ oradaydı.

Ama masası yeniydi.

Gerçek ahşap.

Büyük.

Önemli.

Onu bunun üzerinde becermek istemişti.

Hâlâ onunla sevişmek istiyordu.

Onu acele ettirmeden, kamyonetine bindirmeden, asla
gitmesine izin vermeyeceği bir yere götürmeden koltuğunu
nasıl koruduğunu bilmiyordu.

Ama başardı.

Bu bir mucizeydi.

Kadın elini uzattı ve adam onun eline baktı.

Onu geri çektiğinde, o büyük, önemli masanın üzerinde, küçük gri kadife kutuyu geride bırakmıştı.

"Arayacağım," dedi.

Bakışları onunkilere kaydı.

"Onlara gelemeyeceğini söyle," diye devam etti. "Her şey yoluna girecek." Bu hızlı oldu çünkü ağzını açıyordu. "Dürüst ol. Bir şeyler düşüneceğim. İnanılcı bir şey. Onlar... önemli değil. Dün gece bunu çok düşündüm ve sen haklısın. Seni kaybedemem. Birbirimizi kaybedemeyiz. Bu yüzden ayrı zaman geçirmeliyiz ki o boşluğa ulaşabilelim. Bu arada senden rol yapmanı isteyemem."

"Ben bu işin içindeyim, sana söyledim. Sana söz vermiştim," diye yanıtladı.

"Sen yoksun, Rix."

Tanrım.

Şimdi kanaması vardı.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "İyi olacağım."

Yüzü yumuşadı.

Ve... Kanama.

"Söz veriyorum," dedi.

Sonra da çıkıp gitti.

ALEX ÖĞLE YEMEĞİNDE OFİSTEN AYRILDI.

Geri gelmedi.

Rix onu dikkatle izleyerek arkasından sorduğunda
Krista ona evden çalışacağını söyledi.

Günün geri kalanında Rix ondan ve Kevin'den uzak
durdu ve Yargıç'tan da gerçekten uzak durdu.

Ve işe koyuldu. Bir bok yapamadı.

RIX O GECE EVE DÖNDÜĞÜNDE

Bir gece önce onun için koyduğu mutfak tezgahı.

Brian'ın suçluluk duygusu

viski şişesi. Yanında.

Rix'in evinin anahtarı.

Alex'in evinin anahtarı.

Bir de not vardı.

R-

Bu çok fazla. Sorun değil. Bu garip olurdu
Şimdi babama vereceğim zaten.

New York'tan kaçtığımda bir şeyler yaparız. x-A

New York'tan kaçış.

Bir şaka yapıyordu. Bir
şaka.

Onların şakası.

New York'tan Kaçış.

Ve bununla birlikte, Rix artık kendini tutamadı.

Yıllarca içinde biriktirdiği şey, o şişeyi boynundan yakalamasından yarım saniye önce patladı, o lanet anahtarı tezgâhından kaydıldı ve cebine soktu.

Sonra bütün o pisliği kamyonetine götürdü.

Şişeyi yolcu koltuğuna fırlattı, kendini arabaya attı, torpido gözünü açmak için eğildi ve yüzüğün hâlâ koyduğu yerde olduğunu gördü.

Sonra kamyonetini çalıştırdı, geri geri gitti ve lanet olası dağa doğru sürdü.

BÖLÜM 19

PATLAMA

Rix

H Alex'in kapısına vurdu.

Ama onun açmasını beklemedi.

İçeri girdi, sağa baktı, onun güvertede olacağını düşündü.

O değildi. "Rix,
ne-?"

Sola ve yukarı baktı.

Çatı katındaydı.

"Yüz yüze bile mi gelmeyeceğiz, Al?" diye sordu, elini cebine atıp anahtarı çıkardı ve sehpanın üzerine bıraktı.

Şıngırdadı ve yere düştü.

Sonra mutfak masasına doğru yürüdü ve şişeyi yere çarptı.

Tekrar ona döndü, tekrar yukarı baktı.

"Baban benden bir şey bekleyecek. Ve sen de ona o lanet şişeyi vereceksin."

"Rix-"

"Kapa çeneni," diye hırladı.

Her iki elinin parmakları önündeki parmaklığın etrafında kıvrıldı.

Rix diğer cebinden kadife kutuyu çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

Sonra Alex'e geri döndü.

"Onlara nişanlı olduğumuzu söyledin zaten. Yüzüğümü takmanı bekleyecekler."

"Gerçekten, Rix-"

"Lanet olası yüzüğümü takacaksın, Alex!" diye kükredi. Kadın sustu, onun üzerinde duruyordu, tutunuyordu.

"Seni kaybedemem," diye ısırdı. Kadın hızla başını salladı.

"Seni kaybetmeyeceğim," diye ilan etti. "Beni kaybetmeyeceksin, Rix," diye seslendi nazikçe.

Rix.

Alex'in

Rix'i.

"Bu evde çok fazla merdiven var, burada yaşayamayız," diye açıkladı.

Başı sarsıldı.

"Burada yaşayamayız," diye tekrarladı. "Güvenli değil." O zaman hissetti, ona doğru sürükleniyordu.

Onu yalıyor.

Yıkamak.

"Burayı seviyorsun. Sen seviyorsun. Burada seninle olmayı seviyorum. Seninle güvertede oturmayı seviyorum. Ama güvenli değil," dedi tekrar.

Alex ona baktı.

Gözlerinin rengini göremiyordu.

Sadece görebiliyordu.

Döndü, şişeyi yakaladı ve tüm gücüyle şişeyi fırlattı. Beş yüz dolar duvarına çarparak parçalandı, kırıklar uçuştı, sıvı her yere sıçradı.

"Güvenli değil!" diye bağırdı.

Tekrar ona odaklandığında, Alex ona doğru koşuyordu.

"Bana yaklaşma bebeğim," diye uyardı, elini ona doğru kaldırarak.

Merdivenlerin dibine birkaç adım kala kekeleyerek durdu.

"Seni güvende tutamam," dedi ona.

"Rix, tatlım, bir nefes al."

"Gece geliyorlar, ne yapacağım ben?" diye sordu.

"Kim? Kim geliyor?"

"Başlıyor," dedi. "Her şey olabilir. Bir mumu yanarken unuturuz ya da mikrodalga'nın kablolarında bir sorun çıkar. Ve bizim bebeklerimiz var. Bizim Kinsley'miz var. Ondan üç tane var. Ne yapacağım ben?"

"Rix, tatlım" -bu sözler çıplak bir hıçkırıktı- "lütfen, al-"

"Seni kaybedemem."

"Beni kaybetmeyeceksin" demeden önce duyulabilir bir duygusal hıçkırık.

"Seni koruyamam."

"Koruyabilirsin.

Korursun."

"Seni koruyamam lan!" diye gürledi. Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Tanrım. T a n r ı m . Siktir! Tanrım!" diye ısırıldı, elini saçlarının arasından geçirerek adım a t m a y a başladı. Ona döndü.

"Evimizde silah bulundurmayacağız."

Şaşkınlık yüz hatlarına vurdu ama nazikçe "Tamam" dedi.

"İnsanlar silahlarla güvende olduklarını düşünüyorlar, bu delilik. Silah yok." "Tamam."

"Ve lanet merdivenler yok."

Yine hızlıca başını salladı. "Tamam."

"Ben yokken evime gelip o lanet şişeyi anahtarım ile birlikte üzerime mi atacaksın? Ne yapıyorsun, Al?"

"Biz, şey... ayrıldık."

"Anahtarını geri vermedim," diye belirtti.

Yatıştırıcı bir şekilde, "Evet, tatlım. Bunu şimdi anlıyorum." "Tanrım."

Volta atmaya başladı, daha az tedirgindi ama yine de volta atıyordu.

Sonra aklına önemli bir şey geldi ve ona doğru döndü.

"Ne zaman istersem sana 'bebeğim' derim."

"Doğru," diye mırıldandı.

"Sen benim için busun ve bunu çok iyi biliyorsun."

Başını salladı ama o kadar hızlı değil.

Rix bundan pek hoşlanmamıştı.

"Öylesin amına koyayım," diye

homurdandı. "Tamam, Rix."

"Tanrım," diye ısırdı ve tekrar volta atmaya başladı ve o bunu yaparken sessizlik vardı.

Alex kırdı.

"Ben... O şişede bir şey olduğunu hissediyorum."

Durdu ve ona baktı. "O şişeyi bana Brian verdi."

Dikkatini yere saçılmış kalıntılara çevirdi, yüzünde ve iki kelimesinde tiksinti vardı. "Anlıyorum."

"Evet, yani, bilirsin, baban için mükemmel bir hediye."

Bakışları tekrar ona döndü ve şimdi şaşkın bir mizah gördü.

"Şaka yapmıyorum. Beş yüz dolarlık suçluluk duygusunu hak ediyor," diye karar verdi Rix. "Ya da etti. Şimdi kızarmış ekmek oldu."

"Haklısın," diye mırıldandı.

"Lanet olası şirinlik yapma," diye homurdandı. Kadın dudaklarını birbirine bastırdı.

"Onu benim evimde bırakarak bu boku çek," diye homurdandı. "Şimdi babana ne vereceğim?"

"Hiçbir şey mi?" diye sordu.

"Bebeğim, annemle tanıştın mı?" "Uh, evet."

"Bunu bana o öğretti. Biri evinde kalmana izin verirse, ona bir hediye verirsin."

"Annene ve babana bir hediye vermedik."

Kaşları birbirine çarptı. "Benim evimde kalıyorduk. Ziyaret için eve geldiğimde böyle saçma sapan bir şey yapsaydık çıldırırlardı."

"Elbette. Farkı görüyorum," diye mırıldandı.

Tanrım.

Derin bir nefes aldı.

Sonra da "Yargıç haklıydı. Bana karşı daha az korumacı olmalısın. Ben büyük bir çocuğum. Öyle davranmaya başlamamın zamanı geldi. Kafamı lanet olası kıcımdan çıkarmalıyım. Arkadaşlarımı özledim. Onlar da beni özleyiyor. Bu yaptığım saçmalık.

Yargıç beni nasıl iteceğini biliyor. Bunu yaptığında, geri itme. Bırakın yapsın."

Onun neden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"Tamam," diye kabul etti.

"Yine de, burası senin evin. Eğer büyük bir parti vermekten rahatsız oluyorsanız, büyük bir parti vermeyin."

"Tamam," dedi tekrar.

Yine de, "Beni duyuyor musun, Alexandra?" diye sordu.

"Buradayım, Rix. Yani, evet, seni duyuyorum."

"Değilsin, çünkü son birkaç gündür seninle olmayan şeyleri yapmama izin verdin. Sonra o lanet şişeyi ve anahtarımı bıraktın."

"I-"

"Bizim ne olduğumuzu biliyorsun. Birbirimizden zar zor ayrı kalabiliyoruz."

"Hayır, yapamayız," diye fısıldadı.

"Yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Kızlarınla vakit geçirmeye. Benim de böyle zamana ihtiyacım var. Kastettiğim bu değil."

"Ne demek istediğini anlıyorum" diye cevap verdiğinde gözlerinde yine yaşlar vardı, ama bunlar çok daha farklıydı.

"Zorlanıyorum," diye itiraf etti.

Kendi itirafını yaptı. "Kaçırdım." "Anlaman mümkün değil."

"Haklısın. Yine de kaçırdım."

Rix sesini kesti.

Alex birkaç vuruş yaptı.

Sonra dikkatlice sordu, "Kim geliyor?" "Ne?"

"Daha önce 'gece geldiklerinde' demiştin. Kim geliyor?"

"Davetsiz misafirler," diye homurdandı.

Onun derin bir nefes alışını izledi.

Ardından, "Endişelerini hafife almıyorum tatlım, ama ev istilaları o kadar sık olmuyor" dedi.

"Mesele bu değil."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Yani bana o gözleri ve o kirpikleri veriyorsun. Ve Peri saçmalıyor. Ve Brian yüzünü gösteriyor. Ve ben bunu düşünmüyorum. Oradaydı. Orada olduğunu biliyorum. Ama bunu düşünemiyorum. Bu yüzden onu gömüyorum. Düşünmeme izin vermediğim diğer şeylerin yanına gömüyorum. Ve ne d u r u m d a olduğumu biliyorsunuz, o lanet ağaç üzerime düştüğünde küreklemeye başladım."

Gözleri irileşti, sonra gözlerini şefkatli bir anlayış doldurdu ve usulca sordu: "Neyi gömüyorsun mesela?"

"Yeni bok mu?"

Cesaretle başını salladı.

"Brian gösteriyor ve mutlu olduğumu fark ediyorum. Mutluyum amına koyayım. Ayaklarım ve baldırlarım yakıldı ya da bir yerlerde çürüyor, bilmiyorum. Onlara ne yaptıklarını sormadım."

Alex ürperdi.

Rix bunu anladı.

"Ve hala orada duruyorum, sen yanımdasın ve mutluyum. Ve onu suçlamak istemiyorum. Babam bana, durum ne olursa olsun, her zaman büyük adam olmayı öğretti. Sana pahalıya mal olsa bile, eninde sonunda bunu yüz katıyla geri alırsın. Ve ben onun için büyük adam olamam. Bunu yumuşatamam. Ama yine de yapıyorum. Ve beni görmeyi bırakıyor

Seninle durmak, her şeye sahip olmak, iyi olduğumu bilmek. Mutluyum. Mutludan da öte, her şeye sahibim. Ve o da iyi. O gidiyor ve ben ona ihtiyacı olanı verdim. Ama bana uğraşmam gereken yeni şeyler bıraktı. "

"Ne boku?" diye sordu adam konuşmayı bıraktığında.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Geri dönmek ve Brian'ın işi batırmaması gibi. Bu beni nereye götürür?"

Onunla birlikte olmuştu ama bu onu tamamen şaşkına çevirmişti.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Arka güvertemdesin, çok şirinsin, yastıkları savuruyorsun çünkü Brian'ın yaptığı şeye çok kızgınsın, sonra ortaya çıkıyor ve onu daha iyi hissettirmemi bekliyor. Ben de senin sinir krizi geçirmeni izliyorum, oradan başka bir yerde olmak istemediğimi düşünmemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Şimdi ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Özür dilerim, ne?" diye sordu.

"Seninle, güvertemden yastık atarken. Seninle olmaktan başka bir yerde olmak istemedim."

Şimdi, tamamen şaşırdım.

Tanrım.

Hatta tamamen kaybolmuş sevimli biriydi.

"Bebeğim," dedi sabırla. "Bunu bir düşün. Eğer o ağaç üzerime düşmeseydi, Peri ile evli olacaktım. Bir çocuğumuz olabilirdi. Josh ve Hailey'nin düğünü Peri ve benimkinden sadece birkaç ay önce olacaktı ve onların zaten bir çocuğu var. Bunu bir düşünsene. Siktiğimin Peri'siyle evli olurdum."

"Um..."

Hâlâ kafası karışık, ama şimdi biraz korkmuş.

"Yargıç'ın bana River Rain'de bir iş bulmasına gerek yok," diye devam etti.

Ona baktı.

"Alex, tatlım, muhtemelen seninle hiç tanışamayacaktım." Vücudu titriyordu.

İşte oradaydı.

"Evet," dedi.

"Oh," dedi.

"Belki çocuklarla yürüyüşe falan çıkardım. Ama o zaman bencil, bencil bir kadınla evlenerek ve muhtemelen çocuğumun annesi olmasına izin vererek başımı nasıl belaya soktuğumu düşünürdüm. Saçları ve harika kıcıyla sevimli patika rehberinin koca sikim hakkında ne düşüneceğini düşünmezdim."

Gamzesi yanağıyla flört ediyordu.

"Gerçi bunu söylemekten nefret ediyorum, özellikle de sana ve unutma, Peri'yle hayali bir evliliğe hapsolmuş olan benim, ama yine de gerçek bu, eğer kıcına iyice bakabilseydim, bunu düşünebilirdim."

Çukur tamamen patladı.

"Ne olmuş yani? Şimdi o ağaç üzerime düştüğü için mutlu mu olmalıyım?" diye sordu.

Ve içinden bir nabız daha geçti.

"Beni yakaladın," dedi.

"Tüm bunlara verecek bir cevabım yok tatlım," diye itiraf etti.

"Biliyorum," diye karşılık verdi. "Ben de bilmiyorum. Bu hayattaki şeylerden biri. Berbat bir şey ve onun yüzünden harika bir şey oluyor. Hiç mantıklı değil. Ama öyle işte."

"Harika bir şey mi?" diye sordu. "Bebeğim,"
diye homurdandı. "Ciddi misin?"

Dudak bastırma ve iri göz şeyini aynı anda yaptı.
İsa.

Bunları yapmayı bıraktı ve "Bağırman ve volta atman
bitti mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle," diye
yanıtladı. Kadın tereddüt
etti.

Sonra hareket etti.

Ve onu bir kurşun gibi vurdu.

Bir ayağının üzerinde geriye doğru sallandı ve kollarını
ona doladı.

"Al-"

Vücudu kasıldı ve hıçkırık patladı. Oh
Tanrım.

Kahretsin, ama bunu becerdi.

Kollarını sıktı, dudaklarını saçlarına götürdü ve
"Bebeğim" diye fısıldadı.

Cevap vermedi, yüzünü onun göğsünden çekmedi,
tutundu ve bedeni duygularıyla sarsıldı.

"Ben bir pisliğim," diye mırıldandı.

"Özür dilerim," diyerek onun göğsüne kapandı. "Bu
benimle ilgili değil. Ama son birkaç gün... çok acıttı."

"Biliyorum bebeğim. Sana bu boku çektirdiğim için tam
bir pisliğim."

"Ama, söz verdim." "Neye söz
verdin?"

"Biterdik ve ben iyi olurum. Hâlâ arkadaş olurduk."

"Bu berbat bir şeydi tatlım ve ikimiz de bunu biliyorduk. Hadi." Onu sıktı. "İkimiz de biliyorduk." "Ben bilmiyordum."

Lanet olsun.

"Ben tam bir sık kafalıyım," diye ısırıldı.

Kadın başını geriye eğdi, adam başını kaldırdı ve kadının yüzünün kızardığını, gözlerinin şiştiğini ve ıslandığını gördü.

Kahretsin.

"Bir şeylerle uğraşıyordun," dedi.

"Bir şeylerle uğraşırken kadınının etrafında dolanamazsın."

"Muhtemelen hayır," diye izin verdi. "Tanrım, Alex, kesinlikle hayır."

"Uğraştığın şey küçük bir pislik değil," diyerek onun kendisine pislikmiş gibi davranmasını savundu.

"Bebeğim, büyük meteorun çarpmasından önceki son birkaç saat olabilir, sana karşı bir hıyarım, bunun için kıcımlı ara, anladın mı?"

Gözlerini ona dikti.

Sonra adamın başını tuttu, dudaklarını kendi dudaklarına yapıştırdı ve küçük dili adamın ağzında dans etmeye başladı.

Onun tadı, dudaklarındaki gözyaşları bile Rix'in aklını başından alıyordu.

Onu kendine doğru bastırdı, öpücüğü devraldı... Bu, kız kollarından ayrılmadan önce bir saniye sürdü.

Onun merdivenlere doğru koştuğunu görmeden önce yarım saniye kafası karışmıştı.

Onun peşinden gitti.

Onu yarı yolda yakaladı, döndürdü, omzunun üzerinden fırlattı ve şaşkın "oof" sesi aletini delip geçti.

Tepeye vurdu, boşluğa geçti ve onu sırt üstü yatağa fırlattı.

Sarsıntının etkisinden kurtulup kazağını çıkardı.

Yatağın yanında durdu ve Henley'sini yırttı.

Adam kemerini çıkarırken o da kot pantolonunu bacaklarından aşağı indiriyordu.

Aleti serbest kaldığında pantolonu yere düştü.

Kalçaları sarsılmadan önce kot pantolonunu ancak kıcına geçirebilmişti çünkü kız onun sikine yapışmış ve onu çekiyordu.

"Bebeğim," diye hırladı.

Kızın yüzünden ağzında istediğini anlayabiliyordu. O başka bir yerde istiyordu.

Neyse ki adam ondan daha iri ve güçlüydü.

Rix dönüp kıcının üzerine yatağa düştüğünde kendini kaybetti.

Alex bir protesto miyavlaması yaptı.

Onu kucağına aldı.

Hemen programa dahil oldu.

İkisi de ona pozisyon vermeye çalışırken elleri çarpıştı.

Önce o çekildi.

Kız ona doğru yaklaşınca geri çekildi.

"Tanrım, kahretsin," diye inledi ve at kuyruğundaki bandı çıkarmak için uzandı.

Ona doğru ilerledi.

Saçları dağıldı.

Bir avuç aldı ve geri çekti. Kadın onun üzerinde daha hızlı hareket etti. Sütyeninin kabını aşağıya doğru çekti ve onu emdi. tit.

İnledi, amı kasıldı ve şimdi onu sağıyor.

Memesini dışarıda bıraktı, ağzına gitti ve teşvik etti, "Git bebeğim. Becer beni."

Alex kollarını ona doladı, gözleri sıcak ve vahşi, amı aç ve onu becerdi.

Sersemlemiş ve göz kamaştırıcı bir halde, "Rix" diye nefes aldığı anda neredeyse kontrolünü kaybediyordu.

"Buradayım, tatlım."

"Beni asla kaybetmeyeceksin."

Sonra derin bir kavis çizdi ve onun kucağına boşaldı.

Rix onu izledi, güzelliğinden etkilendi, kalçalarını kavradı ve kendisine de aynısını yapması için onu yönlendirdi.

Aşağı indiğinde boynu bükülmüş, yüzü memelerine gömülmüş, kolları başının etrafındaydı.

"Bu sefer temizleneceğim," dedi sessizce.

Bunu yalanlamak için başını geriye eğdi ama kadın ondan önce davrandı.

"Eğer yatağımdan ayrılırsan, ben..." Sözünü bitirmedi.

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Ne yapacaksın?"

"Kızgın ol," dedi kararlı bir şekilde ve tamamen topalca. "Bunu yapamazdım," diye mırıldandı.

"Huh," diye homurdandı, dudaklarını onunkilere bastırdı, ne yazık ki ona dilini vermedi, sonra onun üzerinden indi.

Hâlâ sertti, bu yüzden onu kaybedince homurdandı.

Ama hemen banyoya doğru yol aldı.

Arkasına yaslandı ve pantolonunu yukarı çekerek sikini içeri soktu. Onu kaybetmeyi pek istemiyordu ama itiraf etmeliydi ki, onu geri aldıktan sonra kaygan ve hassas sikinin üzerindeki sürtünme ve sürtünme harika hissettiriyordu.

Pantolonunu düzeltmeye ya da oturmaya bile zahmet etmedi.

Geri geldi, sütyenini düzeltti ve külotunu kendi kotundan çözdü. Onları yukarı kaydırды ve onunla birlikte yatağa tırmandı.

Rix sadece başını kaldırarak olanları izledi.

Kız tüm vücuduyla üzerine düştüğünde yatağa düşmesine izin verdi. "Tehditlerini pratik etmeliyiz," diye alay etti.

"Yatağımdan kalkmadın," diye işaret etti. "Doğru."

Sırıttı.

Gözlerinin şiştiğini fark edince sırtımayı bıraktı.

Yüzünün yan tarafını çerçeveledi ve başparmağıyla gözünün altını okşadı ve "Özür dilerim" dediğinde bir inilti duyuldu.

Alex onun eline bastırdı, sonra başını eğdi ve yüzünü onun boynuna gömdü.

Rix kollarını onun etrafında kavuşturdu ve "Her zaman gelmeye devam ediyor, Alex," dedi.

"Ne yapar?"

Cevap vermedi.

Emir verdi.

"Bunun için beni aramalısın. Yüzüme vurmalsın. Beni sarımsalısın. Bir daha sıçıp batırmayacağımdan emin olmalısın."

"Rix-"

"Ve bu senin için adil değil. Bu senin olmamalı." "Ama-"

"Bütün olsaydım, bu tür şeylerle uğraşmak zorunda kalmazdın."

Vücudu kilitlendi.

"Başından beri seni geride tutuyorum," diye devam etti, "ikimiz de derinlerde olduğumuzu bildiğimiz halde. Bu aptalca bir şeydi."

"Geri dönmemiz gerek-"

"Ve açık değil. Son birkaç gündür aklının nerede olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Benim için sürpriz bir parti düzenledin, ailem geldi, tüm dostlarım buradaydı ve ben seni terk mi ettim? Siktir."

Ayağa kalktı ve parmaklarını adamın ağzının üzerine sardı. "Çenenı kapatır mısın?" diye sordu. "Tanrım, ben bile senin taşaklarını patlatmak için bir şansım var. Bunu benim için yapmakla çok meşgulsün."

Yüzüne ters ters baktı.

Oldukça komikti. O gülmedi.

Bunu yapmanın güvenli olduğunu anladığında elini adamın ağzından çekti ve "Nasıl tam değilsin?" diye sordu.

"Bebeğim." Sessiz bir uyarıydı.

"Tamam, evet, doğru. Başka şekilde ifade edeyim. Sen benim için bir bütünsün. Bir şey kaybettin ve ben bunu inkâr etmiyorum. Sana bir yük bıraktı. Bunun ağır olmadığını söylemiyorum. Ama Rix, tatlım, durumu daha da kötüleştirmek için bir şeyler uydurmayı bırak. Anlamıyorum ama bu işte seninle birlikteyim ve bunu taşıdığını anlıyorum. Ekleme

Ben. Ben taşınacak bir yük değilim ve açıkçası tatlım, beni bu şekilde düşünmen hiç iyi hissettirmiyor."

"Bunu sana yapmamalıydım," diye bastırdı.

"İkimiz de aynı fikirdeyiz. Ama bitti, değil mi?"

"Asla bitmez," diye uyardı.

"Biliyorum. Ama bu öyle. Değil mi?"

"Sadece baş etmem gereken şeyler olduğu için sana bok atmama izin vermen gerektiğini düşünmeni istemiyorum."

"Tamam, dersimizi aldık. Sırada ne var?"

Yüzünü iki elinin arasına aldı çünkü bunu anlamasına ihtiyacı vardı.

"Alex, seni incittim ve bunu kabul edemem."

"Rix, eğer ayakların olsaydı, canımı yakardın. Tamam, ben Kraliçe İlişkileri değilim ama arkadaşlarım var. Hikayeler duydum. İnsanları tanırım. Değer verdiğin biriyle vakit geçirdiğinde, ne kadar dikkatli olmaya çalışırsan çalış, eninde sonunda olur. Oldu da. İkimiz de bundan ders aldık. Umarım bazı şeyleri unutmuşsundur. Şimdi... sırada ne var?"

Sırada ne var?

O çok... lanet olası... inanılmazdı.

Onu üstte olacak şekilde yuvarladı ve homurdandı, "Seni tekrar becereceğim, sırada bu var."

Saç çizgisine baktı ve elleri kot pantolonundan kışına doğru gitse bile, "Seksin her şeyi düzelttiğini düşünüyor" diye sızlandı.

"Kadınım beni kovalasın diye merdivenlerden tavşan gibi atlayan ben değildim," diye belirtti.

Gözleri onunkilere kaydı. "Merdivenlerden tavşan gibi atlamadım." "Seni kovalamamı mı istiyorsun?"

"Yatağında makyajlı seks yapmamızı istedim."

"Yani seni kovalamamı istedin."

"Evet," diye tersledi. "Yeesh. Beni kovalamanı istemiştim. Ya da en azından beni takip et. Ama ben tavşan hoplatmam." "Sen tam bir tavşansın."

Bir elini kot pantolonundan çıkarıp kıkına şaplak attı.
"Rix! Ben sikiş tavşanı değilim!"

"Aletim serbest kaldı ve sen ona kurşun gibi yapıştın."
İki eli de adamın omuzlarına gitti, geriye doğru itti, boynunu kaldırdı ve "Ugh!" diye bağırdı.

Onun sunduğu fırsatı değerlendirdi, başını eğdi, boynunu ısırđı, sonra yaladı.

"Alo?"

İkisi de dondu kaldı.

"Biz geldik! Ve tekila getirdik!" İlki Gal'di.

Sonuncusu Kate'ti.

Alex başını dikleştirdi ve Rix de onunkini kaldırdı. "Banyoda değil." Gal.

"Güvertede değil." Katie.

"Duvarın ve zeminin her yerinde ne var?"

Gal. "Aman Tanrım. Sence o iyi mi?" Katie.

"Yukarıdayım!" Alex aradı.

"Oh! Hey!" Katie geri seslendi.

Onu ve yatağı savurdu.

"Rix'le..." diye anlatmaya devam etti Alex.

Aşağıdan sessizlik geldi.

Rix bir düğme hariç hepsini ilikledi ve kemerle uğraşmadı.

Anlatmak istediği bir şey vardı.

Parmaklıklara doğru yürüdü.
Her ikisi de ağızları açık bir şekilde ona bakıyordu. "Hey," diye selamladı.
İkisi de tek kelime etmedi.
"Biraz meşgulüz," dedi onlara.
"Rix!" Alex arkasından tısladı.
Çıkardığı seslere bakılırsa giyiniyordu.
Çaba kaybı.
Gal önce toparlandı. "Görebiliriz."
"Aman Tanrım. Vay anasını. Göğsün... vay canına," dedi Katie, bir adım geriye sendeleyerek, eli boynuna doğru çırpınarak.
Alex yanına geldi. "Hey, çocuklar."
Gal, "Demek sonunda sana aşık olduğunu anladı," dedi.
"Uh..." Alex
söyledi. "Evet,"
dedi Rix.
Kadının bakışlarının kendisine yöneldiğini hissetti. Gal sırtıttı.
"Oha!" Katie mutlulukla bağırdı.
"Tekilalarımızı alıp gideceğiz," dedi Gal.
"Tekilayı bırakabilirsiniz," diye yanıtladı Rix.
Gal elini alnına götürdü ve bir selam verdi.
Elindeki dolu kese kâğıdını da sehpanın üzerine koydu.
Rix bu kadından cidden hoşlanıyordu.
Kate'e yaklaştı ve kolundan tuttu. "Hadi gidelim."
"Göğsüne biraz daha bakmak istiyorum," diye itiraz etti Katie. "Hayır. Hadi gidelim."

"Tamam, göğsüne biraz daha bakmam gerekiyor."
Ellerini önünde dua pozisyonuna getirdi. "Lütfen."

Bunu Gal onu kapıya doğru sürüklerken söyledi.
Onlar kullanmadan önce Gal onlara bir sırtıma
daha gönderdi. Katie onlara bir öpücük gönderdi.
Kapı kapandı.

Rix Alex'e döndü. "Neden giyindin lan?" "Bana aşık mı
oluyorsun?"

"Bebeğim."

Bunun her şeyi anlattığından
emindi. Kımıldamadı.

O yaptı.

Bir omuz atarak onu kaldırdı. "Rix!"

Onun sırtını tokatladı.

Adam ona çarptı ve kadın önce ayağa kalktı, sonra yatağına düştü.
Eğildi ve kot pantolonuna uzandı, "Zaman kaybı," diye
homurdandı.

Ellerini tokatladı. "Aman Tanrım. Çok sinir bozucusun.
Bırak ben yapayım."

Fermuarını açtı.

Bacaklarından aşağı çekti. Sonra
onun üzerine indi.

"Takım çalışması," dedi.

"Ben de sana aşık oluyorum," diye
açıkladı. Bunu söylemesine gerek yoktu.

Daha önce görmüştü, ona doğru
geliyordu. Hissetmişti, onu yıkıyordu.

Ne kadar büyük olduğunu biliyordu.

O kadar büyük ve güçlüydü ki, her şeyi alıp götürdü.

Gitmiş olabilir.
Geri gelebilir.
Ama o zaman, çok uzun zamandır ilk kez, ağırlığını
kaybetmişti.
Ve sırada ne olduğunu düşünebiliyordu.
"Biliyorum," dedi.
Gözlerini devirdi. Rix
ona gülümsedi.
Ve sonra onu öptü.

O GECE GEÇ SAATLERDE ALEX'I YATAĞINDA UYURKEN BIRAKTI.

Bacaklarını, kot pantolonunu ve Henley'sini giydi ve
merdivenlerden aşağı indi.

Olabildiğince sessiz bir şekilde bardağı ve viskiyi
temizledi.

Yapay ayakların iyi bir yanı, onları cam üzerinde
kestiğinizde acımaması ya da kanamamasıdır.

Her şeyi temizledikten ve her şey yolunda gittikten
sonra arka cebinden telefonunu çıkardı ve güverteye çıktı.

Bir başka iyi şey?

Ayakların üşümedi.

Telefon çaldı ve bu saatte aramak çok boktan bir şeydi
ama son birkaç gündür Yargıç'ın endişelendiğini biliyordu.

Arkadaşı için buna bir son vermesi
gerekiyordu. Kesinlikle endişelenmişti.

Üç zil sesi ve uykulu bir "Rix? İyi misin?"

"Ona aşık oluyorum, dostum."

Sıfır tereddüt ve...

"Evet," diye yanıtladı

Yargıç.

"Yoluna engeller çıkarıp duruyorum." "Evet."

"Onların üzerinden atlayıp duruyor."

Uyku gitti, yerine mizah geldi ve bir "Evet" daha.

"Sana sormam gerek dostum. Bunu mahvetmeme izin verme."

"Rix, sen hiç şüphesiz tanıdığım en iyi a d a m s ı n . Bunu mahvetmeyeceksin."

Rix gözlerini kapattı.

"Şimdi onunla mısın?" Yargıç sordu.

Gözlerini açtı. "Üst katta uyuyor." "Onun yanına git. Yarın görüşürüz."

"Evet, teşekkürler, sonra görüşürüz."

"B e k l e . . . " Sessizlik ve sonra, "Chloe seni sevdiğini söylüyor."

Rix'in göğsü kabardı.

Sonra da, "Söyle ona, bunu geri aldı." dedi.

"Söylerim. Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz."

Telefonu
kapattılar.

Rix içeri girdi.

Her şeyin kilitli olduğundan emin oldu.

Yukarı çıktı, soyundu, yatağın kenarına oturdu ve bacaklarını çıkardı.

Dikkatli bir şekilde yorganın altına girdi ve Alex'e doğru kıvrıldı. "Tamam mı?" diye mırıldandı.

"Evet, uyumaya devam et." Yakınına bastırdı.

Rix bastırarak kalçasını kadının bacaklarının arasına soktu.

Kendininkini dış tarafına bağladı.

Çok zorlarsa, dizinin yerine baldırının çarşafın üzerinde durduğunu hissedebiliyordu, yarım baldır ve sonra... hiçbir şey.

Çok uğraşmadı.

Alex'in kalçasını saran yumuşak tenine odaklandı. Ve uykuya daldı.

BÖLÜM 20

AİLE

Rix

Günler sonra.

RIX BUNU TAMAMEN MAHVEDECEKTİ.

Telefonunun tuşuna bastı, kulağına götürdü, dört bin dolarlık takım elbisesinin ceketini arkaya itti (evet, Alex'le birlikte baktılar, kız gülüyordu, adamın nutku tutulmuştu) ve arka camdan dışarı bakarken elini cebine soktu.

Eğrelti otları, çalılıklar ve parlak gri bir şeyden yapılmış ve kenarları krom gibi görünen uzun bir duvarın dibine inşa edilmiş bir şömine.

Yerleşik oturma yeri.

Ve gömme bir kitaplık. Arka bahçede.

Şöminede yanan bir ateş vardı. Ve dışarıda kimse yoktu.

Şunu söylemek yeterli, New York'a varmışlardı. Bir önceki akşam varmışlardı. Ertesi gece saat sekize çeyrek vardı. Ve Rix henüz onun ailesinin tek bir üyesiyle bile tanışmamıştı. Ama onları öldürmek istiyordu. "Yo, nasıl gidiyor?" Yargıç cevap verdi. "Dün gece ortaya çıktık," dedi. "Evet," diye yavaşça cevap verdi Yargıç. "Uçağı kimse karşılamadı." Sessizlik.

"Bir araba bile göndermediler. Alex, kız kardeşinin asistanı Cathy'yi aramak zorunda kaldı. Zenginlerin havaalanında güzel bir salon var. Cathy lüks bir Lyft göndereceğini ve on dakika içinde orada olacağını söylediği halde, beş saatlik bir uçuştan sonra bir buçuk saat beklememiz yine de berbattı. Anlaşılan bunu Blake'e de söylemiş, Blake de çılgına dönüp Lyft olmaz demiş. Sharps Lyft kullanmazdı. Limuzin gönderin. Biz de limuzin bekledik. Tekrar etmekte fayda var, bir buçuk saat sürdü. Ve kimse bize bu plan değişikliğini söylemedi, yoksa kendi lanet olası Lyft'imizi sipariş ederdik. Ama lanet olası Lyft'in geleceğini ve kimsenin Alex'in telefonlarına ya da mesajlarına cevap vermeyeceğini düşünmeye devam ettik."

Rix sakinleşmek için bir saniye durduğunda Yargıç temkinli bir şekilde, "Düşünüyorum da, bu bok zaten doğru olmasa da, bir 've' var," dedi.

"Bir 've' var," diye onayladı. "Ve babasının evine vardık, burada değildi. Ama personel bizi bekliyor, gerçi bizi birkaç saat önce bekliyorlardı. Annesi de burada değil. Kız kardeşi. Hiç kimse yok. Açlıktan ölüyoruz."

Bu noktada, bize istediğimiz yemeği yapmaları için talimat aldıklarını söylediler. Sorun şu ki, onlara ne yapacaklarını söylemek için saatler önce orada olmamız gerekiyordu. Bize ne yemek istediğimizi soruyorlar ve bizim için pişiriyorlar. Sıraladıkları seçeneklere inanamazsınız, ki bunları yapmak muhtemelen altı saat sürer. Peynir ve kraker ya da başka bir şey bulamayalım diye mutfağı neredeyse kapatıyorlar. Sonunda dışarı çıktık ve Alex'in kazdığı bir yerden pizza dilimleri aldık. Bu arada, buranın pizzası bok gibi. Şimdiye kadar başıma gelen en iyi şey bu."

"New York pizzası berbattır, Rix. Ama New York'un en iyi yanı değil."

"Senin sözüne güveniyorum," diye şaka yaptı Rix.

"Başka ne var?" diye sorduğunda Yargıç'ın sesi eğlenmişe benzemiyordu. "Bugün babası, annesi ve kız kardeşi dışında bir şey yok,

Kahrolası Cathy, çalışanlar ve diğer asistanlar arayıp Alex'e nerede ve ne zaman olacağımızı bildireceklerini söylediler. Saat değişikliği nedeniyle çok erken kalkıyoruz, ama burada da erken kalkıyoruz, böylece gürlemeye hazırlanabiliriz. Önce kahvaltı için anneye buluşacağız, babayla kalmamıza rağmen. Yargıç, yirmi dört saattir onun evindeyim ve o pisliğin ne kılını ne de tüyünü gördüm."

"Kahretsin."

"Ama annem kahvaltıyı iptal etti. Sonra Blake ve annesiyle brunch'a gideceğiz. O da iptal oldu. Alex boş olduğu ve baba da bir şekilde bunu duyduğu için bizi öğle yemeğine çağırmaya karar veriyor. Lüks bir restorana gidiyoruz, yarım saat bekliyoruz, takım elbiseli sıska bir adam geliyor ve Bay Sharp'ın gelemeyeceğini söyleyerek çok özür diliyor.

ama lütfen, keyfimize bakalım, hesabı o ödüyor. Açıkçası ben ıstakoz aldım, hem de iki kere ve bu sadece benim için iki kere olacak. Ayrıca her zaman Dom'un tadına bakmak istemiştim ve şimdi baktım."

Yargıç güldü.

Rix oraya gitmek istedi.

Ama yapamadı.

"Blake bir aile toplantısı olan kokteyl partisi için erken gelmemizi istiyor ve benimle tanışmak için sabırsızlanıyor. Kokteyl partisnin olduğu yerde değil de başka bir yerde konuşlanmamız gerekiyordu. Ki burası değil. Babası evinde çalışanlar, aileler ve Alex'in metresleri olarak bildiği 'yakın arkadaşlar' dışında herkesten nefret ediyor. Bu sayının çoğul olduğunu da biliyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Yargıç.

"Evet, Alex bu işte tecrübeli ve yaklaşan kutlamalara rağmen bunun standart bir operasyon prosedürü olacağını fark etti. Öyle olduğu için de bana bu aile kokteyl saatinin ne zaman ve nerede olacağına dair ayrıntıları öğrenmek için nefesimizi tutmamamız gerektiğini söyledi. İyi bir şey. Blake asla paylaşmaz. Ben de pizza konusunda yalan söyledim. Öldürecek saatlerimiz vardı ve ikimizin de hoşuna gidecek şekilde onun aklını dağıttım. New York'un şu ana kadarki en iyi yanı bu. Şimdi yeni limuzinimiz son bir saattir dışarıda bizi bekliyor, çoktan orada olmamız gerekiyordu ve Alex'in telefonu annesi ve kız kardeşinden gelen nerede olduğunu öğrenme talepleriyle patlıyor."

Yargıç'tan yine sessizlik, ama bu kez Rix kendi öfkesinin ona yansıdığını hissedebiliyordu.

O da tekrarladı, "Evet. Bu, aklımı kaçırmamak için telefonunun çevresinden kaçtığım anlamına geliyor ve aşağıda müze ya da anıt mezar olarak ikiye katlanabilecek bir yerdeyim, hangisi olduğundan emin değilim. O kadar büyük ki, ikisi de olabilir."

Bir nefes aldı. Ve
devam etti.

"Pazar günü öğlen ayrılıyoruz. Şu andan itibaren seksen sekiz saat var. Ama önümüzdeki on dakikayı bir suç işlemekten geçirebileceğimden emin değilim." Bir nefes daha aldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Babanın iyi bir sanatı var. Pencereden geçtikten sonra daha iyi görüneceğini hissediyorum."

Yargıç, "Onları başından sav, işini yap, New York'un tadını çıkar," diye tavsiyede bulundu.

"Benim planım da tam olarak bu. Ama önce şu kokteyl işini halletmem lazım."

"Tamam o zaman, bunun bir sürpriz olmasına izin verecektim ama şimdi sana söyleyeceğim. İyi haberlerim var. Babam ve Dru tüm bu saçmalıklara davetliydi. İlk başta reddettiler, düğün hariç. O zamandan beri katılacaklarını bildirdiler."

"Şükürler olsun," diye mırıldandı.

"Şükürler olsun, ne?" Alex sordu.

Rix döndü.

Ve durdu.

Çünkü odalarında çalan telefonda kaçtığı andan şu ana kadar kadını başka bir kadın olmuştu. Kolsuz bir elbise ve dizlerine kadar uzanan dolgun bir etek. Neyden yapıldığını bilmiyordu. Sadece muhteşem olduğunu biliyordu. Nakış gibi bir şey, mavi çiçekler ve küçük kuşlar, kırmızı tonlar, tüm bunlar çıplak kumaşın üzerindeki bir ağ üzerinde siyah kenarlı. Bu şey onun üzerini örtüyordu.

Göğüsleri şeffaftı, sonra göğsünde sadece birkaç küçük kuş uçuşuyordu, boğazında ince bir çiçek çizgisi vardı ve bu herhangi bir kolyeden daha güzeldi. Kemer olarak ince, siyah saten bir kurdele kullanılmıştı.

Saçları arkaya doğru toplanmıştı ama yumuşaktı.

Makyajı doluydu, şimdiye kadar gördüğü en iyi makyajdı ama yine de hafif ve mükemmeldi.

Yanakları parlıyordu.

Kulaklarından sarkan, neredeyse omuzlarına değecek kadar büyük çiçek ve yapraklardan oluşan ve muhtemelen evinden daha pahalı olan elmas küpeler vardı.

Ve ince, siyah saten kurdelelerden yapılmış gibi görünen yüksek topuklu sandaletler ve seksi bir ayak bileği kayışı.

Onun kokusunu alabiliyordu ve...

Yüzüğünü taktığı gerçeğini tüm vücudu hissetti.

Aldığından beri ilk kez görüyordu. Ve sol parmağındaydı.

"Alex burada," diye homurdandı Yargıç'a. "O hazır. Gitmem gerek."

"Sen halledersin."

"Evet," diye zorladı.

"Onu yakaladın, Rix."

Bu temizledi.

"Evet," dedi kararlı bir şekilde.

"Ara beni, eğlenmeye çalış. Sonra görüşürüz." "Daha sonra."

Kız onun önündeydi.

"Neye teþekkür edeyim?" diye

tekrarladı. Adam cevap vermedi.

Uzandı ve kızın sol elini yakaladı.

Arkası yukarı bakacak şekilde aralarına çekti. Ve yüzüğü parmakladı.

Uydu.

Mükem

mel.

"Tatlım," diye fısıldadı.

Gözleri onunkilere kaydı. "Arayan Yargıç'tı. Jamie ve Dru bu gece orada olacaklar."

Gülümsedi. "Bu çok iyi. Arkadaşlar. Tanıdığınız insanlar." "Çok güzel görünüyorsun."

Yüzü yumuşadı, kalçalarını salladı ama "Kamuflaj" dedi.

Adamın dikkati kızın boynunun yan tarafına yöneldi.

"Brooke'u bu gece bizimle mi getiriyorsun?"

Boştaki elini kaldırdı ve küpesine dokundu. "Neler olduğunu bilmek isteyecektir."

"Kadını tanımıyorum ama senin buradan gitmeni gerçekten istediğini doğrulayabilirim bebeğim. O küpelerle bir araba filosu satın alınabilir. Belki de bir uçak filosu."

"Blake onların büyükanneme ait olduğunu öğrenecek ve çok kızacak."

"Harika."

Dudakları yukarı

kalktı. "Hazır

mısın?" diye sordu.

Parmakları onunkileri sıkıca kavradı ve gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı; "Kesinlikle" diye cevap verirken en ufak bir mesajı bile kaçırmadı.

NEW YORK'TA EKİM AYIYDI.

Çok soğuktu.

Ve bu kokteyl partisi dışarıda bir çatı terasındaydı. Ama endişelenmeyin, ısıtıcıları vardı.

Her yerde.

Temmuz gibiydi.

Vurdular ve Alex hemen, "Tamam, sakın ol," dedi. "Yeni plan. Dışarıya bir sanat eseri atmayacağım

Orada ısınacak kimse olmamasına rağmen yanan bir şömine. Adamı kaçıracağım, kuzeye götüreceğim ve okyanusun eskiden buzul olan bir bölgesinde boğacağım."

Yumuşak bir şekilde güldü.

Ona doğru baktı. "Ciddiyim."

Başını kaldırıp ona baktı, daha az yumuşak ve daha neşeli bir şekilde gülüyordu.

Görüşü patladı.

Onunkinin de öyle olduğunu biliyordu, çünkü kendine geldikten sonra elini alnına götürdüğünü ve gözlerini kırptığını gördü.

Fotoğrafçıya kaşlarını çattı.

"Bir tane daha, belki iki," diye sordu adam hevesle.

"Gelinin kız kardeşi ve yakışıklı nişanlısı."

Rix adama siktirip gitmesini söylemek için ağzını açtı.

Alex o n u n yanına yaklaşarak kolunu beline doladı ve "Elbette," dedi.

Kolunu ona doladı, kaşlarını çatmaktan kurtuldu ama prensip olarak gülümsemeyi reddetti.

Adam iki el ateş etmedi, belki yedi el ateş etti.

Sonra fotoğraf makinesini yüzünden indirdi ve arkasına bakarak mırıldandı. "Bunlar harika."

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı Rix. Alex yine güldü.

Bir bar gördü, o yöne doğru bir adım attılar, sonra kültürlü bir İngiliz aksanıyla...

"İşte buradasın."

Omuzlarında ve belinde siyah danteller olan soluk pembe bir elbise giymiş, parlak siyah saçları kuğu gibi boynunun ortasına gelecek şekilde kesilmiş, saçları yüzünden uzakta ve bir kulağının arkasından damlayan siyah elmasları görebileceğiniz şekilde düzenlenmiş ince bir kadın onların alanındaaydı.

Gözleri koyu maviydi. Teni mükemmel derecede solgundu.

Kıvrımları olmasa da ilerleyen yaşlarında Elizabeth Taylor'a benziyordu.

Alex'in annesi, Helena.

"Biz de seni bekliyorduk," diye tersledi Alex'i. "Aile fotoğrafları tam yedi buçukta çekilecekti."

Um...hayı

r. Ama

evet.

Bunu tamamen mahvedecekti.

Kızına bir merhaba bile demeyecek miydi?

Geçen Noel'den beri görmediği birini mi?

"Hey, merhaba, tanıştığımıza m e m n u n o l d u m , " diye araya girdi Rix, elini ona d o ğ r u kaldırarak.

Kadın geri çekildi, gözlerini kaldırdı, kızgındı, adama iyice baktı ve yüzü gevşedi.

Bir an için.

Sonra yeniden düzenledi ve gülümseyerek elini onunkine değil, onunkini tutması için kaldırdı.

"Sen John olmalısın," diye takıldı.

"Hayır, Rix," dedi, parmaklarını tutmadı, elini tuttu ve sıkıca salladı.

Sonra onu bıraktı.

Hırpalanmış gibi görünüyordu.

Başını başka yöne çevirmiş olan Alex'e baktı.

"Bebeğim," diye seslendi.

Geri döndü ama gamzeyi henüz yerine koymamıştı. Hay sikeyim.

Bunu komik buldu.

Sanırım bu iyi bir şeydi.

"Evet, doğru, merhaba anne." Eğildi ve ikisi de bir o yana bir bu yana sallandılar, sarılmaya, birbirlerinin yanaklarına öpücükler kondurmaya ya da dokunmaya bile yaklaşmadılar, sonra geri döndü. "Aile resimleri mi? Aile fotoğrafları olduğunu bilmiyordum."

"Cathy sana bir seyahat programı gönderdi. Okumadın mı?" Helena küçümseyerek sordu.

Alex, "Evet ama aile fotoğrafları yazmıyordu," diye cevap verdi.

Helena ağzını açtı ama gözleri yarıklara dönüşürken hiçbir şey söylemedi.

"Çünkü aile fotoğrafı çektirmiyoruz. Bu lanet olası köpek ve midilli şovunda atlamamız gereken her çemberde lanet olası aile resimlerine ihtiyacımız yok."

Yakışıklı, yapılı, Rix'ten belki birkaç santim kısa, sol şakağında ağarmış saçlarının arasında beyaz bir çizgi olan bir adam, Rix'in giydiği takım elbiseyi giyiyordu.

Bu bok hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama yine de onunkinin iki katına mal olduğunu biliyordu, içeri girdi ve Alex'i omuzlarından yakaladı.

Rix onları sıkıştırdı.

Ama adam onu yukarı çekti, yanağından öptü ve "Merhaba hayatım" diye mırıldandı.

Alex, "Selam baba," diye mırıldanırken onu bıraktı ve geri çekildi.

Babası onu şöyle bir süzdü ve "Çok güzel görünüyorsun" dedi.

Tamam, belki baba iyiydi.

"Bir bileziğe ihtiyacı var. Bilekleri çıplak," diye karar verdi Helena.

Ama anne... hayır.

Rix'in adının Edward olduğunu bildiği baba, "Lanet olası bir bileziğe ihtiyacı yok Helena, kulağında Bernhard var," diye çıkıştı.

"Annen artık burada değil Ned, o yüzden lütfen onun kıcını öpmeyi bırak," diye karşılık verdi Helena, tatlı bir sakarinle.

Edward bir bakışla eski karısının sözünü kesti ve kızına döndü. "Onu dinleme. Sen mükemmelsin."

"Öyle," diye araya girdi Rix.

Adamın gözleri tekrar Alex'in yanına ve Rix'e kaydı.

Rix'e yukarıdan aşağıya baktı, başını salladı ve elini uzattı. "Sonunda seninle tanışmak güzel, John."

Rix adamın elini tuttu, sıkıca kavradığından emin oldu, adamın elini kaydettiğini gördü, Rix'in umurunda olmasa da onayladı ve "Ben Rix, ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Rix, evet, Rix. Bunu hatırlıyorum. Rix," diye tekrarladı Edward, Rix'in insanların kendileri için hiçbir şey ifade etmeyen insanların isimlerini tekrarlarlarken yaptıklarını

bildiği şekilde, ama istemedikleri halde

İleride ihtiyaç duyduklarında bunu hatırlamamakla yakalanmak istemezler.

Birbirlerinin ellerini bıraktılar ve Helena, "Fotoğrafçı bekliyor," dedi.

"Kızınız ve müstakbel damadınızın kendilerine bir içki almalarına izin verir misiniz?"

"Bar hiçbir yere gitmiyor," diye tersledi Helena.

"Fotoğrafçı da öyle," diye karşılık verdi Edward.

Edward onu başından savıp birinin dikkatini çekerken gözlerinden hançerleri fırlatmaya çalıştı.

Bir saniye bile geçmeden bir çalışan geldi, garson değil, yetkili biri.

"Sevgilim?" Edward Alex'e ne içmek istediğini sordu. "Şampanya," diye emretti Alex.

Edward başını kaldırıp Rix'e baktı. "Bira."

"Bir bira, bir stout ya da bir porter," diye hızlıca ekledi Alex personele.

O kişi kıvrılıp gitti.

"Güzel. Doyurucu. Evde el yapımı biralarım var. Siz buradayken ateşin yanında paylaşırız," diye davet etti Edward.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Helena. "Ne zamandan beri bira içiyorsun?"

"Tam yirmi bir yıl önce boşandık. Ne içtiğimi bilmiyorsun," diye karşılık verdi Edward.

"Anne. Baba. Rix ve ben akşam yemeği yemedik. Belki de adamımla ilk karşılaşmanızda ve Blake'in evlilik kutlaması kokteylinde birbirinizin boğazına sarılmasanız iyi olur."

"Seni kastediyor," dedi Edward Helena'ya.

"Seni kastediyor," dedi Helena Edward'a.

Rix onun kulağına eğildi ve fısıldadı, "Bu bir hayır, bebeğim." Kız başını ona doğru çevirdi ve kıkırdadı.

Kahrolası kıkırdadı.

Onun parıldayan gözlerine baktı. Doğru.

Belki de New York eğlenceli olacaktı. "Tamam mı?" diye sordu gereksiz yere.

Birbirine kenetlenmiş ellerini göğsüne doğru kaldırarak ona doğru eğildi ve başını arkaya yatırdı.

Ellerini kızın beline koydu, eteğini kalçalarının etrafında hissetti, eteğin arkasının tamamen açıldığını gördü, harika görünüyordu, çok seksi hissettiriyordu ama yine de dudaklarını kızın dudaklarına değdirmek için tüm bunlardan vazgeçti.

"Hey ho! Ellerimizi birbirimizden uzak tutmamaya bir tek bizim iznimiz var."

Alex'in tekrar onun yanına kayabilmesi için ayrıldılar ve ikisi de birbirlerine tutunarak Helena'nın krem rengi, vücudu saran, tamamen dantel bir elbise giymiş, ciddi göğüs dekoltesi gösteren, yüksek topuklu, siyah saçları annesininkinden çok daha uzun ve bir yandan yüzüne dökülen daha genç bir versiyonuyla karşılaştılar.

Blake.

Yanında uzun boylu, ince yapılı, sarışın ve Rix'in sahte bronzluk zannettiği bir adam vardı, çünkü daha önce hiç bu renkte bir ten görmemişti.

Chad.

"Sen Rix olmalısın, değil mi? Rix mi?" Chad elini uzatarak sordu.

"Evet, Rix," diye onayladı Rix, onu alarak. "Ve sen de Chad'sin."

"Oha, dostum!" Chad haykırdı. "Burada ağaç kesmeye gerek yok," diye neşeyle devam etti, elini Rix'inkinden çekip esnettiğini gizlemeye çalışarak.

Yüce İsa.

Rix sertçe sıkmamıştı bile.

"Rix, çok güzel," diye mırıldandı Blake, sonra kız ona bunu yaptığında dokunmadan bir o yana bir bu yana sallanma olayını yaşadı ama sallanmadı.

O haklıydı.

Garipti.

Kadın uzaklaştığında Chad'in koluna sarıldı. "Chad ve ben gelebilmene çok sevindik."

"Beni ağırladığınız için teşekkürler," diye karşılık verdi Rix.

Blake Alex'e baktı ve yüzündeki sahte hoş geldin ifadesi silindi. "Alex."

"Merhaba, Blake."

"Büyükannenin çiçeklerinin içindesin." Rix Alex'i daha yakına çekti.

"Elbiseyle uyumlular," diye cevap verdi Alex. "Çok güzel bir elbise, bebeğim," dedi Chad.

Ve Rix'in gözleri ona kaydı.

Chad, Alex'i bir aşağı bir yukarı süzüyordu ama Rix'in ilgisini hissetti, yüzünün turunculuğu devam ediyordu ama altında solgunluk vardı ve biraz geriye yaslandı.

Bir garson, üzerinde bir kadeh şampanya ve bir başka bira bulunan bir tepsiyle geldi.

Rix Alex'in şampanyasını aldı, ona verdi ve Blake, "Geline servis yapılmıyor mu?" diye söylenirken biranın peşinden gidiyordu.

"Ne istiyorsun, sevgilim?" Edward sordu.

Gözlerini Alex'in şampanyasına dikmişti.

Ve Alex'in kendininkinden vazgeçmesini beklediği belli olacak şekilde, "Şampanya" demeden önce bunu söyleyecekti.

Tamam, kız kardeş?

Tabii ki hayır.

"Sana bardan bir tane getireyim," diye teklif etti Rix. Blake ağzını açtı.

"Rix!"

Döndü.

Ve kalabalığın arasından ilerleyen alev saçlı güzeli gördüğünde gülümsedi.

Dru kendini onun kollarına atmadan hemen önce Alex'i bıraktı.

"Tatlım," diye mırıldandı.

"Seni görmek çok güzel!" diye bağırdı, sıkıca tutunarak.

O da sıkı sıkı tuttu, ta ki kız geri çekilip dişlerini saklatana, başını öne eğip göğsünü tokatlayana kadar. "Sen! Takım elbise içinde her zaman çok şıksın."

Yeşil saten giymişti, altta lüks bir kazak malzemesi, üstte Alex'inki gibi bir etek, uzun kollu.

"Ve sen de muhteşem görünüyorsun," diye karşılık verdi. "Rix," dedi derin bir ses.

Yukarı baktı.

Dru, Judge'ın babası Jamie Oakley'i yüzde yüz elleriyle kavrayıp, göğsünü yumruklayıp, sırtına vururken yoldan çekildi.

"Jamie, dostum, merhaba," diye selam verdi.

Jamie, "Seni gördüğüme sevindim," dedikten sonra daha uzun süre tutundu ve sonra bırakıp geri çekildiler.

"Elbette, hepiniz arkadaşsınız." Helena oraya doğru ilerledi.

Jamie ve Dru herkesi kibarca selamlayıp Blake ve Chad'i tebrik ettikten sonra Rix omuz atarak Alex'i kendine doğru çekti.

"Jamie, Dru, bu benim kadını, Alex."

"Selam," dedi Dru, hızlı ama içten bir kucaklaşma için yaklaşıp. "Seninle tanışmak çok güzel. Chloe seni seviyor."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," diye karşılık verdi Alex, kucaklaşmaya içtenlikle karşılık vererek.

"Alex, sen küçük bir kızken tanışmıştık," Jamie yanaklarından öpmek için yaklaştı ve geri çekildi. "Muhtemelen hatırlamıyorsundur."

"Üzgünüm, bilmiyorum," dedi sessizce.

Jamie, "Ben babanın yanındayken sen genellikle İngiltere'de ya da bir parkta olurdun," dedi. "Her zaman meşguldün."

Alex, Rix'in çukuruna doğru eğildi. Utangaç kızı oradaydı. Kolunu ona doladı.

"İşte benim Alexandra'm. Bir kez olsun sıkıldığından ya da yapacak bir şeyi olmadığından şikayet etmedi," diye gururla açıkladı Edward. "Eğer Central Park'ta göl kenarında hayal kurmuyorsa, kütüphanede Loch Ness canavarı hakkında bir şeyler okuyordu."

Helena, "Norton'da, kraliçenin Sandringham'da sahip olduğundan daha fazla kundura var," diye böbürlendi.

Blake'in taş tükürebilecekmiş gibi bir bakışı vardı. Doğru.

Belki de burada Alex'in farkına varmadığı bir dinamik vardı.

"Bana şampanya getirecektin, Rix," diye tersledi Blake.

"O bir hizmetçi değil," diye tısladı Edward. "Chad, Tanrı aşkına, nişanlını bir içki getir."

Blake'in gözleri, annesinin yaptığı gibi yarıldı.

Chad havalandı ve Rix onun kaçtığına yemin edebilirdi.

Evet.

Kesinlikle Alex'in farkına varmadığı bir dinamik.

Dru, Rix ve Alex'e, "Babam ve ben, siz şehirdeyken ikinizin de gelmenizi istiyoruz," dedi. "Düğünle ilgili bir sürü şey olduğunu biliyorum ama Chloe'yle konuştum ve bana ne zaman müsait olduğunuzu söyledi. Belki yarın akşam yemeği?"

"Yarın bir aile yemeği yiyeceğiz," diye araya girdi Blake.

"Sanki bugün bir aile kokteyl saatimiz varmış gibi?" Rix sadece Alex'in duyabileceği şekilde mırıldandı.

Kalçasıyla ona çarptı. Edward

Blake'e döndü.

"Bence anlamlı bir işinden zaman ayırıp düğününüz için beş saat uçarak buraya gelen, ancak oraya vardığında parasını ödediğim asistanın havaalanından ailesinin evine transfer ayarlamadığını ve bu yüzden nişanlısıyla birlikte akşam yemeği için dışarı çıkıp pizza bulmak zorunda kaldıklarını gören kız kardeşiniz, evdeyken arkadaşlarını ziyaret etmek için gerçekten değerli olan zamanından biraz alabilir, çünkü birileri, bu birileri Hale Wheeler, ona bunun için para ödüyor. Öyle değil mi?" Edward öfkeyle sordu.

Jamie boğazını temizledi.

"Ned. Misafirimiz var," diye azarladı Helena nefesinin altından.

"Elbette baba," diye fısıldadı Blake.

Edward Rix'e baktı. "Otuz yaşında ve bana baba diyor."

Rix hiçbir şey söylemedi, çünkü bu insanların hiçbirini sevmiyordu, ama adam sertti.

Ayrıca Kinsley'i de düşündü ve eğer kızları olursa, ölene kadar sevgiyle hitap ettikleri sürece ona ne demek isterlerse onu diyeceklerini umduğunu söyledi.

"Seni meşgul ediyoruz. Misafirlerin var." Alex dikkatle babasına döndü. "Hepiniz. Karışın. Size sonra yetişiriz."

"Sevgilim, seninle biraz baba-kız vakit geçirmek istiyorum," dedi Edward. "Geri dönmeden önce. Ve sen," Rix'e döndü. "Bir tartışmaya ihtiyacımız olacak."

Alex gerildi.

"Bunun için buradayım,"

dedi Rix. "Güzel," diye yanıtladı Edward.

"Tatlım, yarın brunch'ta olacak mısın?" Helena, Alex'le yine aynı şeyi yapmak için bastırıyordu, bu yüzden onu bırakmak zorunda kaldı.

Hemen ona geri döndü. "Elbette anne." "Şapkan var mı?" Helena sordu.

"Tanrım, lanet olası şapkalar," diye yakındı Edward.

"Chloe Pierce benimle alışverişe geldi," dedi Alex hızla. Anne ve babasının oyunlarına devam etmesini engellemek için.

Helen'in kemerli kaşları Chloe'den bahsedilince daha da kalktı.

"Seçtiklerimizi beğeneceksin," diye bitirdi Alex.

"Çok güzel bir elbise," diye mırıldandı, bunu sadece Chloe'nin kim olduğunu, Chloe'nin ailesinin kim olduğunu, Chloe'nin vaftiz babasının kim olduğunu ve Chloe'nin kiminle evleneceğini bildiği için yapıyordu.

Alex giydiğinden değil. Evet.

Anne yıkandı.

Rix'in hiç alınmadığı, çünkü sahip olduğu tek gülümsemenin bu olduğunu düşündüğü soğuk bir gülümsemeyle uçup gitti.

Edward çoktan gitmişti.

Blake ortadan kaybolmuştu.

Chad elinde iki kadeh şampanyayla geldi ve kafası karışmış görünüyordu. "Blake nerede?"

"Bilmiyorum dostum. Karışıyorum," dedi Rix ona.

Sırıtmadan önce kafası karışık görünmeye devam etti, bir bardaktan sonra diğerinden yudumladı, döndü ve bir öğrenci partisindeymiş gibi dolaşmaya başladı.

Chad gittikten sonra Rix kadınına baktı. "Onlardan hiçbirine benzemiyorsun. Onlardan olduğuna emin misin?"

Dudakları yukarı kalktı. Dru kıkırdadı.

"Eğer senin için sorun olacaksa, Alex," diye araya girdi Jamie, "öğle yemeği yiyebiliriz. Kahvaltı. Gitmeden önce Rix'le biraz vakit geçirmek istiyoruz."

Alex rahatlayarak, "Yarın akşam yemeği harika olur," dedi.

"Mükemmel," diye yanıtladı Jamie. "Süslü bir şey değil. Tamamen sıradan. Sadece aile."

Dru, "Ben spagettimi yapacağım," diye karar verdi.

Jamie kızını kucakladı. "Spagettisi çok lezzetli."

"Peki brunch'ta ne giyeceksin?" diye sordu Dru. Babasına gözle görülür bir şekilde sarıldıktan sonra ondan ayrıldı ve Alex'le birlikte iki kişilik bir kız grubu oluşturmak üzere harekete geçti. "Davet edildim ama gidemem. Üzerimde bir şey var."

Rix Alex'in gitmesine izin vermedi ve bunu dikkatle izledi. Alex ona bir şeyim yok dercesine sıktı ve uzaklaştı. O da onu bıraktı.

Alex'in iyi olduğunu görene kadar izlemeye devam etti.

Sonra Jamie'ye döndü.

Jamie bunu kaçırmadı ve kaşlarını kaldırdı.

Rix başını kısa bir süre salladı.

Dru aniden, "Geliyoruz, yani gidiyoruz," diyene kadar havadan sudan konuştular ve sonra Alex'e bağlanarak yola koyuldular, Dru dramatik bir şekilde mırıldandı, "Blake'in nedimleri. Bueno değil."

Ve Rix tepki veremedi kalabalığın içinde kayboldular.

Onları hissetti, sanki bu yerin yakınlarında kuşlar olsaydı hepsi hemen havalanırdı ve gözlerini Dru ve Alex'in kaybolduğu yere doğru bakan, gurur duydukları vücutlarını sergileyecek şekilde giyinmiş üç muhteşem kadına kilitledi.

Gerçi içlerinden biri Rix'i içiyordu.

Omzunu onlara doğru çevirdi ve dikkatini Jamie'ye verdi.

"Oğlumla konuşuyorum," diye açıkladı

Jamie. "Biliyorum." Rix nefesini içine çekti.

"Tam açıklama, Chloe ve Dru daha da açık konuşuyor ve emirlerimizi aldık. İkiniz için de işler zorlaşıyor ve bu engerek ininde ikinizin de ısırılıp boka batmayacağınızdan emin olmalıyız."

Açık konuş.

Bu adamı severdi.

"Söyle bana," dedi Rix.

"Helena mı?"

Rix başını salladı.

Jamie başını salladı.

"Onu tanımıyorum. İngiltere'de buradan daha fazla zaman geçiriyor. Varlıklı ve iyi bağlantıları olmasına rağmen pek sevilmez."

"Sürpriz değil. Baba

mı?" "Gerçekten mi?"

Rix tekrar başını salladı.

"Ned'i severim. Oldukça çok. O burada büyürken ben de Teksas'ta büyüyordum ama Bernhard- Sharps efsanesi dillere destandır. Ailenin her iki tarafı da nesiller boyu aynıdır. Ned'in olması gereken bir adam vardı ve eğer çocukken o adam olacağına dair işaretler göstermediyse, ne pahasına olursa olsun o adam haline getirilirdi. Ned o adam oldu."

Rix'ten bir baş sallama daha.

"Bununla birlikte, son beş yıl içinde biraz yumuşadı. Sanırım Helena çoğunlukla ülke dışında olduğu ve onu çıldırtmadığı için, ki Helena bunu yapmak için çok zaman harcıyor. Blake'in de kendi uğraşları olmaya başladı ve onun dikkatini çekmek için çoğu iyi olmayan her şeyi yapmayı bıraktı. Blake, Blake'in

ya da onların oyunlarından kaçmak için okulu bırakmayı ya da onlara karşı koymak için savunmasını güçlendirmeyi bırakıp kendi hayatının tadını çıkarmaya başlayabilir."

"Peki ya en küçük kızı?"

Jamie Rix'i dikkatle izleyerek, "Ondan bahsediyor. Hem de çok. Hale yaptığınız işe dahil olmadan önce bile. Ve sadece çocuklarımız birlikte çalıştığı için değil. Onunla gurur duyuyor. Sanırım onu özlüyor. Bence hayatındaki tek akıl sağlığı oydu."

Jamie yaklaştı ve devam etti.

"Rix, bilmelisin ki Ned yüzünden burada. Onun düğünde olmadığını öğrendi, davetli listesini gördü ve davetiyeye cevap vermediğini fark etti. Nedenini sordu. Blake davetiyesinin postada kaybolmuş olabileceğine dair bir mazeret uydurunca, nedime elbisesi giymek yerine neden davetiye aldığını sordu. Düğün masraflarını ödemekle kalmayıp ikisinin de vakıf fonlarını tek başına kontrol ettiği için-"

"Lanet olsun."

Bu bir haberd.

Jamie çenesini eğdi. "Evet, otuz beş yaşına kadar. Onları kesebilir. Yeniden yatırım yapabilir. Bağış yapabilir. Ve Alex'in Blake'inkini alması gibi, bir fonun diğerini yutacağı anlamına gelen maddeleri devreye sokabilir. Ya da aile mirasına geri katılır. Tahminimce bu maddelerden bahsetti ve Blake de Alex'in düğüne katılmasını istedi. Ama bana kalırsa tüm bunların temelinde Blake'in en küçük kızını görmek için bir bahane istemesi yatıyor."

"Uçaklar batıya doğru uçmayı bıraktı mı?" Rix sordu. "Dün geceyi ve bugünün çoğunu geçirdiğimiz ve onu hiç görmediğimiz kendi evinden yasaklandı mı? Yani, onunla öğle yemeği yemek için bir restoranda beklemediğimiz zamanlarda, ama o gelmedi."

"Ned karmaşık bir adam, Rix. New York'ta, son bir buçuk yüzyıldır, ailesi sadece en önde gelenlerden biri değil, aynı zamanda en önemlilerinden biri. Bir sürü insan çalıştırıyor. Büyük bir nüfuza sahip. Her ikisini de ciddiye alıyor ve görebildiğim kadarıyla adil bir şekilde idare ediyor. Ancak bu kadar sorumluluğu yönetmek zaman alıyor. Bunu onu savunmak için söylemiyorum. Sadece kendince kız arkadaşını sevdiğini düşünüyorum. Her zaman böyle düşünmüştüm, ama onunla senin fotoğraflarınız ortaya çıkmaya başladığında ve seni tanıdığımı bildiğinde, bana bunların çoğunu anlatan o oldu."

"Benim hakkımda bir şeyler hissetti mi?" "Kesinlikle."

"YaniBu neden I var dostça Ned, Biz dostlar.

Çünkü benimle konuştun."

Jamie'nin ağzının bir tarafı kalktı.

"Hayır, ona senin ne olduğunu söyledim. Çok sadıksın. Oğlumun sahip olabileceği en iyi arkadaş. Kadınlara karşı nazıksın. Ve kendi erkeğin. Bunlara hayranlık duyuyor. Demek bu yüzden Ned'le dost oldun."

Rix sırtıttı. "Kadınlara karşı nazık mı?"

Jamie sırtıtmaya karşılık verdi. "Chloe'ye her fırsatta bok attığını bilmesine gerek yoktu."

Rix gülmek için gerçek bir neden bulduğu için rahatlamıştı. "Yine de, onun için kendini bir kurşunun önüne atarsın

ya da Dru'dan bahsetmiş olabilirim," diye devam etti Jamie.

Rix ona sırtıttı.

Jamie de buna karşılık verdi ama sonra tekrar ciddileşti.

"Alexandra'yı sessiz bir çocuk olarak hatırlıyorum. Zeki.

Çok

Aktif. Ama utangaç. Onu birden fazla kez gördüm Rix, ama bu şekilde söylemek istemedim çünkü beni hatırlamayacağını biliyordum ve işleri garipleştirmek istemedim. Her zaman başka bir dünyadaydı ya da belki de içinde bulunduğu dünyada değilmiş gibi davranmak için çok çabalıyordu."

"Bu değişmedi." "Siz

ikiniz iyi misiniz?"

Rix dalga geçmezdi.

"Birbirimize aşık oluyoruz."

Jamie'nin başı yana kaydı ama Rix için mutlu olduğunu belli etti.

"Kalabalıktan hoşlanmıyor," dedi Rix ona. "Ailesi ona bok gibi davrandı. Tahmininizde haksız değilsiniz. Kendini güvende hissettiği bir kabuğa çekilmeyi öğrendi, bu yüzden şu anda açıkta. Ve bundan hoşlanmıyor, bu yüzden ben de gerçekten hoşlanmıyorum."

Jamie tekrar çenesini eğdi. "Yani sonuçta sen kadınının korumak için buradasın ve ben de sana kaynaklarını nasıl kullanacağını söylüyorum. Çünkü Helena sıcak bir insan değil ve Blake de lanet olası bir pislik."

"Bana ondan bahset. Blake."

"Bazı maskaralıklarından haberdar olmak dışında onun hakkında ben de pek bir şey bilmiyorum. Bununla birlikte, kızım örümcekleri yakalayan ve dikkatlice dışarıda serbest bırakan sevimli, iyi, iyi kalpli genç bir kadındır. Ve Blake Sharp'tan nefret eder."

Gelen... giden.

Rix kadınların kaybolduğu yere baktı.

"Buradayken bir arabaya ihtiyacın var," diye devam etti Jamie ve Rix ona döndü. "Bir şoför. Fırtınadan korunmak için bir sığınak. Bir kaçış planı. Dru ya da ben senin için bunu gerçekleştireceğiz."

"Teşekkürler Jamie," diye mırıldandı Rix.

"O birayı on dakikadır elinde tutuyorsun ve içmiyorsun. Başka bir şey ister misin?"

Rix başını salladı ve bir yudum aldı. İyi bir biraydı, hâlâ soğuktu.

Jamie onun koluna vurdu ve elini orada bıraktı. "Siz ikiniz atlatacaksınız. Pazar günü siz farkına bile varmadan burada olacak. Yarın da sen bizimle olacaksın, böylece o güvende olacak."

"Teşekkürler Jamie" diye tekrarladığında daha derindi. Bir flaş patladı.

Rix homurdandı.

Jamie elini bıraktı ve gülümsedi.

"Buna alışacaksın," diye belirtti.

"Belki, ama yine de hoşuma gitmeyecek," diye yanıtladı Rix. "Ne yazık ki hayır," diye onayladı Jamie.

Bir flaş daha patladı.

Evet.

Bunu başaracaklardı.

Ama belki de canlarını dişlerine takarak.

GİDELİ Ç O K OLMUŞTU.

Bu konuda iyi olan tek şey Dru'nun da geri dönmemiş olmasıydı.

Ve kötü kızlara (nedimeler Blake ve Helena da dahil olmak üzere beşi birden) karşı koyan Alex ve Dru onların pençesinde değildi.

Yine de Rix bundan hoşlanmadı.

Mesaj atmış, kız cevap vermemiş.

Jamie, Dru'nun da mesajlarına cevap vermediğini fark etti, o da endişelenmeye başlamıştı, bu yüzden ayrılıp arama yapmak için bir plan yaptılar.

Rix içeri girmişti, koridorda yürüyordu, bir kapının ardında bir kadın sesi duydu, ses muffled'di, Alex ya da Dru'ya benzemiyordu, ama partinin karmaşasının bir parçası olabileceği için kapıyı çaldı ve yine de açtı.

Chad'i Blake olmayan bir esmerle sevişirken görmek. İkisi de ona baktı.

Kapıyı kapattı ve kapıdan uzaklaştı.

Oradan uzaklaşmak istiyordu ama telefonundan bir mesaj geldi.

Sonra üç ses daha duyuldu.

Durdu ve telefona baktı. Alex'ten dört mesaj gelmişti.

New York'ta lanet bir çatıdaydı ve görünüşe göre resepsiyonu berbatı.

Lobi bardayız. Gel bizimle buluş. Yemek sipariş edeceğiz.

Bara mı geliyorsun?

Dru Jamie'ye ulaşamıyor, her şey yolunda mı?

Sonra mesajı geldi, Bebeğim, neredesin?

Ve en sonuncusu, aşağıda bardayız! Mesajlarımı almıyor musun?

Birkaç metre ötesinde durduğu kapı açıldı.

Kadın koşuşturmaya başladı.

Chad g mleğini  ılgınca i ine sokuyordu.

"Hey, kardeşim-"

Rix elini adamın y z nden bir santim yukarı kaldırdı.

"Yapma."

Chad sesini keşti.

Rix elini bıraktı. "Ben

senin kardeşin

değilim."

Chad yutkundu ve başını salladı.

Rix, Jamie'yi bulmak ve bara gitmek i in uzaklaştı. Bu mesajı attı. Aşağı geliyoruz.

Ve d ş nd m ki... Siktir.

BÖLÜM 21

PICKLE

Alex

"**N** "Başım belada," diye homurdandım, babamın misafir yatak odalarından birinde yatağımızın kenarına oturmuş, tamamen eğilmiştim sandaletimin ince kayışını çekiştirerek ilerledim.

Rix bana Chad'den bahsetmişti.

Chad konusunda şaşırmadım.

Çünkü o Chad'di.

Ama sinirlenmiştim.

"Ona söylersem bana inanmama ihtimali çok yüksek," diye yakınmaya devam ettim. "Umursamama ihtimali de çok yüksek. Ve dürüst olmak gerekirse bunların sadece iki seçenek olduğunu düşünüyorum."

Ona bakmak için başımı eğdim.

Ceketini silkmış ve gömleğinin düğmelerini çözüyordu, gözleri ayaklarımdaydı.

Ne yazık ki, aklımda sadece Chad değil, başka şeyler de vardı, bu yüzden gömleğinin düğmelerini açan güzel erkeğimin ne kadar seksi görüldüğüne tam olarak odaklanamadım.

Odaklanmama rağmen (ne yazık ki, tam olarak değil) ve o Sıcak.

"Bu hafta onlara çektirdiğim işkence için beni asla affetmeyecekler," dedim. "Başka bir deyişle, daha birinci günde yiz ve ayaklarım şimdiden beni öldürüyor."

Gömleği göbeğine kadar açtı, önüne geldi ve "Ver şunu" diye mırıldandı.

Elini uzatmış, önünde kavuşturmuştu. Bir an için anlamadım.

Sonra ayağımı kaldırdım ve onun kavradığı elinin içine koydum.

Birkaç uzman çekişle kayış serbest bırakıldı ve ardından altı yüz dolarlık ayakkabı (diğeri de altı yüz dolardı) havalanarak güm diye yere düştü.

Rix daha sonra iki elinin parmaklarıyla ayağımı kapadı ve başparmaklarının pedlerini kemere sapladı.

Ohmigod.

Cennet.

"Kız kardeşini pek tanımıyorum, bebeğim. Bildiğim kadarıyla, etkilenmedim. Ama kim olduğu ya da bir pislik olup olmadığı umurumda değil. Böyle bir şeyi bilmeyi hak ediyorlar. Özellikle de serseri bir dolandırıcıya yasal olarak bağlanmadan hemen önce," diye tavsiyede bulundu.

Şimdi bir eliyle ayağımı tutuyor, parmak eklemlerini topuğuma batırıyordu.

Harika hissettirdi.

Ama iç çekişim bununla ilgili değildi (ya da tamamen bununla ilgili değildi). "Onun şimşeklerini nasıl çaldığını hem de hiç denemeden," diye devam etti Rix. "Ne olduğunu düşünürsek

Bana onun hakkında anlattıklarınız ve gördüğüm az şey bunu doğruluyor. Ama hiç kimse böyle bir hayatın içine girmeyi hak etmez."

O haklıydı.

Çok geçmeden ayağımı indirmek için eğildi, ama şansıma diğerini kaldırdı.

Çekiştir, çekiştir, ayakkabı uçuyordu ve o yoğuruyordu. "Bir önerin var mı?" diye sordu.

Sihirlerini yapan uzun parmaklı ellerinden yüzüne doğru baktım.

Ve sihrini yaptı.

"Evet," diye kabul ettim.

"Belki bu konuyu babanla konuşmalısın. Helena ve Edward şovu berbat bebeğim ve kabul etmeliyim ki Blake bir sürtük olabilir ama çocuğuna bu kadar boktan davranan bir baba görmemiştim. Ama buna rağmen, grubun en akli başında ve işlevsel olanı o gibi görünüyor."

"Ona karşı her zaman böyle değildi," diye mırıldandım.

"Evet. Jamie bana bir şeyler anlattı. Senin bana söylediklerinin aynısı. İyi bir şekilde davranmayacağını söyledi."

Başımı salladım. "Jamie'nin paylaşmasına şaşırmadım, çünkü daha önce bahsederken belki de küçümsemiş olabilirim. Gerçek şu ki, Blake ciddi bir üne kavuşmaya başlamıştı."

"Öyle mi?" diye sordu.

Bu tek kelimeyle yüzümün yumuşadığını hissettim. Her zaman.

Her zaman ilgilenirim.

Benimle ilgili her şeyle ilgileniyor.

Benim Rix'im.

Benim Rix'im

Gerçekten benim.

Ve yüzüm daha da yumuşadı.

Onun yüzü de benimkinin aynısını yaptı ve bir an için tamamen erkeğimin ne kadar muhteşem olduğuna odaklandım.

Dudakları kıpırdadığında ve buna odaklandığımı anladığını bildiğimde, kendimi bundan kurtardım ve Blake Sharp'ın Korkunç Maceraları'na başladım.

"O tutuklandı. İki kez. Ufak tefek şeylerdi ama babamın uğraşması zaman aldı. Yaptığı şeytanlıkların en korkuncu, bir süreliğine bazı uyuşturucu satıcılarına bulaşmış olmasıydı. Satıcı falan değillerdi. Sadece kokaini çok seven bir grup sosyete ve züppe. Ve bunu söylediğimde, çok fazla demek istiyorum. O şeyi kullanırken, sadece dünyayı yönetiyormuş gibi davranmıyordu, çünkü her zaman böyle davranıyordu, sadece kafası iyiiken telaffuz ediliyordu. Ayrıca bazen yüksek binalardan atlayabilecekmiş gibi davranıyordu. Oldukça korkutucu olabiliyordu. Hepimiz kendimizce endişeliydik. Onunla birkaç kez konuştum; o da beni birkaç kez tersledi. Babam sonunda onu oturttu. Görünüşe göre kokain çok para ediyormuş. Ve Bernhard-Sharp-Coddington'lar aptalca şeylere para harcayarak zengin olmamışlar. Sanırım ona bu saçmalığa devam ederse zengin kalamayacağını da söylemiş. O da vazgeçti."

Rix başını salladı.

Bu yüzden paylaşmaya devam ettim.

"Bu gruptan biri ciddi şekilde eroin kullanmaya başladı. Bir diğeri alkollüken çok kötü bir araba kazası geçirdi. Biri iki kez evlenip boşandı ve

Sadece otuz yaşında. Blake bu konudan hiç bahsetmedi ama bence çıktığına çok memnun oldu."

Rix, "Bu bokun hayatınıza ne yaptığını görüyorsa kafasında hiç beyin olmaması gerekir ve kendini bundan kurtardığı için minnettar değildi," diye yorum yaptı.

"Evet," diye kabul ettim ve sonra devam ettim, çünkü ne yazık ki paylaşacak daha çok şey vardı. "Bazı seçkin mağazalarla hoş olmayan oyunlar oynamayı alışkanlık haline getirdi. O kadar ki artık oralara girmesine izin verilmiyor. Hâlâ da öyle. Pahalı kıyafetler, ayakkabılar ve çantalar satın alıyor, onları kullanıyor, hatta onlara zarar veriyor, sonra da iade etmek için geri almalarını talep ediyor. Bunu paraya ihtiyacı olduğu için değil, tabii ki olmadığı için yapıyor. Ama Coddington Sharp olduğu ve ağırlığını ortaya koyduğu için. Yine de, zor durumdaki mağaza müdürleri müdahale etmesi için babamı aramaya başlayınca ve o da onlara ona herhangi birine davrandıkları gibi davranmalarını söyleyince, bu durum sonunda sona erdi."

"Chloe, mağazasında bazı insanların nasıl davrandığına dair hikayeler anlatıyor. İnsanlar berbat olabiliyor. Ama bu başka bir seviye," diyor Rix.

Başımınla onayladım.

Ve ne yazık ki, daha fazlası olduğu için devam etti.

"Ve bazı aile davaları vardı, çünkü görünüşe göre kayıkhanelerini oldukça kötü bir şekilde mahvetti. Sonunda, tüm o şamatası yüzünden babam onun için işleri yoluna koymak için çok zaman ve para harcadı."

Bu konuyu önemsemediğini düşündüğü için Rix o ayağını indirdi ve diğerine geri döndü.

Bu benim için çok iyiydi.

Konuşmaya geri döndüm.

"Onunla ilgili bir şey. Hasar ve yıkım. Bir keresinde babam şehir dışındayken burada bir parti vermişti ve sanırım sonuçları aşırı oldu. Duvarlara spreyle boyayla grafiti çizilmişti ve babam tahrip edilen bazı parçaları onarmak ve temizlemek için bazı uzmanlar tutmak zorunda kaldı. Ve bu olayın o on altı yaşındayken gerçekleştiğinden bahsetmiyoruz. Yirmi altı yaşındaydı."

"Tanrım," diye mırıldandı Rix.

"Evet," dedim. "Başka buluşmaları da olmuştu ve onlar da iyi değildi. Ama bu sonuncusuydu. Sanırım Blake'le olan ilişkisinde kendi alanına çok önem vermesinin nedenlerinden biri de bu. Babam olmadan buraya geldiğini hiç sanmıyorum. Artık içeri girmek için anahtarı bile yok."

Rix başparmaklarını tabanımda gezdirirken ben de bunu zihnimde evirip çevirdim.

Sonra da şunu not ettim: "Bence o da biraz bana benziyor. Büyük sosyal ortamlarda hiç rahat görünmezdi ve kendi alanının sadece kendisine ait olmasını severdi. Bu yüzden evine yaptığı şey babam için bardağı taşıran son damla oldu."

"Mm," diye mırıldandı, bu ses tüm dikkatimi çekti. Bu Rix'in tüm dikkatimi topladığı anlamına geliyordu.

Ve artık Blake'i düşünmek istemiyordum. Ya da babamı.

Ya da herhangi biri.

Rix'i düşünmek istedim.

Al bakalım.

Benimle gel.

O gece ne kadar yakışıklı görünüyordu.

Kendisi gibi olmayı nasıl da eğlenceli hale getirmişti.

Benim için seçtiği akıl almaz güzellikteki yüzüğü.

Yani o kısım numaraydı.

Yine de o yüzük muhteşemdi.

Şimdi nasıl olduğumuzu... biz.

Sonu yok.

Sınır yok.

Bunu

araştırıyorum.

Birlikte.

"Bir şey görmek ister misin?" Ben sordum.

Ses tonumdaki değişikliği fark etmedi, bakışları bana daha dikkatli bakmaya başladı ve başını salladı.

Ayağımı elinden çektim, ayağa kalktım, bu beni ona yaklaştırdı ve elini tuttum.

Çıplak ayaklarla, yatağın arkasındaki duvarda De Gournay duvar kağıdının zarif parıltısı ve misafir odasının chartreuse yeşilinin minimal vurguları ile bizi net ve kişisel olmayan kremler ve beyazlardan çıkardım.

Sonra onu merdivenlerden üçüncü kata çıkarıp koridordan geçirerek arka taraftaki bahçe manzaralı orta odaya götürdüm.

İçeri girdik ve düğmeyi çevirdim.

Kişisel dokunuşlar gitmiş, yerlerine kişisel olmayan dokunuşlar gelmişti; böylece oda, hiç davet edilmeyen ve bu alanı hiç kullanmayacak olan misafirlere hazır hale gelebilecekti.

Ama orta boy yatakta hâlâ bir prensese yakışır şekilde, başının etrafında toplanıp örtünen ince bir tente vardı. Saten nevresimler zarifti ama kadınsı olmanın bir iki ton ötesindeydi.

Duvarlar yenilenmişti ama boya hep aynı bale pembesiydi.

"Benim odam," dedim ona, "kitap ve CD yığınları, kokan tenis ayakkabıları ve sıfırlamalar hariç, böylece eğer biri kullansaydı, ki kimse kullanmıyor, babam benimle ilgili tek bir şeyi bile ifşa etmeyecekti. Beni saklamasından bahsetmiyorum. O sadece bu şekilde özeldir."

Rix içeri girdi.

"Rage Against the Machine posterleri yok. Kütüphaneye taşınan Degas bana tahsis edilmişti," dedim. "Yine de birkaç CD'leri vardı."

Kapıda durdum ve pencerenin önünde durmasını izledim. Perdeyi kenara çekip aşağı baktı.

Sonra döndü, yatağa gidip ayak ucuna oturmadan önce gözlerini etrafta gezdirerek etrafı inceledi.

Gömlek açık. Koyu renk pantolon. Bacaklarını çıkardığında ayağında kalacak ayakkabılar.

Tıpkı bana taklit etmekten hoşlandığı şey gibi görünüyordu.

İstilacı yağmacı, fildişi saten bir yorganın üzerinde cazibeli bir uğursuzluk çizgisi.

"Eskiden şu yatakta yatardım," diye başladım ve karamel gözleri bana dikildi, "ve korsan olmayı hayal ederdim." Kapıyı ittim ve ona doğru ilerlemeye başladım. "Ya da bir silahşör kasabasında yaşamayı, bir ekibe katılmayı, atımı hızla sürmeyi, kötü adamı kovalamayı."

Bacaklarını açtı ve ben de bacaklarının arasında durdum. Ellerini belime koydu ve göbeğime baktı. Ellerimi omuzlarına koydum ve konuşmaya devam ettim.

"Tam bir kabadayı gibiydim," diye fısıldadım.

Elleri ařađıya, eteđimin altına inip çıplak tenime deđerken bařı geriye dűřűp bana baktı.

Vűcudum bunu bir ıslaklık dalgasıyla karşıladı.

Bir dizimin arkasında baskı hissettim ve mesajı aldım.

Bunu memnuniyetle karşıladım ve kucağına tırmandım.

Rix eteđimin altında biraz zaman geđerdi, onu kucađının, bacaklarının, yatađın ve hatta göđsűnűn űzerine yerleřtirdi.

Bu konuda hassas bir şey vardı. Hassas ve dayanılmaz derecede seksi.

Ellerimi çenesine doğru kaydırđım ve dikkatini yeniden topladım. "Açık denizlerdeki tüm maceralarımđan sonra, ya da

Vahřı Batı'ya sipariř verdiysem, neden sonunda genç kızın seks kűlesi olmam kűtű bir řey deđil?" Ben sordum.

Cevabı basit ve bir o kadar da Rix'ti.

"Seni esir alanın bűyűk bir aleti var."

Hafifçe güldűm ve mırıldandım, "Ah evet. Dođru."

"Bu elbiseyi giydiğin için o sikiñ sende olmasına ihtiyaçı var," diye mırıldandı.

"Onun seks kűlesi olarak, onu durduracak gücűm yok."

Rix sırtıttı ve eli eteğimin altında tekrar çalıştı, ta ki nemli kűlotuma baskı yaptığını hissettiğim řey serbest kalana kadar.

Kűlotun kűşebentini kenara kaydırđı ve sikiñin bařını bana sürttű.

Dudağımı ısırđım.

Pozisyon aldı, parmaklarını kalçalarıma doladı ve acı verici bir şekilde yavaşça beni içine aldı.

Ve yapmaya devam etti. Ben hiçbir iş yapmadım, onun güçlü elleri bana rehberlik etti.

Gözlerindeki ısının artmasını izledim, kalbim daha hızlı çarpmaya başladı, nefesi gittikçe daha ağır geliyordu.

Gürültü yok. Homurtu yok. Miyavlama yok. Fısıltı yok.

Öpücük yok. Sadece zor nefesler.

Birbirimizin içine nefes almak.

Birbirimizi solumak.

Rix beni yatağında sevişmeye zorlarken gözlerimiz kilitli kaldı, büyürken saatlerce beni ben olduğum için sevecek ve beni macera dolu bir dünyaya sürükleyecek gölgeli, karanlık, güçlü, koruyucu kurtarıcının hayalini kurmuştum.

Başparmağı klitorisime kaydığında neredeyse oraya vardığını anladım.

Orgazmım çok büyüktü.

Ama bir iç çekiş olarak

çıktı.

İzledim ve onun güçlü olduğunu gördüm.

Ama bu sadece boynundaki iplerin gerilmesi olarak kendini gösterdi.

İşimiz bittiğinde, kollarını bana dolamak için ellerini altımdan çekerken bile eteğimi olduğu gibi tutmaya özen gösterdi.

Yanağımı omzuna, yüzümü boynuna yasladım ve fısıldadım, "Bu elbiseyi gerçekten beğendin."

"Yıldızların altında uyuyabilen, göllerde süzülebilen, çocuklara ağaçların güzelliğini gösterebilen ve sonra büyük şehirdeki bir barda tüm erkeklerin dikkatini çekebilen ve tüm üst sınıf ailesinde zarafetten yoksun olan tek kişi olan bu kızı gerçekten seviyorum."

Sözlerinin benim için ifade ettiği her şeyi tam olarak hissedebilmek için gözlerimi kapattım.

Ama dedim ki, "Ben her erkeğin dikkatini çekmedim."

Beni sıktı. "Fikrimi değiştirdim. Böyle düşünmene rağmen iyiyim bebeğim. Bu saçmalığı fark etmemen benim için çok iyi."

Rix'le o odada yaşadığımız o anı çok sevdim.

Ama ben zorlanmıştım, o da zorlanmıştı, çok erken kalkmıştık ve denemelerimiz ve sıkıntılarımız daha yeni başlamıştı.

Başka bir deyişle, biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı ve muhtemelen biraz da ihtiyacı olan adamımla ilgilenmem gerekiyordu.

Yani her ne kadar o odada, o ruh halinde olsak ve sonsuza kadar onun sikiinin üzerinde oturabilsem de, aslında yapamazdım.

"Burada uyumak ister misin?" Ben teklif ettim.

"Hayır. Bu odayla ilgili tek hatıramın, yatağında o elbisenin içinde sikimin üzerinde olman olmasını istiyorum."

Yine hassas.

Ve seksi.

Gerçi biraz tuhaftı, çünkü onunki gibi bir kişiliği yoktu, ama odamın derli toplu olduğunu düşünüyordum.

"Tamam," diye kabul ettim.

Beni üzerinden çekti ve ayağa kaldırdı. Ben sakinleşene kadar beni tuttu, sonra kendini gizledi, fermuarımı çekti ve ayağa kalktı.

Ve el ele tutuşarak odamıza geri döndük.

"Elsa Takası"
Ünlü Haberleri ve Röportajları
YouTube Kanalı

"OH, BENİM HARİKA GÖZLEMCİLERİM, İŞLER HER ZAMAN İLGİNÇTİR dünyanın en hareketli metropolünde, ama şunu söylemeliyim ki bu hafta olacaklar beni gerçekten heyecanlandırıyor!"

Ekranda, Grace Kelly'yi andıran zarif bir elbise, muhteşem küpeler ve çarpıcı bantlı sandaletler içindeki Alexandra Sharp'ın, kusursuz bir şekilde dikilmiş kömür grisi bir takım elbise ve açık yakalı siyah bir gömlek giyen John "Rix" Hendrix'e baktığını ve çatı katındaki terasın ölmeye değer olduğunu bilen herkesin bildiği muhteşem bir otele girdiklerini hayal edin.

Alexandra ve Hendrix'in birbirlerine yakın durdukları, bakışlarını kameraya diktikleri, Hendrix'in düşünceli ve korumacı görüldüğü, Alexandra'nın ise Cheshire kedisi gibi gülümsediği bir görüntüye geçiş.

Alexandra ve Hendrix'in başka bir resmine geçiyoruz, kadının elleri önünde, adamın elleri kadının belinde. Alexandra ona doğru eğilmiş, başını geriye atmış, dikkat çekici elbisesinin eteği adamın bacaklarına dolanmış. Adamın ağzı kadının ağzında.

Elsa'ya geri dön.

"Evet, harika izleyicilerim, şu anki favori çiftimiz kalabalık, hareketli şehre doğru kanat çırparak yol aldılar ve iyi temizlenmiyorlar mı?" Elsa kendini yelpazeliyor. "Oh

Benim. Eğer bu kadar... kusursuz... muhteşem olmasalardı, yerlileri bu şekilde göstermeleri utanç verici olurdu."

Ekranda Chad Head'in tek başına ayakta durduğu, kravatının yamuk olduğu, elinde iki kadeh şampanya tuttuğu ve nerede olduğunu bilmiyormuş gibi görüldüğü bir fotoğraf.

Blake Sharp'ın çok fazla öne eğilmiş, ağzı çok fazla açık, iç göğsündeki korse biraz fazla açık ve meme ucunu gösteren resmine kesilir.

Elsa'ya geri dön.

"Whoops! Spoiler uyarısını unuttum! Bugün PG derecelendirmesi yok, benim harika izleyicilerim. Lütfen, Blake kampından biri, çift taraflı bandın mucizelerini paylaşsın. Kendi düğün öncesi kokteyl partinizde gardırop felaketi mi? Ben yapamam. Neyse ki sonunda, geceyi doğru yöne çevirecek bir sınıf geldi."

Ekranda Alexandra ve Drusilla Lynch'in bir barda oturmuş, başları birbirine yakın, sohbet ederken ve etraflarındaki erkekler onları izlerken görüntüsü.

Hendrix ve Jamie Oakley'nin ekrandaki fotoğrafına geçiş, Oakley elini dostça/babacan bir tavırla Hendrix'in koluna koymuş, birbirlerine gülümsüyorlar ve birkaç kadın yakın durup izliyor.

Alexandra ve Drusilla bardaki yerlerinde oturmaya devam ederken Hendrix ve Oakley'nin ayakta durduğu fotoğrafa kesilir. Şimdi yemek sipariş etmişlerdir ve Hendrix'in eğlenceli bir şey söylediği açıktır, çünkü hepsi gülmektedir.

Elsa'ya geri dön.

"Ah ben! Favorilerimi oynuyorum, değil mi? Ama cidden, işi çok kolaylaştırıyorlar. Jamie Oakley yaşlandıkça daha iyi olmanın tam tanımını. Ve kızı

Drusilla, onun gözbebeği, aslında tüm Büyük Elma'nın kırmızı ışıltısı, öyle bir afet ki, bir çırpıda kapılacak. Bu göz kamaştırıcı güzelliğe kimin sahip olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ama bu gördüğüm de ne?"

Sol yüzük parmağında duran sıra dışı ama çarpıcı bir pırlanta yüzüğün yakın plan grenli fotoğrafı.

Elsa'ya geri dön.

"Evet. Alexandra'nın parmağındaki. Ve evet, uh-may-zing. Ve evet, böyle bir yüzüğün bu amaçla kullanıldığını daha önce hiç görmemiştim, ama birinin geleneği takip ederken ve onu geliştirirken aynı zamanda onu nasıl bozacağını bilmesi ne kadar harika. Ve evet, söylentilere göre bu resmi olduğu anlamına geliyor. Ama yuh! Resmi olarak böyle bir haberimiz yok. Öğrendiğimizde, tahmin edin ilk kim öğrenecek?"

Elsa kamerayı işaret ediyor.

"Sen! Bugünkü görüşmenin çok kısa süreceğini bildirmekten üzüntü duyuyorum."

Elsa kaşlarını çatıyor.

"Gerçi iyi haber şu ki, önümüzde Sharp/Head düğününün gösterişli bir şekilde sürüncemede bırakılacağı günler var, bu yüzden değiş tokuşlarımız muhtemelen daha sık olacak."

Elsa kendi önünde iki kez alkışlar.

Sonra öne doğru bir el sallıyor.

"Şimdi, bir sonraki değiş tokuşumuza kadar pozitif kalın. Elsa kapatıyor."

Elsa markalı göz kırpma ve öpücük atma.

İmzala.

BÖLÜM 22

HAT

Alex

Rix'in zil sesi bizi uyandırdı.
Homurdandı ve beni de yanına aldı.
sırt üstü yuvarlandı ve komodine uzandı.

Başımı göğsünden kaldırdığımda telefonuna baktığını
gördüm.

Ben de baktım.

Ve MAGS ARIYOR yazdığını gördüm.

New York'ta saatin 6-12 olduğunu da gördüm.

Flagstaff'ta ise çok daha erken.

İkimiz de aynı anda ayağa kalktık, Rix telefonunun şarj
aletini çıkardı ve Bayrak'ta o saatte gelen iyi olamayacak
bir telefon aldı.

"Anne, her şey yolunda mı?"

diye cevap verdi. Dinledi.

İzledim,

gergindim. O

rahatladı.

Otomatik olarak onunla birlikte rahatladım.

"Evet," dedi. "Evet, anne." Durakladı ve "Evet ve hayır. Bu bir elmas yüzük. Benden. Bir anlamı var. Ama şu anlama gelmiyor," Tekrar duraklıyor, uykulu gözleri bana geliyor. "Henüz."

Oh.

Benim.

Tanrım.

Dikkati tekrar telefona yöneldi.

"Alex'in ailesi biraz boktan." Duraklayın ve "Anne, onlarla tanışırsan 'berbat' kelimesini kullanmanın tek yol olduğunu anlayacaksın."

Gülmeye başladım.

Rix bana gülümsedi ve annesiyle konuşmaya devam etti.

"Biz de onların kafasını karıştırıyoruz, en çok da Alexandra'ya hiç iyi davranmayan kız kardeşininkini." Duraklama ve "Evet." Duraklama ve "Kimse öyle bir şey demedi. Bu resmi değil. Ama biz resmiyiz. Gerçi sen bunu zaten biliyordun." Bir duraklama daha ve "Seni uyarmalıyım. Ama nereden bilebilirdim ki o kadının o olaydan belki saatler sonra bir takas yayını yapacağını ve yüzüğü göreceğini?" Bir duraklama daha ve "Hayır. Evet. Her şey yolunda. Biz iyiyiz. Ben de iyiyim. New York'ta güzel pizza var. Kalkıp berbat olacak bir brunch için hazırlanmalıyız." Son bir duraklama ve "Biraz uyu. Seni seviyorum. Babamı seviyorum. Ve kesinlikle. Döndüğümüzde tekrar geleceğiz. Görüşürüz."

Telefonu komodinin üzerine fırlattı.

Sonra gereksiz bir şekilde "Annem yüzüğü gördü" dedi. "Elsa mı?"

Başını salladı.

"Vay canına," diye mırıldandım, kendime rağmen etkilenmişim. "Çok hızlı."

"Tam bir baş belası." "O da öyle."

Rix'in bununla işi bitmişti.

"Sevişmek mi istersin yoksa seni yememi mi istersin?" diye sordu.

Bacaklarım kaydı.

Bana başka bir seçenek sundu. "Ya da altmış dokuz?" "Seni emmek istiyorum," dedim ona.

"O zaman altmış dokuz," diye karar verdi. "Çünkü ağzını sikimin üzerinde seviyorum ama amını da dilimin üzerinde istiyorum."

Peki o zaman.

Günün başlangıcı için bir planımız vardı. Ve umut vericiydi.

Ancak ne yazık ki, ailem etrafımdayken bu tür şeylerin bir yolu olduğu için, bu söz devam etmeyecekti.

KAHVALTI MASASINDAYDIK.

Bu da yemek masası olarak yanlış anlaşılmamalı.

Kahvaltı salonu daha küçüktü, masa daha samimiydi ve çok sayıda büyük saksı bitkisi vardı.

Buradaydık çünkü Rix kapımızı çaldıktan ve babamın temizlikçisi Cassandra'dan bu haberi aldıktan sonra burada olmamız emredilmişti. O da karıştırılmamalı.

Babamın iş asistanı değil (ki iki tane vardı), ev, yaşam ve sosyal asistanı olan kişisel asistanıyla. Ve babamın tamircisi, bakımcısı, bahçıvanıyla karıştırılmamalı. Babamın kişisel aşçısıyla da karıştırılmaması gerekir.

Gerçekten mi?

Evde olduğu nadir zamanlarda ona hizmet etmek ve kapıyı açmak dışında Cassandra'nın ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama babamdan gelen ve onun aracılığıyla iletilen "brunch öncesi kahve ve hafif bir yemek" için kahvaltı masasında buluşmamız yönündeki emirlerine uymaktan başka bir şey yapmam gerekmiyordu.

Brunch 11:30'daydı.

Sekiz buçukta kahvaltı masasında olmamız gerekiyordu. Bizi oyalayacak bir şeyler olması iyi olurdu. Ve kahve içmek kesinlikle iyi olurdu.

Bu nedenle, bulunduğumuz yer orasıydı. Kahvaltı masası.

Ve brunch için büyük ölçüde hazırдық (yani Rix kaşmir kazağıyla yakışıklı görünüyordu, spor ceketini hala odamızdaydı, ben gri kalem etek, yeşil, nervürlü, çapraz önlü bir kazak ve ayak bileğinin önünden ipe bağlanmış yeşil süet ayakkabılar giymiştim, eşleşen yeşil şal tarzı hırkam da odamızdaydı).

Rix beni beyin ameliyatı yapıyormuşum gibi izlerken ben gümüş bir servisten kahve dolduruyordum.

Masa kurulmuş ve güzel bir şekilde sunulan kruvasanlar ve kahvaltı hamur işleri, ortasında çilek dilimleri olan yarım kesilmiş greyfurtlar, bir kase hazırlanmış kavun, bir dizi peynir ve kurutulmuş et, ekmekler, dolu bir tost kutusu, sonbahar yaprakları ve meşe palamudu şeklinde kalıplanmış tereyağı ve farklı reçel ve marmelat kapları sunulmuştu.

Tüm bunlar, zarif, çömelmiş bir vaziyette yerleştirilmiş anneler, yıldız çiçekleri ve kış meyveleri aranjmanının etrafına yerleştirilmişti.

"Bunun bir sanat olduğunu görüyorum," diye belirtti.

"Pardon?" Onun porselen fincanını bitirip tencereyi benimkinin üzerine koyarak sordum.

"Sadece söylüyorum bebeğim," dedi yumuşak bir sesle, "sen bir boka yaramazsın."

Bu güzeldi, ancak kafam karışmıştı, bu yüzden babam içeri girdiğinde ona şaşkın bir gülümseme verdim.

"Güzel. Buradasın," dedi, günaydın demek yerine. Rix bana yorumladığım ve anladığım bir bakış fırlattı, Bir şeylere gelmeyeninin biz olmadığımızı düşünürsek.

"Günaydın baba," diye cevap verdim.

"Sevgilim," dedi, eğildi ve dudaklarını yanağıma dokundurdu.

Sonra Rix'in etrafını sararak, sanki birbirlerinin yanında geçirdikleri on beş dakika onları kanka yapmış ve Rix'e fiziksel olarak dokunmaya hakkı varmış gibi, sırtına içten bir tokat attı.

Bu Rix'in çenesinin
bükülmesine neden oldu.
Dudaklarımı birbirine
bastırdım.

"Rix, iyi uyudun mu?" Babam yerine oturdu ve şu anda oturduğu tahtın doğuştan varisi olan bir adam gibi

peçetesini bir çırpıda sallayarak sordu.

"Evet, Edward," diye yanıtladı Rix.

"Ned, Rix, bana Ned de," diye mırıldandı babam. "Alex, aşkım, lütfen benim için doldur."

Babamın kahvesini doldurdum.

Tencereyi bırakır bırakmaz, bir şey anlatmak için mi yoksa Rix Rix olduğu için mi bilinmez, babamla aralarında duran hamur işi tabağını aldı ve bana uzattı.

Çikolatalı kruvasan aldım.

Rix bademli bir tane aldı ve tabağı yere koydu.

"Dün gecenin sıkıcılığından büyük ölçüde kaçmayı başardığınıza sevindim. Sıkıcı olsa da, kız kardeşinin hatırı için ortaya çıkmaya da sevindim. O zor bir kadın ama aile ailedir," diye açıkladı babam.

Buna söylenecek bir şey yoktu, bu yüzden kimse bir şey söylemedi.

Sonra babam Rix'e döndü, "Jamie nasıl?"

Bu, normalde sorulması gerekenden daha önemli bir soru gibi görünüyordu.

Rix temkinli bir tavırla, "O iyi," diye cevap verdi.

Babam başıyla onayladı ve tost kutusuna uzandı. "Onlarla vakit geçirecek olman güzel." Dikkati bana kaydı. "Hayatım, özellikle de sen ve Dru. Niyeti nazik ve asil. Eylemleri amaca zarar veriyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Rix sorumu sordu. Ancak ben babamın neden bahsettiğini bilmiyordum, Ama Rix'in sesi somurtkanlık sınırındaydı.

Babam ona baktı. "Yirmi bir yaşında ve Jamie ile birlikte yaşıyor."

Rix bu konuda yorum yapamadan babam bana döndü.

"Zeki, son derece yetenekli bir flüt   ve piyanist. Anladığım kadarıyla, hala okulda olsa bile, bazı kayıt sanat  larıyla   alıyor. Maddi durumu hakkında hi  bir fikrim yok ama Jamie'nin onun i  in bir daire satın alabileceğini ve alacağını biliyorum, böylece bu şehirde d  zg  n bir yerde ya  amak i  in gereken sa  ma kiralarla u  ra  mak zorunda kalmazdı. Neden gitmediğini anlıyorum. H  l   okulda, belki de gitmemeli. Sen okuldayken benimle evde kalıyordun. Ama her etkinlikte onun yanında. Ve o onun kızı, sevgilisi de  il."

Rix'in ruh halinin endi  e verici bir   ekilde de  i  ti  ini hissettim ve bu nedenle babama hızlıca, "Anladığım kadarıyla aile birbirine yakın." dedim. Babam bana do  ru baktı. "Herkesin anladığı   u ki hayatım, o ikisi harika bir e  in, sevgi dolu bir annenin ve adil bir e  in   l  m  n   izlemenin acısını   ektiler.

Sade, iyi bir kadın kahramanca sava  ır ve yine de   l  r." Babama baktım.

"Her t  rl   travma var Alexandra," diye devam etti babam, tostuna tereyağı s  rerken. "Kendi ki  isel travmalarını birlikte payla  tılar. Ve   imdi bunun   zerinden ba   kurdular, ki bu   a  ırtıcı de  il. Bu ba  ın kopmasının zor olması da   a  ırtıcı de  il. Yine de kopmalı. Drusilla hayatını ya  amalı ve Jamie de yanında bir kadın varken en iyisini yapmalı. Her ne kadar onu Rosalind'den ba  ka biriyle d    nmek beni hasta etse de, ki Rosalind senin dı  ında tanıdığım en iyi kadın, hayat devam ediyor. Birini bulması gerekiyor. Kendi ya  ındaki insanlarla ge  n olmanın tadını   ıkarmalı. Drusilla   zg  rl    ne kavu  mazsa bunların hi  biri olmayacak."

  lk ba  ta, "senin dı  ında" s  z  yle u  ra  ıyordum.

Sonra Rix'e baktım.

Rix babamı

inceliyordu.

"Katılmıyor musun?" Babam talep etti.

Babama döndüğümde bunun Rix'e yönelik olduğunu gördüm.

"Hayır," diye yanıtladı Rix. "Söylediğin her şey Yargıç'ı da ilgilendiriyor."

Babam başını salladı, şimdi tostuna marmelat sürüyordu ve "Hiç şüphem yok" diye mırıldandı.

Rix beni onu izlerken yakaladı ve "Gördüm tatlım. Sahip oldukları şey çok güzel. Ama ne kadar uzun sürerse o kadar sağlıklı olmayabilir."

Ah canım.

Tekrar babama döndüm.

"Onunla daha dün gece tanıştım. Aile işleyişine girebileceğimden emin değilim."

Ve yine gözlerimin içine bakarak şöyle dedi: "Sen benim Alexandra'msın. Her şeyi yapabileceğini kanıtladın."

Ağzım açık kaldı.

Yüzümde bir şeylerin yandığını hissettim ve bakışlarımı zorla Rix'e çevirdim.

Beni o kadar dikkatle izliyordu ki, gözlerinden Süpermen lazer ışınları çıksa gözümü kırpmazdım.

"Baba!"

"Siktir," diye kırptı babam, hemen sandalyesine yığıldı.

Ve şimdi endişeliydim, çünkü Blake çok fazla olabilirdi, ama bu oldukça dramatik bir şekilde bozguncu bir yanıt gibi görünüyordu.

Blake odaya girmeden önce bu düşünceyle bir saniye bile geçirmedi.

Durup bize baktıktan sonra gövdesi geri döndü ve bu şaşırtıcı olmayan bir şekilde dramatikti.

"Şu rahatlığa bak," diye çıkıştı, hepimizi içine çekerek. "Beni, ilk doğan kızı, bu haftanın onur konuğunu bu kahvaltı davetine çağırmayı düşünen oldu mu?"

Nişanlısının kimin yatağında uyandığını bilmeyebileceğini düşününce yatağın ters tarafında uyanmasına da şaşırmadım.

Ayrıca babamın onun orada olduğu haberine verdiği tepkiyi de biraz anlıyordum.

Babam, "Alex ve Rix benimle kalıyor, sen kalmıyorsun," diye belirtti.

Blake onu görmezden geldi.

"Yani, ona para ödüyor musun?" diye sordu.

"Pardon?" Ben de sordum.

"Elsa Cohen!" diye bağırdı. "Sana tapıyor. Neden Dünya sana tapar mıydı?"

Rix, "Pekâlâ, olay şu," diye söze başladı. Uh-oh.

O da peçetesini yere attı ve ayağa kalktı.

Uh-oh.

Babam ona baktı. Blake ona baktı. Ben de ona baktım.

Gözleri sadece Blake'i görüyordu.

"Sizin hasarınızın ne olduğunu bilmiyorum ama kız kardeşinizi gördüğünüzde selam veriyorsunuz. Nasıl olduğunu sorarsın. Bir sorunun varsa, onu dizginlersin ve onunla ikinizmişsiniz gibi konuşursun.

Yetişkinler. Yapmamanız gereken şey küçümseyici şeyler söylemek ya da onun yüzüne vurmak. Asla."

Kimse tek kelime etmedi.

Bu iyiydi, çünkü Rix'in işi bitmemiştir.

"O akbabanın yaptıkları ya da söyledikleri üzerinde hiçbir kontrolü yok. Eğer kadın hoşunuza gitmeyen bir şey söylediyse, ya sineye çekin ya da onu susturmanın bir yolunu bulun. Hıncını Alexandra'dan çıkarma."

"Programında benim bir resmimi gösterdi.

"Korkunçtu ve göğüs uçlarımı görebiliyordun." Annnnnn, yine.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne olmuş yani?" Rix sordu.

"Ne olmuş yani?" diye sordu. "Bu benim düğün haftam!" diye bağırdı. "Ve ikinizin tüm fotoğrafları" -parmağını ona sapladı ve sonra bana doğru kaydırды- "ve birçoğu vardı, Steven Meisel sosyete fotoğrafçılığını hobi olarak edinmiş gibi görünüyor."

Babam bu noktada araya girdi. Yararsızca.

"Bu lanetlenmiş elbise oldu Uygunsuz. I Seni bunu giyerken gördüğümde gözlerime inanamadım."

"Ellili yıllarda yaşamıyoruz baba, Alex'in onu elbise."

Aman

Tanrım.

Hata.

"Alexandra'nın elbisesi hakkında bir kelime daha etme," diye homurdandı Rix, o kadar alçak sesle ve uğursuzca ki Blake'in bile rengi soldu.

Neyse ki, ne yazık ki, tam o sırada babamın hizmetçisi

kapıda belirdi.

"Bay Sharp, Bay Head sizi görmeye geldi..." Cassandra, "Bay Hendrix" dedikten sonra şaşkınlığını ifade etmek için duraksadı.

Şimdi "Siktir" diye bağırın Rix'ti. Ama ben düşünüyordum.

"Chad seni görmeye mi geldi? Chad neden seni görmeye geldi?" Blake sordu.

Ve şimdi babam ayaktaydı, Rix'ten çok daha yavaş bir şekilde, "Evet. Neden Rix?" diyordu.

Ben de ayağa kalktım. "Tamam, şimdi, hadi-"

"Onu içeri davet et, Cassandra," diye emretti babam. Kahretsin!

Cassandra ortadan kayboldu.

"Neler oluyor?" Blake sordu. Rix bana baktı.

Tekrar oturdum.

Başını yana eğerek "Senden yardım yok mu?" dedi. Gerçekten mi?

Yardım etmek istedim. Gerçekten.

Ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum.

"Vay canına, bebeğim, hey. Geldin demek. Sürpriz oldu." Chad odadaydı.

Blake'e doğru koşuyor, onun kaskatı kesilmiş bedenini görmezden geliyor, yanağından öpüyor ve bir şeylerden tamamen suçluymuş gibi davranıyordu, tüm bu olanlar bu kadar korkunç olmasaydı çok komik olurdu.

"Bay Sharp," diye selamladı babamı.

Tamam, o zaman Chad'i bir süredir tanıdığımı fark ettim. Chad bir süredir Blake ile çıkıyordu. Chad (belki?)

Blake'le üç gün içinde evlenecekti. Ve babam Rix'i ona Ned diye hitap etmeye davet etmişti.

Ama Chad ona hâlâ Bay Sharp diyordu.

Birdenbire gülümsemekle savaşmak zorunda kaldım.

Babam hiç oyalanmazdı.

"Chad, seni buraya Rix'i görmeye getiren nedir?"

Chad, küçük bir çocuğun ellerini arkasında kavuşturup ayaklarına bakarak ve vücudunu sallayarak, göz teması kurmadan masal anlattığı gibi konuştu.

"Şey, uh... Düşündüm de, biz çocuklar, bilirsiniz..." Bu kadar yeter dercesine sözünü kesti ve bir daha konuşmadı.

İşe yaramadığı için babam "Hayır, bilmiyorum" dedi.

Birden Chad'i n yanlış boruyu yuttuğundan endişelendim çünkü sessizce boğuluyormuş gibi görünüyordu. "Belki de Rix, Chad, Blake ve ben başka bir oda," diye önerdim.

"Belki de yapamazdın," diye karşı çıktı babam. Rix'e kocaman gözlerle baktım.

Rix şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş, sadece Chad'i izliyordu.

Chad yutkundu ve aniden Blake'e döndü.

"Tamam bebeğim, seni sevdiğimi biliyorsun ama..." Gözleri Rix'e kaydı.

"Ama ne?" Babam talep etti.

"Evet," dedi Blake kuşkuyla. "Ama ne?"

Chad tekrar Blake'e döndü. "Özel olarak konuşabilir miyiz?" Blake kararsız görünüyordu.

"Elbette," dedi.

"Hayır. Burada. Tam burası. Şimdi. Hemen şimdi," dedi babam. "Efendim-" diye başladı Chad.

"Neler oluyor Chad?" Babam ısırdı. "Blake'le konuşabilir miyim lütfen-?"

"Rix?" Babam itti.

Rix homurdanarak, "Kendisine ait," dedi. Bu doğrudu.

Ama belki de babama söyleyecek doğru şey bu değildi. "Ne?" Blake sordu.

Babam Chad'e sessizce, "Seni küçük sümük sürüngenini," dedi.

İşte bu yüzden Rix'in söyledikleri doğru değildi. Babam özenli bir baba olmayabilirdi.

Ama aptal olmaktan çok uzaktı. "Efendim-" Chad.

"Baba!" Blake.

"Söyle ona."

Baba.

"Lütfen." Chad.

"Ne... oluyor?" Blake.

Babamın sesi buz gibiydi ve gözleri Chad'e bakarken paramparça olmuştu. "Evimde dur ve kızıma kim olduğunu söyle."

Chad Blake'e döndü. "Bir şey demek istemedi, yemin ederim."

Blake'in gözleri kocaman oldu.

Oda uzun, gergin anlar boyunca askıya alınmış bir animasyon halindeydi.

Sonra Chad'in üzerine atladı.

Masanın etrafında koşmak için sandalyemden sıçradım.

Ama Rix onu iki koluyla yakaladı, biri göğsünde, diğeri kaburgalarında ve onu geri çekti.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı, pençeye dönüşmüş parmaklarıyla saldırdı.

"Blakey, bebeğim," diye sızlandı Chad.

Blake kaskatı kesildi ve "Kalem sikli o r o s p u çocuğu!" diye bağırdı.

Erkekliği konusunda haklı olduğumu biliyordum. "Şimdi git, Chad," diye emretti babam. "Ama Bay Sha-"

"Git buradan!"

Chad dimdik durdu, Blake'e döndü ve "Konuşacağız tatlım. Konuşacağız. Konuşacağız. Bunu çözeceğiz."

Ve sonra hızla ayrıldı.

Rix, Blake'i Chad'in topuklarının üzerinde ona yetişemeyeceği kadar uzun süre tuttu ve sonra bıraktı.

Anında ona doğru döndü. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Rix bunu ballandıra ballandıra anlatmadı ve bu (Blake için) kötü ama iyi bir şeydi çünkü neler olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Onun içindeyken içeri girdim."

Blake yüzünü buruşturdu ve fısıldadı, "Kokteyl partimizde mi?" Ugh.

Onun için üzüldüm.

Sonra bana dönüp "Bunu biliyordun ve bana söylemedin mi?" diye suçladığında bunu yapmayı bıraktım.

"Hop." Rix onun dikkatini çekmek için bu sesi kullandı ve dikkatini çekti. "Hatırladın mı? Senin sorunun olan şeyler için kız kardeşini suçlamıyoruz."

Blake'in yüzü öfkeyle buruştu.

"Anneni arayıp brunch'ı iptal etmesini söyleyeceğim," diye mırıldandı babam.

"Bunu yapma baba," diye tersledi Blake.

Babam sustu. "Neden yapmayayım?"

"Brunch'ı iptal etmiyoruz," diye karar verdi

Blake. "Aklını mı kaçırdın sen?" Babam sordu.

"Yapamam... Düşünmek zorundayım. Bırakın düşüneyim!" diye çığlık attı.

Baba yapmadı izin ver onu düşün. "Sen yapamaz muhtemelen bu düğüne devam edeceğin fikrini eğlendiriyorsun."

"Chad'le konuşmalıyım," dedi masadakilere.

"Blake, bana bak," dedi babam.

Gözleri ona doğru kayıyordu.

"O zavallı, değersiz bok çuvalıyla evlenmeyeceksin," dedi babam. "Ondan hiç hoşlanmadım. Bunu biliyorsun. Sana yeterince sık söyledim. Tek bir orijinal düşüncesi olmadığını söyleyebilirim, ama aslında tek bir düşüncesi olduğundan bile emin değilim."

"Yıllardır birlikteyiz," diye karşılık verdi.

"Kimin umurunda?" Babam sordu. "Daha dün gece başka bir kadının içindeydi."

"Aman Tanrım! Herkes şunu söylemeyi kessin!" Blake bağırdı. "Bu düğün için bir kuruş daha ödemeyeceğim, Blake.

Charlotte. Ve son faturalar henüz gelmedi," diye uyardı babam.

Blake çenesini kaldırdı. "Chad'le konuşmam gerek."

Babam, "Ve eğer o koca uzay boşluğuyla evlenirsen fonunu dondururum," diye tehdit etti.

Blake'in yüzü alev alev yanıyordu.

"Baba!"

Oturdu ve peçetesini tekrar kucağına koyarak, "Zamanın var. Kendini topla. Ve lanet olası hayatında bir kez olsun doğru kararlar ver."

Babam kahvesine uzandı.

Rix ve ben birbirimize baktık.

"Alex, Rix, lütfen bana katılın," diye ısrar etti babam. "Blake, Cassandra'dan sana bir tabak getirmesini istememe gerek var mı?"

"Gah!" Blake ağladı ve koşarak dışarı çıktı. Babam iç çekti.

"Peşinden gitmeli miyim?" Ben sordum.

Babam, "Ben olsam yapmazdım, sana teşekkür etmez ve zamanına değmez," dedi ve tostunu ısırdı.

Rix
oturdu.

Ben de
oturdu
m.

Babam tostunu tabağına koydu, çiğnedi, yutkundu, peçetesiyle dudaklarını noktaladı ve o sabah üçüncü kez gözlerimin içine baktı.

"Evine hoş geldin sevgilim," diye alaycı bir tavırla konuştu. Asla.

Daha sonra babamla b a ş ı m a g e l e n l e r
hayatımda hiç başıma gelmedi.

Ama o zaman öyleydi.

Bir kahkaha patlattım.

KAHVALTI BAŞKA BİR OLAY OLMADAN GEÇTİ.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, babamın o sabah evden çalıştığı için etrafta dolaştığını gördük.

Çünkü 11:30'da bir brunch'ta olması gerekiyordu.

Ayrıca, evde olduğum için.

Cassandra'nın getirdiği taze bir fincan kahve eşliğinde sohbet ediyor, düğün şenlikleri iptal edildiğine göre Rix'le New York'ta neler yapabileceğimizi tartışıyorduk.

Bu süre içinde babam bir kez telefonla konuşmuştu.

Ev/sosyal/yaşam asistanıyla konuşup iş asistanlarıyla ve Cathy'yle irtibata geçmesini, düğün planlamacısından bahsetmemesini ve olası tüm iptallerle ilgilenmeleri için onları aramasını söylemek.

"Cathy'nin sorumluluğunu ben alıyorum," dedi telefonu yüzüstü masaya bırakırken. "Kız kardeşinin bir çalışanı nasıl idare edeceği konusunda hiçbir fikri yok. Cathy'nin kalmasının tek nedeni, Blake tarafından yönetilmekle başa çıkabilmesi için ona ödediğim abartılı maaş. Zavallı kadının sayısız ve çelişkili talepleri yüzünden kız kardeşini öldürmemeyi nasıl başardığını gerçekten bilmiyorum."

Babamın Chad ve Blake'in ölümüyle ilgili umutlu düşüncelerinin boşa çıkacağı hissine kapıldım ama bir şey söylemedim.

Onun yerine arkama yaslandım ve Rix'le ne kadar iyi anlaşıyor görüldüğüne hayret ettim.

Babamın tarafında kesinlikle bir "İkimiz de Erkeğiz!" havası vardı.

Ama babam Rix'i beyinsel ya da fiziksel olarak test edeceğini ya da ona meydan okuyacağını ima bile etmemişti. Bir squash maçı ya da golf turu için davet ya da Santiago üzerine sözlü bir tez talebi yoktu. Ve babamın Rix'i tanıdığından emin değildim.

bacaklarını kaybetmişti, yani babamın kaçınmasının nedeni bu değildi.

Kendisiydi: pek de kibirli olmayan, açık sözlü, utanmazca ayrıcalıklı ve elitist.

Ama onda değişen bir şey vardı. Daha rahat.

Dün gece annem ve Blake'in yanındayken her zamankinden farklı olmayan davranışları dışında dikkatimi çeken tek şey Blake geldiğinde sandalyesine yığılıp kalmasıydı.

Ta ki Rix ve babam yurtdışı seyahatlerinde edinilen öğrenme deneyimlerinin artılarını ve eksilerini tartışırken ikinci endişe verici olay gerçekleşene kadar.

Babam, çocukların dışarıda farklı kültürlerin, dillerin, dinlerin, geleneklerin olduğu kocaman bir dünya olduğunu ve tüm bu yerlerde kendilerinin de gezegeni etkileyen iyi ya da kötü şeyler yaptıklarını anlamaktan çok şey öğreneceklerini düşünüyordu (ve ben buna karşı çıkamıyordum).

Babam bu fikirden yanaydı (seyahat etmeyi her zaman çok severdi ve sadece Gstaad'da kayak yapmaktan ya da Capri'yi ziyaret etmekten bahsetmiyorum (gerçi bunları da yapardı), o bir maceraperestti, Tayland'da ulaşılması zor bir köye seyahat ederdi çünkü tadılması gereken yerel bir yemek vardı ya da İzlanda'da dünyanın ısisından enerji üreten uzak bir tesisi gezmek için).

Hale'in parasını değişim programlarını önemli ölçüde genişletmek ya da farklı ülkelerde kamplar düzenlemek ve çocukların nereye gideceğini belirlemek için kullanmayı savunuyordu.

Rix dolandırıcı değildi. Ama Meksika ve Karayipler'deki plajlara gitmek ve Kanada'da kamp yapmak dışında

ülkeyi hiç terk etmedi.

Rix babama bunun değerini soruyordu. Ve ikisi de bundan zevk alıyor gibi görünüyordu.

Ve ben de onların eğlenmesini izlemekten zevk alıyordum.

Rix az önce, "Pahalı ve bu nedenle erişim sınırlı olacak," demişti.

"Evet, Rix," diye yanıtladı babam, "ama tarihte dünyayı değiştirenler hiçbir zaman kitleler olmamıştır. Kitlelerin düşüncelerini değiştirenler vizyonerler olmuştur. Bir vizyoner olarak yetiştirecek o çocuğa ulaşırsanız, dünyayı değiştirmek için liderlik edecektir."

Bu iyi bir noktaydı ve Rix'in bunu düşündüğünü söyleyebilirdim (eminim öyleydi), başka bir kadınsı bağırış duyulduğunda.

"Tanrım! Bu ne cüret! Beni içeri al!

Nerede o?" Annem.

Ve o sabah beni endişelendiren ikinci şey oldu.

Babam uzandı ve masanın kenarını tuttu.

Bir şeye tutunmak babama hiç yakışmıyordu ve bunu ilk eğilimi öfkeyle masayı devirmek olduğu için mi, yoksa tansiyonu çok fazla yükseldiği ve felç geçirmek üzere olduğu için mi yaptığını bilmiyordum.

Ama nedeni ne olursa olsun, bu onu sabit tutmaya yaradı. Ki bu iyiydi.

Çünkü o sırada annemin "Bana dokunma!" diye bağırdığını duyduk. Bunun üzerine babam hızla ayağa kalktı.

Rix de kalktı.

Ben de onu

takip ettim.

Biz bulundu Anne içinde ve koridor sadece kapalı ve Fuayedede, Cassandra'nın arkasından bakıyordu.

Annem, "Ekibin arzulanan çok şey bırakıyor Ned," dedi.

Babam durmuş ve annemin ötesinde Cassandra'ya bakıyordu.

"Ona dokunmaya çalışmadım, Bay Sharp," dedi, sesi sıkıntılı geliyordu. "O... şey, zorla içeri girdi."

"Bu bir yalan," diye burnunu çekti annem.

"Bana söylediklerinizi ona da söyledim ve kapıyı tutmaya çalıştım-" Cassandra açıklamaya çalıştı.

"Sorun değil Cassandra. Denediğin için teşekkürler. Sorun değil," dedi babam. "Kahvaltı salonunda işimiz bitti sanırım."

Başını salladı ve iş tanımında gerçekten yer alan bir iş olduğu için rahatladı, çünkü güvenlik görevlisi olarak çalışmadığı belliydi.

"Hizmetçinizin kapıyı bana kapatması sorun değil mi?" Annem sordu.

"Evet, çünkü ona verdiğim direktif buydu," diye yanıtladı babam. "Yine de, evime zorla gireceğini hiç düşünmeden yaptım."

"İnanamıyorum-" Annem başladı.

Babamın omuzları çöktü. "Helena, zor bir sabah oldu. Bunu yapmayacağım."

Her zamanki gibi annem onu görmezden geldi.

"Evet, zor bir sabah, sizin de farkında olduğunuz gibi bir sorunumuz var. Anladığım kadarıyla Blake ve Chad arasında bir sorun olduğu gözünüzden kaçmamış, çünkü bu sorun tam da bu evde ortaya çıktı."

"Kızınıza merhaba demek ister misiniz?" Babam davet etti.

Annem bana baktı, Rix'e baktı, sonra tekrar bana döndü ve kıyafetimi inceledi.

Sonra içeri girdi ve mırıldanarak "Çok hoş görünüyorsun canım. Chloe Pierce'ın zevki çok iyi."

Bu kıyafeti ben seçmiştim.

Ve dün geceki elbisem.

Ama bunu paylaşmadım.

"Teşekkürler anne"
dedim. "John," dedi
Rix'e. "Rix," diye
düzelttim.

Yüzünü buruşturarak, "Ne tuhaf bir şey bu böyle. Rix ne biçim bir isim? Richard'ın kısaltması bile değil."

"Soyadı Hendrix," diye açıkladım.

"Biliyorum canım, bana hâlâ saçma geliyor."

Artık bu konu hakkında konuşmamaya karar verdim. Rix "hey" bile dememeye karar verdi.

Annemin de bizimle işi bitmişti.

Babama döndü. "Şimdi, bu brunch başlıyor."

Yine biliyordum.

Babam fazla umutlanmamalıydı.

Omuzlarını dikleştirdi. "Hel-"

Devam etti. "Ve sen ve ben ev sahipliği yapıyoruz. Belli ki Chad ve Blake'in konuşacakları şeyler var. Onlar katılmayacak. Onların yerine biz bakacağız."

"Düğüne katılmayan bir çift için düğün kahvaltısı düzenlemek çok saçma," dedi babam. "Ve ben gitmiyorum. Ben gitmiyorum."

Blake'e bu konuda kendimi zaten açıkça ifade ettim."

Korkmuş görünüyordu. "Ama Ned, eğer gitmezsen insanlar seninle tekrar anlaşılamayacağımızı fısıldayacaklar."

"Helena, yapmazlar. Anlaşılamadığımızı biliyorlar. Düşünümüzden yaklaşık bir yıl sonra tüm numaraları bıraktığından beri geçinemediğimizi biliyorlar."

Uh.

Ne?

Ne numarası?

"Numara falan yoktu," diye tısladı annem. "Sen benim evlendiğim kadın değildin." "Saçmalık," diye ısırdı.

Babam iç çekti. "Bunu da yapmayacağım. Ve o lanet brunch'a da gitmiyorum."

Ondan vazgeçti ve bana döndü.

Döndüğünde, ne olacağını biliyordum.

Böylece kalbim sıkıştı, avuçlarım terlemeye başladı ve gerçekten de biraz başım döndü.

"O zaman sen ve ben varız, Alexandra," diye açıkladı. "Blake'in yerine sen geçmelisin."

Evet.

Geleceğini bildiğim şey buydu.

Şimdi kendimi hasta hissediyordum.

"Hayatta olmaz."

Bu amansızdı. Bu

Rix'ti.

Annemin bakışları ona doğru fırladı.

"Pardon?" Annem sordu.

"Bunun onun için işkence olacağını biliyorsun," diye karşılık verdi Rix.

Annem saçlarını salladı. "Sert bir üst dudak geliştirmesinin tam zamanı."

Evet.

Bunun işkence olacağını biliyordu. Sadece umursamıyordu.

Rix, "Benim kadınıml kendi evine sahip, onu koruyor, kendi faturalarını ödüyor, her gün insanlara bir şeyler sunan ve hatta hayatlarında bir fark yaratan bir işe gidiyor," diye karşılık verdi. "Onu, kelimenin tam anlamıyla, bir uçurumun kenarında dururken ve gözünü kırpmadan uçuruma bakarken gördüm. Onda bunlardan birinin olduğunu bilmiyorsanız, kızıma fazla ilgi göstermiyorsunuz demektir."

Vay canına.

Ne kadar tatlı.

Ve işi bitmemiştir.

"Partileri sevmez. Tıpkı gezegendeki diğer yarım milyar insan gibi. Önemli bir şey değil. Üstesinden gelinecek ya da kendinizi yapmaya zorlayacağınız bir şey değil. Yine de birilerinin bir şeyleri aşması gerekiyor, o da sensin."

Annem aşağılanmış görünüyordu.

"İyi dedin Rix," diye coştı babam. Annem hemen toparlandı.

"Elbette," diye alay etti. "Adam bir gündür burada ve sizin tarafınızda."

"Bu bir aile Helena, taraflar yoktur," diye karşılık verdi babam.

Aman Tanrım.

Babamın ses tonundaki değişimden anladım. İşte başlıyoruz.

Her zamanki gibi annem oradaydı.

"Eğer durum buysa, neden kızınızinkini alıp bu brunch'a katılmıyorsunuz?"

"Çünkü Chad Head'den hiç hoşlanmadım ama kızım onu istedi, ben de ona katlandım. Şimdi başından beri düşündüğüm kişi olduğunu kanıtladı ve ben de sırf görünüş uğruna ona boyun eğmeyeceğim."

Hizaya gel.

Annemin sesi yükseliyordu. "Görünüşün hatırı için değil Ned. Kızın için."

Babam sandalyesine yığıldı.

"Tanrı aşkına, o beyinsiz dangalağın benim ya da onun zamanına değdiğini düşünüyormuşum gibi davranmamın Blake'e nasıl bir faydası olacağını bana açıklayın. Rix'in onu başka bir kadınla sikişirken görmesine şaşırmadım. Kısırlaştırılmamış bir fino köpeğinin ancak üstünde, mobilyalara sürtünüyor."

Babam masayı tutuyor.

"Chad hakkında böyle söylediğine inanamıyorum. O bir Kafa!"

Hizaya gel.

"Aman Tanrım, kadın, ağzından çıkanı kulağın duysun!"

Helena ve Edward Gösterisi berbat bebeğim.

Annem ağzını açıyordu.

"Kesin şunu!" Bağırdım.

İkisi de bana baktı. Rix beni

sıkıştırdı.

Aileme baktım.

"Kes şunu. Bunun ne kadar korkunç olduğunu göremiyor musun?

Nasıl

Çirkin mi?"

Anneme odaklandım. Ve

devam ettim.

"Anne, yeter. Blake'in ona bu şekilde ihanet edebilecek bir adamla evlenmeyi kabul etmesinin, hele de düğün arifesinde, hiçbirimize nasıl bir faydası olacağını hayal bile edemiyorum. Sadece babamla benim gelmemizi beklemeniz değil, bunun bir parçası olmanız da delilik. Babam gitmiyor. Rix gitmiyor. Ben de gitmiyorum. Ve açıkçası, sen de gitmemelisin. Bu ailenin yapması gereken tek şey Blake'in arkasında olduğumuz ve birinin ona bu kadar vicdansızca davranmasını bir an bile doğru bulmadığımızdır. Dürüst olmak gerekirse, iptal etmek için babamın asistanlarını kullanmasını sağlayın. Hâlâ zaman var."

"Eğer iptal edersek, insanlar Blake ve Chad'in sorun yaşadığını öğrenecek," diye karşılık verdi annem.

"Onlar!" Ben ağladım. "Daha dün gece başka bir kadınla sikişirken yakalandı!"

"Bebeğim," diye mırıldandı Rix, eli düz ve sırtımın küçük kısmına bastırıyordu.

Bu rahatlatıcı geldi ama başımı ona doğru salladım.

"Rix, hayır." Anneme döndüm. "Ben kendi gerçeğimi paylaşıırken, sen ve Blake de tüm çöplerinizi babama atmaktan vazgeçmelisiniz."

Babamın bir ses çıkardığını duydum.

Görmezden geldim çünkü annemin gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı.

"Eğer onu hâlâ seviyor ve ilgisini istiyorsan, bunu ona söyle ve ne durumda olduğunu gör ve belki bir danışmana görün. Eğer onu sevmiyorsan ve bu inat içinse, lütfen Tanrım, hepimiz için, özellikle de babam için, kendine bir hayat kur."

Omurgasına bir çubuk saplandı ve "Babanı hâlâ sevmiyorum," diye tersledi.

"O zaman onu rahat bırakın. Tanrı aşkına. Hayatını yaşa. Bırak o da kendi hayatını yaşasın. İkinizin çocuğu olan kızınız olmanın ve sürekli birbirinize bu kadar kötü davranmanızı izlemenin nasıl bir şey olduğunu bir an olsun düşünebiliyor musunuz?"

"Alex," diye mırıldandı babam.

Ona döndüm. "Sen de öyle. Bundan kaçınmaya çalışıyorsun, ama hemen içine düşmen uzun sürmüyor. Bunu yapmaktan vazgeçmen için ne gerekiyor baba? Kalp krizi mi?"

"Sağlığım mükemmel sevgilim," dedi sessizce.

"Zihinsel olarak değilim," diye karşılık verdim. "Tüm bu yorgun, kusulmuş saçmalıklardan bıktım."

"Alexandra, sen-" Annem başladı. Rix onun sözünü kesti.

"Alex sindirmeniz gereken çok şey söyledi. Her şeyi olduğu gibi bırakmaya ve bunu yapmak için biraz zaman ayırmaya ne dersiniz?"

"Senin kim olduğunu bile bilmiyorum," diye burnunu çekti annem. "Neden senin dediğini yapayım ki?"

"Kızını sevdiğin için mi?" Rix cevap olarak sordu.

Annemin çenesi düştü.

Babam, "Neden hepimiz biraz durup bunu salonun dışına taşımıyoruz, belki bir fincan kahve daha içeriz... Helena, benim çayım var ve Blake'e bu konuda nasıl destek olacağımızı tartışırız," diye önerdi.

"İki saatten az bir süre içinde yüz elli kişi brunch'a gelecek Ned. Çay içmeye vaktim yok," dedi annem.

Babam iç çekti.

Annem aramıza baktı ve sert bir sesle, "Hepinizin beni bu şekilde terk ettiğine inanamıyorum" dedi.

"Anne," diye fısıldadım.

Bana odaklandı. "Özellikle sen, Alexandra. Bu senin kız kardeşin."

Rix yaklaştı ve bir şey söyleyeceğini biliyordum.

Önce babam geldi.

"Helena, git."

"Ned-"

"Yeter, git artık."

"Blake hiçbirinize teşekkür etmeyecek," diye

ısırdı. Yenilgi babam için geri geldi.

Onun ses tonuyla.

"Elbette görmeyecek. Ve bu kadar berbat görgü kurallarına sahip bir kız yetiştirmeyi nasıl başardığımızın bu kadar açık olması beni üzüyor, benim de tamamen katıldığım bir başarısızlık, ama sen hala bunu görmüyorsun."

"Her zaman son sözü o söyler,"

diye tersledi. Babam

ayakkabılarına baktı.

Ona, bana, Rix'e ve tekrar bana ters ters baktı, sonra dönüp dışarı çıktı.

O kadar telaşlıydı ki, daha da büyük olan fuayenin ortasındaki büyük masanın üzerinde duran devasa yıldız çiçeği, anne ve kış böğürtleni aranjmanındaki kış böğürtlenleri o hışımla geçerken titredi.

Babama döndüm.

"Baba-"

Başını kaldırdı. "Evet. Haklısınız. Beni zorlamasına izin verdim. Ona o kadar kızgınım ki... her şey için, buna tutunuyorum ve kendime işleri bitirmemin ne kadar mükemmel bir karar olduğunu hatırlatmak için onunla tartışıyorum

onunla. Siz kızların ne düşüneceği hiç aklıma geldi mi? Bunu nasıl özümseyeceğinizi? Buna cevabımın hayır olması imkansız. Ama az önce siz söyleyene kadar cevabım hayırdı. Ve size itiraf edeyim, bunu bir darbe gibi hissettim. Ve şimdi nişanlınızın da önerdiği gibi aklıma geldiğine göre, bunu düşünmem gerekiyor."

"Tamam, ama ziyaret için geldim. Çok sık eve gelmiyorum. Belki bunu daha sonra yapabilirsin ve sabahı birlikte geçirebiliriz," diye önerdim.

Ve o gün son kez gözlerimin içine baktı. "Doğruyu söylediğin için çok memnunum Alex, ama bu Benim. Berbat bir babaydım. Bunu biliyorum. Her gün bununla yaşıyorum. Bana ihtiyacınız olduğuunda, annem çocuklarıma daha iyi davranmam konusunda beni uyardığuında bile, aile yükümlülüğuü ile sadece aile arasında kaldım. Kötü bir seçim yaptım. Yine de hayatımdaki en önemli üç kadın da bir noktada beni terk etti. Sen bunu küçük bir kızken yaptın ve seni kaybettiğim andan beri seni özlüyorum."

Çerçevem kilitlendi ve boğazım kapandı. Rix anlaşılmaz bir şekilde homurdandı.

Babamın duyduğuunu biliyordum ama duymazdan geldi, döndü... Ve uzaklaştı.

BÖLÜM 23

ANLAŞMA

Elsa Cohen

"Elsa Takası"

Ünlü Haberleri ve Röportajları
YouTube Kanalı

"O Sevgili seyirciler, özel bir haberimiz var! Her zaman olduğu gibi, haberleri size olabildiğince çabuk ulaştırmak istedim.

Yapabilirim, ancak henüz bu olağandışı olaylara neyin sebep olduğunu söyleyemem. Ancak, tek bir şapkanın altında bile birkaç gün içinde Baş olacak gelinin başı bulunamıyordu. Evet, Norton Markizi'nin kızı Blake için verdiği ve bu hafta sonu gerçekleşecek büyük olayın, Blake Sharp'ın Chad Head ile evlenmesinin şenliklerinin bir parçası olan, sonbahar mevsiminin en çok beklenen brunch'ından bahsediyorum."

Elsa'yı yakınlaştır.

"Yoksa bu cümle soru işaretiyle mi bitmeli?"

Elsa'dan uzaklaştır.

"Soruyorum çünkü yüzü kızaran gelin orada değildi. Çekik başlı damat hiçbir yerde görünmüyordu. Gelinin babası da yoktu. Baş nedime, Blake'in kız kardeşi ve nişanlısı da..."

Ekranda Alexandra Sharp'ın gri kordonu, çapraz önlü, nervürlü yeşil kazağı, ona uygun şal tarzı hırkası ve yandan çentikli, D'Orsay stili, düşük belli siyah patikleriyle John "Rix" Hendrix'in yanında, üzerinde yıpranmış kanvas ceket ve koyu renk kot pantolon olan siyah kaşmir kazağıyla durduğu bir görüntü. 11 Eylül Anıtı'ndalar ve ciddi görünüyorlar.

Elsa'ya geri dön.

"Yapacak daha iyi işleri var gibi görünüyordu. Gerçi Bay Hendrix'in eski mesleği düşünöldüğünde bu bir sürpriz değil. Ve eğer bu brunch'a davet edilmiş olsaydım, ki ne yazık ki davet edilmedim, ve ne gelinin ne de damadın gelmeyeceğini bilseydim, zamanımı daha iyi değerlendirecek başka bir şey de bulabilirdim. Böylece, mutlu çiftin kendi toplantılarına gelmemesine neyin sebep olabileceğini merak eden konukların cıvıltılarını özlerdim. Ya da belki de, twitter'ı özlemem. Çünkü, tabii ki..."

Ekranda Chad Head'in bir partide kucağında bir parti kızıyla çekilmiş fotoğrafı. Chad kızın göğüslerine bakıyor.

Ekranda Chad Head'in barın üzerine uzanmış bir kadının çıplak vücuduna bir şişe şeffaf likör dökerken çekilmiş fotoğrafına geçiş. Chad'in yüzü kıpkırmızı, gözleri kan çanağı ve ağzı sonuna kadar açık, bağırıyor gibi görünüyor.

Ekranda Chad Head'in dans pistinde bir kadına srtnrken oldukça terli, pasaklı ve dağınık görünen görüntüsü kesilir.

Tekrar kameraya doğru eğilmiş olan Elsa'ya dönüyoruz. "Hepimiz biliyoruz ki, twitter benim en sevdiğim şeylerden biri. dinle."

Elsa arkasına yaslanır.

"şimdi, kaplanlar çizgilerini değiştirir mi? Küçük ocuklar hiç büyür m? Size söz verebilirim, harika izleyiciler, kulağımı yerden ayırmayacağım ve öğrendiğim anda bu soruların yanıtlarını size bildireceğim."

Elsa koltuğunda zıplar ve alkışlar.

"Bu haftanın ilginç geçeceğini biliyordum. şimdi, bir sonraki değiş tokuşumuza kadar, pozitif kalın. Elsa kapatıyor."

Elsa markalı göz kırpma ve öpücük atma.
İmzala.

Rix

BAşKA BİR LIMUZİNDEYDİLER.

Bu seferki ise Jamie tarafından onları akşam yemeğine götürmesi için gönderilmiş.

Alex sessizdi ve bu ne onun her zamanki sessizliğiydi ne de Anıt'a gittikten sonra ikisinin de içine düştüğü düşüncelere dalma sessizliğiydi.

Rix, New York'a gideceğini öğrendiğinden beri oraya bir hac ziyareti yapmak istiyordu.

Ziyaretleri sırasında bir ara, belki de Alex etkinliklerden birine hazırlanırken.

Ama zamanları boşaldığında, ona görmek istediği şeyin bu olduğunu söylemişti ve New York'un yerlisi olarak, zaten gitmiş olduğu bir hac yolculuğu olmasına rağmen, onu götürdü.

Oraya vardığında, gitmemiş olmayı diledi.

Anma töreninin düşünceli olmadığından değil. Uygun. Taşınıyoruz.

Öyleydi.

Sadece çok fazla insan vardı ve çoğu turistik bir yermiş gibi davranıyor, etrafta koşuşturuyor, dirsek atıyor, fotoğraf için poz veriyor ve selfie için gülümsüyordu.

Tüm bunları hayal bile edilemeyecek bir trajedinin yaşandığı bir yerde yapmak.

Bundan fiziksel olarak rahatsız oldu.

Alex bunu fark etti ve onu daha uygun bir kasvetli havası olan müzeye götürdü.

Ancak müzeden ayrıldıktan sonra fazla oyalanmadılar.

Hayır, şimdi aklında onu sessizleştiren bir şey vardı ve Rix bunun ne olduğunu biliyordu.

"Onun saçmalıklarını üstlenme,"

diye emretti. Kadın ona bakmak için başını çevirdi. "Pardon?"

"Baban ve onu terk etme saçmalığı.

Onun saçmalıklarını

üstlenme." "Rix-"

"Ona zaman verin, sonra ne demek istediğini sorun. Bunun üzerine oturmayın. Arkasında ne olduğunu anlamaya çalışmayın. Bunu öğrenmenin tek yolu onun bunu açıklamasıdır."

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay," diye belirtti.

"Biliyorum ama yine de saçmalık, Al. Bunu sana asla yapmamalı ve sonra da çekip gitmemeliydi. Bu da neydi böyle?" Rix başını salladı. "Tanrım, senin ailenin her şeyi drama."

"İtiraf etmeliyim ki, yaşadığımız sabahtan sonra bunu inkâr edemem," diye mırıldandı.

Yaşadıkları sabah mı?

Ailesinin yaşadığı hayatı dene.

"Ekim ayında çatı katında bir teras ve lanet olası şapkalarla bir brunch yaptığımız sabahı," diye hatırlattı ona. "Bu berbat bir şey."

Karanlık limuzinin pencerelerinden gelen sessiz şehir ışıklarında, onun dudaklarının seğirdiğini gördü.

Ama tam bir gülümseme alamadı.

Hızla kayboldu ve "Annemin tüm numaraları bırakmasıyla ilgili şeyi anladın mı?" diye sordu.

Oh,

evet.

O yaptı.

Alex'i de yakalarken yakaladı.

"Bunun üzerine de oturma, tatlım. Ona zaman tanı" -ona doğru eğildi- "sonra bunu ona sor."

Başını salladı.

Daha fazla eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Sonra arkasına yaslandı, onun elini tuttu ve başını çevirip pencereden süzülerek geçen şehre baktı.

Ta ki limuzin durup tekrar hareket edene kadar.

Tanrım, anlamadı. Neden bu kadar çok insan orada yaşıyordu.

Rix çok seyahat etmişti. New York'a hiç gitmemiş olsa da birçok şehre gitmişti. Phoenix. LOS ANGELES. San Fran. Seattle. Denver. Dallas. Nashville. New Orleans. Miami. Boston. Ama hiçbir zaman bir şehirde uzun süre kalmazdı. Belirli bir şey yapmak ya da belirli bir şeyi görmek için gider, birkaç gün kalır ve sonra siktirip giderdi.

Genellikle bir yere gittiğinde, alanlar geniş ve nüfus seyrek olurdu.

New York'taki havayı hissetti. Havalıydı. Kalabalığı gördü. Bu da güzeldi.

Ama bu lanet yerde her geçen saniye kız arkadaşını daha iyi anlıyordu.

Kalabalık... her yerde, ki bu berbattı. İçeri girmek için kuyruklar. Oturmak için kuyruklar. Servis sırası.

Gökyüzüne baktınız ve görebildiğiniz kadarıyla gökyüzüne benzemiyordu.

Hiçbir şeyin olmadığı gri-beyaz bir gölgelikti.

Bir ağaç ya da herhangi bir yeşil gördüğünde, gözleri bilinçsizce ona takılırdı; sanki bu, ormanların, ovaların, dağların, vadilerin ve tarım arazilerinin hâlâ orada olduğunun bir kanıtıydı. Paniğe gerek yoktu. Toprak hala yapması gereken şeyleri yapıyordu.

Rix, Alex'in alışkanlıkları ve hobileri düşünüldüğünde, onun şehir dışına çıkmasını hiçbir zaman şaşırtıcı bulmamıştı.

Ama buradayken her şey beklenmedik bir şekilde yerine oturdu.

Özellikle de o evle. İçinde

büyüdüğü oda.

Kahve dökme şekli.

Evet, dar eteği ve ince topuklu ayakkabılarıyla Sosyete Alex'inden hoşlanıyordu.

Büyükannesi onu iyi eğitmişti. Kamuflaj konusunda çok iyiydi, lanet olası bir bukalemundu.

Ve Alex'in çarpıcı ama yine de tamamen ona ait olan bir elbise içinde, tamamen farklı bir unsurda bile kim olduğuna nasıl kilitlendiğini becermek ateşliydi.

Ama birkaç gün içinde eve dönecekleri için mutluydu.

Tamamen durmadan önce yirmi kez daha durup kalktılar.

şoförleri "Geldik," dediğinde bunu anlamıştı. Alex, "Teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Ama şoför inmek için hamle yapıyordu, böylece gelip onlara kapılarını açabilecekti.

"Olduğun yerde kal. Biz hallederiz dostum," diye güvence verdi Rix. "Teşekkürler. Dönüşte görüşecek miyiz?"

"Evet, Bay Hendrix. Bay Oakley sizi geri götürmek için benim müsait olmamı ayarladı."

"Harika, o zaman birazdan görüşürüz," dedi Rix, çoktan dışarı çıkmış ve kaldırımında duran Alex'i takip etmek için koltuğu iterek.

Elini tuttu, başka bir kahverengi taşa doğru merdivenlerden çıkmaya başladılar ve bir flaş patladı.

Rix sola baktı, kameralı adamı gördü, açısını not etti, başını çevirdi ve iki flaş daha patladığında Alex'i engellemek için vücudunu konumlandırdı ve onu merdivenlerden yukarı itti.

Pirinç kaplamalı çana vurdular.

Neyse ki kapı saniyeler içinde açıldı. Ve Chloe orada durdu.

"İkinize de merhaba," diye seslendi.

"Chloe," dedi Alex, şaşırmış ve açıkça mutlu olmuştu. Rix ona gülümsemekle yetindi.

Bir flaş daha patladı.

Chloe kapıyı tamamen açtı ve onları içeri buyur etti, ancak antrede ayakta duran Judge ve Dru'yu gördüler.

"Ne oluyor dostum?" Rix sırtarak ve elini Yargıç'a doğru kaldırarak sordu.

Birbirlerine sarıldılar, göğüslerini çarpıştırdılar ama bu sefer ayrılmadan önce sırtlarını çarpmadılar.

"Coco'yu öldürüyordu. Harekete daha yakın olması gerekiyordu," diye yanıtladı Yargıç.

Chloe Alex'le selamlaşmasını bitirip Rix'in yanağına bir öpücük kondurmak için hamle yaptığında Rix gülmeye başladı, o da aynısını Dru'ya yaptı, Alex Yargıç'a sarılıyordu, sonra Jamie içeri girdi ve daha fazla el sıkışma ve yanaktan öpüşme oldu.

"Mutfağa gelin," diye davet etti Jamie. "Size içecek bir şeyler getirelim."

Rix tekrar Alex'i tuttu ve diğerlerini takip etmeye başladı.

İşte o zaman fark etti.

Normalde hiç fark etmediği bir şeydi, çünkü normaldi ama babasının evinde geçirdiği zamandan sonra fark etmişti.

Fuaye Ned'inkinin yarısı kadardı ama yine de etkileyiciydi.

İçinde, orta masanın yanı sıra, kapının her iki yanındaki duvarlarda, içinde taze çiçek bulunmayan vazoların yer aldığı dar masalar vardı. Sadece vazolar. Bir tanesinin üzerinde de gümüş bir tepsi ve üzerinde birkaç anahtar vardı.

Fuayenin ilerisinde her iki tarafta da kadife kaplı banklar vardı ve birinin üzerinde bir trençkot, onun üzerinde de bir kazak duruyordu.

Evin içinde ilerlediler ve çok lüks bir yerdi. Tam bir lüks. Hatta bazı açılardan savurgan, ancak genel olarak rafine zarafet duygusunu asla kaybetmiyordu.

Ama dahası da vardı.

Rix sedirin üzerinde bir kitap gördü.

Her yerde kızıl saçlı güzel bir kadının Jamie'li ve Jamie'siz fotoğraflarıyla dolu resim çerçeveleri vardı. Bir sürü Dru. Bir sürü Judge.

Ayrıca, üşüdüğünüzde elinizin altında olması için ustaca atılmış battaniyeler de vardı.

Rix odanın birinde yerde, Dru'nun televizyonun önünde kıvrılmadan önce ters çevirdiği belli olan bir çift ayakkabısını gördü.

Bu ped muhtemelen milyonlarca dolara mal oldu, üzerindeki vergiler muhtemelen sakat bırakıcıydı ve içindeki şey muhtemelen milyonlarca dolara mal oldu.

Ama orası bir evdi.

Arka duvarının tamamı siyah, kare camlı pencerelerden oluşan ve bahçeye bakan devasa bir mutfağa rastladılar. Lavabo ve tezgâh pencerenin önüne bağımsız olarak yerleştirilmişti.

Ortada devasa bir ada vardı, üzerinde ocak ve yan tarafta siyah kiremitli bir duvar Rix'i neredeyse güldürecekti çünkü içinde lanet olası bir odun sobası vardı.

Bunun ötesinde, dikkatlice istiflenmiş beyaz kaseler, tabaklar ve diğer şeylerle dolu raflardan oluşan tavandan tabana bir duvar. Başka bir

duvar açık gri dolaplarla doluydu, bunların arasında restoran kalitesinde bir buzdolabı ve derin dondurucu vardı.

Tüm bunlar, güzel bir dekor ve birinci sınıf tezgah aletleriyle birlikte oradaydı.

Ve hala bir aile mutfağıydı.

Güzel kokuyordu, sıcaktı, hafif rock çalıyordu, dolu kadehler ve bira şişeleri tezgâhlara saçılmıştı. Ve altı kişi olmalarına rağmen, ada yakın ama rahat bir şekilde ayarlanmıştı ve görünüşe göre orada yemek yiyorlardı.

Aslında yemek odası olmayan bir yemek odasında değil.

Ne gümüş ya da porselen görülebilir ne de meşe palamuduna dönüşmüş tereyağı.

Rix aşağıya, Alex'e baktı ve onun kendisine şarap ikram eden Dru'ya başını salladığını gördü.

Yapmadığı şey ise etrafına merakla bakmaktı. Bunun şehirde olduğunu görmek.

Bu paraydı.

Ama burası bir evdi.

Büyürken eksikliğini hissettiği şey de buydu.

Sahip olması gereken şeyi.

Bunu gösterecek zamanı yoktu, gösterse bile nasıl yapacağını bilemezdi, biraz sonra elinde birayla adaya yaslanmıştı. Alex ve Chloe taburelerde şaraplarını yudumluyorlardı. Jamie başka bir tezgâhtaydı ve olan biteni izliyordu.

Judge da sinir bozucu bir ağabeylik yapıyor, Dru ev yapımı sarımsaklı ekmek hazırlarken onun büyüyle oynuyordu.

Chloe içeri girdi.

"Açıkçası, Elsa brunch bittikten yaklaşık yarım saat sonra rapor verdi. Bu nedenle, içini dökmelisin. Neler oluyor?"

Alex korunmadı.

"Rix Chad'i suçüstü yakaladı," diye paylaştı Alex.

Chloe'nin gözleri büyüdü.

Rix Jamie, Judge ve Dru'nun dikkatinin üzerinde olduğunu hissetti. Alex geri kalanını onlara verdi.

"Bu nedenle, Chad bu sabah kahvaltıda ortaya çıktı, muhtemelen onu sessiz tutmak için Bro Clause'u çağırmak için. Sorun şu ki, Blake zaten Elsa'nın raporu hakkında sinir krizi geçirmek için oradaydı. Babamda Chad'in numarası var. Onu itiraf etmeye zorladı. Ve şimdi, belirsizlik içindeyiz. Yapacaklar mı, yapmayacaklar mı?"

"Var mı?" Jamie sordu. Alex başını salladı.

Jamie irkilmiş gözlerini Rix'e çevirdi. Rix omuz silkti.

"Tanrım," diye mırıldandı Jamie.

"Tamam, Yargıç!" Dru aniden haykırdı. "Bu sarımsaklı ekmeği trilyonlarca kez yaptım! Geri çekilebilirsin!"

"Zeytinyağı fırçalamaya da yardım edebilirim," diye karşılık verdi Yargıç, onu rahatsız ettiğini bildiği halde hiç kıpırdamadan sırtarak.

Dru, "Ben altı kişiye yetecek kadar kazanıyorum, altı yüz kişiye değil," diye karşılık verdi.

"Bakman gereken bir sos var."

"Sosun benim ilgime ihtiyaçı yok. Kaynıyor."

"Makarnaya başlamadın."

"Çünkü makarna için hazır değiliz," diye karşılık verdi Dru. Sonra babasına döndü. "Baba, aklıma gelmişken. Antipasto tabaklarını çıkarabilir misin?"

Jamie sakince, "Elbette tatlım," diye mırıldandı ve buzdolabına yöneldi.

"Bana yapacak bir şey verin," diye ısrar etti Yargıç.

"Yapacak bir şey yok. Git otur ve içkini iç-" "Dru," dedi Chloe usulca.

Dru Chloe'ye baktı.

Sonra Yargıç'a baktı.

"Sarımsaklı ekmeğin üzerine peynir ister misin?" diye sordu.

"İstediğin bu mu?" Yargıç karşılığında sordu.

"Belki, yarı yarıya?" Dru önerdi.

"Elbette," diye kabul etti Yargıç.

"O zaman peynir rendeleyebilirsin," diye izin verdi Dru.

"Harika," diye mırıldandı Yargıç, başını öpmek için eğildi, sonra babalarının boşalttığı yere, buzdolabına yöneldi.

Rix'in bu hikâyeyi yorumlamaya ihtiyaçı yoktu.

Dru, Jamie'nin kan bağı olan kızı değildi ama öyle büyü mü ştü.

Judge, Jamie'nin öz oğluydu ama babasından uzak tutulmuştu ve bu durum ikisine de zarar vermişti.

Şimdi, nihayet bir aile olma şansları vardı. Dru her zaman iyi şeylere sahipti.

Yargıç bunu kabul etmedi.

Ve Chloe, Judge'ın bunu anladığını görüyordu.

Küçük kız kardeşine ağabeylik yapması için ona fırsatlar vermek de buna dahildir.

Akıllıca, Jamie bu işe karışmadı.

Ama Chloe burnunu boktan asla uzak tutmazdı.

Dru'nun mutfakta işleri halletmek için kendine has bir tarzı vardı. Daha da önemlisi, Dru Judge'a hayrandı.

Ve...

Son.

Chloe ipi eline aldı.

"Kız kardeşinle konuştun mu?" diye sordu Alex'e.

"Aradım, açmadı ama konuşmak isterse orada olduğuma dair bir mesaj bıraktım. Aynı şekilde mesaj attım," diye yanıtladı Alex. "Benimle iletişime geçmedi."

"Annen neden brunch'a devam etti?" Chloe sordu.

Alex ona, "Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok," dedi.

Rix Yargıç'ın bakışlarını hissetti, karşıladı ve bir omuz silkme hareketi daha yaptı.

Chloe şarabından bir yudum aldı ve "Marchesa elbisenin ziyan olması yazık olur. İçinde çok güzel görünüyorsun."

"Coco!" Dru ağladı. "Blake'in bunu yapması gerektiğini düşünemezsin."

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı Chloe. "Yine de utanç verici olurdu. Blake nasıl olursa olsun, nedime elbiseleri konusunda mükemmel bir zevke sahip."

Dru güldü ve Alex'in gamzesi ortaya çıktı.

Oradan da Chloe ve Judge'ın nişanına geçtiler. Düğünleri hakkındaki düşünceler. Chloe başka bir butik açıyor, bu Prescott'ta. Genny'nin

yeni dizisinin beğenildiğini ve şu anda Boston'da son filminin çekimlerinde olduğunu söyledi. Sonrasında Duncan ve Genny'nin düğünü olacaktı.

Ardından, Chloe'nin yakında Teksas'ta yeni bir iş girecek olan üvey kardeşi Sully ile ilgili gelişmeler geldi. Ve Gage, Chloe'nin yakında mezun olacak diğer üvey kardeşi, sonunda diplomasını ciddiye almaya başlamıştı. Dersleri için bir branş seçmişti. Ekoloji ve meraların yönetimi ve restorasyonu ağırlıklı doğal kaynaklar olmasına karar vermişti.

Sul çevre mühendisiydi. Gage ekolojiyle ilgileniyordu.

Ve bu elmaların ağaçtan çok uzağa düşmediğinin kanıtı vardı.

Grup tartışmalarını, herkesin Hale Wheeler'ın yarım milyar dolarıyla ne yapılması gerektiğini düşündüklerini paylaşmasıyla bitirdiler.

Sohbet serbest akışlı, kolay, sürekli ve hareketliydi. Kahkahalar vardı. Dru'nun spagettisi harikaydı. Rix ikisini de denedi ama peynirli sarımsaklı ekmeği daha çok sevdi. Dru ev yapımı spumoni dondurmali terrine yaptığı için tıka basa doymamaları konusunda onları uyarmış olsa da hepsi tıka basa doymuştu.

Bu yüzden yemeğin oturması için zaman tanıyorlardı ve evin önünden arkasına kadar uzanan geniş bir odaya taşınmışlardı. Parlak ahşaptan panelli duvarları ve çok sayıda deri koltuğu vardı.

Kadınlar şöminenin önündeki divanın bir köşesine kıvrılmışlardı.

Adamlar odanın öbür ucunda, panelli duvarların yerini tavandan tabana uzanan kitap raflarına bıraktığı bir sandalye kümesinde oturuyorlardı.

Yargıç da işin içine girdi.

"Adamı başka biriyle sevişirken mi yakaladın?" diye sordu alçak sesle.

Rix çenesini kaldırdı.

"Annenin ruhu yok. Kız kardeşi tam bir kâbus. Haklısın," dedi Rix Jamie'ye. "Ned boka uyanıyor."

Yargıç babası ve arkadaşı arasında bakıştı, bu konuya dahil olmamıştı ama sözünü de kesmedi.

Rix devam etti.

"Ve Chad tam bir yer israfı. Her şey berbat. Alex'in nasıl Alex olduğunu bilmiyorum, belki de büyükannesi söylediğinden daha güçlü bir doğaya sahipti. Kulağa harika geliyordu. Ama mucize bir işçiden bahsediyoruz. Alex dün gece bana büyüdüğü odayı gösterdi. Temizlenmişti ama kemikleri oradaydı. Her zaman kemikler olduğunu görmek için fazla hayal gücü gerekmiyordu. Ya da ziynet eşyaları. Verimli bir şey yok. Hayal gücü yok. Bana posterleri olmadığını ama bir Degas'sı olduğunu söylemişti."

Bir baba olan Jamie
irkildi. Yargıç sadece
ona baktı.

"O odada ayaklarımı bile tutamadım," dedi Rix onlara. "Oturmak zorundaydım, o şey çok ağırdı. Gerçek bir fildişi kulede büyümesinden o kadar nefret ettim ki. Köklerini salabileceği hiçbir şey yoktu. Beslenebileceği bir şey yoktu. Yatağının üstünde perde gibi bir şey vardı, filmlerde görürsünüz. Yatakları

prensesler uyur. Ve doğrusu, o da öyleydi. Orada sıkışmış, özgür kalma şansını bekleyen bir prenses."

"Peki geri döndüğünde tüm bunlarla nasıl başa çıkıyor?" Yargıç sordu.

"Bugün anne ve babasına saldırdı. Onları parçaladı. Helena o anda hakarete uğradı ama muhtemelen şimdiye kadar olanları unutmuştur çünkü muhtemelen Alex'in varlığını da unutmuştur. Nedir bir şeyler düşünüyor."

"Bu çok iyi," dedi Jamie.

"Olabilirdi," dedi Rix ona, "eğer Alex'e onu küçük bir kızken terk ettiğini söylemeseydi. Sonra sadece motorlar. O bombayı bıraktı ve gitti." Rix başını salladı. "Bu drama tam bir çılgınlık. Aşırılıklara inanamazsın. Ama istediğini aldı. Alex'in neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yok ve bu onu bütün gün yiyip bitirdi."

"Onu terk mi etti?" Yargıç sordu.

Rix ona, "Senin tahminin de benimki kadar iyi," dedi.

"O yetişkin bir adam ve bir baba," dedi Jamie sert bir sesle. "Böyle bir şey yok. Eğer kızıyla konuşması gereken bir şey varsa, bunu konuşur. Tamamen."

"Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum," diye kabul etti Rix. "Ama sen onun evine gittin. Muhtemelen aklına bile gelmemiştir. Güzel bir yer. Gerçekten güzel bir yer. Ama senin sahip olduğunla karşılaştı. Ki orası da güzel bir yer. Gerçekten bir şey. Ama Dru sabahları kahvenizi öyle uzun bir ağzı olan gümüş bir sürahidenden dökmüyor ki ben onu kullanmaya kalksam masanın her tarafına kahve dökerim."

Jamie hafifçe korkmuş görünerek, "Nedir bana pek geleneksel biri gibi gelmiyor," dedi.

"Başka bir konuda haklıydın," dedi Rix ona. "Ned olması gerektiği gibi bir hayatın içine düştü ve gerçekte kim olduğunu unuttu. Onunla birlikteyken, sanki ikinci bir deriye bürünüyormuş gibi, Alex de o hayatın içinde."

"Bu işin birkaç gün içinde bitmesi iyi oldu," diye araya girdi Yargıç.

"Benim düşüncelerim, dostum," diye karşılık verdi Rix. "Ve şimdi buradasın. Bu iyi bir şey. Al benim adamlarımın etrafta olmasından hoşlanıyor."

Yargıç'ın sesi belli belirsiz gücenmiş gibiydi. "Biz de onun insanlarıyız."

Rix ona sırtıttı. "Doğru. Evet." Sırtışı kayboldu. "Ve tekrar söylüyorum, bu iyi bir şey. Alex buradayken ziyaret etmek istediği tek bir arkadaşından bile bahsetmedi. Görmemi istediği yerlerle ilgili bir sürü fikri vardı. Bugün anma töreninden sonra Battery Park'a gittik. Yürüyüş yaptık ve arka planda Özgürlük Heykeli ile selfie çektik. Bana sevdiği kitapçılardan bahsetti. Hoşuma gideceğini düşündüğü güzel binalardan. Ama hiç arkadaş yok."

"Tamam, yarın, eğer kız kardeşi iptal etmezse, ne olacak? Prova mı?" Yargıç sordu.

Rix başıyla onayladı. "Evet. Prova beş ile altı buçuk arası. Akşam yemeği yedi buçukta."

"Doğru. Sana New York'un güzel yerlerini göstermek için zamanım var. Sabah uğrayıp seni alırım. Central Park'ta bir koşu yaparız. Chloe'nin o saatte kalkmasına imkan yok ama Alex bizimle gelmezse, geri dönüp duş alabiliriz. Chloe ve ben seni ve Alex'i alırız. Dru'nun yarın dersi var. Ama belki bizimle öğle yemeğinde buluşabilir. Madison Square Park'taki ilk Shake Shack'e gideriz. Hemen yanında.

Flatiron binasında, ki bu harika. Sırada ne olduğuna öğle yemeğinde karar verebiliriz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye yanıtladı Rix. "Sabah gittiğimizde Alex de bizimle olacak. O bir koşucu değil ama dışarıda olmak isteyecektir. Belki onunla tekrar buluşabileceğimiz bir döngü seçebiliriz?"

"Kesinlikle," diye bitirdi Yargıç.

Jamie değişti. "Bir bira daha ister misiniz? Yoksa burbon zamanı mı? Viski?"

"Döküyorsun, hayır demeyeceğim," diye yanıtladı Rix.

"Hangisini?" Jamie sordu.

"Sana güveniyorum," dedi Rix.

Rix'e sırtıttı ve oğluna baktı. "Aynen baba."

Jamie, yola çıkmadan önce Yargıç'ın omzunu sıcak bir şekilde sıktı.

Adamın gidişini izlediler.

Sonra Rix doğrudan Yargıç'a

baktı. "O iyi mi?"

Yargıç cevap vermeden önce nefesini burnuna çekti, "Kız derse gidiyor. Adam işe gidiyor. Arkadaşlarıyla birkaç şey yapıyor. Birkaç şey. Çok fazla çalışıyor ama eve geldiğinde evde oluyor. Hepsi bu. Onun dışında birbirlerine çok bağlılar."

Rix yüzünü buruşturdu.

"Evet," diye onayladı Yargıç. "Chloe ona izin verdiğim anda bir komplo kurmaya hazır. Rüyaları ve entrikaları beni çok korkutuyor. Ama sanırım artık ona izin vermenin zamanı geldi."

"Evet, haftalar önce bana yanlışlıkla Alexandra ile burada olacağımı söylediği zamanki gibi bir komplo mu?" Rix sordu.

Yargıç'ın dudaklarının bir ucu yukarı kalktı.
Rix'in o zamanlar bir şey anladığı söylenemezdi. Ama o zamandan beri anlamıştı.

"Bana öyle geliyor ki," diye belirtti Rix.

O zaman Yargıç sırttı ama "Seni çok seviyor Rix," derken sesinde farklı bir duygu vardı.

"Bunu saklamıyor, Yargıç. Arkadaşımın karısının aşk hayatıma burnunu sokacağını hiç düşünmezdim ama hiç şikâyetim yok."

Bir bakış paylaştılar.

Sonra işlerine geri döndüler.

"Ned onu seviyor," diye paylaştı Rix. "Çok saygı duyuyor. Rosalind'in dünyasını düşündüm."

"Harikaydı," diye onayladı Yargıç.

"Belki onu düğüne dahil edebiliriz. Onu bir şekilde Trail Blazer'ın içine çek. Ona yapacak bir şeyler verin ki Dru onu yakaladığınızı bilsin ve işini yapabilsin. Jamie de kızıyla ilgilenmekten ve oğluyla daha az vakit geçirmekten başka bir şey yapmasın."

"İyi fikir," diye mırıldandı

Yargıç. Yargıç sonra doğrudan

Rix'e baktı. "O gerçekten iyi mi?"

Rix başını salladı.

"Bence de öyle. Onlara yeni bir darbe indirdiği için çok gururlu, dostum. Bıçağı doğru vurduğunda babası bir ses çıkardı, bütün gün kafasında onun sözleriyle geçirdiğini biliyorum. Annesi bir hiç. Ama Ned'in veda atışına ne kadar kızsam da

Alex'i endişelenecek bir şeyle baş başa bıraktı, bence her zaman var olan bir dinamiği özlüyor. Ned onunla gurur duyuyor. Açıkça söylüyor, saklamıyor. Onun kıcında sürünmüyor. Sanki daha önce milyonlarca kez yapmış gibi konuşuyor. Kız kardeşinin önünde bile, ya da belki özellikle. Ama Helena da aynı şeyin tonlarını veriyor. Ondan beklentileri yüksek, sadece mantıklı bir yetişkin gibi davranması değil. Belki de Alexandra her zaman onları aştığı içindir. Ve bunu hiç kaçırmadılar. Gerçi bence onlar özlemedi ama o onların özlemediğini özledi."

"Onunla bu konuda konuşacak mısın?"

"Ned yakında onunla masaya oturmazsa, Ned'le bu konuyu konuşmak için konuşacağım."

"İyi karar," diye onayladı

Yargıç. "Aman Tanrım!" Dru ağladı.

Kanepelere baktılar. Dru şaşırılmış görünüyordu.

Chloe başını tiksintiyle sallıyor, bir yandan da gözlerini ateşe dikmiş şarabını yudumluyordu.

Alex kanepenin arkasından Rix'e bakıyordu. "Az önce annemden bir mesaj aldım," diye seslendi.

Kahretsin.

"Düğün hâlâ devam ediyor," diye bitirdi.

Ve...

Sikeyim.

RIX YATAKLARININ KENARINDA OTURMUŞ, ASTARI YUVARLIYORDU. onu hissettiğinde sol bacağından kurtuldu.

Yukarı baktı.

Alex banyonun kapısına yaslanmış, onu izliyordu.

Pijama pantolonunun beli iple bağlanmıştı. Üzerinde ince bir termal vardı. İçinden yatarken giydiği küçük sutyenlerden birini görebiliyordu.

Berbat bir gün geçirmişti ve bakışları adamın bacaklarına yönelmiş, dalgın görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?"

diye sordu. Gözleri ona kaydı.

"Sana zaman tuttum," dedi.

"Ne?" diye sordu adam.

"İlk sefer buraya gelmek için ayrılmadan bir gün önceydi." Hiç mantıklı konuşmuyordu.

"Bebeğim... ne?"

"Ezbere yaptığında, bacaklarını takman bir buçuk dakikadan biraz fazla sürüyor. Ve bunu benden ilk kez saklamadığın zaman, buraya gelmek için ayrılmadan önceki gece onları çıkardığın zamandı."

Kıpırdamadan oturdu.

"Her zaman banyoya ikinci giderdin, böylece bana sırtını dönebilirdin ve ben göremezdim. O gece odaya geç geldim. Ve araştırdım. O neopren şeye astar deniyor. Bacağınızı içine soktuğunuz manşete soket deniyor. Sonunda uyluğunuzu sardığınız şeye de kol deniyor."

"Bunu sana söyleyebilirdim," dedi sessizce.

"Onu sakladın. Sana zaman tanıyordum. Ve bilmek istedim." Devam ettiğinde kıpırdamadı, "Biliyor muydun

Değiştiriyor musun? Onları giydiğinde önce sol sonra sağ yapıyorsun. Çıkarırken de önce sağ sonra sol yapıyorsun."

Rix bunu biliyordu ama cevap vermemesinin tek nedeni bu değildi.

"Acil bir durumda başınızı tutmak için eğitildiniz. Bu kişisel bir durum olsa bile, bir dakikadan kısa bir süre içinde, belki de bir dakikadan biraz daha uzun bir süre içinde bacaklarını açacağından hiç şüphem yok. Eğer davetsiz bir misafir varsa, zaten dokuz bir çağırıyoruz, ama bir dakika içinde hazır olursun."

"Alexandra," diye fısıldadı.

"İtfaiye ekibinin softbol takımında sol açıkta oynuyordun ve temiz vuruş yapıyordun. Partinde, arkadaşın Drake bana seni kadroda göremediklerini söyledi. Koşabiliyorsun, yürüyüş yapabiliyorsun ve beni dizlerinin üstünde becerebiliyorsun ama softbol oynayamıyor musun?"

"Buraya gel."

"Hayatım boyunca babamın kimseyi onayladığını görmedim. Yıllar ve testler olmadan olmaz. Kendinizi ona benim mükemmel olduğumu kabul ederek tanıtıyorsunuz ve o da sizi hemen kabul ediyor. Ama bu senin olduğun adam. Bugün onu Chad ile gördün. O aptal değil. Seni gördüğü anda kim olduğunu anladı."

"Bacaklarımı açtım bebeğim, buraya gel."

"Bugün beni defalarca ve bir kez gerçekten savunduğunuz için teşekkürler."

"Bebeğim."

"Bunu sensiz yapamazdım." "Kaldır kışını da buraya gel," diye homurdandı.

Oraya gitti, adamın sevdiği kucağına doğru süründü, ama adam geriye düştü, döndü ve yuvarlandı, böylece başı

yastıklara uzanmıştı ve adam onun üstündeydi.

Yüzünü ellerinin arasına

almıştı. "Bana iyi bak."

"Evet," diye homurdandı.

"Bir daha asla şüphe etmeni istemiyorum.

İstemiyorum." Hay sikeyim.

Sikeyim.

Sikeyim.

"Sessiz ol," diye emretti.

"Tamam," diye fısıldadı.

"Geçirdiğin gün, seninle ilgilenmem gerekirken sen benimle ilgileniyorsun," diye homurdandı.

"Rix, bana göz kulak olduğunu bilmediğimi sanıyorsan yanıyorsun. Trençkotu, yetişkin kardeş kavgalarını ve benim için ne kadar endişelendiğini fısıldayan adam topluluğunu özlediğimi sanıyorsan, delirmişsin."

Trençkotu özlememişti.

"Şu anda bir evin içindeki gösterişli bir otel odasındayız ve sen bana bu gece bunu verdin," diye devam etti. "Bunu kaçırmadım, tatlım."

"Bu mozolede büyüdüğünü bilmek, dram değil, kafamı karıştırıyor," diye itiraf etti.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Özür dileyecek olan sen

değilsin." "Hala üzgünüm."

"Jamie ve Rosalind'in Dru'ya ne verdiğini gördün. Bende ne olduğunu gördün."

"Evet."

"Çocuklarımıza verdiğimiz şey bu."

Gözleri kapandı. Sonra açıldılar.

Göz kırpma değildi. Daha çok sürpriz bir nöbet gibiydi. Sırıttı.

Ve alay etti, "Bana bir mola ver." "Mola mı vereyim?"

"Bebeğim, yüzüğümü takıyorsun."

"Sahte o."

"Resmi değil," diye düzeltti.

"Rix!" diye tersledi. "Bu çok büyük bir şey. Bu konuda neden bu kadar umursamaz davranıyorsun?"

"Çünkü neyse o. Eve döndüğümüzde geri vereceksin ki sana evlenme teklif ettiğimde tekrar geri verebileyim."

"Onu geri vermeyeceğim," diye karşılık verdi. "Onu seviyorum. Onu saklayacağım. Ne zaman istersen soruyu sorabilirsin ama bu yüzüğü vermeyeceğim."

Ona ağırlığını daha fazla vererek, "Hayatta olmaz bebeğim. O yüzüğü kendin taktıktan sonra takmayacaksın, ki bu da içinde yüzük olan kutuyu odanın öbür ucuna fırlattıktan sonra oldu. Unutulmaz bir şey bulacağım ve resmiyete döküldüğünde kendi ellerimle parmağına takacağım."

"Bu tamamen bir israf. Bunun ne olduğunu biliyoruz," diye yakındı.

"O zaman çocuklarımız hakkında konuşmaya başladığımda neden bu sürpriz nöbet?"

Gözleri kısıldı. "Sürpriz nöbet mi?"

"Anneme henüz öyle bir şey olmadığını söyledim... siz de kocaman gözler ve saçma sapan bir şaşkınlık içindesiniz."

Onu itti. "Şaşırdım." "Bebeğim, bunun ne olduğunu biliyoruz."

Yine söylenmeye başladı. "Bu belki de tarihteki en romantik teklif-teklif değil, gelecek-çocuk tartışması."

"Romantizm hakkında hiçbir söz vermedim. Cinsel kölelik ve mükemmel ızgara becerileri vaat ettim."

"Ohmigod! Sen en kötüsüsün."

Başını eğdi ve kızın boynuna doğru mırıldandı. "Şimdi sıra cinsel kölelik kısmında."

"Ugh!"

Bir elini karnındaki termalin altına kaydırды. "İki çocuk," diye tersledi tavanı.

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Üç." "Tamam, üç," diye huysuzca kabul etti.

"Bana bir Kinsley versen iyi olur bebeğim," diye uyardı.

"Senin karamel gözlerine sahip bir çocuğumuz olmalı ya da ben bir tane bulana kadar devam edeceğiz."

"Karamel gözler mi?" diye alay etti.

"Kapa çeneni, Rix, ve sik beni."

Kendisiydi, bu yüzden ona **u k a l a** bir gülümseme atmak için bir an durması gerekti.

Alex başını kaldırdı.

Ve ağzından öptü.

BÖLÜM 24

KONUŞMA

Alex

I beni neyin uyandırdığını bilmiyordum.

Normalde uykum pek iyi değildi. Ama ne zaman Rix'in yanındaki yatağımdayken, uykum hayatımda aldığım en iyi uykuydu.

Ama uyandım.

Ve bunu yaptığımda, karanlıkta Rix'in yatağın kenarında oturduğunu gördüm.

Bu bana ilk başta garip gelmedi. Ama sonra hareket etmedi.

Endişelendim ve böyle durumlarda olduğu gibi, aklımdan bir dizi olasılık geçti.

Örneğin, tuvalete gitmesi gerekiyordu ve sandalyesini yatağa yeterince yakın koymamıştık.

Ya da sandalye yeterince yakındı ama banyoya gitmesi gerekiyordu ve duş için portatif bir bank getirmiş olmamıza rağmen hiçbir yerde tırabzan yoktu ve bu da banyodaki her şeyin sandalyesinden manevra yapmasını zorlaştırıyordu.

Geldiğimiz gece içeri girip kontrol ettiğimizde bu konuda endişelenmişim.

Rix'in evindeki banyo, ihtiyaçlarına göre tamamen değiştirilmişti.

Evimdeki duşa bir bank koymuştuk ve başlangıçta bacaklarını oraya alıştırırken kullandığı eski katlanabilir yürüteç vardı, böylece duş ve tuvalet alanlarının etrafındaki modifikasyonları yapana kadar içeri girip çıkmak için kullanabilirdi.

Ancak bu odanın en-suite banyosuna erişim mümkün değildi.

Rix endişelenmemesini söylemişti. El duşu başlığı vardı, bu çok yardımcı oldu ve yaratıcı olması gereken pek çok yerde bulunmuştu. Özellikle üst beden gücünü geliştirmiş ve terapistleri ve akıl hocasıyla bu stratejiler üzerinde çalışmıştı, böylece karşılaşabileceği beklenmedik zorluklar ne olursa olsun mümkün olduğunca eskiden sahip olduğu aktif hayata devam edebilecekti.

Yine de gecenin bir yarısı yabancı bir odada tuvalete gitmeniz gerektiğinde bu durum kafa karıştırıcı olabilir.

"İyi misin?" Ben aradım.

Vücudu sarsılır gibi oldu ve bana bakmak için başını çevirdi.

"Evet, bebeğim," diye mırıldandı. "Uyumaya devam et." Vücudumdaki sarsıntıdan pek hoşlanmamıştım.

Bu yüzden, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Hayır. Her şey yolunda."

Bunun peşini

bıraktım mı?

Hayır, bu Rix'ti.

Bunun peşini bırakmadım.

"O zaman neden sabahın erken saatlerinde uyanıksın ve yatağın kenarında oturuyorsun?" diye sordum.

"Ayağım ağrıyor."

Bu cevabı anlayamadan dirseğimin üzerinde doğruldum. Oturarak mı uyuyordu?

"Ayağın ağrıyor," dedim dikkatlice.

"Evet. Beynim bilinçli olarak onların gittiğini biliyor. Ama beynim fiziksel olarak bu programa uymuyor. Ayaklarımın ona sinyal vermek için orada olmadığı gerçeğiyle ne yapacağını bilmiyor, bu yüzden bazen bana bir şeyler olduğunu söylemeye karar veriyor. Bu olduğunda, konuşarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum."

Hayalet uzuv ağrısından bahsediyordu.

"Bölgeye girmek mi?" Sorguladım.

"Meditasyon yap. Genelde kullandığım rehberli meditasyonlarım var ama kulaklıklarımı çantamda unutmuşum ve onları almaya üşeniyorum. O yüzden tek başıma yapmaya çalışıyordum."

"Ben getirebilirim," diye teklif ettim.

"Bu iyi olur, tatlım," diye mırıldandı. "Yan cebimdeler."

Yuvarlandım, odanın karşısındaki sandalyede duran çantasına gittim ve tomurcuklarını çıkardım.

Bunu da zihnime not ettim, böylece unutsa bile Rix'in ihtiyaç duyduğu yerde o l d u k l a r ı n d a n emin olabilecektim.

Ona doğru yürüdüm.

Onları benden aldı ve komodinin üzerindeki telefonuna uzanarak "Teşekkürler, tatlım" dedi.

Yatağa onun yanına sürünerek girdim ve kalçamın üzerine oturdum. "Birlikte olduğumuzdan beri böyle mi oldu?"

Rix başını salladı. "Hayır. Başlangıçta, ayaklarımı almalarından sonra çok oldu. Bu ciddi bir akıl tutulması. Hayatınızın her günü kullandığınız ve tamamen kanıksadığınız bir şeyi kaybettiğiniz için yas tutuyorsunuz ve beyniniz artık orada olmayan ayaklarınıza ağrı saplıyor. Ama şimdi çok daha iyi."

"Ve şu anda acıyor mu?"

"Şu anda acıyor," diye doğruladı.

Omzunu öptüm ve "Bırakayım da sen devam et" dedim.

"Ağız," diye emretti.

İçeri ittim ve ağzını öptüm.

Sonra kulaklıklarını taktı ve ben de yatağın kendi tarafına geçip yerleştim.

Eşyalarını komodinin üzerine geri koyduğunu duyana kadar uyumadım ve bana doğru kıvrıldı.

"Gitti mi?" Fısıldadım.

"Mm," diye mırıldandı.

Bunun olumlu olup olmadığını

bilmiyordum. Sesinin uykulu geldiğini

biliyordum.

Sonra uykusu geldiğine dair bir kanıt buldum çünkü ağırlığı üzerime çöktü ve bana uyuduğunu söyledi.

İşte o zaman uyuyakalmışım.

O SABAHIN İLERLEYEN SAATLERİNDE, LYFT BİZİ ARABANIN ÖNÜNE BIRAKTIKTAN SONRA

Babamın evinin kapısından girerken anahtarımı kullandım.

Rix Central Park'ta koştuğu için terlemişti ama daha çok sıırıslam olmuştu çünkü dışarıısı sisliydi.

Biz dışarıdayken birkaç kez hafif yağmur yağmıştı ve benim aksime o yağmurluk giymemişti.

Dışarıda olduğum için kendimi zinde hissediyordum ama aynı zamanda serin, sisli ve yağmurlu bir havada olmak da güzeldi. Phoenix'in aksine Prescott serin ve hatta soğuk olabiliyordu. Ama hiç sis yoktu ve çok fazla yağmur da yağmıyordu.

Bir de Rix koşudan sonra terli, nemli ve neşeliyken çok seksi olduğu için.

Duş öncesi ya da sonrası odamızda olacakları dört gözle bekliyordum.

Shake Shack'i dört gözle bekliyordum.

Rix'i Rockefeller Center ve Times Meydanı'nı görmeye götürmeyi dört gözle bekliyordum, çünkü herkesin her ikisini de şahsen görmesi gerekiyordu.

Lyft'i beklerken Judge, Rix ve ben hızlı bir New York turu yapmaya karar vermiştik. Böylece öğle yemeğinden sonra bu iki yere uğrayacak, ardından Empire State Binası'nın tepesine çıkacaktık. Sonra da zamanımız varsa başka neler yapabileceğimize bakacaktık.

Bunu sevdim. Eğlenceli ve kitsch idi ve Chloe ve Judge ile vakit geçirmekten keyif aldım.

Ve kafamdaki tüm o şeylerden uzaklaşmak işime yarayabilirdi.

şu anda, yakın olmayabilirim ama yine de kız kardeşim olan kız kardeşimin ertesi gün tam bir ezikle evleniyor olması.

Babam antrede göründüğünde merdivenleri yarılamıştik.

Tamam, şu anda aklım babamdaydı.

Bir önceki sabah bizden uzaklaştığından beri onu görmemiştim.

Adımlarım titredi ve durdum.

Rix'in eli de aynısını yaptı ve benimkini sıktı.

"Günaydın baba," diye selam verdim.

"Günaydın Alex," diye cevap verdi, sonra başını kaldırıp yanıma baktı. "Rix."

"Ned," diye homurdandı Rix.

Babam o anda Rix'in en sevdiği kişi olmadığını doğru bir şekilde yorumladı, ama o babaydı. İçinde Bernhard-Sharp kanı vardı. İstedikini alırdı ve pek bir şey onu korkutmazdı.

"Alex'i bir süreliğine çalabilir miyim?" Babam Rix'e sordu.

Bunu neden yaptığını bilmiyordum, çünkü Rix benim için programımı ayarlamamıştı.

Rix onu bu konuda bilgilendirdi. "Sorman gereken ben değilim. Gerçi Judge ve Chloe'nin bizi almaya gelmesine iki saatten az bir zaman kaldı. Tam bir gün planladık."

Babam bana baktı. "Bunu çabuk yapacağıma söz veremem, hayatım. Ama önemli olduğuna söz verebilirim."

Rix'in eli benimkini daha sert sıktı.

Ama bunun olması gerekiyordu ve Chloe ile Judge'ın sayısız harika yanlarından biri de bu yüzden geç kalmak zorunda kalsak bile bunu anlayacak olmalarıydı.

"Tamam," dedim babama ve Rix'e bakarak daha sessiz bir şekilde "Tamam," dedim.

Yüzümü inceledi.

Elimi bir kez daha sıktıktan sonra beni bıraktı, eğilip ağzını ağzıma değdirdi ve sonra "Daha kaygan" diye mırıldandı.

Başımı salladım, nemli yağmurluğumu çıkardım ve Rix'e uzattım.

Babamın çalışma odası ve kütüphane gibi odalara giden koridorda yürümemizi izlerken Rix'in yerinden kıpırdamamasının babama mı yoksa bana mı (ya da her ikisine birden) bir şey anlatmak için olduğunu bilmiyordum.

Biz gözden kaybolana kadar kılını bile kıpırdatmadığını biliyordum.

Babamın beni çalışma odasına götüreceğinden emindim. Götürmedi.

Beni kütüphaneye, birbirine açılı duran ve uzak köşeden odaya bakacak şekilde konumlandırılmış iki sedirli koltuğa götürdü.

Büyürken çok zaman geçirdiğim sandalyeler, çünkü eğer şehirde hayatımdan kaçmak için bir şeyler yapamıyorsam, hayatımdan kaçmak için bir kitabın içinde olacaktım.

Ve ben de oradaydım.

Oturmadan önce, eskiden yatak odamda olan ama şimdi duvarda, her zaman tercih ettiğim sandalyenin üzerinde asılı duran Degas'yı fark ettim.

Orada olduğunu biliyordum ama o anda bir şey dikkatimi çekti.

Belki de Rix'e bahsettiğim içindir.

Belki de duygusal bir kaç günün ardından babamla bu görüşmeyi yaptığım içindir.

Sandalyeye oturduğumda henüz karar vermemiştim ki babam yanıma oturdu ve "Yargıç Oakley şehirde mi?" diye sordu.

"Evet, o ve Chloe dün geldiler."

Arkadaşlarımızın ülkenin bir ucundan diğer ucuna geldiklerini onunla paylaşmak gibi bir şey eklemedim çünkü

manevi desteğe ihtiyacımız vardı.

Orada bıraktım.

"Bu senin için çok güzel," dedi babam.

"Evet," diye onayladım.

Nefesini burnundan çekti.

"Ondan hoşlanıyorum," diye açıkladı. "Rix. O iyi biri. Sağlam. Engelli olduğu için ne alacağımı bilmiyordum."

Yani babam Rix'in bacaklarını kaybettiğini biliyordu.

"O engelli değil baba. Engelli olarak yaşıyor." "Doğru," diye mırıldandı babam. "Alınmak istememiştim."

"Artık biliyorsun," dedim.

Babam başıyla onayladı. "Demek istediğim, etkileyici biri. Ve sadece bununla da değil." "Biliyorum," diye katıldım.

"O sana yakışıyor. İyi bir çift oldunuz. İkiniz de çok çekicisiniz. Çok fazla ortak noktanız var. Başka bir deyişle, Alexandra, benim onayımı aldın. Ve belli ki, o da öyle. Onunla sohbet etmek istiyorum. Ailesiyle tanışmak isterim. Ama düğün için ayırdığınız bütçeyi ve yaptığınız planları konuşacağız. Açıkçası, burada olmasını isterim. Ama tahminimce böyle bir şey olmayacak."

Şu anda "gayri resmi" olsa da, artık bunun gerçekleşeceğini ve kaç çocuğumuz olacağını biliyordum, her ne kadar ikimiz de "seni seviyorum" kelimesini söylememiş olsak da.

Bununla ilgili bir sorunum yoktu. Rix ve ben en başından beri işleri normal bir şekilde yapmıyorduk.

Neden şimdi başlıyorsun?

"Hayır, başlamayacak."

Bir baş daha salladı, daha az sert, daha anlayışlı. "Belki balayından sonra aile dostlarınızla birlikte küçük bir resepsiyon için eve gelebilirsiniz."

"Bu konuyu Rix'le konuşacağım," diye mırıldandım.

"Küçük bir tane, Alex," dedi sessizce. "Jamie gibi arkadaşlardan bahsediyorum."

"Jamie'nin asıl etkinlik için Arizona'ya gelmesi muhtemel," diye belirttim.

"Söylemeye çalıştığım şey, saygı duyduğum insanlar. Benim için bir anlamı olan insanlar. Senin için. Bu aile için. Ne senin ne de benim çok iyi tanıdığımız yüz elli kişinin şapka takarak brunch'a oturması değil. Sana bunu yaşatmazdım. Ama kızımın gurur duyuyorum. O başarılı biri ve bunun bir parçası da kendi aklını bilen, kendi hırsları olan ve kızıma göz kulak olan iyi, düzgün bir adam bulacak kadar zeki olması."

Ona baktım, içimde garip bir his kaynıyordu.

"Bilmelisin ki bana böyle bakman bana acı veriyor," dedi sertçe. "Kendi etrafında kurduğun dünyada, Alexandra, sana hiç sevgi göstermediğime kendini inandırdın mı?"

Saldırıya hazırlıksızdım. "Baba-"

"Bu konuşmayı yapmak için neden bu odayı seçtiğimi anlamıyor musun?"

Ve şimdi sesi incinmiş gibiydi.

Degas.

Ellerim kucağımdaydı ama tutunmak için kolçaklara gittiler.

Babam bunu kaçırmadı.

"Yapamazsın," diye fısıldadı.

"Çünkü buraya çok geldim ve biliyorsun burası evde en sevdiğim yer."

"Evet, bu yüzden ve şuradaki masa yüzünden."

Odanın karşısındaki yazı masasına baktım.

Ben çok daha gençken orada olmayan yazı masası.

Babamın Sotheby's müzayedesinden satın aldığı yazı masası. George Washington ya da Ben Franklin'in bir zamanlar kullandığı gibi önemli bir soyağacı vardı. Muhteşemdi ve odaya çok yakışıyordu. Odanın çoğunu kitaplarımla geçirmeye başladığım sıralarda o masa ortaya çıktı.

Ve bazen, sık sık değil ama bazen, ben şu anda oturduğum yerde kitap okurken, babam gelir ve o masada çalışırdı.

Koridorun karşısındaki çalışma odasında
değil. O masada.

Kütüphanede

. Benimle

birlikte.

Aman Tanrım.

"Burası bizim odamız, Alexandra."

Dikkatimi masadan ona çevirdiğimde gözlerimin kenarında titrediklerini hissettim.

"Seni kaybettiğimde," dedi neredeyse fısıltıya dönüşen bir sesle, "sana nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Bu yüzden sana yakın olmaya karar verdim."

Hıçkırıklarımı tutmakta zorlandım.

Babam boğazını temizledi.

"Dün söylediklerimi söylememeliydim," diye açıkladı. "Ben yetişkin bir adamım. Hak ettiğimi düşünmeden söylediğin sözler beni yaraladı ve bu yüzden bir çocuk gibi davrandım."

Rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı ve tekrar boğazını temizledi.

Ve sonra devam etti.

"Ben de kendimi savunmasız hissediyordum. Beni savunman beklenmedik bir şeydi. Hoş geldin, sevgilim. Ama beklenmedikti. Ben de dahil olmak üzere bu ailede hepimizin kendi yollarımıza sürüklendiğimizi hissettiğimiz gözümünden kaçmadı. Ancak her birimizi kendimize getirmek benim sorumluluğumdu. Bunda başarısız oldum. Ama ben her zaman senin ve benim..."

Sözünü yarıda kesti ama bitirmek yerine başka bir konu yakaladı.

"Kız kardeşinizin cazibesi var. Çok sık görünmelerine izin vermiyor ama yine de varlar. Ama ben annemle yakındım. Sen de onunla yakındın. Bunu paylaştık. Aramızda bir bağ vardı. Onun gibiydin. Onun daha sessiz bir versiyonu, ama ona çok benziyordun. Onu severdim. Ve seni de seviyorum."

"Baba," diye
fısıldadım.

Bakışlarımı tuttu.

Ve daha da alçaktan konuşmaya devam etti.

"Sen küçük bir kızken, benimdin. Annen bundan nefret ederdi. Nefret ederdi. Sana ya da kız kardeşine ilgi duymuyordu ama benim sana ilgi duymamdan hoşlanmıyordu. İkinize de. Evliliğimin dağılmasıyla kendimi kaybettim. Büyükbaban hastalandı ve bana daha fazla sorumluluk düştü. O öldü ve her şey bana kaldı. Ve bu arada seni kaybettim. Ayrılmaz bir ikili değildik ama

Uyandığında dadın seni doğrudan bana getireceğini biliyordu. Kucağıma emekledin ve ben kahvaltı ederken orada oturdun. Sen uyumadan önce sana kitap okurdum. Sen büyüdüğün için bu sona erdi. Durdu çünkü bunun doğal olarak başka bir şeye dönüşmesine izin vermek için yanımızda değildim. Ve benden uzaklaştığın için sona erdi."

"Baba, çok özür dilerim. Küçükken yaşadıklarımın hiçbirini hatırlamıyorum. Sadece senin pek ortalıkta olmadığını hatırlıyorum," dedim, gözlerinde mutsuz bir şeylerin değiştiğini gördüm ve hızla devam ettim, "Ama ben... bilinçli olduğumu hayal edemiyorum-"

Sözümü keserken başını salladı.

"Annen ve ben kavga ettik ve bu çok çirkindi. Elbette kendini güvende hissedeceğin yerler bulacaktın, çünkü orası güvenli değildi. Başka şeylerle uğraşıyordum. Tüm bunlar yüzünden iki kızımı da kaybettim Alex. Seni suçlamıyorum. O durumda yetişkin olan sen değildin. Sen benim çocuğumun ebeveyni değildin. Ben senin babandım. Bu bana bağlıydı. Ama yine de seni özledim."

"Ben... Ben... Baba, bunun anlamı çok büyük. Çok fazla. Ama ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemenizi istemedim. Kendimi savunmuyorum, sadece açıklıyorum. Neden olduğunu bilmiyorum. Evi terk ettin, çok uzaklara gittin. Kız kardeşinin yaptığı onca yaramazlık. Bu düğün neden içimde bir şeyleri sarstı bilmiyorum. Belki de hiç kimseye layık olmayan bir adamla evleniyor olmasındandır."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırmaktan kendimi alamadım.

"Pek öyle olmasa da eğlenceli," diye mırıldandı babam.

"Blake'e glmyorum. Sadece... Chad," diye açıkladım.
"Evet. Sadece... Chad," diye onayladı.

Bir bakış paylaştık ve o bakışı doğrudan kalbimde hissettim.

Babamla o anı yaşamak.

İfadesi tekrar değişti ve şöyle dedi: "Ve eve kolunda seni çok seven yakışıklı bir beyefendiyle gelmiş olabilirsin ve ben şimdi iki kızımдан da vazgeçmek zorunda olduğumu biliyorum, oysa aslında onlara sahip bile değilim."

Seni çok seviyorum. İki
kızımдан da vazgeç.

Uzandım ve elini tuttum. "Ben varım baba."

Diğer elini benimkine doladı, böylece beni iki eliyle birden tutmuş oldu. "Dn annenle konuştuğunda bunu biliyordum ve bu benim için dünyalara bedeldi Alex."

"Belki ben de denemedim. Ben de artık bir yetişkinim," diye belirttim.

"Bunu stlenmeyeceksin," diye buyurdu.

"Baba-"

"Buradan başlayalım, olur mu?"

Gözlerinin içine baktım.

Onlar benim yeşilimdi, kahverengi değil.

Yeşil.

O benim bir paramdı.

Onun kuşağına emeklediğimi hatırlamıyorum.

Ama onu o yazı masasında otururken hatırlıyordum. Onu satın aldığını hatırladım. Kurulduğunu hatırladım. I

Odanın karşısında oturduğumu, onun işini yaptığını, benim de kitap okuduğumu hatırladım.

Hayır, elini uzatmadı.

Ama beni terk etmedi.

"Yapacağız," diye kabul ettim.

Ve başka bir değişim.

Minnettarlık.

Rahatlama.

Ve çok daha derin bir şey.

İçimde kaynayan şey ısındı ve duruldu. Tanrım, bir babam vardı.

Hayır.

Hep bir tane vardı.

"Bu amaçla, kız kardeşiniz hakkında tavsiyenizi istemek zorundayım," diye açıkladı.

Göz kırptım.

Devam etti.

"İlk tepkim, bu fiyaskodan geriye kalanlar için ödeme yapmayı reddetmek ve onun güven fonundan geriye kalanları Trail Blazer organizasyonunuza bağışlamak."

Tekrar göz kırptım.

"Yine de vicdanım bu düşünceye katılmıyor," diye sözlerini tamamladı.

Bunun bir nedeni vardı.

"Faturaları ödemen gerekiyor," diye bilgilendirdim onu. "Onunla koridorda yürümelisin. Onun yanında durmalısın. Parasını çarçur etmemesi için dizginlerini sıkı tutmalısın. Ve eğer kendini toparlayamazsa, fonları hiçbir zaman tam kontrolünün onda olmayacağı, ya senin yöneteceğin ya da güvendiğin birinin yöneteceği bir fona aktarmalısın. Ama bir dahaki sefere hata yaptığında

Kendini bunun altından çıkaracak, baba. Kendisi ya da ailesi için ne kadar utanç verici olursa olsun."

Doğru söylediğimi biliyordu, bu yüzden dudakları gerildi ve başını yine sertçe salladı.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Rica ettim. "Ne istersen aşkım," diye cevap verdi.

"Anneme dün bütün numaraları bıraktığını söylerken ne demek istedin?"

İki eliyle ellerimi sıktı, beni bıraktı ve arkasına yaslandı. Bu girişten ne anlam çıkaracağımı bilemedim.

"Annenle aramızda bir sevgi bağı olmadığını hissediyorum, bu da senin durumunda beni üzüyor ama yine de doğru."

Dudaklarımı uzattım.

İzledi ve gözleri seğirdi.

"Yine de," diye devam etti, "onun hakkında doğrudan size kötü konuşmak beni rahatsız ediyor. Ancak, neden anlamak istediğinizi çok iyi anlıyorum."

Kafa sallama sırası bendeydi.

İşte o zaman babam bana hikayeyi anlattı.

Her zaman bilmek istediğim ve bu arzumu gömdüğüm bir hikâye, ama hiç sormamamın nedeni bu değildi.

"Büyükbabanız, annenizin babası, hepimiz çok şanslıydık ki bir okyanus ötesinde yaşıyordu, böylece ölmeden önce hayatlarımıza çok fazla müdahale edemedi..." Babam durakladı ve güvence verdi, "Kaba davranmıyorum. O gerçekten duygusuz, otokratik bir adamdı ve öyle bir zaman gelecekti ki ona çok daha fazla dikkat etmem gerektiğini anlayacaktım."

Bu giriş daha da kötüydü.

Babam paylaşmaya devam etti.

"Ancak aynı zamanda hem çok modern hem de çok eski kafalı bir adamdı. Amerikan parasının ne olduğunu farkındaydı. Para. Soyların çeşitlendirilmesi gerektiğini. Dünya gittikçe küçülüyordu. Bu nedenle, annenizin kiminle evleneceğine karar verdi, o da ben olacaktım. Ona direktif verildi ve o da hedefini belirledi. Son derece güzeldi, harika tavırları vardı ve biraz seyahat etmiş olmama ve bir İngiliz gülünün tam olarak gizemli olmamasına rağmen bana öyle göründü. Kandırılmışım. Ancak bunu Blake'i taşıyana kadar öğrenemeyecektim. Kazık tamamen sahiplenilmeden önce bunu keşfetmek benim için iyi olmazdı. Evlendiğim kadın iyi seyahat eden, kültürlü, şık, bugün hala olduğu gibi her şeye sahip olmasına rağmen, aynı zamanda sevecen ve maceraperestti. İyi bir dinleyiciydi, ya da ben öyle sanıyordum. Espri anlayışı vardı."

İç çekti.

Sevecenlik, iyi bir dinleyici olmak ve mizah duygusuna sahip olmak gibi şeyleri annem üzerinde denemekten tamamen aciz bir şekilde bekledim.

Hiçbiri uymadı.

O devam etti.

"Hepsi bir oyundu. Şimdi olduğu gibiydi. Soğuktu. Ve o zamanlar, hesapçı. Ailesine karşı görevini yaptı. Çizgiyi devam ettirdi. Ve sonra, açıkçası, hiçbirimizle bir şey yapmak istemedi. Ne yazık ki, o sıralarda ona inanılmaz derecede aşkıttım ve kalbimde, o kadın olmadan evlendiğim kadın olamayacağını hissediyordum.

onun içinde bir yerlerde. Evlilik danışmanlığının yardımcı olacağını düşündüm, kesinlikle reddetti. Ona terapi önerdim, bu düşünceye güldü. Başına paylaşmadığı korkunç bir şey geldiğinden, örneğin saldırıya uğradığından ve bu yüzden kişiliğinin tamamen değiştiğinden endişelendim. Ama sonunda neyse ki böyle bir şey olmadığı ortaya çıktı ama gerisinin bir faydası olmayacaktı. O neyse o. Başka bir Norton Markizesi daha olacak ve Blake ya da sizin aracılığınızla bu unvan doğrudan kan bağına dayanacak. Onun görevi tamamlandı ve hayatı kendisine aitti."

"Yani sonunda, senin için tüm bu kavgalar onu sevdiğin içindi," diye tahmin ettim.

Babam yine başını salladı ama şöyle dedi: "Gerçi sadece o değil. Gururum incindi. Karımı kaybettim ama aslında ona hiç sahip olmamıştım. Oyuna getirildim. Kendimi zeki bir adam olarak görüyorum Alexandra. Bu egom için dayanılması zor bir darbe oldu." Bana doğru eğildi. "Ama bunu uzun zaman önce bırakmalıydım. Sadece kendim için değil, siz kızlar için de." Başını yana eğdi ve "Acı çekiyor musun?" diye sorarken sesi daha yumuşaktı.

Ne sorduğunu biliyordum.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladım.

"Bir kızın annesine ihtiyacı vardır."

"Baba, başa çıkma mekanizmalarını yıllar önce buldum. Büyükannem Brooke vardı." Ona gülümsedim. "Kaçtığım yere yakın bir yerde çalışabilmesini sağlayan bir babam vardı ve sanırım bir şekilde bu bana nüfuz etti. Kendi hayatımı kendim kurdum ve hayatımı seviyorum."

Ona doğru daha da eğildim ve iki elimi parmaklarını sandalyenin kolundaki ön kolunun üzerinde birleştirdim.

Sonra "Mutluyum" diye
bitirdim. "Güzel," diye
fısıldadı.

"Seninle neden kavga ettiğine dair bir fikrin var mı?" Ben sordum.
Konuşmamızın geri kalanının aksine, hemen cevap
vermedi.

"Baba?"

"Dediğim gibi, onun hakkında doğrudan sana kötü
konuşmak istemiyorum." "Baba" dediğimde ses tonum
daha alçaktı.

Bu iç çekişle birlikte göğsü genişledi.

Sonra dedi ki, "Bu bana acı veriyor. Özellikle son
zamanlarda annen, kız kardeşin ve bu düşünle uğraşırken
bunu epeyce düşündüm. Ve dün, anladığından emin
olduğum nedenlerden dolayı, bu düşünceler beni tüketti.
Zihnim başka yolları denedi ama her seferinde annenin iyi
bir kadın olmadığı gerçeğine geri döndüm. Tamamen bencil
biri. Tamamen yüzeysel. Ve pek de zeki değil. Onun
tarafından bu kadar uzun süre nasıl kandırıldığının
korkarım biraz da erkekliğim ve egomla ilgisi var."

Kıkırdamaya

başladım. O da

bana gülümsedi.

Ama sözlerini şöyle bitirdi: "Ve en büyük endişem, kız
kardeşinin de onun gibi olması."

"Evet," diye kabul ettim ve burnumu kırıştırdım.

O da bana gülümseyerek baktı ve "Yine de onlar her
zaman senin annen ve kız kardeşin olacak" dedi.

"Evet, tabii ki."

"Ve sizi şimdiden uyarıyorum, Rix'le düşününüz için
düşündüğünüz şenliklere karışmak isteyecektir."

Olamaz.

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Bu ilişki iyi gitti çünkü Blake ilgiden, Helena da benim paramı harcamaktan hoşlandı. Ancak, istediğinizi elde edebilmeniz için ikimizin de ayaklarımızı yere sağlam basmamız gerekecek."

"Rix de ayak direyecek," diye hatırlattım ona.

"Bu gerçekten işe yarayabilir."

İşte o zaman gülmeye başladım.

Ben kontrol altına almaya çalışırken, babamın da benimle birlikte yaptığını gördüm.

Gerçekten, gerçekten.

Bu çok iyi hissettirdi.

"Ve bu Mags'in çizgiyi çekmesini saymıyor bile," diye paylaştım.

"Mags?"

"Mags, Rix'in annesi. Babasının adı Garrison. Onun adı Gare."

"Ah."

Ondan sonra konuştuk.

Bunu yapmaya devam ettik ama sonunda babam elimi tuttu ve beni sandalyemden kaldırdı.

Beni Rix'in ve odamın kapısına kadar götürürken bunu yapmaya devam ettik.

Sadece yanağımdan öpüp "Provaya birlikte gideriz, olur mu?" dediğinde bunu yapmayı bıraktık.

"Evet, baba."

Daha önce bana hiç yapmadığı bir şefkat jestiyle dört parmağını yanağıma bastırdı.

Ve bu iyi hissettirmede.

Çok güzeldi.

Sonra, "Günün tadını çıkar, sevgilim," dedi ve uzaklaştı.

İçinde gayri resmi olarak nişanlı olan bir erkek arkadaşın bulunduğu, saçları duştan yeni çıkmış gibi ıslak, tişört üzerine kazak ve solmuş kot pantolon giymiş bir odaya girdim.

Gözleri üzerimdeydi ve duruşu neredeyse ilkeldi. Sanki babamla konuşmamdan tek bir yara bile aldığımı görse, onu kovalayacak ve yakalayacaktı.

O bunu görmedi.

İşte böyle.

Gözümünden düşen yaşların yanağımdan aşağı süzülüşünü izledi.

Sonra dedim ki, "Babam yanılıyor. Ben yirmi sekiz yaşındayım. Ve o hala benim babam."

O sırada Rix'in kollarındaydım. Ve ağlıyordum.

Sessizce.

Ve mutlu bir şekilde.

OLDUKÇA KÖTÜ OLMASINI BEKLIYORDUM.

Ama daha kötüsü de vardı.

Gelin-idorah hoş karşılanabilirdi.

Blake Gelin-idorah'ı çoktan geçmişti, tamamen korkutucuydu.

Başka bir deyişle, prova sırasında Blake maksimum topa vurma modundaydı.

Bu da Chad'in yalvarma moduna girdiği anlamına geliyordu.

Ve nedense annem Chad'in anne ve babasına yaltaklanma modundaydı, bu da onların bir şekilde tahta bizden daha yakın olup olmadıklarını görmek için kendimi Soyağacı'nı kontrol etmekten alıkoymama neden oldu.

Babam açıkça sabrının yeni derinliklerine iniyordu.

Blake'in nedimelerinin Dru'nun söylediği kişiler olduğunu hemen anlamıştım.

İflah olmaz sürtükler.

İlk örnek olarak, Rix, babam ve ben ortaya çıkar çıkmaz, Rix kolunu boynuma dolayarak beni yakalamış, kendine çekmiş, dudaklarını kulağıma dayamış ve "Tanrım, bebeğim, sondaki esmer Chad'in sürdüğü kişiydi" demişti.

Böylece bir nedime eksilmiş oldu.

Ve görünüşe göre konuşmaları sırasında Chad, patavatsızlığının kiminle olduğunu paylaşmamıştı, her ne kadar o kişi geliniyle birlikte ayakta duracak olsa da.

İkinci örnek olarak, biz tanıştıırıldıktan sonra koridorda yürüme alıştıırması yapmak için beklerken Chelsea adında başka bir görevli (tesadüfen değil, Rix'i görür görmez sanki soğuk bir bardak su içmiş ve maraton koşmuş gibi içine çeken kişiydi) "Bacakları olmayan bir erkekle birlikte olmak nasıl bir şey?" diye sordu. Sapıkça hissettiriyor mu?"

Ben de "Ruhsuz olmak nasıl bir şey? Kendini boş hissediyor musun?"

Gözleri kısıldı.

Ama ne demek istediğimi anladı, daha doğrusu benimle oyun oynayamayacağını fark etti ve o andan itibaren benden uzak durdu.

Sonra tekrar, başka şeylerle meşgul oldu.

Öyle ki, Chad'in sürdüğü esmer kız (adı Brea'ydı) hariç diğer ikisi Chelsea'yle bir araya gelip fısıldaşmaya, kıs kıs gülmeye ve Blake'in dikkat etmediği her an Brea'ya bakış atmaya başladılar. Bu da Brea'nın ne yaptığını bildiklerini açıkça ortaya koyuyordu.

Gerçi Blake'in arkadaşlarıydılar ve neden ona söylememişlerdi, bilmiyordum.

Ama artık Brea'yı biliyordum, bu yüzden Blake'e kendim söyleyip söylememeye karar vermemeliydim.

Gerçi Chad'e kendini bir pislik gibi hissettirmekle meşgul olduğu için hiç şansım yoktu.

Tabii ki Rix bunların hiçbirini kaçırmıyordu, bu yüzden tüm bu süre boyunca gülmemek için kendini zor tuttuğu için acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Harekette bir durgunluk olduğunda, hemen Rix'in sırasına gittim ve ona yaslandım.

"Göründüğü kadar eğlenceli mi?" diye şaka yaptı.

Karnına yumruk atmaktan vazgeçtim ve bunun yerine ona bir bakış attım. "Bana Brea'dan hiç bahsetmemeliydin. Şimdi ne yapacağım?"

Rix'in kaşları kalktı. "Kimi becerdiği önemli mi?"

"Rix, bir kilisedeyiz," dedim alçak sesle.

Sırıttı. "Kimi deldiği önemli mi? Zaten onunla evlenmeye karar verdi."

"Ama Brea olduğunu bilmediği çok açık."

"Bebğim, yarın kilisede o adamın bir serseri ve dolandırıcı olduğunu bile bile yanında duracak ve Tanrı'nın önünde kendini yasal olarak ona bağlayacak. Arkadaşı olmayan bir arkadaşının, o adamın yanında durması senin sorunun değil."

Orada. Bunların hepsi Blake'in seçimleri. Sizin zararınız değil. Bırak gitsin."

O haklıydı.

"Hayatında onun yaptıkları yüzünden başın belaya girdi Alexandra," diye devam etti, sesi artık eğleniyormuş gibi çıkmıyordu. "Onun pisliği artık senin değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ama şimdi yüzde yüz değil."

Yine haklıydı.

Başımı salladım ve "Ben iyiyim tatlım. Haklısın. Bu benim meselem değil."

"Sen bu düğünde olmayı kabul etmedin bile," diye hatırlattı bana. "Konuşmayı teklif etsen de sana fikrini sormadı. Bu senin fikrin değil."

Tamamen ona döndüm ve elimi göğsüne koyarak tekrarladım: "Haklısın. Ben iyiyim, Rix."

"Tanrım, buradan çıktığımızda çok mutlu olacağım," diye mırıldandı.

"Yine kilise," diye hatırlattım ona, göğsüne bastırarak ve gülümseyerek.

Beni dikkatle izleyerek, "Şehirde yarın görmek istediğin arkadaşların var mı?" diye sordu.

"Rus Çay Odası'na gitmekten kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye sorduğumda hâlâ gülümsüyordum.

Chloe o gün gezmeye katlanmıştı. O yüzden yarını planlıyordu.

Yarın için planımız buydu.

"Hayır, şehirde görmek istediğin arkadaşların olup olmadığını öğrenmek istiyorum," diye cevap verdi.

Bunu şimdi araya sıkıştırıyordu ama farklı bir soru soruyordu.

Bu farklı soruya cevap verdim.

"Aderonke adında bir kızıdan ayrılmazdım. Ta ki çok gerçek olan bir ergenlik kaygısıyla ayrılmak zorunda kalana kadar. O Nijeryalıydı ve babası diplomattı. Nijerya'ya geri dönmek zorunda kaldığında benim dünyam sona erdi. Hâlâ arkadaşız. Ara sıra konuşuyoruz ve onu geçen yıl Noel'de New York'ta gördüm ve daha önce, yazın İngiltere'de annemi ziyaret ettiğimde o da Londra'daydı ve akşam yemeğine kadar süren bir öğle yemeğinde buluştuk."

"Doğru," diye homurdandı.

"Aderonke altıncı sınıftan onuncu sınıfa kadar en iyi arkadaşımdı. Ekibimizde Yael ve Shelby de vardı, onlar ben New York'tan ayrılana kadar ekibim olarak kaldılar. Yael şimdi Google'da sistem mühendisi ve Kaliforniya'da yaşıyor. Shelby ise Austin'de. Eski mobilyaları restore ediyor."

"Doğru," diye mırıldandı.

"O ikisiyle de hâlâ çok yakınım," diye güvence verdim. "Başka arkadaşlarım olmasına rağmen, çok fazla iletişim kuramadım. Ama döndüğümde takılıyorruz. Sadece bu sefer böyle bir şey olacağını düşünmediğim için ulaşamadım."

"Tamam tatlım," dedi.

"Columbia'dayken ben hariç hiçbir arkadaşım buralı değildi. Mezun olduktan sonra hepsi dağıldı. Ama birçoğuyla da görüşmeye devam ediyorum." Yaklaştım ve sözümü bitirdim, "Yalnız değildim tatlım."

Sakinleşerek daha da yaklaştı ve ağzını benimkine değdirdi.

"Alexandra!" Blake bağırdı. "Sakıncası yoksa, yine başlıyoruz! Bir dakikalığına benimle ilgili olabilir mi?"

Ulk.

"Baban daha iyi bir adam olmak konusunda ne demişti?"
Rix'e homurdandım.

"Brian hayatımı mahvetmek istemedi. Kız kardeşin varoluş sebebinin etrafındaki herkesin neşesini emerek kendisi gibi mutsuz olmalarını sağlamak olduğunu çok iyi biliyor. Arada bir fark var. Neşen sende kalsın. Bırak o sefaletini yaşasın."

Çok zekiydi. Ve

koruyucuydu.

Ve komik.

Seni seviyorum, diye düşündüm gözlerine bakarken. Parladılar, sonra karamel eridi.

Hiçbir şey söylemedim.

Ama o beni duydu.

"Sevgilim?" Babam seslendi.

Döndüm ve onun sıranın sonunda durup kolunu uzattığını gördüm.

Onu aldım ve beni Blake ile diğer görevlilerin beklediği antreye götürdü.

"Baba," diye tersledi, kolunu tuttuğum yerden çekip onu uzaklaştırdı.

İçimi çektim.

"Tekrar ve... müzik!" Annem seslendi. Pachelbel'in Kanonu başladı.

Sıradaki yerimi aldım.

Yürümek gibi zor bir manevrayı uygularken, Rix sıranın üzerinde oturmuş bana gülümsüyordu.

Ve...

Evet.

Neşe.

BÖLÜM 25

"DÜĞÜN"

Alex

"**T** İki kız kardeş, nedime ve gelinimiz, yaklaşın... lütfen yaklaşın."

Fotoğrafçı yönetiyordu.

Etrafımızda ışıklandırma ve paravanlar vardı, buketler arka planda öylece duruyordu ve ben Blake'in duvağını inceliyormuş gibi yapıyordum.

Bir yandan da Rix, Judge, Chloe, Dru ve Jamie ile Çay Odası'nda olmanın ne kadar eğlenceli olduğuna, ayaklarımın birkaç gün dinlenmiş olmasına, bu yüzden ayak parmaklarımın sadece biraz sıkıştığına ve yarın bu saatlerde ya benim ya da Rix'in arka güvertesinde olacağımıza odaklanıyordum.

Son olarak, kız kardeşim için endişelendiğimden bu konulara odaklanmakta çoğunlukla başarısız oluyordum.

"Blake," diye seslendim.

"Seğir, gerçekmiş gibi görünsün, seğir," diye emretti nefesinin altında.

Blake'in duvağını sahte bir şekilde incelemeyi bıraktım, önünde durmak için yürüdüm, elini tuttum ve yaklaştım.

Endişeli görünüyordu.

Bunu görmezden geldim.

"Bugün, bu an, sizin gününüz, sizin anınız, bana beni dinleme hediyesini vermenizi rica ediyorum."

Tereddüt etti, sonra çenesini eğdi. Bir nefes verdim.

Sonra sessizce ona "Mutlu olmanı istiyorum" dedim. Bunun üzerine çenesi hafifçe yana kaydı.

Devam ettim.

"Gerçekten istiyorum. Gerçek mutluluğu bulmanı istiyorum," diye yineledim. "Ve bunun seni mutlu edip etmeyeceğini iyice düşünmeni istiyorum."

Burun delikleri alevlendi, omzumun üzerinden bana baktı ve sonra tekrar bana dönerek, "Ne yaptığımı biliyorum, Alex" dedi.

"Umarım öyledir. Çünkü biz hiç yakın olmadık. Anlaşamıyoruz. Pek ortak noktamız yok. Ama sen benim kardeşimsin. Seni seviyorum. Ve senin için en iyisini istiyorum. Seni sen olduğun için seven iyi bir adamı hak ediyorsun. Çok güzelsin. Harika bir tarzın var." Daha fazlasını bulmak istiyordum ve bunun için daha iyi hazırlanmalıydım, ama o anda elimde yoktu, bu yüzden sadece "Ve senin caziben var. Yani çok şey hak ediyorsun Blake." Chad'den daha fazlasını söylemeden bıraktım.

Hiçbir şey söylemeden öylece bana baktı.

"Ne olursa olsun senin yanımdayım," dedim ona. "Onunla evlenirsen, ben senin yanımdayım. Kararına saygı duyuyorum ve her zaman olduğu gibi senin için en iyisini umacağım. Eğer başka bir karar verirsen, ben de senin yanımdayım, seni gizlememe ihtiyacın olursa ya da oraya gidip bir

Duyuru. Neye ihtiyacın varsa. Ben senin kız kardeşinim ve özel gününde bunu sana verme şerefine nail olmak benim için her şey demek."

Elini elimden çekip "Sana söyledim, ne yaptığımı biliyorum" diye tekrarlamadan önce bakışlarımı yarım saat kadar tuttu.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Ah hanımlar," dedi fotoğrafçı. "Bunu tekrar yapabilir miyiz? Bu çok güzeldi. Ama bu sefer gelin kaşlarını çatmadan."

Blake elimi tuttu. Yakın durduk. Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Onunki gülümsemiyordu ama ağzı gülümsüyordu. Benimkiler de aynıydı.

Ve fotoğrafçı çekip gitti.

BİR GÜN ÖNCE YAPMIŞTIM.

Ama yine de, elimde sadece uzun kurdelelerle önümden aşağı sarkan ve yanımda uçuştuklarından emin olmak için dikkatli olmazsam bana çelme takabilecek abartılı buketimle değil, aynı zamanda kolumun üzerine dökülen çiçeklerle (kocaman bir buketti ve Blake'inki benimkinin üç katıydı) koridorda yürürken Rix'in orada oturduğunu gördüm.

Ama elbiseyi hiç görmemişti.

Aslında, beni saat ikide Blake ve gelin partisinin geri kalanıyla birlikte saç ve makyaj yaptıracığım otele bıraktıktan sonra beni görmemişti.

Saçlarım ensemden yumuşak bir şekilde geriye doğru toplanmış, yüzümün etrafında dallar halinde uzanıyordu.

Yıldız benzeri çiçekler, yapraklar ve incilerle süslü saçlarımı başımın arkasına ve yanlara doğru topladım.

Makyajım ince ve nemli, neredeyse masumdu, görünürde bir kontür yoktu (ama tabii ki bu bir etkinlikti, bu yüzden takma kirpiklerim vardı).

Ben bile oldukça iyi göründüğümü söylemek zorundaydım. Chloe bunu onayladı.

Ben de onayladım.

Rix beni gördüğünde, sırtı dikleşti ve gözleri beni yuttu, onayladı.

Ona gülümsedim.

Dönüş sırtışı dünyamı öylesine aydınlattı ki, neredeyse kurdelenin izini kaybediyordum ve Jamie ile Dru'nun onunla birlikte oturduğunu bile fark etmedim.

Ben ve yüksek topuklu ayakkabılarım ön taraftaki yerimizi aldık.

Müzik değişti.

Elbisemle uyumlu uzun, al bir kravat takmış smokinli babamın da Blake'e koridorda eşlik ederken gururlu görünmesini izledim.

Kız kardeşimin kararına katılmadım.

Ama çok güzel görünüyordu.

Onu babamla izlerken, keşke bunu ona söyleseydim diye düşündüm ve o akşam bu hatayı düzeltmek için zaman bulmaya karar verdim.

Özellikle de babam Blake'in başındaki örtüyü kaldırıp kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra.

Güzel yüzü önce irkildi, sonra yumuşadı.

Başta yapmak istemediğim, ancak o kadar çok nedenden dolayı yaptığım için sonsuza dek minnettar kalacağımı bildiğim o eve dönüş yolculuğundan bu kadar çok şey kazanacağımı asla tahmin edemezdim.

Ama yüzündeki o ifade, belki bir gün daha da fazla ödülüm olabileceğini düşündürdü bana.

Her zamanki gibi, törenin başlamasıyla birlikte, Blake bana buketini uzattı, Chad'e döndü ve onun ellerini tuttu.

Ama peder ön hazırlıkları yaparken, en çılgın hayallerimde bile bundan sonra ne olacağını asla tahmin edemezdim.

Yakın bile değil.

(Hiçbir yere
yakın değil.)

Tam olarak, evliliğe itiraz eden olup olmadığını sorduğunda, şimdi konuşmalarını ya da sonsuza kadar sessiz kalmalarını istedi.

Blake de "Aslında..." dedi.

Omurgam kilitlendi.

Blake Chad'i tuttu ama gelin sırasının sonundaki Brea'ya doğru döndü.

Ve sonra yüksek sesle seslendi, "Burada durmayı mı tercih ederdin, Brea? Üç gün önce Chad ile seks yaptığından beri."

Bakışlarım Rix'e kaydı.

Gözlerinin kenarlarında kırıksıklıklar oluşmuş, geniş omuzları hafifçe kabarmış ve dudağını ısıırıyordu.

Bir uğultu yükseldi ve bugün ve bu çağda, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir dizi cep telefonu da yükseldi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Chelsea, belli ki ablam bunun olacağını ipucunu vermemiştir, şirret bir neşeyle.

"Doğru." Blake şimdi tamamen gelin partisine doğru dönmüştü.

Chelsea'yi de kesinlikle duymuştu.

Çünkü "Sonra sen vardın Chels, biz Aruba'dayken onun beynini dağıttan." dedi. Seyirciye baktı ve "Üzgünüm Conner. Ama o yaptı. Ben biliyorum. Seks kasetlerini izledim. Bana içini dökerken, onu terk etmemem için yalvarırken, Chad bu tür şeylerden hoşlandığını söyledi. Ayrıca yüklendi. Chad'in kankaları için bir web sitesi var. Ama şifreniz olması gerekiyor. Ama belki ikna edilebilir."

Sıralara baktım ve uzun boylu, yakışıklı bir adam gördüm, belki de rugby oynayan biriydi, ama ne yaparsa yapsın, Rix'in bir sıra gerisinde çok kalın bir boynu vardı. Yarı çömelmiş, sıraların üzerinden atlamaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Benim
tahminim mi?

Chelsea'nin
sevgilisi.

Conner.

"Blake, eğer sen-" diye başladı peder.

"Blake, tatlım, belki-" Chad denedi.

Blake, Chad'e döndü ve yine yüksek sesle, "Aslında, becermediğin tek nedime benim kız kardeşimdi," dedi.

Arkamdan suçluluk dolu nefesler geliyordu.

Kalabalıktan daha fazlası.

Ve, um...

Vay canına.

Kısık gözlerimi kaltak tugayına çevirdim.

"Blake! Gerçekten! Yapmalıyım..." dedi peder.

Arkamı döndüğümde babamın ayakta olduğunu gördüm.

Annem bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Blake tekrar bana ve diğerlerine doğru döndü.

"Aslında, sahip olduğum tek nedime ve istemediğim tek nedime" -gözleri bana geldi- "çünkü anlaşıyoruz."

Aman Tanrım.

"Ortak hiçbir şeyimiz yok." Vay be.

"Ve bundan daha fazla nedenden ötürü, hayatım boyunca bok gibi davrandığım kişi oydu, ama yine de ortaya çıktı. Yine de beni savunmak için ülkenin öbür ucuna uçtu. O da benim gibi bu pislikle evlenmenin hayatımdaki en büyük hata olacağını bilse bile yanımdaydı. O benim kız kardeşim ve en azından hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeye karar verdiğim adam devasa bir pislik olduğunu kanıtladığında ne yaptığının farkında olup olmadığını sordu, çünkü bana çok şeyi hak ettiğimi düşündüğünü söyledi. Mutlu olmayı hak ediyorum."

Zaten yüksek olan sesi daha da yükseliyordu. "Blake." Bir adım öne çıktım.

"Hey, hadi-"

Döndü ve izleyicilere doğru iki adım attı. "O halde kaçımızın bu düğüne karşı olduğunu bilelim. Ne diyorsunuz?"

"Blake," diye ısırdı Chad, ona yaklaşırken.

"Gerçekten mi, Blake-" peder tekrar denedi. Blake her şeyin açığa çıkmasına izin verdi.

"Conner tabii ki, Rick, Misha ve Gerard da var ama Robbie, Trev, Ben, Mark ve DJ de var. Ve liste uzayıp gidiyor. Hepsini w-w-w dot c-h-the-man-tumbles dot com adresinde görebilirsiniz. Ve şifreyi de ekleyeyim, ünlem işaretli sürtükler. Büyük B'ler."

Vücudu aniden sarsılınca sıçradım, çünkü Chad kolunu çekerek "Kes şunu" diye bağırdı.

Ve hemen onun gülünç derecede ağır buketini bıraktım, benimkini (o da ağır) tuttum ve geri sallarken iki adım attım.

Bunu yaptım, böylece ulaşabildiğim zaman Chad'e vurabilecektim.

Sert.

Yaptığım bir şey.

Tam kafasının üstüne.

Yana doğru kaydı, çiçekler, tomurcuklar, yapraklar ve yapraklar patladı ve ben de "Elini kız kardeşimden çek yoksa seni bitiririm" diye bağırdım.

Buketimin alımını kaybetmeden önce bu sözleri söyledim, ağlıyordum ve yukarı çıkıyordum.

Rix'in bir kolu sırtımda, bir kolu da dizlerimin altındaydı ve sunak merdivenlerinden aşağıya doğru ilerliyordu.

Beni annem ve babamın yanına ayağımın üzerine bırakıp döndükten sonra koşar adımlarla merdivenlerden yukarı çıktığında ortalık karışmıştı.

Blake yukarı çıktı ve onu aşağı taşıdı. Ki bu iyiydi.

Çünkü Conner ve yaklaşık dört adam daha kürsüye doğru geliyordu.

Ya da orada duran belli bir kişiye doğru ilerliyordu.

Kadınlar erkeklere bağılıyor (erkeklerin Robbie, Trev, Ben, Mark ve DJ olduğunu tahmin ediyordum), onlar da öfkeyle omuz silkiyordu.

Sağdıçlar Conner'ın ekibini geride tutmaya çalışıyordu.

Peder sükunet çağrısı yapıyordu.

Bazı insanlar ayaktaydı, film çekiyorlardı. Diğerleri ise sadece izliyordu.

Diğerleri ise başlarını telefonlarına eğmiş, muhtemelen www.chthemantumbles.com adresine bakıyorlardı.

Diğerleri de ayrılmaya çalışıyordu.

Nedimeler birbirlerini itip kakıyor ya da Conner'ın ekibi tarafından kenara itiliyordu.

Rix babama "Onu yakaladın mı?" diye sordu.

Babam Blake'i tuttu. "Elbette." Anneme baktı. "Geliyor musun?"

Blake'e baktı ve çığlık attı, "Senin derdin ne? Delirdin mi sen?"

Bu Rix için yeterli bir cevaptı.

Elimi tuttu ve yola koyulduk.

Yan koridorda, Rix insanları omuzlayarak yoldan çekerken, ben, babam ve Blake onun açtığı kapıdan geçmeye çalışıyorduk (elini tuttuğum için başarabilirdim, bu yüzden babama uzandım, o da benim elimi tuttu ve Blake'i tuttu, böylece Rix'in gücüyle durdurulamaz bir tren olduk).

Kapıdan çıktık, merdivenlerden indik, Rix gelin limuzininin kapısını açtı ve beni içeri itmek için elimi kullandı.

Esasen kıcımın üstüne düştüm, sonra aynı şeyi Blake'e yaptığında hızla yoldan çekildim.

Uzun trenini toplayıp iterek aynı anda içeri dalan babam indi, karşımızda oturdu ve sonra kaykıldı.

Rix arabaya bindi, babasının yanına oturdu ve kapıyı çarptı. "Sür," diye homurdandı.

Şoför kalktı ve süzölerek dışarı çıktı.

Sessizlik vardı.

Uzandım ve Blake'in elini tuttum.

Parmakları bir an için benimkilerde gevşedi, sonra belli belirsiz parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı.

"Blake," diye seslendi Rix.

Yan camdan dışarıya kederle bakarken ona bakışını izledim.

Oh adamım.

Aslında Chad'i gerçekten sevmişti.

Ona daha sıkı sarıldım ve Rix'e baktım. Ona

sırıttı. "Bu...efsaneydi...amına

koyayım...destansı." Yine belli belirsiz gülümsedi.

Kıkırdamamı engellemeyi

başaramadım. Babam

kıkırdamaya başladı.

Sonra hepimiz kahkahalara

boğulduk. Ta ki babam ve ben yer

değıştirmek zorunda kalana kadar.

Çünkü Blake gözyaşlarına boğulduğunda onu kollarının arasına almaya niyetlenmişti ve bu amacına da ulaştı.

"SONRA HER ŞEY DAHA DA GERÇEK OLUYOR ÇÜNKÜ
Giants'ın hücum hattı kürsüye hücum etmek üzere.

Onlardan önce oraya varmalı ve kadınları oradan çıkarmalıyız, Alex Chad'e doğru yürüdüğünde, elinde buket, çiçekler havada uçuşuyor ve 'Ona bir daha dokunursan seni bitiririm' diyor."

Chloe, Judge, Jamie ve Dru kahkahalarla kükrerken Dru içinden "Şimdiye kadar katıldığım en iyi düğün!" diye kıkırdadı.

Babam iç çekti ama gülümsüyordu.

Blake, "O buketleri geride bırakmak gerçekten utanç vericiydi," dedi. "Göz kamaştırıcıydılar."

Herkes tekrar gülmeye başladı.

Ama dikkatim kız kardeşimde olduğu için, "Gerçekten de öyleydiler," demeden önce sadece kıkırdadım.

Blake gözlerimi

yakaladı. Ona

gülümsedim.

O da tam olarak gülümsemedi. Ama gülümsemedi.

İlerleme var.

Babamın mutfağındaydık.

Hiç Jamie'ninki gibi sıcak ve misafirperver olmamıştı.

Ama şimdi öyle hissettiriyordu.

Babam birkaç şişe Veuve patlatmış ve Cathy'ye yemek şirketine kanepelerin ve düğün pastasının üst kısmının önemli bir bölümünü kendi evine yönlendirmeleri talimatını vermişti.

Bunu Cathy yaptı.

Bu nedenle, adasının siyah mermer tezgahı yiyeceklerle kaplıydı ve hepimiz onun etrafında toplanmıştık.

Ayakkabılarımı çıkarmıştım ama hala nedime elbisemi giyiyordum.

Topuklu ayakkabıyla golf oynayabilen Blake'in elbisesi hâlâ ayağındaydı ama duvağı fuayedeki masanın üzerindeydi ve Dru, Chloe ve ben trenini nasıl tutturacağımızı bulmuştuk.

Kadınlar taburelerde oturuyordu, erkekler ise ayaktaydı çünkü sadece dört taburemiz vardı.

"İlham vericiydi," diye mırıldandı Chloe Blake'e doğru. "Kadınlar adına konuşmama izin verin, brava."

Emin değildim ama kız kardeşimin yüzü kızarmış gibi görünüyordu.

Konuşma ondan döndüğünde bakışlarını yakaladım ve "İyi misin?" diye sordum.

Başını yana eğdi ve omuz silkti.

Rix yaptığında bende işe yaradığı için ona göz kırptım.

O da gözlerini devirdi.

İşte oradaydı.

Kız kardeşim Blake vardı.

Ondan tarafa döndüm ve babamın bizi izlediğini gördüm. Mutlu görünüyordu.

Rix arkamdan sırtıma doğru eğildi. Bir parça dana bonfilenin gül şekline getirildiği, otlu krem peynirin içine yerleştirildiği ve bahar yeşilliklerinden bir dalla sarıldığı, mükemmel bir şekilde kızartılmış küçük bir kare ekmeği kaparken göğsünün bana bastırıldığını hissedebiliyordum.

Ağızına attı ve Yargıç'ın bir şeyler söylemesini dinledi.

Ve onu da mutlu gösteren (sadece) kanape değildi.

Şampanya yudumladım.

Ve her zaman rahat edeceğimi hissettiğim bir grup insanla oturdum ve akşam ilerledikçe çok fazla konuşmadım.

Ama yine de.

Harika vakit geçirdim.

Elsa Cohen

"Elsa Takası"

Ünlü Haberleri ve Röportajları
YouTube Kanalı

"BENİM HARIKA GÖZLEMCILERİM... YAPAMAM... BU SADECE...
lezzet... Size basitçe göstereceğim."

Blake Sharp'ın göz alıcı gelinliğiyle sunakta damadının yanında durduğu ve "...Aruba'dayken onun beynini dağıtan Chels" dediği bir video.

Video Blake'in konuşmasıyla devam ediyor. Ve nedimesi Alexandra Sharp'ın buketini damada fırlatması ve onu tehdit etmesi. Ve ayrıca John "Rix" Hendrix'in bir arbede başlamadan hemen önce Alexandra ve Blake'i serbest bırakması.

Ve ince yapılı damat, sağdıçları, cemaatin birkaç iri yarı üyesinin de dahil olduğu mihrap çapındaki arbedenin bir kısmı boyunca devam ediyor.

birkaç nedime, yoldan çekilecek kadar akıllı olmadıkları için içine düştüler.

Elsa'ya geri dön.

"Şunu söylemek yeterli, harika gözlemcilerim, oldukça karanlık bir at olan Blake Sharp piyasaya geri döndü. Bu kuzguni saçlı, menekşe gözlü güzelin akıllı ve hızlı davrandığı düşünülürse, flört oyununa geri dönmeden önce yaralarını sarmak için biraz zaman alacağını hissediyorum."

Kamera Elsa'ya yaklaşır.

"Ama ben, kendi adıma, bu özel gününde onu yürekten kutluyorum. Ve ona dünyadaki tüm şansları diliyorum. Şimdi, bir sonraki görüşmemize kadar, pozitif kalın. Elsa kapatıyor."

Elsa markalı göz kırpma ve öpücük atma.

İmzala.

Alex

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA, GÜVERTEDE RIX'IN YANINA OTURDUM.

Bir bira içti.

Biraz şarap içtim.

Onun da aklında bir şey vardı.

"Burada çocuklar için hiç yerimiz yok, ancak alt kattaki depo alanını tamamlayabiliriz."

Ona döndüm.

"Ya da üzerine inşa edin," dedi ağaçlara.

"Senin evinde kalıyoruz," dedim ona.

Bana baktı. "Burada mutlusun."

"Evinizde mutluyum." "Al,
ormanını seviyorsun."

"Benim destem güzel ama senin desten harika."

"Kabul ediyorum. Senin desten benimki kadar havalı
değil. Ama ben senin desteni benimki kadar havalı
yapabilirim."

"Sadece senin güverteni de kullanabiliriz."

"Alexandra." Tanrım... tam adım. "Ağaçlarından
vazgeçmiyorsun."

Bakışma yarışına girdik.

"Burada çok fazla merdiven var." diyerek kırdım.

Bana daha iyi bakabilmek için koltuğunda döndü ve "Bebeğim
."

"Tatlım, bu senin kafanı karıştıracak. Ve ben buna izin
veremem. Eğer ağaçlarımı bana vermeye kararlıysan, şimdi
ve gelecekte işe yarayacak başka bir kulübe buluruz ya da
bir arazi bulur ve bir şeyler inşa ederiz. Hey?"

Dudakları kıvrıldı ve "Hey" diye
onayladı. "Şimdi, bir bira daha ister
misin?"

"Başka bir biraya ihtiyacım varsa, başka bir bira alırım.
Şarap ister misin?"

"Daha fazla şaraba ihtiyacım olursa,
daha fazla şarap alırım." Ağır siyah
kaşları birbirine çarptı.

"Oynadık," dedi alçak sesle. "Ama hiç dayak yemedin ve
ben bunun yaklaştığını hissediyorum."

Bacaklarım aniden
huzursuzlandı. Bu onun
gözünden kaçmamıştı.

Böylece ağaçlara döndü, birasını geri çekti ve "Kesinlikle
benim dağ tavşanım" diye mırıldandı.

"Aman Tanrım," dedim ağaçlara. "Sen en

kötüsüsün." Bir sonraki fevkalade ukalaca geldi.

"Biliyorum, ama sen
seviyorsun." Oh evet.
Yaptım.
Gerçekten, gerçekten.

EPİLOG

EV

Alex

Crack!

Judge beyzbol topunu havaya fırlatıp sopasıyla sol sahaya doğru vurduğunda artık gerilmiyordum.

Çünkü ne oldu sonraki oldu ne vardı son on beş dakikadır oluyor.

Rix koştu, altına girdi ve onu yakaladı.

Dışarıda sadece ikisi vardı.

Şimdi.

Daha önce Judge atarken ve Rix vururken oraya gitmiştim. Açıkçası, kat etmem gereken çok yol vardı. Çoğunlukla, kafamın üzerinden uçup çitlere doğru yuvarlanan topları kovaladım. Hiç yakalayamamıştım ama birkaç tane yere düşen top yakalamıştım.

Şimdi, Chloe ile birlikte tribündeydim.

Çünkü Rix sahadaydı.

Çatlak!

Chloe yanıma oturup sırt üstü uzanarak, "Buna verdiğim içgüdüsel tepkiyi anlamaya başlayamıyorum bile," diye söze başladı.

burnunda güneş gözlüğü, vücudunun üst kısmını kaplayan kalın tiftik kazağı, dar kot pantolonu ve alt kısmında patikleriyle arkamızdaki tribünde oturuyordu.

Prescott'ta berrak bir sonbahar günüydü ve o, What to Wear resimlerindeki gibi görünüyordu.

Odak noktası Yargıç'tı.

Ve ağzı hala hareket ediyordu.

"Ama eve döndüğümüzde Yargıç'ın iyice ırzına geçileceğini söylemek yanlış olmaz."

Kıkırdadım, Rix'in topu kolunun altından geçirmesini izledim, böylece topu aldıktan sonra Judge'a geri dönecekti. Sonra tekrar pozisyon aldı. Ayaklarını ayırdı. Dizleri hafifçe bükülmüştü. Kollar yarı gevşek, yarı gergin, onu topu yakalamak için gitmesi gereken yere itmeye hazırdı.

Ve evet.

Bu gece onun da ırzına geçilecekti.

Yine de, ona asla "ırzına geçtiğimi" söylemezdim. O kadar çok gülerdi ki, ben sevişmeye konsantre olamazdım.

"Çocuklar Rix'in gelecek sezon takıma geri döneceği için oldukça heyecanlı," diye belirttim.

"Eminim öyledir. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama bence Judge'ın attığı her atışın çimlerde son bulması iyi bir şey."

Bu doğrudu, ancak Rix'in topu kapmak ve kaçırdıktan sonra Judge'a geri atmak için vurucu kutusundan çıkıp arka stopa gitmesi sinir bozucu bir şekilde başlamıştı. İzlerken o kadar acı veriyordu ki, yakalayıcı oynayabilmek için neredeyse koşarak içeri giriyordum.

Ama Rix'in omuzları hep dik dururdu. Çenesi yukarıda. Konsantrasyonu odaklanmıştı. Ve birkaç kez Yargıç, Rix'in yaptığı ama yakalayamadığı şeyler hakkında onunla konuşmak için koştu.

Sonunda kendini toparladı ve toparladığında da ne yaptı etti.

Bacaklarını kaybetmeden önce daha güçlü olabileceğini düşünmüştüm, ama şimdi hiç de beceriksiz değildi.

O bir zil sesi olacaktı.

Çatlak!

"Gördüğünü biliyorum," dedim

Chloe'ye. "Neyi gördüm?" diye sordu.

"Benimle ilk tanıştığında görmüştüm." Bir süre düşündüm ve sonra "Rix'e ne kadar düşkün olduğumu" açıkladım.

Rix'in sahasını izliyordum.

Ama Chloe'nin dikkatinin bana döndüğünü hissediyordum.

"Sahte erkek arkadaşım olmasıyla ilgili konuşmak için bizi aradığında ona sahte erkek arkadaşım olmasını teklif etmediğimi bildiğini de anladım," diye devam ettim.

Chloe hiçbir şey söylemedi.

Çatlak!

Çizgi atışıydı.

Onları sahaya sürmek daha zordu. Ayaklarınızın üzerinde daha çevik olmanız gerekiyordu.

Gerildim.

Rix ona ulaşamadı ama yine de ona uzandı. Kalbim boğazımda düğümlendi, ama yanından geçip gittiğinde peşinden koşmaya başladı.

"O tanıdığım en iyi adam," diye bitirdim.

"Neyse ki benim hayatımda o ilk onda yer alıyor," diye yanıtladı Chloe. "Ama o ilk onda çok üst sıralarda."

Buna ve başka nedenlere sahip olduğu için mutluydum, dudaklarımın kıvrıldığını hissettim.

Çatlak!

Rix'in sahasını izledim.

Sonra da "Bizi asla Peri'nin önüne atmayacaktın" diye not ettim.

"Mm...hayır," diye onayladı.

"Bu beni motive etmekle ilgiliydi," diye devam ettim.

Çatlak!

"Seni motive etti mi?" diye sordu.

Chloe'ye döndüm.

Rix'i ya da Judge'ı izlemiyordu. Beni izliyordu.

"Evet," diye açıkça belirttim.

Gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

"Onu seviyorum. O en iyisini hak ediyor." Ohmigod.

Bu çok hoştu.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordum.

Güneş gözlüklerinin ardındaki yüzü yumuşadı. "Tabii ki." Sarıldık. Chloe bırakmak için hamle yaptı ama ben tuttum. Sadece birkaç saniye daha.

Ayrılıp sahaya döndüğümüzde Judge bize dönmüştü ve Rix ellerini kalçalarına koymuş, top eldiveni nedeniyle sırtlarına dayamıştı ve bizi izliyordu.

"Bağlanıyoruz. Bağ kuruyorsunuz," diye seslendi Chloe.
"Bakmanıza gerek yok."

İki erkek sırttı. Sonra Rix
pozisyonunu aldı.

Yargıç döndü ve topu fırlattı. Ve...

Çatlak!

"Ee," diye başladım. "Sırada kim var?"

İşte o zaman Chloe kahkahayı patlattı.

JOSHUA AĞAÇLARININ ARASINDAKİ O CAM ÇADIR ŞEYİNDEYDİK.

Gecenin karanlığıydı.

Rix, ben karnımın üzerindeyken beni sikmeyi yeni bitirmişti. Aletini elime aldığımda, yatağın ayakucundaki gölgeli ağaçları görebilmem için belimden biraz yana doğru bükülmüştüm. Aramızdaki bağı hissettiğimde, kollarının üzerinde, bir eli sol omzumun üzerinde, diğer eli daha aşağıda, üst kolumdan yatağa dikilmiş, kalçaları hareket ediyor, uylukları benimkilerin dış taraflarına biniyordu.

Ben onun altındaydım, alıyordum. O

beni çevreliyordu, veriyordu.

Bu pozisyonu severdi. Beni içine çektiği birkaç pozisyonundan sadece biri olsa bile bunu sık sık yapardık.

Bana

gelince...

Bayıldım.

Sekste nelerden hoşlandığımı biliyordum ve eğer bir partnerle kendimi rahat hissediyorsam, onu elde etme konusunda çekingen değildim.

Ama bu bizdik.

Bu, ona ihtiyacı olan şeyi verebilmek için ihtiyacım olmayan şeyi bırakmamdı.

Hükmetmesi gerekiyordu.

Benim sığınağım olması gerekiyordu.

Olduğum kişi olmama izin vermek için her fırsatı değerlendirmeliydi.

Başka bir deyişle, seks bana verdiği diğer şeylerden farklı değildi.

Sadece dünyayı sallayan orgazm bonusuyla geldi.

Şimdi o sırtüstü yatıyordu, ben de yan yatmış, ona sımsıkı sarılmış, başımı omzuna yaslamış, gözlerimi yıldızlara dikmiştim.

Gerçek mi?

Bunu unutmuştum.

Hızlı bir hafta sonu tatiline çıkmıştık.

New York'tan sonra sadece birkaç haftadır evdeydik ve Rix'le sonu yaklaşmayan bir hayata alışmanın güzelliği dışında pek bir şey olmamıştı.

O benim adamımdı.

Ben onun kadınıydım.

Onu dağlardaki kulübeler için Zillow ilanlarına bakarken gördüm.

Akşamları birlikte yemek yapardık. Birimizin ya da diğerimizin yatağında birlikte uyuduk. Sabahları işe birlikte giderdik. Ben Katie ve Gal ile takıldım. O ekipteki arkadaşlarıyla bira içmeye gitti. Chloe ve Judge ile vakit geçirdik. Bir köpek almaktan bahsettik, bacaklarını kaybettikten sonra ilk başta kaçındığı bir şeydi, çünkü hayatı yönlendirmeye odaklanmak zorundaydı. Ama artık hazırды. Onu çok sevdim.

hayvanlar, bu yüzden ben de hazırdım. Bir köpekle yürüyüşe çıkma fikri, Rix'in onu koşuya çıkarması, beni garip bir şekilde heyecanlandırdı.

Ailemizi kuruyormuşuz gibi. Yani evet.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki unutmuşum.

Yıldızların altında uzanana kadar, o günkü yürüyüşümüzden, çok fazla yemek yemekten ve birkaç bira içmekten, Rix'in ikimizi de orgazm etmesinden hoş bir şekilde yorulmuştuk.

Ta ki Rix göğsündeki elimi kendi elinin içine alana kadar.

Ne derse desin, yüzüğü taktığımdan beri yerinden oynamamıştı.

Beni saran diğer kolu beni daha sıkı kavradığı için şimdi hareket etti, böylece elimi bir eliyle tutup diğer eliyle yüzüğü çıkarabildi.

Ay ışığının gölgeleri arasında nefesimi tutarak bunu izliyordum.

Yüzüğü çıkardıktan sonra elimi kaldırdı ve dudaklarını nişan yüzüğü parmağımın arkasına bastırdı. Bunu yaparken, bıyıklarının kıllarını ve alt dudağının altındaki kıl tutamını hissettim ve dikkatim o kadar yoğundu ki, o anda tenimi okşayan her bir bıyığın hesabını yapabileceğime yemin edebilirdim.

Sonra elimi ağzından çekti ve yüzüğü tekrar taktı.

Bitirmek için tekrar göğsüne dayadı, ancak göğsünü örttü.

"Artık resmileşti." diye buyurdu.

Parmaklarımı onun parmaklarının etrafında dolaştırarak, yıldızların altında parıldayan elmasları görebilmek için onu yeterince ittim.

Kalbimin hızla attığını, karnımın çırpındığını ve sıçrama yaptığınızda yumuşak bir iniş ummadığınızı anlamanın güzelliğini hissettim.

Yükselmeyi asla bırakmayacağını umuyorsun.

Sonra da "Sen tam bir mağara adamısın" dedim.

"Şikâyet mi ediyorsun?" diye sorarken bile gülümsediğini görebiliyordum.

"Az önce modern bir 'Sen benim kadınımsın' deneyimi yaşadım," diye belirttim.

"Hayır. Bunu daha önce seni yatağın içinde becerirken yaşadın."

Bir kahkaha patlattım.

Ben bunu yaparken, Rix bizi yuvarladı, böylece o üstte kaldı.

Bunu yapmayı bıraktığımda, elmaslardan ya da yıldızlardan daha muhteşem bir şekilde parıldayan bir şey gördüm.

Rix'in gözleri ay ışığında bana bakıyordu. "Sen benim kadınımsın," diye fısıldadı.

Aman Tanrım.

Bu adamı o kadar çok seviyordum ki, canım yanıyordu. Muhteşem, muhteşem bir acı.

"Sen benim erkeğimsin," diye fısıldadım. O da beni öptü.

Ben de onu öptüm.

Kutlamalarla geçen uzunca bir sürenin ardından erkeğim ve ben yıldızların altında uykuya daldık.

Henüz ikimiz de seni seviyorum sözlerini söylememiştik.

Ama sorun değildi.

İhtiyacımız yoktu.

Rix

KRISTA OFISINE GELDİĞİNDE RIX OFISTEKİ MASASINDAYDI.

Kapı.

Hepsi Hale'in gelecek hafta yapacağı ve Trail Blazer için başlatmak istedikleri programların menüsünü belirleyecekleri ziyarete hazırlanıyordu.

Başka bir deyişle, işler ciddileşiyordu. Mobilyalar içerideydi.

Kids and Trails programının devamını üstlenmek üzere fazladan iki personel daha işe aldılar.

Judge personel atamalarını, organizasyon şemalarını, iş tanımlarını, stratejik planları hazırlıyordu. Kevin bütçeleri oluşturuyordu. Alex, çocuklara ulaşmak için gönüllüleri işe alma ve okullarla, devlet hizmetleriyle ve diğerleriyle bağlantı kurma çabalarını tasarlıyordu. Rix ise başlatmayı umdukları programların menüsünü hazırlıyordu.

Hepsi aynı fikirdeydi ve başarmayı umdukları şey konusunda heyecanlıydılar, ancak oyalanma dönemi sona ermişti.

Hale onlara yeşil ışık yakarsa, tüm sistemler çalışır ve mobilya beklemek söz konusu olmazdı.

Bu, bir fark yaratmak için kışlarını yırtmakla ilgili olurdu.

Başka bir deyişle, yaptığı işe dalmıştı ama ekranının sağ alt köşesinde kendisine bir e-posta geldiğini söyleyen bildirimi kaçırmadı.

Ve hemen ardından, aynı kişiden bir tane daha.

Kim olduğunu düşünerek doğrudan gelen kutusuna gitti ve açtı.

Rix, sadece sen gezegendeki en zengin, en güzel ve aynı zamanda kano yapan kadını bulabilirsin. Yani cidden mi?

Birinden sonra hâlâ gülümsüyordu, diğerini açtı.

Mutlu görünüyorsun, bu da senin adına mutlu olduğum anlamına geliyor. Phoenix'e geleceğiz, böylece Sean golf oynayabilecek, ben de kardan uzaklaşıp pahalı kaplıcalarda bol bol yüz bakımı yaptırabileceğim. Muhtemelen Ocak ayında. Dağlara doğru gideriz ve onunla tanışsam iyi olur.

Hepsi bu kadardı, muhtemelen daha sonra ya da hoşça kal gibi süslü şeylere vakti olmadığı için.

Her iki e-posta da Rachel Cavill, MD imzalı.

Kapısında bir hareket hissettiğinde bilgisayarının başında gülümsüyordu.

Oraya baktı.

Krista hepsine destek sağladığından ve yakında yirmi yeni personel alacağını tahmin ettikleri ofisin son rötuşlarını koordine etmekten bahsetmediğinden, kapısına gelmesi alışılmadık bir şey değildi.

Ve şimdi, bulunduğu yer orasıydı.

Gülümsemesini ona doğru kaydırdı ve çenesini kaldırdı, ancak "Ne oldu?" diye sorarken yüzündeki ifadeyi anlayamadığı için odağı keskinleşti.

"Tamam, ona benziyor ama emin olamıyorum. Bu bir şaka olabilir. Ama Elsa Cohen olduğunu söyleyen bir bayan telefonda sizi soruyor."

Rix'in bakışları ondan kendisini Alexandra'dan ayıran duvara kaydı, zihni Alex'in Kevin'le bir toplantıda olduğunu fark etti.

Sonra Krista devam edince ona geri döndü.

"Eğer o ise, ona gidip bir göle atlamasını ya da işyerinde uygun olmayan başka bir dil kullanmasını söylemek isterim. Tabii sen yapmak istemiyorsan."

Bu ona bir gülümseme daha kazandırdı. Ama o, "Ben alırım." dedi.

Hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı (ya da belki de uğramadı), başını salladı, döndü ve çalışanların kendilerini sıkışmış ve ayrı hissetmemeleri için tasarladıkları açık plan çalışma alanına doğru hızla ilerledi, ki burada amaçladıkları şey kesinlikle bu değildi.

Telefonu çaldı ve açtı. "Rix Hendrix."

"Sesinizin böyle çıkacağını nereden bilebilirdim ki?" dedi kusursuz bir kadın sesi.

Ya o ya da onun çok iyi bir taklidini yapan biriydi.

"Beni yakaladın, yapacak işlerim varken neden zamanımı aldığını söyle," diye sordu.

"Ben bunu hiç yapmam," dedi tuhaf bir şekilde. "Asla. Asla. Asla. Ama sen sensin. Alexandra da Alexandra'dır. Ve sen yaptığın şeyleri sadece devam etmek ve yaptığın şeyleri yapmak için yaptın. Bu yüzden bu seferlik... sadece bu seferlik, yapıyorum."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi düşmanca bir çizgiye (daha da) kaymıştı.

"Bana e-postanızı verirseniz, size bir dosya indirmek için bir bağlantı göndereceğim. Ve sana söz veriyorum, bu dosya güvenli ve

Bundan sonra e-postanı bir daha kullanmayacağım." "Bir dosya mı?"

"Tanıdığınız insanlarla bazı röportajlar çektim." Lanet olsun.

"Ve onları içeren Borsayı izlemenizi istiyorum," diye devam etti. "Çünkü izlemeniz gerekiyor. Sonra da yayınlayıp yayınlamayacağımı bana bildirmenizi istiyorum."

Rix masasına baktı, kızın izin istemesi de dahil olmak üzere pek çok şey hissediyordu.

"John?" diye seslendi.

"Rix," diye homurdandı.

Sonra da bu iyi niyet jestini karşılıksız bırakmadı.

Ona e-posta adresini verdi.

"Anladım," diye cevap verdi, tamamen işle ilgili. "Önümüzdeki birkaç dakika içinde ulaşacak. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Kendinize iyi bakın."

Ve hepsi bu kadar.

Kadın, "Bunu yaptığım için özür dilerim, yerel bile olsa, sen ve kız arkadaşın en az bir kişi size bir kez bakmadan bira içmeye gidemezsiniz" demedi. Ya da Alexandra'nın kız kardeşini henüz yolunu bulamamışken sürüklediğim için özür dilerim, ama göğsünün elli milyon insana gösterilmesini ve sonra bunun elli milyon kişiye daha patlamasını hak etmiyordu. Ya da özür dileyebileceği birkaç düzine şey daha.

Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Kendinize iyi bakın.

"Tanrım," diye mırıldandı, telefonu yuvasına geri koydu ve dizüstü bilgisayarını yeni bir e-posta aldığını ve bunun eac@elsaexchange.com adresinden geldiğini gösterdiğinde maillerini kontrol etti.

Bağlantıya tıkladı, devasa dosyayı indirdi ve indirme

işlemi devam ederken ofisinin kapısını kapatmak için ayağa kalktı.

Sonra masasının arkasına oturdu, .mov dosyasını açtı ve izledi.

Elsa alametifarikası olan pastel yeşil kadife sandalyesinde oturuyordu ve karşısında, kadifesi şeftali renginde olan başka bir sandalyede Peri oturuyordu.

"Allah kahretsin," diye yemin etti Rix.

"Bugün aramızda," diye takdim etmeye başladı Elsa, "bir zamanlar New York Sharps'tan Alexandra Sharp'ın ve Somerset'ten Coddington'ların sevgilisi John Hendrix'in yüzüğünü taşıyan bir kadın var. Peri Poulson." Sandalyesini Peri'ye doğru çevirdi. "Peri. Bize ulaştığın için teşekkürler."

Elsa'ya ulaşmıştı.

Bu her ne sikimse, Peri'nin işiydi. Rix dişlerini sıkı.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diye cevap verdi Peri, her zamanki gibi bronz ve formda görünüyordu ama saçını ve makyajını profesyonelce yaptırdığını biliyordu ve kıyafeti de normalde giydiği aktif dağ kızı kıyafeti değildi ve yeni görünüyordu.

"Şimdi, benim harika izleyicilerimle paylaşacak neyiniz var?" Elsa sızdı.

"Sadece istedim, bilirsin..." Kendinde değildi, gergindi, belki de bulunduğu yerden korkuyordu, belki de bir yanı asla orada oturmaması gerektiğini biliyordu. "Sadece Rix'le nişanlandığınızı söylemek istedim."

"Rix?" Elsa sordu.

"Rix. John Hendrix, ama kimse ona John demez." "Ve nişanlıydınız?"

"Evet. Çok nişanlıydık. Kaza geçirdiği zaman, birkaç ay sonra evlenmemiz gerekiyordu."

Elsa hiçbir şey söylemedi.

"Biz... Bence bunu bilmek önemli, bilirsiniz, bence dışarıdaki insanlar böyle bir şey birinin başına geldiğinde... Rix'in bacaklarını kaybettiği zamandan bahsediyorum, bunun sadece başına geldiği kişinin başına gelmediğini bilmeli."

Elsa hevesle ona doğru eğildi ve "Bu ilginç. Lütfen açıklayın."

"Yani, Rix bacaklarını kaybetti ama ben evleneceğim adamı kaybettim."

Elsa'nın kafası karışmış gibi görünürken kamera ona yaklaştı. "Ve şimdi beni kaybettiniz. John Hendrix'in kimliğini yanlış bilmiyorsam, anladığım kadarıyla kendisi hayatta."

"Öyle demek istemedim," dedi Peri hemen.

"Anlıyorum, demek istediğiniz, öyleydi ve bir ortak olarak başa çıkması kolay olmasa bile bunun haklı olduğunu iddia ediyorum, ancak kaybı ve bununla başa çıkmak zorunda kalması nedeniyle kişiliği değişti. Örneğin, belki de size karşı öfkeliydi?"

Rix gerildi, kendini daha iyi göstermeyi umuyordu, Peri yalan söylemeyecekti.

Peri sandalyesinde kendini düzeltti. "Hayır, demek istediğim-" Elsa onun sözünü kesti. "Sana saldırmadı mı?"

"Hayır, söylemeye çalıştığım şey-"

"Sana karşı zalim miydi? Sana karşı soğuk muydu? Uzak mıydı? Kayıp mıydı?"

İnatçı mı?"

Peri başını salladı, parlayan sarı saçları omuzlarının üzerinden süzölüyordu. "Hayır. Bunların hiçbirisi değil. Demek istediğim, onun ortağı olarak-"

Elsa yine araya girdi.

"Tedaviyle mi savaştı? Rehabilitasyona? Vazgeçti ve tam bir yaşam sürmesine yardımcı olacak faaliyetlere onu yeniden dahil etmeye çalışmak zor muydu?" Elsa durakladı ama Peri'nin cevap vermesine yetecek kadar uzun değil. "Ki," kameraya baktı, "ve şunu açıkça belirteyim, harika izleyicilerim, bu konuda gerçekten hiçbir şey bilmiyorum," Peri'ye döndü, "ancak, bunların doğal tepkiler olacağını düşünürdüm. Depresyon. Keder. Ve her ikisiyle birlikte gelen davranışlar."

"Hayır, öyle biri değildi. Rix asla öyle biri olmadı. Demek istediğim, onun da böyle zamanları oldu ama o her zaman olaylarla yüzleşen ve sonra da yoluna devam eden bir adamdı. Olan oldu. Yüzleşti ve devam etti."

"Demek bacaklarını kaybettikten sonra bile evleneceğin adam oydu," dedi Elsa.

Peri sandalyesinde kıpırdamadan oturdu.

Rix'in ciğerlerindeki hava göğsünde durgunlaştı.

Bu yüzden "Kahretsin" diye fısıldadığında sesi soluğu kesilmiş gibi geldi.

Elsa, "Peri, eğer istersen, bunu izlemeni istiyorum," diye davet etti.

Peri onay vermeden önce Elsa ve Peri'nin görüntüsü, ekipten arkadaşı Jarrod'un mavi itfaiyeci tişörtü ve yüzünde mikrofonla bir grup çamın arasında dururken çekilmeye başlamasıyla kayboldu.

"Evet, Rix onu terk etmeden tam iki gün önce rehabilitasyon hastanesinden eve dönmüştü. Ve bu, Rix'le birlikte olmak için hastaneye pek gitmemesinden sonraydı.

Ona. Ona destek verin. Hayatının nasıl olacağını ve nasıl müzakere edeceğini öğrenirken sürecin bir parçası olun. Eve döndüğünde hala sandalyesindeydi, protezlerini yapıyorlardı, şişliklerin inmesi ve bacaklarının ameliyattan sonra iyileşmesi gerekiyordu ki protezlerini takabilsin ve o da oradan çıktı. Birkaç yıl sonra, adam ayağa kalkmış, harika bir iş bulmuş, çocuklar için harika şeyler yapıyor ve kadın onu geri istiyor. Sanki onu bekliyormuş gibi. Oysa beklemiyordu. Başka birini bulmuş. Takas yoluyla. Ve size tüm erkeklerin ne düşündüğünü söylemeliyim, o kadının hikayesini anlatmak için size ulaşması her türlü berbat bir şey."

Elsa ve Peri tekrar ekrana geldi ve Peri çarpılmış görünüyordu.

"Bu doğru mu?" Elsa sordu. "John'un tamamen işlevsel bir hayata geri dönmek için zorlu bir yolculuğa çıkmasını beklediniz ve onu geri almaya çalıştınız mı?"

"Kimse ona John demiyor," diye fısıldadı

Peri. "Ama bu doğru mu?" Elsa zorladı.

Peri omuzlarını dikleştirdi. "Evlenmeyi kabul ettiğim adam o değildi. Anlamıyorsunuz. Kimse beni düşünmedi. Herkes ilişkimize ara verdiğim için çok kötü biri olduğumu düşündü. Ama sanki o ağaç benim de üzerime düştü."

"Hayır, anlamıyorum. Çünkü bana doğrudan sizin ilişkinize ara vermediğiniz söylendi" -Elsa ellerini kaldırdı ve tırnak işareti yaptı- "ilişkinize ara verdiniz. Nişanı attınız, yüzüğünü iade ettiniz, ikinizin paylaştığı evden taşındınız ve hayatınıza devam ettiniz, onu çifte ampütasyondan sonra iyileşmeye ve sonra da

Sevdiği kadın ona destek olmadan tekrar yürüyemez." Elsa'nın sesi son sözünde donuklaştı: "Ve açık konuşalım, o ağaç senin üzerine düşmüş gibi görünmüyor."

Peri tekrar denedi. "İnsanların eşleri-"

"Evet, travmatik olaylar yaşayan insanların eşleri ve partnerleri, sevdikleri birinin içinde bulunduğu koşullarla başa çıkmak zorunda kalmasını izlerken mutlaka kendi travmalarını yaşarlar. Hayatlarını düzenlemek ve hatta yeni hayaller kurmaya yer açmak için hayallerinden vazgeçmek zorunda kalırlar. Ve tüm bunlarla yakından ilgilidirler, aynı şeyi kendi yöntemleriyle kendileri de yaparlar." Elsa kendisine odaklanan kameraya döndü. "İzleyicilerimin trajedinin dokunaçları olduğunu anlamalarının önemli olduğunu düşünüyorum. Hatta bazıları sizi şaşırtabilir. Nadiren sadece bir kişi acı çeker."

Elsa'nın görüntüsü kayboldu ve ekranda arkadaşı Rob'un karısı Nicole belirdi. Dışarıda, sahilde bir bankta oturuyordu ve rüzgâr kahverengi saçlarını savuruyordu. Yüzünde bir mikrofon vardı.

Nic, "Rob'u o ağacın altından itti," diye paylaştı. "Ağacın yıkılacağını biliyordu, Rob'a doğru koştu ve onu altından itti. Ve ağaç onun üzerine düştü. Geceleri uyanıyorum. Rob geceleri uyanıyor. Suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor. Beni de. Rob olabilirdi. O olmalıydı. Rix yüzünden o olmadı. Bunu size Rix görsün ve kendini kötü hissetsin diye söylemiyorum. Onu seviyoruz, sadece bu yüzden değil. Artık yakın yaşamıyor olsak da Rob'la hala sıkı fıkı. Birbirlerine mesaj atıyorlar. Konuşuyorlar. Hâlâ birbirlerine bir ton bok atıyorlar." Nic bir gülümseme patlattı. "İşte Rix ve Rob. Her zaman aynılar. Bu hiç değişmedi." Onun

gölümseme öldü. "Sana bunu söylüyorum çünkü o kadın bunu kendisiyle ilgili hale getirmek istiyor. Ve bu pek çok şeyle ilgili. Her zaman da birçok şeyle ilgili olacak. Benim için bu, Rix'in kocamın hiçbir şey vermek zorunda kalmaması için verdiklerine duyduğum minnettarlığın ne kadar derin olduğuyla ilgili. Yani evet, pek çok şeyle ilgili. Hakkında olmadığından emin olduğum tek şey. Onunla ilgili değil."

Ekrandaki görüntü Elsa ve Peri'ye geri döndü.

"Buna söyleyecek bir şeyiniz var mı?" Elsa sordu.

"Bana hikayemi anlatabileceğimi söylemişsiniz," diye suçladı Peri. "Onca yolu hikâyemi anlatmak için geldim. Rix beni dinlemiyor, arkadaşları benimle uğraşıyor ve sen bana kendi tarafımı paylaşabileceğimi söyledin."

"Bence anlamadığın şey, Peri, senin tarafının çok fazla boyutu olmadığı. Onu zaten paylaştın."

Peri kızgın görünmeye başladı.

Elsa kameraya döndü ve kamera ona doğru yaklaştı.

"Şimdi, bununla birlikte, benim harika izleyicilerim, sanırım hepimiz çok önemli çok şey öğrendik. Sanırım şimdilik bu kadar yeter. Bir sonraki görüşmemize kadar pozitif kalın. Elsa kapatıyor."

Ardından göz kırptı, bir öpücük kondurdu ve video sona erdi.

Rix bir süre düşündükten sonra e-postaya geri döndü, yanıtla tuşuna bastı ve "Havaya uçurma" yazdı.

Ve gönder tuşuna bastı.

Daha sonra telefonunu eline aldı ve iki mesaj gönderdi.

İlki Jarrod'a: Pisliğin tekisin ama kamerada iyi görünüyorsun. Yayınlanmayacak. P'yi rahat bırak. Bu iş bitti.

Ben. Çocuklara söyle rahat dursunlar. Dedikodu programıyla kadın tavlama teklifini öldürdüğüm için üzgünüm. Siktir git ama bira içelim.

İkincisi, Nic'e: Yayınlanmayacak. Seni seviyorum güzelim. Evlendiğin o çirkin surata güvende olduğunu söyle. Artık kendi kadınımlı bulduğuma göre onu benim için terk etmeyeceksin. Ve kes şunu. İkiniz de uyuyun. Ben mutluyum.

Elsa'dan üç kelimelik bir e-posta yanıtı aldığıında telefonunu henüz bırakmıştı.

Anlaşıldı. Ölmüş.

Bunun üzerine Rix bir dakika oturmak zorunda kaldı çünkü az önce gördüklerinin Elsa'nın vicdan azabı çekmesiyle değil, Rix'e ihtiyacı olduğunu düşündüğü bir şeyi vermesiyle ilgili olduğunu hissediyordu.

Ve o kadından hoşlanmak istemiyordu.

Ama işte oradaydı.

İlk mesaj Nic'ten geldi.

Ben de seni seviyorum.

İkincisi Jarrod'du.

Am bulmak için dedikodu programına ihtiyacım yok. Ben senden çok daha büyük bir aygırım. Cumartesi evimde bira ve sosisli sandviç var. O zamana kadar siktir git ve Alex'i de getir.

Rix
gülümsedi.

Kalktım.

Kapısını açtı.

Büyük, önemli masasına geri döndü.

Aklındaki tek düşünce Alex'e Cumartesi günü planları olduğunu söylemeyi unutmamaktı ve Rix işinin başına döndü.

"BU ÇILGINLIK," DIYE AÇIKLADI.

Scooter'ın vitrininde iki arabanın arkasında sıraya girmiş, kahvelerini almak için bekliyorlardı. Cumartesi sabahıydı ve Jail Trail'de yürüyüş yapmak için Cottonwood'a gidiyorlardı.

Bunu yaparlardı ama Alex'in düşündüğü gibi kahveden hemen sonra değil.

"Bu çılgınlık değil," diye yanıtladı Rix. "Böyle şeylerle ilgili çok fazla deneyimin olmadığını biliyorum ama bu normal."

"Birinin babası ve kız kardeşinin Şükran Günü haftasında ortaya çıkıp, kiraladıkları altı bin metrekarelik, beş yatak odalı, altı banyolu ucubeyi işgal etmeye başlaması ve bunu Ocak ayının ilk haftasına kadar sürdürmesi normal mi?" Adam ona sırtıttı. "İki kişi için altı bin metrekare, hayır. Tatillerde ailesinin yanında olmak isteyen bir aile. Evet, öyle. Kız kardeşinin bir işi yok, o yüzden yedi hafta boyunca istediği yerde olabilir. Babanın da bir eve ihtiyacı var. mola."

Onun haklı olduğunu bildiği için, işitsel olmasa da görünür bir şekilde ofladı ve ileriye baktı.

Sonra mırıldandı, "Git tatlım."

Rix de ileriye baktı, penceredeki arabanın kalkmış olduğunu gördü, bir sonraki araba yukarıdaydı, o da bir araba boyu ilerledi.

Alex, "Blake Şükran Günü yemeğini yapmakta ısrar ediyor ve bu beni korkutuyor," diye yakınmaya devam etti.

Bu onu da korkutuyordu, özellikle de bu Blake'in yeni şeyi olduğu için. Alex ona daha önce hiç yemek yapmadığını söylemişti. Şimdi kendini öğrenmeye vermişti ve bunu göstermeye karar vermişti.

Yılın en önemli yemek gününde yeni becerilerini sergileyecek.

"Gözümüz üzerinde olacak, bol miktarda atıştırmalık ve işler kötüye giderse yapabileceğimiz yedek şeyler olduğundan emin olacağız ve berbat olsa da kimin umurunda? Bu sadece bir yemek," diye karşılık verdi Rix.

"Annenizin, babanızın, kardeşinizin, yengenizin, sizin ve Ben yemek yiyeceğim," diye karşılık verdi.

Döndü ve ona sırtıttı. "Evet, önümüzdeki Perşembe günü, Şükran Günü'nde aileler bir araya gelir ve karınlarını doyururlar."

"Tanrım, bu bir felaket olacak," diye homurdandı ön cama doğru.

Ona sataşmayı bıraktı, Blake'in onu sıkıştırmasına rağmen bu konuda gerçekten endişelendiğini hissetti. Ve babası aptal olmadığı için bunu yapıyordu, iki kızıyla da daha derin bir bağ kurma fırsatını görüyordu, bu yüzden şansını deniyordu. Rix'in ailesi herkesi severdi, özellikle de Alex'i. Bu da babasıyla ya da Blake'le anlaşamamaları bile Alex'i yine de sevecekleri ve Alex'in ailesiyle kurabilecekleri her şeyi en iyi şekilde değerlendirecekleri anlamına geliyordu.

Ama iyi geçinirlerdi.

"Bebeğim, her şey harika olacak," diye güvence verdi. "Seninkilerin benimkilerle uyuşmayacağından endişeleniyorsun. Blake'in Blake olacağından. Bizimkilerin Thumb Butte'un sınırsız manzarasına sahip bir malikanede akşam yemeği yemekten gözlerinin korkacağından."

"Annenle baban ayakları yere basan insanlar ve gerçekten harika bir evleri var, bundan gözleri korkmaz." dediğinde daha sözünü bitirmemişti.

"O zaman tamam, senin sorunun ne?"

"Nasıl aile olunur bilmiyorum," diye fısıldadı.

Tanrım.

Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, hâlâ hissediyordu. "Bebeğim," diye seslendi.

Ona doğru baktı.

Konsolun üzerindeki dirseğine yaslandı. "Bir aile olmayı öğrenmenin, bir aile olmamaktan çok daha kolay olacağı gerçeğine para yatırırdım."

İki tonlu gözleri adamın yüzünde gezindi, ısındı ve başını salladı.

Daha da eğildi, kızın karşısına geçti ve dudaklarına sertçe bastırdı.

Geri çekilirken, arkalarındaki araba korna çaldı.

İleriye baktı, öndeki arabanın hâlâ camda olduğunu gördü, bu yüzden dikiz aynasına baktı, gerginlik bir an boynuna çarptı.

Ayrıca Alex'in de bakmak için döndüğünü hissetti. "Ohmigod. Bu Dani," diye duyurdu.

Görünüşe göre Dani olan kadın güzel, kocaman gülümseyen bir sarışındı ve her nedense önünde iki mutlu başparmağını havaya kaldırıyordu.

"Dani kim?" Rix, kadının başını Tahoe'sunun yan camından çıkarışını izlemeye devam ederek sordu.

Alex, "Bir... arkadaş," diye cevap verdi ve pencerenin vınlayarak kapandığını duydu.

Sağına baktı ve Al'ın emniyet kemerini çözüp tüm vücudunu dışarı çekerek kışını pencerenin kenarına oturtmasını izledi.

"Numara, kaltak!" Dani bağırdı. Şimdi telefonunu pencereden dışarı doğru sallıyordu. "İçkiye ve uzun bir sohbe ihtiyacımız var!"

"Tamam!" Alex bağırdı, numarasını söyledi, Rix incelemede Dani'nin numarayı telefonuna girmesini izledi, sonra Alex bağırdı. "Bana mesaj at ki seninki bende olsun."

"Anladım, kardeşim. Yapacağım! Rock yapıyorsun! Yuvarlanıyorsun! Devam ediyorsun! Bayıldım!" Dani bağırdı.

Alex arabaya geri dönerken Rix onun daha fazla başparmak kaldırmasını izledi.

Kemerini bağladı.

Rix pencereye yanaştı, cüzdanını çıkardı ve ödemeyi yaptı. İçkilerin gelmesini bekledi ve "Bir arkadaşın var ve sende numarası yok mu?" diye sordu.

"O gece Raven'da dışarı çıkıp seninle flört etmek için kendime moral verirken, o banyodaydı," diye başladı Alex, bu paylaşım karnının sıkışmasına neden oldu.

Adam içecekleri aldı, kadına uzattı ve adam camını açıp dışarı çıkarken kadın onlarla ilgilendi.

Konuşmaya devam etti.

"Moral konuşmasında yardımcı oldu. Gerçekten çok iyiydi. Ondan hoşlandım."

Telefonu çalmaya başladı ve Rix ona bakıp gülümsediğini gördü.

Dani mesaj atmıştı.

Sayıyı programlamayı bitirdiğinde, ellerini kucağına bıraktı ve nazikçe, "Düşündüm ki

beni terk etmiştin."

"Sorun yok" dediğinde o da sessizdi. "Henüz orada değildim."

Uzandı, kalçasını sıktı, elini çekti ve güvence verdi, "Biliyorum Rix, tatlım. Sorun yok." Adam hiçbir şey söylemeyince, "Nerede olduğuma bak. İyi olduğumu düşünmüyor musun?"

Homurdandı.

Ama kendini daha iyi hissediyordu ve Alex cevap vermeyince onun da bunu anladığını biliyordu.

Rix sürdü.

Alex
sürdü.

Mt. Vernon'dan sola döndü.

"Bu Biz gidiyor geri için benim yer? Öyle mi?
Biz Bir şey unuttun mu?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi.

"O zaman...uh, yap sen Biliyorum a
farklı yol Cottonwood'a?"

"Hayır."

"O zaman nereye gidiyoruz?"

"Sessiz ol tatlım, kısa bir yolumuz
var." Sessizleşti.

Rix içkisine uzandı, bir yudum aldı, geri verdi, sonra Senatör Otoyolu boyunca onları yönlendirebilmek için kontrollere geri döndü.

Yukarı çıktılar, onun evini geçtiler, Groom Creek'in derinliklerine indiler, sonra sola dönüp toprak bir yola saptılar.

Yaklaşık yüz metre tırmandılar, sağa döndüler, yüz metre daha tırmandılar, sonra yarı yayılmış çiftlik tarzı bir kulübenin yanındaki geniş toprak yola saptılar

Mavi bir çatısı ve bir tarafı saran ve sağ arka taraftaki inişin üzerine asılmış büyük bir kare güverteye açılan tam bir ön sundurma ile.

Evden yaklaşık yirmi metre uzakta, sol tarafta büyük, mavi bir kulübe vardı. Ayrıca, arka güverteden topraktaki taş basamaklara çıkan yan merdivenlerden aşağı inen bir sera ile çitle çevrili bir alan vardı.

Komşular vardı, ne çok yakın ne de çok uzak.

Rix onlarla tanışmıştı. Yıl boyunca yaşayan yaşlı bir çift. Phoenix'te yaşayanlara ait olan ve kışın hiç kullanılmasa da ara sıra kullanılan iki kulübe. Ve tepedeki kulübe de Prescott Ulusal Ormanı'nda çalışan ve Rix'in arkadaşı olan bir park korucusuna aitti. Yakın değillerdi, ama Rix bir şeyler hissettirmişti. Kulübe satışa çıktığında, her şeyin birkaç saat içinde satıldığı çılgın bir piyasada Rix'in ilk hakkı alabileceği şekilde ayarlamıştı.

Onları aldı.

Kütük kulübe aynı zamanda bir hafta sonu kaçamağı eviydi. Artık öyle olmayacaktı.

Kulübenin etrafındaki alanın geri kalanı sadece ağaçtı.

"Dört yatak odası," diye belirtti. "Bir çalışma odası. Büyük oda. Ebeveynin kendi banyosu ve gömme dolabı var. Geri kalan odalar bir diğeri paylaşıyor, ancak mutfağın dışında bir tuvalet var. Ayrıca alt kattaki hizmet odasının yanında küçük bir oda var, oyun odası ya da misafir odası olabilir. Aşağıda üç çeyreklik bir banyo var." Durakladı ve sonra, "Baraka 12'ye 10 ebatlarında." dedi.

Onun yanında oturmuş, hiçbir şey söylemeden eve bakıyordu.

"Sizinki gibi تنها değil," diye devam etti Rix. "Ağaçların yoğunluğu o kadar fazla değil. Ama ne dersiniz? Burada çocuk yetiştirebiliriz, değil mi?"

Bir süre sonra yavaşça ona döndü ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bir şey söylemesine gerek yoktu.

Ama o yaptı.

"Hey," diye nefes
aldı. Adam
gülümsedi.

Sonra da "İyi ki öyle düşünüyorsun. Çünkü ben aldım."
O güzel gözler kocaman oldu.

"Satın mı aldın?"

"Ben aldım."

"Satın aldım, satın aldım gibi. Sahibi sen
misin?" Tanrım, çok tatlıydı.

"Hayır. Evlendikten sonra senin adını yazdırmak için tapu işlerini hallettiğimizde buranın sahibi olacağız. Ama evet. Teklif kabul edildi. Peşinat çeki bozduruldu. Ve kapanışı yapar yapmaz, bu evin tapusunda benim adım olacak."

"Bize bir ev aldın," dedi kadın. "Evet,"
diye onayladı.

"Ben Zillow'daki ilanına bile bakmadan." Zillow
listesinde yoktu.

Bunu ona söylemedi.

Hâlâ sırtarak tekrarladı: "Evet. Senin ve benim evimizi
Airbnb'ye vereceğiz. Prescott'un emlak kralı olacağız."

"Yani her şeyi çözmüşsün."

"Kesinlikle."

"Sen bir mağara adamısın."

Gülümsemeyi bırakmadı.

"Sana doğum günü hediyesi verecektim," diye paylaştı.

Gülümsemesinin dalgalandığını hissetti. "Ne diyeceğim?"

"Sana henüz doğum günü hediyesi vermedim. O gece sana veremedim çekip gittin. Her şey tazeliğini yitirene kadar bekledim. Bu da bugün demek. Yürüyüşte."

Gülümsemesi geri geldi. "Harika, tatlım."

"Hayır, bu hiç hoş değil," diye karşılık verdi ve elini direksiyonun üzerine attı. "Sen bana bir ev vererek benden önce davrandıktan sonra sana bu hediye veremem."

Rix kahkahayı patlattı, ona doğru uzandı ve onu öpmek için yapmayı bırakabilmesi için kendine çekti.

Bunu başardıktan sonra onu bırakmadı ve uzağa gitmedi.

"Senin hediye ihtiyacım yok," dedi ona. "Bu iyi, çünkü yanımda Joshua'ya getirmişt看."

Tree, sonra sen de bizi resmileştirerek bu işe dahil oldun. Ben de üçüncü denemem için bugünü seçtim ve sen de bana bir ev verdin. Böyle gidersen, sana asla vermeyeceğim."

"Bana aldığın şeyin harika olduğuna eminim, ama ben buna tamamen varım."

"Olursun, sen Rix'sin. Acayip derecede harika olmayı bırakamıyorsun. Seni bu kadar çok sevmesem sinir bozucu olurdu."

Artık gülümsemedi.

Ona bakıyordu, kendisine "acayip derecede harika" dediği için ona bok atmaktan bile acizdi.

Sonra onu öpüyordu.

Sonunda, onun emniyet kemerini çözmek ve onu öpmek istediği gibi öpmek zorunda kaldı.

Sıra onu kucağına alıp kamyonetinin kabininde sevişmeye ya da kendilerini toparlayıp ailelerini büyütecekleri evi incelemeye geldiğinde, onu öpmeyi bıraktı.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu biraz soluk soluğa.
"Bana bir ev aldın."

Bu onu tekrar gülümsetti. Ve gitmesine izin verdi.

O zaman için.

Kapısını açtı ve kamyondan dışarı doğru eğildi.

Alex de aynısını kendi tarafında yaptı.

Izgarada buluştular ve adam onu tuttu, kolunu boynuna doladı ve yanına yaklaştırdı.

Alex kolunu onun sırtına doladı, parmakları kıvrıldı.

Ve onu sıkıca tutan Rix, kadının toprakta, ağaçların arasından geçirip merdivenlerden yukarı çıkardı.

Ve evlerine.

ERTESİ SABAH ERKENDEN, RIX BANYOSUNDAN ÇIKTI.

Alex ve ona taze bir fincan kahve almak için mola verdikten sonra.

Tuvalete girerken yaptığı gibi çıkarken de aynısını yaptı.
Komodinine baktı.

Sonra ayaklarına baktı ve gülümsedi.

Mutfğa gitti, kahvelerini yaptı ve Alex'in onu bıraktığı yerde olduğu ön verandaya taşıdı. Sandalyelerden birinde arkasına yaslanmış, ayağında Uggs, bacaklarında kalın bir jogger, üstünde onun sweatshirt'lerinden biri, örgü şapkasını alnına doğru çekmiş, böylece gür saçları yanlardan toplanmış ve gözlerini sokağa dikmişti.

Rix kupasını uzattı ve onun yanına oturup rahatlamadan önce yumuşak bir sesle "Teşekkürler tatlım" dedi.

Kahvesini yudumladı.

Hiçbir şey söylemediler, sadece sakın mahallesinde bir Pazar sabahı memnun bir sessizlik içinde yan yana oturdular.

Onlar yaptıBu olarak onu doğum günü
Mevcut sat üzerinde ve söyleyecek çok
şeyi vardı.

Cali'de birlikte çektirdikleri ilk fotoğraf olduğu için öyleydi.

Bir çerçeve koyardı.

Yani evet.

Sonunda.

Kadını onu tamamen alt etmişti. Ve Rix buna aldırmadı.

Azıcık bile değil.

Son

Nehir Yağmuru Tom Pierce'ın hikâyesiyle devam edecek.

[Satın Almak İçin Buraya Tıklayın](#)

TARTIŞMA VE DÜŞÜNME SORULARI

1) İlk defa mı engelli bir kadın ya da erkek kahramanı olan bir aşk romanı okudunuz? Ne düşündünüz? Daha fazlasını arar mıydınız?

Ayrıca, bunun Alex için bir mesele olmamasına siz de Rix kadar şaşırdınız mı?

2) Gizemli Dani, Alex'e aşk hayatı hakkında tavsiyelerde bulunarak, hayatın yaşanmak için olduğunu ve işin içinde kalp olsa bile risk alınması gerektiğini açıkça ortaya koyar. Yine de Rix ve Alex iş arkadaşı. Bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşünüyor musunuz? Yoksa Alex'in bir adım geri çekilip flört etme ya da bir şeyleri daha ileri götürme konusunda iyice düşünmekte haklı olduğunu mu düşünüyorsunuz?

-Bir meslektaşınla mı?

3) Başlarda Alex, utangaçlığı nedeniyle başkaları tarafından sıra dışı ya da savunmasız biri olarak görülüyor. Ancak kitap ilerledikçe okuyucu onun çoğunlukla içine kapanık biri olduğunu ve aslında kendini çok iyi tanıdığını ve toparladığını görüyor. Öyle ki, kitabın sonunda Rix, Alex'i savunmakta gecikmiyor.

partilerden ya da kalabalıktan hoşlanmayan güçlü, yetenekli bir kadın olarak tanımlıyor.

Alex'in sessiz ve/veya utangaç olmasından kaynaklanan bir kırılganlığı olduğu varsayımına mı kapıldınız?

Bunun ötesinde, içe dönük müsünüz yoksa dışa dönük mü? Her iki durumda da, bu özelliğiniz nedeniyle sizden bazı beklentiler olduğunu hissediyor musunuz? Örneğin, eğer içe dönük biriyseniz insanlar sizden "bunu aşmanızı" ve daha sosyal olmanızı bekliyor. Ya da dışa dönük biriyseniz insanlar sizden sosyal bir durumu "taşımınızı" bekliyor. Bu size kendinizi nasıl hissettiriyor? Bu kitabı okumak, içe dönüklüğün üstesinden gelinmesi gerekmeyen doğal bir özellik olduğunu anlamınıza yardımcı oldu mu?

4) Onu sevenler, değişen yaşam koşulları nedeniyle Rix'e çocuk eldivenleriyle yaklaşırlar. Yargıç ve Rix'in çok açık, dürüst ve kolay iletişim kurulabilen bir ilişkileri var, iletişim kurulması gereken şeyler zor olsa bile. Yine de Yargıç, Rix'e engeliyle nasıl başa çıktığını sorma konusunu açamadı.

Etrafındakiler hayatının bu yeni bölümünü dokunulmaz olarak görmeselerdi ve bunun yerine nasıl başa çıktığı hakkında konuşabileceği birileri olsaydı, Rix'in çapkınlığının hafifleyebileceğini düşünüyor musunuz? Yoksa bunun yerine Rix'in etrafındakilerle konuşması ve neye ihtiyacı olduğunu paylaşması gerektiğini mi düşünüyorsunuz?

5) Bundan sonra, Peri bu kitabın kötü adamı olarak kurgulanmıştır, ancak meselesinin özü çok doğrudur. Rix'in bacaklarını kaybetmesi gibi hayatı değiştiren durumlar yaşandığında, bu durum bir kişinin ve onu sevenlerin başına gelir. Herkesin değişen koşullarla nasıl yaşayacağını öğrenmek için belli bir düzeyde desteğe ve eğitime ihtiyacı vardır. Peri bunu aramadı ya da Rix'le konuşmadı ama Elsa'ya kendi hayatının da değiştiğini söylediğinde ne hissettiniz? Geçerli bir argümanı olduğunu hissettiniz mi?

6) Ned, kitlelerin değişim yaratmadığını, kitlelerin düşüncelerini değiştirenlerin vizyonerler olduğunu belirtiyor. Toplumumuzu ileri götüren, hayranlık duyduğunuz vizyonerler kimlerdir? Bunu nasıl başardılar?

Ayrıca, Trail Blazer'ın geleceğin vizyonerlerine ulaşabilecek ne tür programlar başlatması gerektiğini düşünüyorsunuz? Ve toplumun her kesiminden çocukların engelleri aşmalarına ve potansiyellerine ulaşmalarına yardımcı olan gerçek hayattan ne tür programlar biliyorsunuz?

7) Alex ve Rix'in aileleri daha farklı olamazdı. Rix orta sınıf, sevgi dolu ve yakın bir ailede büyümüşken, Alex'in ailesi prestijli ve zengindir ve birbirlerini neredeyse hiç tanımamaktadırlar. Alex gerçek mutluluğu ancak bu tuzakları geride bırakıp gerçek benliğini bulduğunda yakalamıştır.

Bunu göz önünde bulundurarak, Ned ve Blake için sırada ne olduğunu düşünüyorsunuz? Sizce bu aile daha da yakınlaşacak mı?

geçmişteki uzaklıkları? Ned'in Helena'ya karşı bu kadar uzun süre kin besledikten sonra aşkı bulacağını düşünüyor musunuz? Blake'in kendi dünyasının yüzeyselliğiyle mücadele edip daha derin bir şey bulacağını düşünüyor musunuz?

8) Alex New York'tayken "kamuflej" giyiyor ve neredeyse büyüdüğü ve geride bıraktığı başka bir hayatın içinde yaşıyor gibi görünüyor.

Hayatınızda kamufleja ihtiyaç duyduğunuzu hissettiğiniz veya günlük yaşamınızda normalde yapmadığınız şeyleri yapma konumunda olduğunuz zamanlar var mı? Nedir bunlar? Bu size kendinizi nasıl hissettiriyor?

9) Jamie için ne tür bir ortak görüyorsun? Dru? Dani? Ned? Blake?

10) Sence Rix, Alex'in dosyasını okumuş mudur?

DAHA FAZLA KRISTEN ASHLEY KEŞFEDİN

Karanlıktaki Gossamer

Bir Fantezi Diyarı
Romanı 19 Nisan
2022'de Çıkıyor Satın
almak için [buraya](#)
tıklayın.

Nişanları daha çocukken atılmıştı. Zengin ve yakışıklı Remington Markisi Loren Copeland, Derryman Kontu'nun göz alıcı kızı Maxine Dawes ile evlenecekti. Bu bir güç eşleşmesi. Her iki ev için de mükemmel bir ittifak.

Ancak Kont, Maxine'in asla evlenemeyeceği anlamına gelen bir çocukluk yarasını gizli tutmaktadır. Bunu, bu evliliğin gerçekleşebilmesi için bir mucize ararken yapmıştır. Böyle bir ittifakın kendisine sağlayacağı nüfuza ihtiyacı vardır ve bunu elde etmek için her şeyi göze alacaktır.

Zamanı geldi. Daha fazla bahane olamazdı. Daha fazla erteleme yok. Evlilik gerçekleşmek zorunda, yoksa sözleşme bozulacak.

Her şey kaybolmuş gibi görünürken Kont mucizesini bulur: Kızının bir ikizinin olduğu paralel bir evren vardır. O da

onu bulacak, kendi dünyasına getirecek ve Markiz'i kendisine aşık etmeye zorlayacaktır.

Ve bunu yapıyor.

Huzurun Peşinde: Bir Nehir Yağmuru Romanı, Kitap 2

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için

[buraya](#) tıklayın.

Chloe Pierce çok küçük yaşlardan itibaren sevdiklerine göz kulak olmak üzere eğitildi.

Ve en iyiler tarafından eğitildi.

Ancak ona göz kulak olan adam artık orada olmadığına, Chloe başıboş kalmıştır; tıpkı hayatının temellerinin paramparça olduğu gibi.

Sonra tam zıttı olan uzun boylu, sırık gibi, gösterişsiz Yargıç Oakley ile karşılaşır. Kadın alışveriş yapar. O yürüyüş yapıyor. O pembe kadınlar içer. O bira içer. O bir şehir kızı. O bir dağ adamı.

Açıkçası bu, karşılaştıklarında patlayan bir kavga ettikleri anlamına geliyor. İkinci karşılaşmaları da pek iyi geçmez.

Yargıç bu meydan okumayı seviyor. Chloe onun bir kadında istemediği her şeydir ama onunla vakit geçirmenin yollarını bulmaktan vazgeçemez. Onun kayıp ve değişimle uğraştığını biliyor.

Sadece bunun ne kadar derin olduğunu bilmiyor. Ya da Chloe'nin kalbinde bir yeri olanları önemsemesinin ne kadar kökleşmiş olduğunu, ona bakacak birine güvenmenin ne kadar zor olacağını...

Ve onun sırası geldiğinde ne kadar zor olduğunu.

Vahşi Rüzgar: Bir Kaos Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için

[buraya](#) tıklayın.

On altı yaşındayken, Jagger Black gözlerini onun olan kıza dikti. Bir mezarlıkta. Annesinin cenazesi sırasında.

Yıllarca hayatları kesişir, aralarındaki bağın çekimini hissederler ama sonra kendi yollarına giderler.

Ama Jagger o kızı sokakta birini kovalarken gördüğünde iki kere düşünmeden olaya dahil olur. Ve kızın dönüştüğü kadını tam olarak gördüğünde, sonunda her şeyi kabul edip etmediğine ya da onu serbest bırakma zamanının gelip gelmediğine karar vermesi gerektiğini bilir.

Serbest kalmaya hazır.

Ama Jagger her şeyi kabul etti.

Vahşi Ateş: Bir Kaos Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için

[buraya](#) tıklayın.

"Biliyorsun, iyi bir kardeşi zapt edemezsin."

Kaos Motosiklet Kulübü savaşını kazandı. Ama her kardeş, motosikletinin arkasında kadınıyla gün batımına doğru yola çıkmadı.

Kaos, babası öldürülene kadar Kulüp'ün ahlaki pusulası olan Dutch Black'in hikayesiyle geri dönüyor. Ve Dutch'ı yetiştiren adam, her ne pahasına olursa olsun Kulübü korudu. Bu kombinasyon Dutch'ın olmaya niyetlendiği adamdır.

Aynı zamanda Dutch'ın kadınına vermek için her şeyi yapacağı erkektir.

Dream Bites Yemek Kitabı

Komandolarla Yemek Pişirmek

Kristen Ashley'den kısa öyküler

Suzanne M. Johnson'dan Tarifler Satın

almak için [buraya](#) tıklayın.

New York Times'ın en çok satan yazarı Kristen Ashley ve USA Today'in en çok satan yazarı Suzanne M. Johnson'dan...

Bakalım neler pişiyor!

Denver'a ve Hawk Delgado'nun komandoları Daniel "Mag" Magnusson, Boone Sadler, Axl Pantera ve Augustus "Auggie" Hero'nun mutfaklarına, kadınları için hazırladıkları güzelliklerden bazılarını sizlerle paylaşmaya davetlisiniz.

Sadece komandolarla vakit geçirmekle kalmayacaksınız, Rüya Takımı da adamlarıyla birlikte ortaya çıkıyor ve bir dizi özel konuk yıldız var. Bu kadarla da bitmiyor, dışarıda kalmayı sevmeyen sürpriz bir kaynaktan bazı bonus tarifler de bulacaksınız.

Denver'a bir gezi, birkaç kısa hikaye, biraz anı ve bolca harika yemek için kemerlerinizi bağlayın.

Dream Bites, Komandolarla Yemek Pişirmeye Hoş Geldiniz!

(Bu yemek kitabından elde edilen gelirin yarısı Rock Chick Nation Hayır Kurumlarına aktarılmaktadır)

Sessiz Adam: Bir Rüya Adam Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için

[buraya](#) tıklayın

Charlotte "Lottie" McAlister tam havasında. Hayatının bir sonraki bölümünü üstlenmeye hazırdır ve bir erkeği olmadığı için başından beri yaptığı şeyi yapacaktır. İşlerini kendi başına halledecektir. Bu iş bir aile kurmak anlamına gelse bile.

Sorun şu ki, Lottie'nin bir sapığı var. Gerçekten kötü türden. Bir korumaya ihtiyacı olduğu anlamına gelen türden.

Mo Morrison'a girin.

Muazzam. Korkunç.

Sessiz ol.

Mo pek konuşmaz ve Lottie dikkat çekmeye alışkındır. Ve Mo'nun ilgisini istiyor. Hem de çok.

Ama Mo'nun katı bir kuralı var. Eğer vücudunuzu koruyorsa, onunla tek yaptığı şey budur.

Ancak Mo, Lottie'yi ne kadar uzun süre güvende tutmak zorunda kalırsa, bu güzel sarışına o kadar hızlı aşık olur ki, Lottie onun kafasındaki ölmek bilmeyen şeytanlarla bile başa çıkabilir.

Ama sonunda, Lottie ve Mo sadece tehdit sona erene kadar ellerini uzak tutmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmazlar, aynı zamanda aşırı korumacı Hot Bunch, Lottie'nin çılgın üvey babası Tex, Mo'nun erkek öğrenci komandolarından oluşan ekibi ve çatlak kız kardeşleriyle de pazarlık etmek zorunda kalırlar.

Lottie sonunda hayalindeki erkeğe kavuşmadan önce. Ve Mo da Hayalindeki Kız'a sahip olabilir.

Sert Sürüş: Bir Kaos Romanı

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için

[buraya](#) tıklayın

Rosalie Holloway, Kaos Motosiklet Kulübü için her şeyini ortaya koydu.

Rakip kulüpleri Kaos'u -erkeğinin kulübü Bounty'yi- ihbar eden Rosalie tehlikenin farkındadır. Ve korkutup yola getirmeyi umduğu erkeği, ona ihanet ettiğini öğrenip kendi adaletlerini yerine getirmeleri için onu kardeşlerine teslim ettiğinde bunun bedelini öder.

Ama aslında Rosie, Bounty'den uzaklaştıkça Kaos'un kardeşi Everett "Snapper" Kavanagh'a aşık olduğunu uzun zamandır inkâr ediyordu. Snap, kar mavisî gözleri, sessiz özgüveni ve tatlı mizacıyla onu güvende tutması gereken ve bu görevi yerine getiremeyen motorcu çocuktur.

Snapper için, Kaos Yerleşkesi'nde onu ilk gördüğü andan itibaren Rosalie hep Rosalie'ydi. Sadece açık bir atış için bekliyordu. Ancak Rosie'si Bounty tarafından bir deponun beton zemininde kanlar içinde, dövölmüş ve kırılmış halde bırakıldıktan sonra bunu elde etmek istemedi.

Rosalie devam eden bir savaşın kurbanı olmuşken, Snapper ona güvenmesi için rehberlik etmeli, onunla bir şans yakalamalı ve bir bağ kurmalıdır...

Ve kadınıni Kaos ailesine sıkı sıkıya bağlar.

Rock Chick Yeniden Uyanıyor: Bir Rock Chick Novellası

Yazan: Kristen Ashley

Satın almak için

[buraya](#) tıklayın

New York Times çoksatan yazarı Kristen Ashley'den Daisy ve Marcus'un uzun zamandır beklenen hikâyesi Rock Chick Reawakening geliyor. Kristen'ın Rock Chick serisinin ön bölümü olan Rock Chick Reawakening, Daisy'yi neredeyse mahveden, Denver'ın en saygın iş adamlarından ve Denver yeraltı dünyasının en önemli isimlerinden biri olan Marcus Sloane'u harekete geçiren yıkıcı olayın hikâyesini paylaşıyor.

korkulan suç patronları- sonunda onun kalbini çalan kadının kalbini kazanmak için harekete geçecek.

BLUE BOX PRESS / 1001 KARANLIK GECE HABER BÜLTENİ İÇİN KAYDOLUN

Abone olmak için [buraya](#) tıklayın
ve Tiffany Lock kolye kazanma şansını yakalayın.
Her çeyrekte bir yarışma var!
Bonus olarak, tüm aboneler BEŞ ÜCRETSİZ özel kitap indirebilir!

1001 KARANLIK GECE KOLEKSİYONU DOKUZ'U KEŞFEDİN

Daha fazla bilgi için [buraya](#) tıklayın.

[DRAGON UNBOUND](#) by Donna Grant
Bir Ejderha Kralları Romanı

[NOTHING BUT INK](#) by Carrie Ann Ryan
Bir Montgomery Mürekkebi: Fort
Collins Romanı

[THE MASTERMIND](#) Yazan Dylan
Allen Bir Rivers Wilde
Romanı

Carly Phillips'ten [SADECE BİR
DİLEK](#) Bir Kingston Ailesi
Romanı

[KAPALI KAPILAR ARDINDA](#) Skye
Warren'dan Bir Rochester
Romanı

[KARANLIKTA GOSSAMER](#) yazan Kristen Ashley Bir
Fantezi Diyarı Novellası

THE CLOSE-UP Yazan Kennedy
Ryan Bir Hollywood Rönesansı
Romanı

DELIGHTED yazan Lexi Blake
Bir Efendiler ve Paralı Askerler Romanı

THE GRAVESIDE BAR AND GRILL by Darynda Jones
Bir Charley Davidson Romanı

ANTI-FAN VE İDOL by Rachel Van Dyken Seul'de Bir
Yazım Romanı

Rebecca Zanetti'den Bir VAMPİR
ÖPÜCÜĞÜ Karanlık
Koruyucular/Asiler Novellası

CHARMED BY YOU by J. Kenner
Bir Stark Güvenlik Romanı

SAKLAN VE ARA Laura
Kaye'den Bir Küfür
Romanı

DESCEND TO DARKNESS by Heather Graham
A Krewe of Hunters Novella

TUTKU BAĞI Yazan Larissa Ione Bir
Demonica Romanı

JUST WHAT I NEED by Kylie Scott
Bir Sahne Dalışı Novellası

Blue Box Press'ten de

YEM C.W. Gortner ve M.J. Rose

Randy Susan Meyers ve M.J. Rose tarafından yazılan MODA
ORPHANLARI

SIÇRAYIŞ Kristen Ashley'den Bir
Nehir Yağmuru Romanı

SAPPHIRE SUNSET yazan Christopher Rice yazan C. Travis
Rice
Bir Sapphire Cove Romanı

Jennifer L. Armentrout'tan İKİ KRALİÇENİN SAVAŞI
Bir Kan ve Kül Romanı

FLEAT HOUSE'DAKİ CİNAYETLER Lucinda Riley

BLUE BOX PRESS VE 1001 KARANLIK GECE DÜNYASINI KEŞFEDİN

Koleksiyon Bir

Koleksiyon İki

Koleksiyon Üç

Koleksiyon Dört

Koleksiyon Beş

Koleksiyon Altı

Koleksiyon Yedi

Koleksiyon Sekiz

Paketler

Keşif Yazarları

Mavi Kutu Yayınları

Yükselen Fırtına

Liliana Hart'ın MacKenzie Ailesi

Lexi Blake'in Crossover Koleksiyonu

Kristen Proby'nin Crossover Koleksiyonu

BLUE BOX PRESS ADINA,

Liz Berry, M.J. Rose ve Jillian Stein'a teşekkür ederiz ~

Steve Berry
Doug Scofield
Benjamin Stein
Kim Guidroz
Sosyal Kelebek
Halkla İlişkiler
Ashley Wells
Asha Hossain
Chris Graham
Chelle Olson
Kasi Alexander
Jessica Saunders
Dylan Stockton
Kate Boggs
Richard Blake
ve Simon Lipskar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.